

גמביט הנביאים

מאת: מוטי ירדני

פרולוג

"מקו מתעורר לחיים, אדוני."
האיש - שקשתיות עיניו השחורות התמזגו עם אישוניו הכהים ודימו לו עיני כריש - חש צמרמורת קלה חולפת כגל במורד גבו. שפופרת הטלפון כמעט נשמטה מידו.

"אתה בטוח?"

נשתררה שתיקה של כמה שניות בעברו השני של הקו. "אני לא הייתי מעיז להודיע לך את זה, אם זה לא היה נכון, אדוני."
האיש חכך בסנטרו. "המשך לעדכן אותי בכל התפתחות."
"כמובן, אדוני."

השיחה נותקה, והאיש החזיר את שפופרת הטלפון אל כנה. אצבעותיו החלו לתופף על משענת כסא המנהלים המפואר שלו, בעודו מתרווח לאחור, מהורהר.

פרק 1

אד התבונן בצעירה היושבת מולו.

"פחדת מג'וקים?"

היא הניעה בראשה בחיוב. "פחד מוות."

הוא משך בכתפיו. "את בטח יודעת שזה לא הגיוני. מה החרקים האלה יכולים כבר לעשות? הרי הם לא נושכים, אין להם עוקץ או ארס, אין אפילו עדות שהם מעבירים מחלות. ממה יש לפחד?"
"אם ההיגיון היה עוזר לי לא הייתי כאן," השיבה.

"דרך אגב, מי המליץ לך עלי?" הוא נהג להקפיד לשאול זאת כל מטופל שהגיע אליו לראשונה. כך זיהה שאנשים רבים נשלחו אליו על ידי קרובי משפחתם, עובדה שהעידה על מוניטין שיצאו לו בתחום התמחותו.

"הדוד שלי," פלטה לאחור השהייה קצרה. "הוא נתן לי את הפרטים שלך ואמר לי שאתה אחד המעולים בריפוי של בעיות כאלה."

"מה שמו?"

"זה חשוב?" שאלה בהיסוס קל, "הוא... הוא מנהל בכיר

במערכת הביטחון..."

אד סימן לה לשכוח מזה, נטל שוב את הטופס שלה ועיין בו ארוכות. "מרגרט קולמאר, בת 27, אם חד הורית לג'ניפר בת הארבע... הבעיה: פחד קיצוני מפני מקקים. הבעיה הזאת די מוכרת במקצוע שלי. מדובר במקרה פרטני של אנטומופוביה, פחד חולני מפני חרקים, רק שאצלך הפחד מתייחס לסוג חרק אחד בלבד."

"אתה יכול לעזור לי או לא?" שאלה בקוצר רוח.

"אינני בטוח. אני יכול להציע לך שלושה סוגי טיפול שונים,

ותגידי את מה דעתך. הראשון - והטוב ביותר - שתצליחי לרפא את עצמך."

"איך בדיוק?"

אני מציע לך לעשות עבודה סמינריונית על המקקים. תוכלי לגשת לאנטומולוג, מומחה לחרקים במקצועו, שילמד אותך

עליהם כל מה שאפשר. הפחדים שלך מקורם בבורות. ככל שתלמדי על האנטומיה שלהם, על אורח חייהם, יפחתו כל פחדך. זה תהליך ממושך, וסיכויי ההחלמה סבירים."

הוא התבונן בעיניה, והמתין לתגובתה.

"זה לא יעזור. תן לי רעיונות נוספים."

"דרך ריפוי נוספת היא בתחום התנהגותי, ושמה 'הקהייה

שיטתית', ומבוססת על תראפיה הדרגתית, או 'חשיפה'. בשיטה הזאת יציגו לך תמונות של מקקים, אחרי כן מקק מפלסטיק, מגומי, לבסוף תתבקשי לגעת במקק מת, עד אשר תוכלי לקטול מקק חי בעצמך. אני עצמי לא מרפא בשיטה הזו, אבל אם תרצי, אוכל להמליץ לך על פסיכולוג שיטפל בך. תהליך הטיפול איטי, אבל סיכויי ההחלמה טובים."

"לא נראה לי," היססה, "אני לא רואה את עצמי נוגעת אפילו

בתמונה של ג'וק. יש לך עוד שיטה?"

הוא התבונן בעיניה רגע ארוך ושילב את אצבעותיו. "יש את

טכניקת הטיפול שאני מתמחה בה, והיא מתבססת על הצפת

הבעיה. זו גישה שהיתה נפוצה בשנות השישים, ובהמשך

הפופולריות שלה דעכה מפני שהיא לא מתאימה לכל אחד, והיא

כנראה לא תתאים גם לך. למעשה, כיום כמעט ולא משתמשים

בפרקטיקה הזאת יותר, ואני אחד האחרונים שמשתמש בה

מסיבות מאוד פשוטות, והן שאני התמחיתי בה ושיש לי הצלחות

רבות מאוד. מי שמסוגל לעבור את הטיפול הזה, מדובר בהחלמה

מהירה מאוד. טיפול יחיד - והכל מאחוריו."

"מה יש בטיפול הזה?"

"הייתי כולא מטופל מהסוג שלך בתוך מקלחון קטן, יחד עם

כמות גדולה של ג'וקים חיים."

"ג'וקים חיים?" היא נרתעה לאחור כשהבעת תיעוב על פניה.

"כן. אמיתיים, חיים לגמרי. והרבה כאלה. אלף, אולי עשרת

אלפים. הם יתרוצצו מתחתיו, מעליו ויתעופפו בכל מקום בתא. עד

שהיה יוצא משם ובידיו ג'וק חי. ואחרי הטיפול הזה לא היה פוחד

מהם יותר לעולם."

פניה עטו ארשת פלצות, והיא כמעט הקיאה על שולחנו שחצץ

ביניהם. "בתוך מקלחון? כמה זמן אפשר להחזיק מעמד במצב

הזה?"

"עד ההחלמה, כמובן," אמר בשלוות נפש, "זה יכול לארוך רבע

שעה, שעתיים או 24 שעות. אינני יודע. תלוי בפצינט."

"אתה מדבר ברצינות?" מרגרט נראתה מבועתת. "הייתי מתה

משבץ ברגע הראשון!"

"לכן הודעתי לך מראש שהטיפול הזה לא מתאים לכל אחד,"

השיב לה בחיוך, מנסה להרגיע מעט את רוחה הנסערת. "אבל זה

סוג הטיפול היחיד שבחרתי להתמחות בו בחיי המקצועיים."

"כמה אנשים כבר ריפאת בשיטה האיומה הזאת?" שאלה

בחוסר אמון.

"יותר מאלפים."

"זה טירוף מוחלט!" מלמלה, נטלה את תיקה ונמלטה ממשדרו.

פרק 2

אד גארווין, גבר מצודד כבן חמישים וחמש, הקליק על 'שלח' בצג מחשבו, שעמד על שולחן נפרד בניצב לשולחן הכתיבה הרחב שלו.

לאחר שהדואר האלקטרוני שוגר במהירות האור ליעדו, הוא הסתובב תשעים מעלות בכיסאו לעבר סנדרה, שנכנסה כעת לחדרו

בלוויית בחור תמיר ונאה כבן 35.

"קולין מקמאהון, " הודיעה לו. "הפגישה הזאת רשומה ביומנים שלנו."

"כן, " אמר אד, קם ממקומו ולחץ את ידי אורחו, שהיה לבוש בחליפה אפורה ייצוגית ומעונב בקפידה. "שב בבקשה. סנדרה, הישארי גם את."

"אולי מוטב שהפגישה הזאת תהיה בארבע עיניים?" ביקש קולין.

אד הציץ קצרות במחשבו. "אני מבין שזו לא בעיה רפואית אישית שלך, נכון?"

"אכן, " השיב קולין קצרות.

"אם כך, אני מעדיף שסנדרה תהיה נוכחת בפגישה הזאת. היא מתמחה אצלי, ובקרוב מאוד תהיה פסיכולוגית מוסמכת. היא מסייעת לי בכל, ולכן היא תעזור לי גם בנושא שלך, אם אכן תהיה פעילות כלשהי. אין טעם שאצטרך לספר לה הכל מחדש."

סנדרה היתה ברונטית נאה ודקת גזרה, ועיניה הכחולות שידרו עירנות ומעורבות. קולין לטש בה מבט בוחן, ולבסוף התרצה. "שיהיה כך. במקרה זה אחתים את שניכם על מסמך הסודיות."

שני הצעירים התיישבו על הכיסאות שמוקמו מול שולחנו של אד. קולין הרכין את ראשו לעבר נעליו, מנסה לנסח את תחילת דבריו כהלכה.

"אולי זכור לך המקרה של טביעת המעבורת מאמסטרדם לאוסלו לפני כמה שבועות?"

אד אימץ את זיכרונו אך נאלץ להניד בראשו. "לא זכור לי המקרה הזה. אני לא מרבה בצפייה במהדורות החדשות, וגם לא נתקלתי בדיעה הזאת בעיתון." הוא התבונן בסנדרה, שאף היא הניעה בראשה לשלילה.

"אם כך, כדאי שתקרא את הכתבה הקצרה הבאה, שהתפרסמה בניו יורק פוסט ב- 28 ביוני." הוא הוציא גזר עיתון מכיסו והגישו לאד.

28 נספו בטביעת מעבורת בים הצפוני

אמש סמוך לחצות טבעה מעבורת שהובילה תיירים ומכוניות מנמל אמסטרדם בדרך ליעדה אוסלו בירת נורבגיה, בסמוך לחוף המערבי של דנמרק. 28 אנשים טבעו למוות באסון הזה, ויש דיווח על נעדרים נוספים. כמאתיים וארבעים נוסעים ואנשי צוות קפצו למים וחולצו על ידי מעבורת נוספת שחלפה באזור, ספינות משמר החופים של דנמרק ומסוקים. מאחר ואין כל עדות לפעילות טרור, ההערכות ראשוניות מצביעות על תקלה טכנית שגרמה לטביעת המעבורת.

"בסדר, " אמר אד, והעביר את הידיעה לעיונה של סנדרה. משסיימה, החזירה את גזיר העיתון לקולין. "אפשר להמשיך."

"באחד המתקנים החשאיים של ממשלת ארצות הברית, באגף סגור של מטופלים קשים ובעייתיים במיוחד, מצוי מזה זמן רב אדם אחד, שגילו מוערך בסביבות שבעים, ואנחנו יודעים עליו מעט מאוד פרטים, כמעט כלום."

"מה שמו?" שאל אד.

"כרגע אני לא יכול לומר לך את שמו האמיתי, ובהמשך תבין מדוע. לעת עתה נכנה אותו 'מיסטר X', ברשותך. אני גם לא אראה

לך תצלום שלו בשלב זה. המידע המועט שאני כן יודע לספר עליו, זה שהוא מאושפז במקום בכפייה, באמתלא שהוא חולה נפש, סכיזופרניה כמדומני."

"אמתלא?" אד הרים גבה, "הוא חולה או לא?"

"הוא אינו חולה," המשיך קולין. "עד כמה שאנחנו יודעים, הוא בריא בנפשו. התירוץ שלנו לאשפז אותו בכפייה התבסס על סימפטום אחד והוא שהאיש כל הזמן ממלמל לעצמו בקול רם. מכל בחינה אחרת הוא שפוי כמוני וכמוך. מאחר והוא מוחזק שם בניגוד לרצונו, הוא מסרב לשתף פעולה ולא עונה לשאלות הרופאים. אף אחד לא הצליח לדובב אותו. הוא רק רוצה להשתחרר משם."

אד קימט מצחו. "לא מפריע לאף איש מקצוע שהאדם הזה מאושפז בניגוד לחוק?"

קולין הניד בראשו. "הסיפור מסובך, ואתה תבין הכל בהמשך. "אז למה בעצם הוא נמצא שם בכלל?" תהה אד. "אם הוא בריא, לדברך, מדוע אינכם משחררים אותו?"

"אני כבר מגיע לזה," המשיך קולין. "יש לו עוד תופעה מוזרה ביותר, שבגללה הוא כנראה ישאר אצלנו עוד זמן רב. מדי לילה הוא מתעורר בשעה שלוש – בדיוק בשעה שלוש לפנות בוקר – בשיעולים רמים, מלווים בפליטת ליחה או כיח, ואז הוא קורא בקול רם, כמעט בצעקה, כמה משפטים כאילו מתוך שינה. אחרי כן הוא משתתק ונרדם שוב עד הבוקר, וכשקם הוא מתנהג כמי שאינו זוכר דבר ממה שקרה בלילה. הוא אינו יודע בכלל על מה אנחנו מדברים אתו."

"יכול להיות שהוא מתחזה?" שאלה סנדרה.

"זו אפשרות, כמוכן," ענה קולין, "אבל אנו נוטים לשלול אותה. יש לנו בסיס מוצק להנחה שבאמת אין לו מושג על מה הוא מדבר באמצע הלילה."

"זו איננה סיבה מספקת כדי לשלול חירות של אדם," הניד אד בראשו.

"על כל פנים, זו הסיבה שאישפזו אותו בכפייה. המחזה הזה די מפחיד, והאיש הטיל אימה על כל הסובבים אותו. כל מי ששהה בקרבתו בלילות נתקף בחרדה והתלונן עליו, עד שהיה צורך אמיתי לבדד אותו מן הציבור."

"יש משהו מיוחד בדבריו?" שאל אד. "אני מבין שלא הגעתם אלי בגלל פחדיהם של השוהים במחיצתו."

"נכון," הסכים קולין. "העניין הוא שהאיש הזה תיאר באחד הלילות בדיוק את סיפור המעבורת שקראתם."

"ואתם מנסים להבין איך הוא ידע את זה, מאחר ואינו קורא עיתונים או צופה במהדורות החדשות?" שאלה סנדרה. "יכולים להיות תרחישים רבים שבהם הוא שמע על הידיעה הזאת."
"הוא לא יכול היה לשמוע את הידיעה הזאת מאף אחד בעולם," אמר קולין בביטחון מוחלט. "הוא אמר את זה בתאריך 17 ביוני, 11 יום לפני שזה בכלל התרחש."

"הרי לכם סיפור!" פלט אד בהשתאות. "זו נבואה שהתממשה?"
"זה נראה בדיוק כך," הסכים קולין.

"אולי הוא קשור בדרך כלשהי עם גורמי טרור וידע על תוכניותיהם?" הרהרה סנדרה לעצמה בקול רם.

"חשבנו על כך, חשבנו על הכל," המשיך קולין. "אבל איך אפשר להסביר שהוא ידע שיהיו בדיוק 31 קורבנות?"

"הוא אמר במפורש שימותו 31 אנשים?" תמהה סנדרה.
"בכתבה כתוב 28 בלבד."

"נכון, כי הכתבה הזאת היתה הראשונה – ובעצם גם האחרונה שפורסמה כאן, בארה"ב. אבל בכתבות המורחבות שפורסמו במדינות הנוגעות בדבר, במיוחד בהולנד, דנמרק ונורבגיה, המספר הסופי של הקורבנות עמד על 31 איש. אבל לא רק בנתון הזה הוא דייק, אלא בכל יתר הפרטים. באיזה יום, באיזו שעה, שם המעבורת, מהיכן תצא והיכן תטבע בדיוק מדהים."

"אינני יודע מה להגיד," אמר אד לאחר מחשבה ארוכה. "איך אני בכלל מתקשר לסיפור הזה?"

"אנחנו מקווים שתוכל לעזור לנו להסביר את זה," אמר קולין מניה וביה.

"אני מצטער, אך אינני רואה כיצד. אני מתמחה בתחום צר מאוד של טיפולים מיוחדים, ואין לי יכולת לפתור תעלומה מן הסוג הזה. זה שייך לפאראפסיכולוגיה או למטאפיזיקה. אני חש חובה מקצועית להודיע לך שאני לא האיש המתאים לחקירה מעין זו."

"אתה לא תהיה לבדך בחקירה הזאת," אמר קולין. "מה שאנחנו מבקשים ממך זה להצטרף לצוות שאתה תוביל. אנחנו נכריז עליך כעל הפסיכיאטר שלו, שבכווץ לבדוק אותו, לחקור אותו ולטפל בו. אתה תהיה זה שיבוא עמו במגע רצוף ומתמשך, עד שנפענח את היכולת המוזרה הזאת של האיש."

"זה היה המקרה היחיד של נבואה שהתגשמה?" שאלה סנדרה.

"בתחילה סברנו כך, אך כעת אנו מניחים שאיבדנו נבואות רבות מאוד בעבר. זו היתה הראשונה שצילמנו ותיעדנו בוודאו. מכל מקום, שלושה ימים אחרי נבואתו על טביעת המעבורת, הקלטנו בבירור נבואה נוספת, שעתידה להתרחש בעוד יומיים."

"על מה מדובר?" שאל אד.

"אינני מורשה לדווח על כך לאיש בשלב הזה. אנחנו שומרים בכספת את הנבואה, מבלי שאיש ידע עליה, כדי שלא ינסו להשפיע או להזהיר משהו מראש. אם היא תתרחש בעוד יומיים, נשווה בין ההקלטה לבין האירוע שקרה במציאות. במקרה ותהיה זהות, כפי שאנו צופים, נתחיל לנסות להשפיע על הנבואות הבאות, כדי להציל חיי אדם."

"באירוע הזה צפויים אנשים לאבד את חייהם?" שאל אד.

קולין היסס. "אסור לי לומר זאת, אבל אתם יכולים לשער השערה שכלתנית."

"אם מדובר בחיי אדם, מדוע שלא נוותר על 'הראיה השניה' וננסה להצילם כבר במקרה הקרוב?" הקשתה סנדרה.

"אני לא יכול לשתף אתכם במידע מעבר למה שהוסמכתי, ובוודאי לא לפני שאתם מצטרפים לצוות המטפל בנושא הזה, ומתחייבים לשמור על חשאיות."

"איזה צוות הזכרת קודם?" שאל אד.

"אנחנו מתכוונים לאסוף מספר מומחים בתחומים שונים לקונסורציום מקצועי."

"איפה בדיוק הוא מוחבא מהעולם?" הוסיף אד לשאול.

"כאשר זה יהיה רלוונטי, אנחנו נוביל אותך אליו."

"אנחנו... מלמל אד. "ומי אתה, ביתר פירוט? מהי ההכשרה שלך? אתה סוג של סוכן כדוגמת ג'יימס בונד?"

קולין חייד. "אני רחוק מאוד מג'יימס בונד. אמנם יש לי תג של חוקר הבולשת, אבל אין לי אפילו כלי נשק. אני מידען, במחלקה שקטה ומעניינת של מידע וניסויים, וביתר דיוק המחלקה לחקר ההתנהגות. אני מתמחה בהשגת כל חומר ספציפי שתזדקק לו."

אד נשם עמוקות. "ראה, בחורי הצעיר," אמר. "אין ספק שאם כל דברייך נכונים ומתועדים, הרי מדובר במקרה מיוחד במינו. אבל

אני חוזר וטוען שאין לי מיומנות בתחום הזה, ואינני רואה דרך כלשהי שאוכל להשתלב בהרפתקה הזאת. לכן, אני נאלץ לסרב לבקשה שלך. יושרי המקצועי לא מאפשר לי להכשיל את החקירה שלכם."

קולין לטש בו מבט מוזר, והניד בראשו. "אני נאלץ להתעקש ולהפציר בך לקבל על עצמך את הובלת המחקר הזה, " אמר בקול תקיף. "ישנם עוד מספר דברים שלא יכולתי להגיד לך כרגע, ויש סיבות טובות מאוד מדוע אתה האיש היחיד שמתאים לנושא הזה."

"לא השתכנעתי, " טען אד. "לדעתי לא אצליח לגלות איך מישהו מנבא את העתיד, מפני שאני משוכנע בכל כולי שאין שום אפשרות לנבא את העתיד. ואין לי כוונה להתחיל לעסוק במחקר שאינני מאמין בשאלת החקר שלו, שבעצם מסתמכת רק על ראייה אנקדוטית יחידה."

"אולי תספר לנו מדוע הגעתם אל אד גארווין מלכתחילה? " הציעה סנדרה.

קולין השתהה מעט בטרם השיב. "מאותה סיבה שאינני מראה לאד תצלום של התימהוני ההוא. יש לנו סיבה טובה להאמין שאד מכיר את האיש."

פרק 3

"אולי כדאי שאקדים תרופה למכה, " אמר קולין לחמשת האנשים שהצטופפו בחדר הדיונים מול מכשיר הטלוויזיה. "כל מי שצפה בסרטון המוקלט התלונן שהוא חשוד מדי. הסיבה ברורה, הכל מתחיל בדיוק בשלוש בלילה, וכולם ישנים בחושך. לכן המצלמה לא הצליחה לקלוט הרבה, וגם איכות הקול לא היתה משובחת, ולכן הצמדנו תרגום."

על מרקע הטלוויזיה נראו צללים כהים.

"ניתן לעשות הרבה לשיפור איכויות הסרטים, " אמר רונאלד סמית, "אפשר לשכור חברה מקצוענית, להביא ציוד איכותי יותר, עשיתם משהו לשיפור המצב?"

"בוודאי, " הרגיע קולין. "זו היתה התקנה חובבנית שלנו, התייעוד הבלתי מוצלח הראשון ובו תיאור טביעת המעבורת. אחר כך הצבנו מצלמת אינפרא אדום מעולה, שמציגה את הלילה כמו יום, ושתלנו מיקרופונים סמוך למיטתו. ההקלטות הבאות היו ברורות ואיכותיות הרבה יותר."

"כמה כאלה כבר אספתם?" המשיך רונאלד לשאול.

"סבלנות, כל פרט צריך להימסר בדיוק בזמן הנכון, " השיב קולין.

רונאלד היה מדען כבן ארבעים וחמש, בעל תואר דוקטור בפיזיקה, והעיד על עצמו שהוא ראציונאליסט קנאי. הוא הסביר שאינו מאמין באמונות כלשהן, בישויות אנימיסטיות או בסוגיות של תורת הנסתר. 'רק בחוקי הפיזיקה שניתנים למדידה ולשחזור תחת הביקורת המדעית', לדבריו. בתחילה סירב להצטרף לצוות, מפני שלא האמין שהמעשה הזה יכול להתרחש כלל. במאמץ רב נאלץ קולין לשכנעו להגיע למפגש הראשון הזה, ולחזות 'במו עיניו' בהקלטה. "אתה מאמין רק בראיות? בבקשה, אספק לך את כל הראיות שבעולם. אתה תראה את הדברים במו עיניך, ואז תחליט אם להמשיך." רונאלד השתכנע והגיע, כמוהו עשו גם מתיו סטאר וקליף ג'ונסון.

מתיו סטאר, ברנש צנום וגבוה כבן שישים, ממושקף עם רעמת שיער מלבינה היה בעל הסמכה רפואית, והתמחה בתחילת

הקריירה שלו כנוירולוג, אך לימים משך המחקר המעשי את ליבו והוא עשה הסבה לרפואה מחקרית בפיזיולוגיה של המוח. כחוקר שנשמתו הביע את הסכמתו הנלהבת מבלי לחשוב פעמיים. כה נלהב היה, עד שקולין התקשה לשכנעו שיופיע לפגישה הראשונה ללא מכשיריו עתירי האלקטרודות, מפני שלא תהיה לו גישה לפציינט המיוחד הזה בשלב כה מוקדם. מתיו נאלץ להשאיר בצער את ציודו אך הגיע תאב סקרנות אינטלקטואלית.

קליף ג'ונסון, בחור מרשים כבן ארבעים, בעל מבנה גוף אתלטי וזקנקן דקיק המעוצב בדיוקנות, היה הקוסם שבחבורה. קליף העיד על עצמו שהכיר את כל התחבולות בעולם הקוסמים המקצועיים בתחומי הטלפטיה - קריאת מחשבות, הטלקינזיס - הזזת חפצים בכוח המחשבה, גילוי הנסתר, חיזוי העתיד, העלאה באוב וכיוצאים באלה כשפים וקסמים שהציבור אהב לחזות בהם, מבלי שיהיה לצופים מושג כיצד עובדים עליו.

"הכל באמת רק עבודה בעיניים?" שאלה סנדרה בתחילת הפגישה, מייד לאחר שהציג את עצמו.

"בהחלט. אנחנו מסדרים את הקהל התמים, שחלקו לפחות, עד כמה שידוע לנו על פי עדותם עצמם - אכן מאמינים לנו שאנחנו באמת עוסקים בכשפים אמיתיים. הכל בלוף אחד גדול, אין פה שום מיסטיקה. חלק מן התחבולות מאוד מתוחכמות, אך חלקן כל כך פשוטות, עד שהקהל היה מתאכזב ורוגם אותנו בביצים סרוחות, לו היה יודע איך באמת מתבצעים הטריקים בפועל."

"תוכל לגלות לנו כמה תחבולות?" שאלה בתקווה.

קליף חייך במבוכה. "אני חייב לשמור על מקום עבודתי.

התחייבתי, כמו שאר הקוסמים, לא לגלות את סודות המקצוע,

כדי שנוכל להמשיך ולהתפרנס. אוכל רק להציג לכם חלק מן

הקסמים שלי, שתתרשמו בעצמכם."

סנדרה לא ויתרה. "אני מודיעה לך מראש, שלא ארפה ממך עד

שתלמד אותי לפחות תעלול אחד."

קולין חייך למשמע דבריה, ועתה הרצין. "לנושא שלנו, קליף,

השאלה שאתה תתבקש לענות עליה היא האם המיומנויות שלך

מספיקות כדי לגלות תחבולות של אחרים. אתה תדע לחשוף

מתחזים?"

קליף היה החלטי ונחרץ בתשובתו. "התשובה חיובית בכל מאת

האחוזים. אני מכיר את כל הקסמים בתחום שלי, אין שום קוסם

בעולם שהמציא קסם במיסטיקה שאינני מכיר. אתם יודעים,

קסמים חדשים מפותחים ביצירתיות וברמת אמנות ממש. אצלנו -

המקצוענים - קשה להסתיר אחד מהשני. אנחנו אמנים המופיעים

בפני קהל, ולא קוסמים כמו שמסופרים באגדות."

את הדממה במרקע קטע לפתע קול שיעול עמוק ומהדהד,

שהקפיץ את כל חמשת האורחים. השיעול לא פסק אלא הפך

להשתנקות, גניחות רמות ולבסוף קול שנדמה כמו פליטת כיח

ממעמקי גרונו של השוכב.

"זה באמת מפחיד... זה נשמע כאילו הוא עומד להיחנק..."

לחשה סנדרה.

ואז זה החל. הדמות האפלולית עברה ממצב שכיבה למצב

ישיבה. שטף של מילים שלמות ומשפטים קצרים ומקוטעים

בצעקות רמות. הדבר דמה לאדם הצופה באירוע כלשהו ומתאר

את שרואות עיניו לקהל דמיוני. המילים היו ברורות וחדות, ורק

הרכבת המשפטים היתה מפוזרת, בעלת תחביר דקדוקי לקוי.

המסר כולו היה מלא מבחינת תוכנו. התאריך, המיקום, מהות

האירוע, תוצאותיו, כאשר הסדירות הכרונולוגית פגומה ודורשת

עיבוד לוגי וניתוח סמנטי על ידי השומע.

וכמו שהחל המסר, כך נסתיים לפתע. האיש חזר לשכב בתנוחה עוברית ולהתכרבל במה שנראה כערמת סחבות וסמרטוטים. השקט שב לשרור בחדר, והוא נרדם והחל לנחור. קולין שלח יד קלילה וניתק את המכשיר.

"מדהים... פלט אד.
 "מישהו ראה משהו דומה בעבר?" שאל קולין.
 אף אחד מהנוכחים לא התנדב לענות. רונאלד, מתיו וקליף הנידו בראשיהם בדומיה.
 אד המשיך לחקור. "ואתה אומר שזה הוקלט אחד עשר יום לפני הטביעה בפועל."
 "כמובן. בהקלטות הבאות אתם תראו בתחתית המסך את התאריך ושעת ההקלטה."
 "ולא ידוע לכם כמה הקלטות קודמות הפסדנו?"
 "המספר המדויק אינו ידוע, אבל אנחנו יכולים להעריך שמדובר בעשרות רבות, אם לא מאות. התורנים – אחים ואחיות שהיו במשמרות הלילה – דיווחו תדיר שהוא מתעורר באמצע הלילה ומדבר, אבל אף אחד לא העלה על דעתו להקליט אותו על מנת לבדוק לעומק את הדברים."
 "מי החליט להקליט אותו בפעם הראשונה ולמה?" שאל אד.
 "הרופא המטפל שלו, מטעמים רפואיים, " השיב קולין. "אחות אחת המטפלת באיש בקביעות הציעה זאת לרופא, כי היא חששה שהאיש יחנק באחד הלילות מהקיא של עצמו."
 "ומאז אותה נבואה על טביעת המעבורת? מה קרה בלילות הבאים?" שאלה סנדרה.
 קולין הרים את שתי ידיו והעביר אותם לאורך שערו מן המצח ועד לפדחת. "הקלטנו גם את הלילות הבאים, אבל התכנים לא היו משמעותיים עבורנו. לפחות לא נבואות שאנחנו יכולים לבדוק ולאמת את התגשמותן. יש לי כאן חלק מהתמלילים, " הוא חיטט בניירות שעל שולחנו ומצא דף מודפס, "הנה, זה מהלילה של 18 ביוני. הוא אמר אז, 'ביל ומריה התחתנו בשביעי ביולי בארקנסו, אבל מריה לא אהבה באמת את ביל. הם התגרשו בשביעי בדצמבר. איזה טיפש הוא, הפסיד את כל הכסף שלו.' עד כאן. אין לנו מושג מיהם האנשים הללו, והחלטנו לא להקצות משאבים לחיפושים אחר הזוג הבלתי רומנטי הזה."
 "אם ככה, יתכן שחלק מהנבואות שלו חסרות משמעות אמיתית, " ציינה סנדרה.
 "הכל יתכן, " הסכים קולין. "אנחנו מתחילים למעשה את החקירה המסודרת בימים האלה. נקבע פגישה נוספת בעוד יומיים, מפני שאנחנו טסים מחר לפילדלפיה, וכשאחזור אוכל כנראה לספר לכם על הנבואה המשמעותית השנייה שלו."
 "מי אלה 'אנחנו'?" שאל אד.
 "מתלווה אלי ג'ניס פארקר, המנהלת שלי במחלקה, וכרגע שנינו אולי היחידים בעולם שיודעים כביכול שהיא עומדת להתממש – כולל תוצאותיה."

פרק 4

מייקל היה נסער כאשר החנה את מכוניתו בסמוך למכונית אביו, כאשר באוזניו מהדהד עדין תוכן השיחה מעוררת הדאגה.
 'בוא מהר ככל שתוכל, יש בעיה חמורה עם אחותך... היא במשבר רציני, אני צריך אותך כאן...'

כאשר נכנס לחדר המגורים הנאה והמרווח של בית אביו, קלטו עיניו את מריל מצונפת על הספה וחיוורת כסיד.

"מריל, מה קרה?" מייקל חש לעברה והתיישב לידה. "את מרגישה טוב?"

מריל נעצה בו מבט - דומה היה כי אימת מוות נשקפה בעיניה. לאחר שניות אחדות חזרה והרכינה את ראשה, מבלי לפצות את פיה.

"אבא, מה קרה?" פנה מייקל אל אביו.

גיימס וויליאמס הניד בראשו מספר פעמים, וצנח באנחה על הכורסה הסמוכה.

"למה מריל לא עונה, מה קורה כאן?"

"מגדת עתידות... קיללה את מריל שלנו..."

מייקל נדהם. "מגדת עתידות? קיללה? ספרי לי בדיוק מה קרה!" "היא לא תוכל לספר לך, היא בקושי יכולה לנשום, עזוב אותה.

אני אספר לך, מה שבקשיים רבים הצלחתי לדובב ממנה..." מייקל פנה לעבר אביו. "ובכן?"

"ובכן, לפני כשעתיים היא הגיעה במצב הזה לכאן. לפני כן,

בעצת 'חברה' טובה מהעבודה, הלכה למגדת עתידות, אחת תמהונית בשם ברברה, לשמוע את העתיד... היא שילמה מראש 50 דולרים..."

"חמישים דולרים על שטות כזאת..." רטן מייקל.

"חכה... מילא, לזרוק את הכסף הזה. מה שאותה ברברה חזתה

למריל, לא מצא חן בעיני אחותך, והיא הטילה ספק בכושר

'נבואתה' של אותה מגדת עתידות. ואז, אותה ברברה התרגזה

והטילה באחותך קללה, שבעוד שלושה ימים מהיום תמצא את

מותה ברצח אכזרי, ושילחה אותה מעל פניה... ומריל שלנו, תביט

עליה... איבדה צלם אנוש..."

מייקל תפש בידו את מצחו. הוא חש כיצד זעה קרה מבצבצת

בעורפו. "מה עושים עם זה, לעזאזל..." סינן מבין שפתיו. "אני

שומע על דבר כזה פעם ראשונה בחיי..."

הוא חזר ונעץ מבט באחותו. זו המשיכה לרעוד בכל אבריה. היא

דמתה לאדם שקם זה עתה מקברו... לאחר מכן חזר והשפיל את

מבטו.

דקות אחדות נדם, ואז נשא עיניו לעבר אביו.

"מי זאת אותה ברברה? היכן היא נמצאת?"

"מה אתה מתכוון לעשות, להרביץ לה?" אביו פסל את הרעיון

בליווי תנועת יד מבטלת.

"אולי... אגש אליה, ואדבר איתה... אולי היא תרגיע את

מריל..."

שוב שקע בהרהורים. "אני מכיר ידידה, סטודנטית

בפסיכולוגיה... אולי היא תוכל לתת לי רעיון כלשהו..."

מייקל הוציא מכיסו את הפאלם שלו, והקיש קלות על צג המגע.

עד מהרה מצא את מבוקשו, וחייג.

בקול רוטט מעט סיפר לבת שיחו את ששמע זה עתה מאביו.

משסיים, ניתק והמתין. שעה ארוכה חלפה עד שחזרה אליו. כנראה

הכינה את שיעורי הבית שלה, מן הסתם. עתה הקשיב קשב רב

לדבריה. ככל שהתקדמה השיחה התרופף המתח הרב שאפפו, דבר

שניכר בהשתחררות הבעת פניו. מדי שניות אחדות הוא הנהן

קצרות לשפופרת, ואף החל לחייך מדי פעם. לבסוף הודה לה מקרב

לב, וכאשר החזיר את השפופרת אל כנה - היה נינוח ורגוע

לחלוטין.

"נו, היא עזרה לנו במשהו?" האיץ בו האב.

מייקל לא התייחס לשאלתו של אביו, ורק נעץ מבט מחייך במריל. החיך נעלם מייד, בראותו עדיין את מצבה העגום ומעורר החמלה של אחותו. "אל תדאגי, מריל, הכל יהיה בסדר..." אמר לעברה. את אשר המשיך והתיז בקול לא קול - "היי בטוחה, אני אנקום את נקמתך... חכי לי, ברברה!" - לא יכלו השניים לשמוע.

פרק 5

"איך זה שהחלטתם לצרף אותי לנסיעה שלכם, ומדוע רק אותי מכל הצוות?" חקר אד. שני מלווי הנחו את נהג המונית מנמל התעופה לאזור לא מוכר במרכז העיר פילדלפיה, שם נפרדו מהנהג לשלום. בשעה מתוכננת בקפידה התיישבו שלושתם בבית קפה צנוע בבוחרם שולחן מחוץ למבנה, על המדרכה. גם את מיקום הישיבה לא השאירו לידי המקרה. ג'ניס פארקר, אשה נמרצת כבת חמישים, קבעה את סדר הישיבה עבור אד ועבור קולין הצעיר, שהיה כפוף לה בשירות החשאי.

"ספרתי לך על המחלקה הצנועה שלנו, אבל לא הזכרתי שהתקציב שלנו די מצומצם," הצטדק קולין. "לכן לא יכולנו להטיס לכאן את כל הצוות."

"אז מדוע אני נמצא כאן בכל זאת?"

"קולין שכנע אותי שאתה חיוני לנסיעה הזאת, ותוכל להבין בהמשך מדוע," אמרה ג'ניס. "גם אני סבורה שחשוב מאוד שתצפה באירוע הזה במו עיניך, ולכן השתדלתי לממן גם את הטיסה שלך לכאן."

"מה עומד להתרחש?" אד החל לשלוח מבטים סקרניים לכל הצדדים, וקולין כמעט נפל מכיסאו.

"הפסק, הפסק," לחש לעברו. "מבחינה בלשית אתה מעורר תשומת לב כמו קרנף משתולל בחנות חרסינה!"

אד חדל לאלתר. מכל מקום, הסביבה היתה שקטה. היה זה יום מנומנם בשעות הצהריים המוקדמות, ולא התאים לארוחת בוקר או לצהריים. מאחר ואכלו ארוחת חטיפים במטוס, הזמינו קפה ועוגות תפוחים. תנועה דלילה של כלי רכב נצפתה, והולכי רגל אקראיים חלפו מצד לצד, כל אחד עסוק בענייניו. כל החנויות כבר היו פתוחות בשעה הזאת, כולל הבנק שהיה מעברו השני של הרחוב, מרוחק כשלושים מטרים מהם. פרגולת עץ מנעה מקרני השמש מלהכות על ראשיהם. מרחוק ניתן היה לראות את גשר פרנקלין על נהר דלוור.

קולין העיף הצצה חטופה בשעונו כל שתי דקות בערך, עד שג'ניס עצמה כמעט וזנפה בו. שני אנשי הבולשת שוחחו על אקטואליה, והחלו להתעמק בשוק המניות, עד שאד סבר ששיחתם כה משכנעת, שהם שכחו כלל לשם מה באו לכאן. לפתע סיננה ג'ניס מבין שפתיה בקול נמוך, "הנה זה מתחיל. אד, הפנה מעט את ראשך ימינה לכיוון הבנק."

"בדיוק בזמן..." לחש קולין.

מה שהתרחש בשתי הדקות הבאות נראה היה בעיני אד כשוד בנק מהסרטים. מכונית פורד לבנה עצרה לאיטה סמוך לכניסה במקום אסור לחנייה, וממנה יצאו שני גברים. נהג המכונית נשאר בתוכה, מבלי לכבות את המנוע. הגברים התבוננו לצדדים ופסעו לאיטם לתוך הבנק. במשך דקה ארוכה לא היה ברור שום דבר חריג. שוטרים לא נראו באזור, ואף רחש חשוד לא נשמע. "אני לא שומע אזעקה," לחש אד.

"בתוך הבנק הפעילו אזעקה שקטה, המשטרה כבר בדרך לכאן," החזיר קולין.

לפתע נשמעו כמה יריות עמומות מתוך הבנק, ואחריהם נראו שני הגברים מזנקים החוצה. אחד מהם רץ ריצת אמוק כששני שקים בידי. הוא נכנס בזריזות לתוך הרכב, הטיל את השקים למושב מאחוריו והחל לעודד את שותפו שהתמהמה מסיבה בלתי ברורה.

"בוא כבר!" נשמעה צעקה מתוך הרכב. "מהר, בן זונה, מהר!" "הנבואה לא מדויקת!" לחש קולין. "בפנים צריכים להיות כעת שלושה פצועים, אחת מהם עובדת הבנק ושני לקוחות תמימים, אבל אחד מן השודדים אמור היה להיהרג במהלך השוד והשני להיפצע..."

"זו הסיבה שהחלטתם לא להתערב?" החזיר אד בלחשה. "זה שבחוץ נראה לי פצוע," לחשה ג'ניס. "הוא צולע ומתקשה לרוץ."

הפצוע פתח את הדלת האחורית, והתקשה להיכנס פנימה מפאת השקים שהיו מוטלים שם. הוא החל להקיף את הרכב כדי להיכנס מן הצד של הכביש. הנהג, כנראה בעקבות פקודה שקיבל מן השודד הבכיר, יצא ממושבו כדי לסייע לשותפם הכושל.

ומה שאירע בשני השניות הבאות, הדהים את שלושת הצופים. ברחוב השקט הזה, שלא היו בו כמעט מכוניות באותו רגע, נשמע תחילה טרטור עז של מנוע רב עוצמה. משום מקום הגיח אופנוע גדול במהירות של קליע, פגע בנהג השודדים והעיף אותו כמה מטרים באוויר. לאופנוע לא קרה כלום, פרט לאיבוד היציבות לרגע קל, אולם תוך שנייה אחת הוא התייצב ונעלם. היתה זאת תאונת 'פגע וברח' קלאסית, שלא היה לה שום קשר לשוד שהסתיים זה עתה. אולם גורלו של הנהג היה מר עוד יותר מן הפגיעה הראשונה של האופנוע: הוא התעופף והוטח בחוזקה על הנתיב של התנועה ממול, וטרנזיט תמים שנסע שם דרס אותו פעם נוספת, תוך כדי חריקת בלמים עזה. הטרנזיט עצמו סטה ממסלולו בעקבות הבלימה, וחסם לגמרי את דרכה של מכונית השודדים.

עתה החלה להישמע הסירנה של מכונית המשטרה הראשונה שהגיחה מאחור. חלפה כמחצית דקה נוספת, והאירוע הסתיים. שני השודדים נלכדו על ידי השוטרים, ניידות נוספות המשיכו להגיע ואחריהם מספר אמבולנסים. קהל של סקרנים החלו להתקבץ במקום כדי לחזות בפעולות החילוץ. שלושת הצופים של בית הקפה שילמו למלצרית החביבה והסתלקו משם בטרם יתבקשו על ידי השוטרים לתת עדות ראייה.

"כאשר תחזה בקלטת, תתקשה להאמין," הבטיח קולין לאד.

"חוזרים ללוס אנג'לס," פקדה ג'ניס. "קולין, עצור לנו מונית

לנמל התעופה."

בדרך לשדה התעופה צלצל הטלפון הסלולארי של אד.

"היי, סנדרה," אמר.

הוא הקשיב בעניין רב למסר ארוך במיוחד. מדי פעם הנהן, לעיתים בקעה מפיו קריאת התפעלות. ג'ניס וקולין יכלו לשמוע אותו מגיב במשפט ענייני בודד בסוף השיחה:

"או קיי, סנדרה. השיגי לי בהקדם שחקן צעיר ומוכשר, ששולט

באמנות ההתחפשות. כן, כן, אם אפשר, אז להיום בערב. אצלי

בבית. לא, אין צורך בשום ידע מוקדם. אני אכתוב עבורו שני

תסריטים."

"גיניפר מתוקה שלי, אמרתי מספיק כבר עם הטלוויזיה!" קראה מרגרט מן המטבח. "מחר יש לך לימודים! לסדר את התיק, לצחצח שיניים ולשכב לישון!"

הרעשים שהמשיכו לבקוע מן המרקע בסלון לא העידו שגיניפר התרשמה מהוראתה של האם. מרגרט שפתה לעצמה כוס תה בסיומו של ערב עמוס ומתיש – לא יוצא דופן לעומת מרבית ימיה הממוצעים. כעת הניחה לראשה להישמט על השולחן הקטן במטבח. גם הערב נאלצה להישאר במשרדה שעתיים נוספות כדי לתמוך בעבודת המנהל שלה, משם עצרה בדרך לקניות בסופרמרקט, וכאשר חזרה הכינה לשתיהן את ארוחת הערב. בין לבין טיפלה בכביסה, בהדחת הכלים ובתיקון התיק של גיניפר, שאחת מרצועות הגב שלו נפרמה.

לאחר כמה רגעים ניעורה לפתע מנמנום קל:
 "עוד מעט, אמא!"

מרגרט חייכה מתחת למסך עייפותה.
 "עכשיו!" קראה. "כבר מאוחר!"

"אבל עכשיו זה שיא המתח!" קראה גיניפר.
 עתה משכה את עיניה הפתקית שהשאירה לעצמה בבוקר, תלויה מתחת למגנט על דלת המקרר. היא קרבה ועיינה בו, והפליטה קללה חרישית.

"לכל הרוחות, שוב שכחתי להתקשר למדביר החרקים!" רטנה. היא עשתה כך מדי חודש בחודשו, למרות שהמדביר החביב ניסה להסביר לה שאין צורך בתדירות כה תכופה. "הרעל שאני משתמש בו חזק מספיק לשנה שלמה," חזר וטען, אך היא לא אבתה לשמוע. כל חודש הגיע אליה – תמורת תשלום מלא, כמובן – וריסס את כל שטחי הבית, כאשר היא עוקבת אחרי מעשיו ולא מניחה לו להחמיץ פינה או סדק.

לפתע קרה הגרוע מכל: מבעד לחלון הפתוח נכנס במעוף גס וברשרוש קולני תיקן אמריקאי גדול ומכווער, נתקע בדרכו בארון הקיר, ונחת בנקישה על השיש, כמטר אחד ממקום ישיבתה. צרחת פלצות בלתי נשלטת בקעה מגרונה של מרגרט קולמאר. היא התאבנה בבת אחת על מקומה. המקק הבחין במצבו הלא טבעי, במקום מואר ומסוכן מנקודת מבטו, ונמלט מייד על השיש עד אשר נעלם במרווח שבין קצה השיש לגב המקרר. שפתיה של מרגרט החלו לרעוד ושיניה לנקוש.

כמה זמן חלף לא ידעה, כאשר הבחינה בגיניפר עומדת על סף המטבח ונועצת בה מבט מבוהל. הילדה עמדה קפואה במקומה למראה האם המבוועתת.

תחושת קבס עמדה בגרונה של מרגרט. היא ניעורה מן החלום המתרחק של החרק מעורר האימה, ונכנסה בו בזמן לתוך מציאות חדשה שזה עתה עיכלה אותה. המחלה שלה, הפחד החולני מפני מקקים, משודר לגיניפר – ומרגרט נוכחה עתה להבין שזה הרבה יותר גרוע ממחלתה שלה. בעיניה של הילדה – התדמית של האימא המבוגרת והמגוננת, שבה היא אמורה לבטוח ולמצוא משענת – קרסה והתמוטטה כמגדל קלפים.

וגיניפר הקטנה רק עמדה שם, המומה.
 "זהו זה," גמלה החלטה בליבה של מרגרט, "עד כאן."

"הנבואה השלישית שהקלטנו יוצאת דופן", אמר קולין. "היא מתייחסת לעבר. אבל מתברר שגם לה היתה חשיבות עצומה. מכל מקום, יש טעם לעבוד על הנבואה הרביעית, שאמורה להתגשם בעוד יומיים. ננסה לשנות אותה כדי למנוע פציעתם של שבעה עשר ילדי בית ספר בדרכם ללימודים."

"חזור רגע לשלישית", קטע אותו אד, "אם היא מתייחסת לעבר, מדוע אמרת שהיתה לה חשיבות?"

"מפני שזו נחשבה על ידי המשטרה כתעלומה בלתי פתורה, והתיק נשאר פתוח ללא שום קצה של חוט. ואז, כאשר קיבלנו את המסר השלישי, נדהמנו לשמוע את השם המפורש של הרוצח ואת סוג רכבו בוקעים מגרונו של האיש הפלאי הזה. יצרנו קשר עם החוקרים של התיק ההוא, ומסרנו להם את המידע הזה כ'מידע מודיעיני מיוחד'. הם איתרו אותו, הצליחו בחקירה קצרה לקשר אליו מספר ראיות מכריעות והם בסוף הדרך להרשעתו."

"נראה שהעתיד והעבר מעורבבים אצל האיש הזה", הרהר בקול מתיו סטאר.

"המסרים שלו תמיד מנוסחים בזמן עבר, ורק לפי התאריכים אנחנו מייחסים אותם לעתיד. אני מציע שנצפה, אם כן, במסר הרביעי שלו", אמר קולין.

"בכל מקרה, ארצה לראות ולשמוע גם את המסר השלישי. כל בדל של ראיה יכול לתרום לעסק שלנו", ביקש אד.

"כמובן, כמובן", נחפו קולין להשיב. "אכין לכם את הקלטת למפגש הבא. וגם את המסר החמישי, אם תרצו, שגם הוא לא לעניין. הוא מנבא מלחמה שתפרוץ בין שתי מדינות ידידותיות ושחרות שלום באירופה בעוד 124 שנים..."

הוא הפעיל את מכשירי הטלוויזיה והוידאו. הפעם התמונה היתה ברורה מאוד. על דרגשו בפינת התא שכב התימהוני הפלאי מכורבל מתחת לערימת סמרטוטים מטונפים, מכווץ, עם פניו אל הקיר.

"לא היה לכם תקציב לשמיכה עבורו?" שאלה סנדרה בפליאה. קולין חיך. "יש לו שמיכות, אבל הוא מעדיף את הסחבות שלו. הוא לא רוצה להשתמש באביזרים ובציוד שלנו, כי יש בהם מיקרופונים, ויאנחנו' מנסים להעביר לו מחלות, רעלים וסמים."

"והוא מסכים לאכול את המזון המסופק לו במוסד?"

"כן."

"ובמזון המוגש לו, 'אנחנו' לא יכולים להעביר לו את כל הפגעים שתארת?"

"מסתבר שלא!" חיך קולין ומשך בכתפיו. "ככה זה כשאינן הרבה ברירות. האיש שלנו בפירוש לא רוצה למות מרעב." המיקרופונים לא קלטו רחש במשך כל הזמן, עד אשר נראתה תזוזה של הישן. אז נשמע קול שיעול רם ויבש, - ההקלטה היתה ברורה ואיכותית - שיעול עמוק ומתגלגל, ונחלש כהד הנמוג לאיטו בגיאות שבין ההרים. לפתע הזדקף האיש והתיישב על מיטתו, תוך כדי פליטת שטף של ליחה מגרונו. מראהו היה מבעית, למרות שהיתה הכנה מוקדמת לחיצוניותו: איים של שיער שיבה ארוך, מדובלב ודליל צמחו בין קרחות רבות. ארובות עיניו היו עמוקות, אך גלגלי עיניו בלטו החוצה כאחד הסובל מפעילות יתר של בלוטת המגן. גם פיו איבד מספר רב של שיניים, והמעט שנותרו בו היו שחורות או עקומות. עתה נפלטה צעקה מגרונו:

"שבעה עשר ילדים נפצעו בגלל תאונת שרשרת! הם נסעו

באוטובוס הצהוב לבית הספר בכביש המהיר הארבור, בקו 124 בשעה שמונה בבוקר ביום חמישי בשניים בספטמבר."

כמו שהחל, כך נדם לפתע, הסתובב על צדו ונשכב בדומייה מתחת לסחבות המרוטות שלו. עד מהרה נרדם, וכאשר נשמעה נחירתו הראשונה עצר קולין את המכשירים.
"הרי לכם נבואה!" קרא אד בהשתוממות.
הוא החליק בידו על שיערו, וגירד מעט בפדחתו. "דבר אחד לא ברור לי עד עכשיו. על סמך מה טענת שאני עשוי להכיר אותך? אני משוכנע שלא ראיתי את האיש הזה מימי."
קולין נראה נבוך קמעה. "הוא לא מוכר לך?"
"יש לי זיכרון טוב לפרצופים ולטיפוסים בכלל. אין סיכוי שבעולם שראיתי את האיש הזה בעבר. היום נתקלתי בו בפעם הראשונה."
"אין סיכוי שטיפלת בו כאשר היה צעיר יותר ונראה קצת שונה?"

אד הניד בראשו.
"למען האמת זה קצת מתמיה אותי," גרס קולין, "אבל יש לי יסוד מוצק לדבוק בטענה שלי. אם אתה אינך מכיר אותו, יש לנו סיבה טובה להעריך שהוא אולי מכיר אותך."
"אם כך, תן לי להיכנס פנימה. הגיעה השעה לשיחה הראשונה," ביקש אד.
"הפגישה הזאת מתוכננת למחר בבוקר," הודיע קולין.

אד נכנס לחדר עבודתו, ושם פעמיו הישר לספרייתו הגדושה בספרות מקצועית. קיר שלם – ממול לשולחנו – הכיל מדפי עץ מסיביים, מצופים בפוליטורה מיושנת, לכל אורכו וגובהו של הקיר. בספירה האחרונה שערך, היו שם כתשע מאות ושלושים ספרים. הוא סקר את שמותיהם בחיפוש אחר הספר הרלוונטי למקרה הביזארי הזה, ובאמצע שורת המדפים השלישית קטע אותו צלצול הטלפון.
"שלום," אמר לשפופרת. "אה, שלום לך, גברתי."
פניו נתכרכמו מעט, כאשר הקשיב לבת שיחו.
"אני אשתדל לעשות זאת בהקדם," אמר לבסוף, "יש כאן כמה הכנות שעלי לבצע קודם לכן. אנא מסרי לי את מספר הטלפון שלך, ואני אודיע לך מתי להגיע."
וכאשר הניח את השפופרת חזר לעיין בין ספריו, עד אשר שלף אחד מן המדפים, נשף על חלקו העליון להסיר את האבק והחל לעלעל בדפיו.

פרק 8

ענני הצעיף המרהיבים שבישרו על תחילת הסתיו לא הסיחו את דעתו של אד כאשר החנה לפני מספר דקות את מכוניתו בחזית הבניין. בלילה הקודם רהרר רבות בטקטיקה ששומה עליו לנקוט בפגישה הראשונה. עתה קיבל תדריך אחרון מקולין: יש לו יד חופשית לומר כל דבר שימצא לנכון. לקולין היה רק תנאי יחיד – אין בסמכותו לשחררו לחופשי. אד היה מוטרד משאלה נוספת, אולם קולין הזים בנחרצות את חששו:
"אלימות? לא ולא. מיסטר X מעולם לא הרים ידו על איש."
"שאלה אחרונה: מה שמו של האיש?" שאל אד.
"לא גיליתי לך עד היום מפני שאנו לא יודעים," הודה קולין.
"הוא לא מוכן לגלות את שמו לאיש."

אד עקב אחר ההכנות האחרונות, בהן הובילו שני אחים בחלוקים לבנים את הקשיש אל חדר החקירות. מראה גדולה

באחת הקירות הסתירה את החדר הצמוד לו, בה התמקמו שאר חברי הצוות. האיש עצמו הלך ללא התנגדות, בכוחות עצמו – אך בהליכה איטית, שפופה, וארשת פניו ללא הבעה. כל הדרך מתאו לחדר החקירות, הוא ליהג לעצמו מילים ומשפטים חסרי פשר. לאחר שהתיישב על כיסאו, יצאו שני האחים מן החדר. עתה סימן קולין לאד שהוא יכול להיכנס פנימה. הקשיש המשיך לשוחח עם עצמו אף כאשר נכנס אד והתיישב מולו, כאילו אין הזר הנכנס נוגע אליו עצמו כלל.

"שלום, שמי אד גארווין," אמר אד והתיישב. עתה נוכח לדעת שהסתבך בתחום שלא פילל – הצחנה שבקעה מבגדיו של האיש היתה בלתי נסבלת, ואד חשב לזנק ממקומו ולהמלט החוצה כדי להשיג מעט אוויר צח לריאותיו הגונחות. לאחר כמה השתנקויות קצרות, החל אפו להסתגל לריח העז. הוטל עליו לשאת זאת בדומייה ולהמשיך כמתוכנן. המלמולים של מיסטר X נחלשו מעט, אבל הפכו כעת ברורים יותר באוזניו של אד.

"הנה, המנוולים האלה שולחים מנוול נוסף להתעלל באדם בריא וחף מפשע," דיבר לעצמו.

מראהו של הנביא המוזר הזה היה עלוב בכל קנה מידה של אנושיות. דומה היה שנתקבצו ובאו לאיש הזה תדמיות רבות, שכל אחד מאנשי הצוות דימה בנפשו: אד חשבו לנווד חסר בית, סנדרה תיארה אותו כקבצן שיכור או מסומם, בעיניו של רונאלד סמית הוא נראה ככהן דת סגפן, מתיו סטאר חשבו למכשף מימי הביניים, קליף ג'ונסון התלוצץ שהאיש הינו משרתו של דרקולה וכולם יחדיו הסכימו גם שיתכן והמדובר בחיזור. עור כהה ומקומט היה מדולדל על עצמות גרומות של ארבעת גפיו. מפיו, שנראה היה כאילו השליכו לתוכו רימון יד שהתפוצץ, נדפה נשימה איומה. אוזניו היו בולטות כשתי מחבתות קטנות, ועיניו הכבויות נראו כשל זומבי.

"מה שמך?" שאל אד.

האיש הפסיק לדבר לעצמו, כאשר מבטו כבש בקרקע. "ראה, ידידי," פנה אליו אד בצורה ישירה, משל הכירו מזה שנים רבות. "אתה רשאי להתנהג כמובן איך שאתה רוצה, אבל אתה מקשה בעצם רק על עצמך. למה אתה לא מספר לנו את הדבר הפשוט הזה, איך קוראים לך? שנינו יודעים שאתה לא חולה נפש, ואתה בריא לגמרי. אז אם אתה באמת לא חולה, למה אתה מסתיר דבר כל כך פשוט כמו שמך?"

לפתע קם האיש ממקומו ודידה בהליכה עלובה לעבר המראה הגדולה.

"אתם רואים שמה? אתם שומעים שמה? אני בריא! הוא יודע שאני בריא! תנו לי לצאת! תנו לי לצאת עכשיו!" מילותיו היו ברורות, אך נאמרו בלאות רבה. הוא צעד בתשישות לעבר דלת הברזל הנעולה וניסה לפתוח אותה.

"שומר! שומר! פתח את הדלת, אני יוצא מכאן. הוא אמר שאני בריא! אתה שמעת? אני בריא! פתח את הדלת!"

הוא השתתק, לאחר שניסה שוב ושוב את ידית הדלת, שלא נענתה לרצונו. לאחר כמה ניסיונות סרק חזר ולטש מבט כועס באד. אד חיך לעצמו, והניד בראשו. הוא הצביע בידו לעבר כיסאו שממנו קם.

"שב בבקשה."

האיש ציית וחזר לשבת על כיסאו. הוא החל להתנדוד בכיסאו לפנים ולאחור.

"יש לו גישה מעניינת," העיר רונאלד מאחורי המראה.
"מעניינת? מדהימה!" הפטיר לעברו קולין. "תוך דקה אחת הוא הצליח להשיג שני הישגים שלא הגענו אליהם מתחילת החקירה!"
"אילו הישגים?"

"ראשית, הוא שמע את דברי אד, הבין אותם והגיב עליהם לעניין, כלומר אנחנו רואים כאן פעם ראשונה גירוי ובעקבותיו תגובה הולמת. עד היום הוא לא הגיב לשום דבר. והנקודה השנייה – הוא הפסיק לדבר אל עצמו. זה לא קרה לנו מעולם לפני כן."
בתוך חדר החקירה אד הישיר מבטו בעיניו של נשוא מחקרו.
"רק אני יודע שאתה בריא, הם בחוץ לא משוכנעים בכך,"
המשיך אד לשוחח עם ידידו החדש, "ואתה מצדך לא עושה שום מאמץ לשכנע אותם. לדוגמה, הם אפילו אינם יודעים מה שמך, מה גילך, ואם יש לך קרובי משפחה. אז איך אתה מצפה שישחררו אותך? לו רצו לשחררך, אפילו את טופס השחרור שלך הם לא יכולים למלא. איך אפשר לחתום על טופס שחרור בלי שם? אז אמור לי בבקשה, איך קוראים לך?"

האיש לא ענה, אולם אד קלט דבר מה מוזר בעיניו. הוא הפסיק להתנדנד, ועיניו בהו לתקופה קצרצרה בתקרה, ואחרי שניות אחדות חזר האיש לנעוץ מבטו בקרקע והמשיך להתנדנד.
"ראה, ידידי," המשיך אד, "תאר לעצמך שאני פותח לך כעת את הדלת ואתה יוצא לחופשי. לאן תלך? אין לך כסף לאכול ואין לך כסף להחליף בגדים או לתספורת ראויה. ההופעה שלך איננה נורמטיבית, כפי שאתה מבין. תאר לעצמך שאתה פוסע ברחוב חשוך, ומולך מופיעה נערה וזו רואה אותך ונתקפת בהלה, ומתחילה לצרוח. יגיע שוטר, לא ימצא עליך מסמכים, לא ידע את שמך, הוא יחשוד בך ויכניס אותך מייד לבית המעצר. שנינו יודעים שאתה לא אשם בכלום, כמובן, אבל זה לא ימנע ממך מלשהות בין עצירים מסוכנים. אתה צריך בכלל להודות לנו שאנחנו מחזיקים אותך כאן, ונותנים לך הגנה ופנסיון מלא בחינם."
כל אותה עת היה ראשו של שהאיש מורכן. הוא לא הוציא מילה מפיו, ורק המשיך להתנדנד בכבדות.
"אז אמור לי בבקשה, מה שמך?"
שתיקה.

אד לטש בו מבט יסודי, חקרני, כאילו מנסה ללמוד כל פרט ופרט בצורתו החיצונית של האיש, ולנסות להבין את יחסי הגומלין שלו עם הסביבה החיצונית, או לתגובות האיש לגבי דבריו.
"רוצה סיגריה?"

מיסטר X הפסיק להגיב לשאלותיו של אד.
"אתה רוצה למסור הודעה באמצעותי למישהו שאתה מכיר?"
דממה.

אד קם ממקומו. "לא סברתי לרגע שזה יהיה קל," אמר לעצמו, ויצא מן החדר.

פרק 9

אשה כסופת שער בגיל העמידה יצאה סמוקת לחיים מן הכוך האפלולי, בו נהגה ברברה לקבל את לקוחותיה. בדרכה חלפה על פני הלקוח הבא, גבר צנום כבן שישים, אשר גבחתו מבהיקה בלובנה ושערו הלבן הדליל, מזדקר כשתי קרניים לצדדים. במבט ראשון נראה היה כאדם רדוד ופושר, לא הוד לו ולא הדר. זה קם מכיסאו אשר שמשו בעת ההמתנה, וכפוף מעט, צולע החל לדדות

פנימה, לפגישה המיוחלת עם מגדת העתידות, היא ברברה הפלאית.

הוא חלף בעד ווילון ארגמן כבד ומאובק, פוסע בחוסר בטחון מופגן לתוך הכוך האפל. ברברה עצמה היתה אשה כבת חמישים, מלאת בשר, כאשר תווי פניה לא נראו כלל הן מפאת החשכה והן מפני שישבה מאחורי וילון שקוף למחצה.

"שב, פקדה עליו בקול רם.

"שמי קרלו קנובה..." פתח בחשש.

"שקט!" קראה אליו בקול מתכתי. "אני מנהלת את השיחה

במקום הזה! ועכשיו אני חייבת להתרכז!"

קרלו נרעד והשתתק מייד. הוא התיישב בחרדה רבה על כסא אבן, היחידי אשר היה מצוי בחדר. דומה היה שהאדם הזה חושש אפילו להביט לעברה.

"כן," אמרה לפתע, לאחר ריכוז שארך מספר דקות. "עכשיו אני

יודעת הכל! מה תבקש לדעת בדיוק?"

"אני... אני... לא שתיתי קפה... לא התבוננת בכף ידי... אין לך

כדור בדולח... אין לך קלפים... כיצד... כיצד את יכולה לדעת

הכל?" גמגם בפחד.

"אני אמרתי שאני יודעת הכל!" נשפה בחימה. "האם אתה מטיל

ספק בכוחותי? אינני זקוקה לשום דבר כדי לדעת הכל! ועכשיו

אמור לי מה ברצונך לדעת!"

"אבל את אינך מכירה אותי..." מלמל חרישית. "אני לא מאמין

שאת יכולה לספר לי מה יקרה איתי רק לפי..."

"הס!" רשפה בזעם. "ועכשיו, הקשב היטב! אתה, היצור

האומלל אשר הטיל ספק בכוחותי! בתום היום השלישי מן היום

הזה, אתה תיפגע בתאונת דרכים ותהפוך לצמח עד ליום מותך!

ועכשיו - צא מייד מעל פני!"

קרלו קנובה החוויר, וקם ממקומו בפיק ברכיים. דומה היה כי הוא כפוף עתה יותר מאשר היה כאשר פסע לתוך הכוך הזה... הוא הסתובב והחל לפסוע אחורנית, מקרטע בכבדות.

לפתע חזר והסתובב שנית כלפי ברברה. הוא החל להזדקף,

דומה שגבה בראש שלם בין רגע. עיניו החלו להתנוצץ, אפו התנפח

והחל לנחור בקולניות. ברברה חזתה בחרדה כיצד מצחו מתאדם,

גבו מתיישר, וידיו הגרומות נשלפות מתוך השרוולים הקצרים

ומורמות לעברה. כל עשרת אצבעותיו הופנו לעברה, כאשר שתי

הזרתות הקטנות מרקדות ומקפצות הלוך ושוב כמאיימות להיפרד

מידיו.

"אני ארמנדו חואן ווניטו, כהן הוודו, שליח האל קונגו!" הרעים

בקול אשר הקפיא את עצמותיה. "אני יודע את העתיד! בטרם יצא

היום השלישי מן היום הזה את הארורה תעלי בלהבות השמימה,

ותיצלי באש הגהנום!"

ברברה, חיוורת כולה, ראתה באימה כיצד ידיו חוזרות אל תוך

השרוולים, וגלימתו חוזרת ונכרכת סביב גופו הצנום בעת פנייתו

ויציאתו הבוטחת מן הכוך. בתנועה חזקה ומהירה הסיט בקלילות

את הווילון הכבד, ונעלם דרכו במהירות רבה, בעודו משאיר

מאחוריו ענן אבק - אותו אבק אשר נוער כהלכה זה עתה לראשונה

מזה זמן רב.

פרק 10

קולין הסיע את מכוניתו במאסף של השיירה המוזרה. במכונית ה-FBI המוסווית כמכונית אזרחית נסעו גם אד וסנדרה, לחזות במו

עיניהם בהתגשמות – או בהתבדות של התאונה העומדת להתרחש בכל רגע, מאז עלו על הדרך המהירה 'הארבור'. את השיירה הובילה מכונית משטרה מהבהבת, אחריה נסע אוטובוס צהוב בעל מספר קו 124, ובתוכו ילדי בית הספר שאסף קודם לכן משכונות הפריפריה השלוות. אחריו נסעו שני אמבולנסים שקטים, בעקבותיהם מכונית משטרה מהבהבת נוספת, ולבסוף הנהיג קולין את רכבו.

בשעת עומס זו 'הדרך המהירה' היתה איטית להחריד. פקק תנועה אחד ארוך השתרע לאורך קילומטרים רבים, ובעצם מאז שעלו על הדרך הזו נסעו במהירות ממוצעת של כחמישה מייל לשעה.

"יש לי הרגשה שהנבואה הזאת הולכת להתפקשש לו, " אמר אד, "בזחילה כזאת אין שום סיכוי לתאונת שרשרת עם נפגעים. אולי רק כמה פגושים משופשפים."

"הלוואי שאתה צודק, זה ישמח אותנו מאוד, " השיב קולין. "אתה מעוניין שהנבואה לא תתגשם?" שאלה סנדרה, מופתעת. "אם כן, עד עכשיו לא הצלחתי להבין את המטרה האמיתית שלך. "אני רוצה לדעת שהנבואות מתגשמות, אבל גם שיש לנו יכולת לשנות אותן, " השיב קצרות.

המצב בכביש הלך והורע ככל שמחוגי השעון קרבו לשעה שמונה. רוב הזמן המכוניות פשוט עמדו או גלשו רק ע"י שחרור הלחץ בדוושות הבלמים.

"אפילו אם התנועה היתה זורמת, מי יעזי להתחיל תאונת שרשרת, כאשר יש שתי ניידות מהבהבות הכורכות את האוטובוס הזה כסנדוויץ?" תמחה סנדרה.

"זו בדיוק הכוונה שלי, " הסביר קולין. "למנוע את התאונה ככל יכולתי, אפילו שהוא לא ניבא הרוגים אלא רק פצועים. "אז מדוע האמבולנסים?" המשיכה לשאול.

"כי אני לא סומך על כך שאנחנו באמת יכולים למנוע את הנבואה שלו, ורציתי שמקרים קשים יוכלו לקבל טיפול ראשוני מקצועי בשטח."

"אז למה רק שני אמבולנסים ולא שבעה עשר?"

"יש לי מגבלות לכוח, " הודה קולין. "אבל אל דאגה, הצלחתי להעמיד חמישה עשר אמבולנסים נוספים בכוננות להגיע לכאן, וכמה ניידות משטרה נוספות מסיירות כרגע ממש בסביבה. "איך? גילית להם את דבר הנבואה?" חקרה.

"בוודאי שלא. הסווייטי את כל הפעולה המונעת הזאת כמידע חסוי שהגיע אלי על חשד לפעילות טרור."

קולין פתח את מקלט הרדיו ובחר תחנה המשדרת את מצב הכבישים. צל כבד כיסה את רכבם, כאשר החלו לעבור מתחת לגשר הבטון הענק של כביש מס' 3 שנמשך מעליהם בציר מערב – מזרח. האוטובוס הצהוב היה כמה עשרות מטרים מלפניו, והחל לצאת מן התחום המוצל מצדו השני של הגשר.

לפתע נשמעו קולות נפץ אחדים, וקולין העירני השתיק מייד את הרדיו. החלונות שלו היו פתוחים מלכתחילה, כדי לקלוט כל רחש חשוד מבחוץ, ושלושתם שמעו היטב כמה קולות רמים נוספים, שזיהו אותם בבירור כהתנגשויות בין מכוניות. קולות של התנגשות שרשרת!

"זה יבוא מלמעלה!" שאג לפתע קולין, וכמו לאמת את דבריו נשמע קול הרס חזק במיוחד מעל האוטובוס הצהוב. משאית שהובילה מכולה נבלמה בגדר הבטון של הגשר, אך המכולה שהיתה עליה נתלשה מן המשאית, שברה את הגדר וצנחה למטה, לעבר הכביש המהיר 'הארבור' - היישר על גגו של האוטובוס

הצהוב. זה נמעך חלקית, מאחר והמכולה גלשה הצידה ונחבטה בכביש בשאון התרסקות אדיר.

אצבעו של קולין כבר היתה על לחצן המיקרופון שבידו, והוא צעק לתוכו בהיסטריה "תאונת דרכים עם נפגעים בדרך 'הארבור' מתחת לגשר של כביש 3 – דחוף 15 אמבולנסים, משטרה, ושתי מכוניות כיבוי אש!"

מול עיניהם ההמומות מן התאונה שהתרחשה זה עתה, הבחינו בשתי הניידות הנכנסות לפעולה, מתחילות לחסום את התנועה ולפנות דרך עבור רכבי ההצלה, ואת החובשים בשני האמבולנסים מזנקים החוצה להגיש עזרה ראשונה. צפירת ניידות משטרה נוספות החלה להישמע בכיוונים נוספים של הכרך הענקי הזה. ללא אומר ודברים חזו השלושה במתרחש, בהגעתם של האמבולנסים הנעזרים בשולי הכבישים לנסיעת חירום מהירה, ובשוטרים הנחלצים לעזרת החובשים במתן סעד ראשוני לילדים ההלומים והזועקים לסיוע.

"לעזאזל!" שאג לפתע קולין בחמת זעם, והלם פעמיים על ההגה בשתי ידיים מאוגרפות. "לא הצלחתי לשנות בנבואה הזאת אפילו פסיק אחד!"

"נראה כאילו הנבואות שלו מתארות איזה מראה או חלום שהוא ראה במו עיניו, ולכן הוא מדבר על התוצאה הסופית," הרהר אד בקול. "יתכן שלולא ההכנות שנקטת היו התוצאות חמורות יותר."

סנדרה נבהלה לרגע מהתקף הכעס הפתאומי של קולין ומתגובתו האלימה, ונעצה בו מבט ממושך.

"למה אתה כל כך כועס, בעצם?" הקשתה.

קולין השפיל מבטו למשך שניות מספר. הוא נרגע באותה מהירות בה נזעם.

"יש לי משהו חשוב לספר לך, אד," אמר בקול נמוך. "יכול להיות שטעיתי בכך שלא סיפרתי לך את זה מוקדם יותר..."

"ובכן?" שאל אד.

"הגיע הזמן לגלות לך מדוע חשבתי שאתה והנביא ההוא אולי מכירים אחד את השני... בנבואה השישית שלו הוא ציין את השם שלך במפורש, דוקטור אדוארד גארווין... כך גם ידעתי להגיע אליך מלכתחילה..."

"ומה אומרת הנבואה?" רעד קל נשמע בקולה של סנדרה.

"לפי הנבואה הזאת... קולו של קולין היה חנוק עכשיו – "נשארו לאד עוד שמונה ימים לחיות..."

סנדרה עצמה את עיניה באימה. מכיוונו של אד שמעה נשיפה חרישית.

"הרי לכם נבואה!" שמעה אותו פולט.

הוא לא יכול היה להימנע מכך: הוא הרגיש דקירות חזקות ברקותיו, וגל קור החולף בעמוד השדרה שלו.

פרק 11

"למה הסכמתי לבוא לכאן בכלל?" התענה ספק הילד ספק כבר נער והצטמק במקום מושבו. לרגע תהה בנפשו המבוהלת האם החושך המוחלט שבאולם הקולנוע תורם לתחושת הפחד שלו, או שמא מסייע לו להסתיר את מצוקתו בעיני חבריו לכיתה, שצפו לצדו בסרט ללא השפעות כלשהן הניכרות לעין.

כאב חד פילח את ביטנו, כאשר חזה במכשף הוודו נועץ את הדוקרן בבטנה של הבובה המרופטת שבידיו. הקורבן, השחקן

הראשי של הסרט, שיחק היטב, תפש את ביטנו והתפתל בכאביו. המכשף, בחיוד של רוע לב, הוציא את הדוקרן ונעץ פעם נוספת בגבה של הבובה. השחקן התעוות לחלוטין בתזמון מדויק. ממעמקי גופו החל לחוש הנער את הכאבים שחש השחקן. היו אלו מיחושים אמיתיים או דמיוניים? והאם זו רק אגדה או שהתופעה הזאת יכולה להתרחש במציאות? כל אחד יכול לעשות את הכישוף הזה, או רק מכשפי וודו?

הנער איבד את המשך הסרט. איך יברר את כל השאלות החשובות הללו? אם המדובר בפולקלור, או באמונות מטופשות, הרי ישם עצמו ללעג ולקלס בעיני חבריו. איך יוכל לחקור בדיוק בחשאייות הנדרשת? ומה אם יתברר שהכל אמיתי ונכון?

מי המומחה לנושאים המפחידים האלה? אפשר ללמוד על הדבר הזה בבית הספר או באוניברסיטה? אולי אפשר לשאול ספר בנושא הזה בספרייה הציבורית?

'דבר אחד בטוח', הבטיח לעצמו, 'אני לקובה לא אסע אף פעם'. לרגע עצם בחוזה את עיניו, בניסיון להפסיק לחזות בסצינה המבעיתה הזו. אולם הצלילים המפחידים וזעקות הקורבן לא היו ניתנים לחסימה. פה ושם נשמעו צריחות תבהלה גם מן הקהל, בעיקר מן הילדות הצופות במחזה בלב מפרפר. הנער הכריח את עצמו לחזור ולפקוח את עיניו.

'אני מוכרח לחקור את זה בעצמי לעומק!' נשבע אותו רגע בלבו. 'אפילו אם אצטרך לחיות בקובה בשביל זה!'

הדוקרן פילח את אוזנה של הבובה וחדר דרכה ויצא מן האוזן הנגדית, ואוזניו של השחקן החלו לדמם. ליבו של הנער בן האחת-עשרה האיץ את קצב פעימותיו, ונשימתו הפכה למהירה וחלושה. שערותיו סמרו.

פרק 12

"ספר לי איך אפשר להבדיל בין כל הענפים של הפאראפסיכולוגיה," אמרה סנדרה.

קליף ג'ונסון שלף מכיסו חפיסת קלפים. "לא תתפשי קוסם טוב ללא חפיסת קלפים מוכנה בכיס, " הודיע לה.

"מה הקשר בין פאראפסיכולוגיה וקלפים?"

"האמת היא שאין שום קשר, " הסביר, " אבל בעזרת הקלפים אפשר להשיב לך על השאלה. "

הוא טרף ביסודיות את הקלפים כשפניהם כלפי מטה, עד אשר היו מעורבבים כמו חביתה מקושקשת.

"אסביר לך מהי קריאת המחשבות, מהי ראיית העתיד, מהי ראיית הנסתר ומה זה הזזת החפצים בכוח המחשבה, " אמר, "הנה, עכשיו אדגים לך את ראיית העתיד. תבחרי לך איזה קלף מן החפיסה ושלפי אותו החוצה, ואני יודע בוודאות שאת תבחרי בדיוק את הקלף 4 יהלום!"

הוא פרש את הקלפים למניפה אחידה, מצד גבם. היא שלפה קלף אחד מתוכם, והביטה בו בהשתוממות. "באמת, 4 יהלום!"

קליף הציץ בה בפליאה. "אל תגידי לי שאינך מכירה את זה, זה הטריק הפשוט ביותר בעולם!"

"אינני מכירה אף תחבולה בקלפים, " סיפרה לו. "וזה היה פהפה. איך עשית את זה? הרי ערבבת מצוין את הקלפים. "

"יכולתי לערבב עד מחר בבוקר, " השיב לה, והפך את החפיסה. כל הקלפים בחפיסה היו זהים, 4 יהלום.

"איזה רמאי אתה!" צחקה. "חשבתי שזו חפיסה אמיתית!"

"כאשר ארצה לרמות אותך, לא אגלה לך זאת מראש, ולא יהיה לך מושג שרימיתי אותך. אני לא מנסה לסדר אותך, אלא רק להסביר לך את ההבדל בין המושגים. אמשיך להיעזר בחפיסה הזאת למונחים הבאים. עכשיו להגדרה השניה: אם את בוחרת קלף אקראי מהחפיסה ולומדת אותו, ואני מצליח לדעת מה בחרת רק מקריאת מחשבותייך – לזה אנחנו קוראים טלפתיא, העברת או קריאת מחשבות מאדם אחד לאחר בלי שימוש בחמשת החושים הרגילים."

"או. קיי, אמרה."

"אם אניח את הקלפים על השולחן, כשגבם כלפי מעלה, את תצביעי על קלף ואני אנחש מהו – זה שייך לתחום 'ראיית הנסתרי'. שנינו לא ידענו מהו הקלף, כך שלא יכולתי לקרוא את מחשבותיך. זו גם לא ראיית העתיד, כי לא ידעתי מראש מה תבחרי." קליף הוציא מהחפיסה אחד מהקלפים והניחו לפניו, כשגבו כלפי מעלה. "ברור."

"דרך אגב, אמר כלאחר יד, "הקלף הזה הוא 7 לב, אמר."

"היא הרימה את הקלף. "נכון!" אמרה בתמהון, "איך זה יכול להיות? הרי כל החפיסה זהה 4 יהלום?"

"לא ולא, גיחך, וחשף בפניה את כל החפיסה. "כל החפיסה הזאת היא 7 לב."

"איך עשית את זה?" תבעה לדעת.

"את נרדמת לרגע, והחלפתי חפיסה, לחש לה בסוד על אוזנה. הוא הטמין את החפיסה המזויפת בכיסו, והעלה מתוכו חפיסה נוספת. הפעם הראה לה שהחפיסה כשרה וערבב היטב את הקלפים, שוב, כשגבם כלפי מעלה.

"בחרי קלף והוציאי אותו מהחפיסה, הורה לה.

משעשתה כן, המשיך לטרוף בקלפים, "את זוכרת מהו? עכשיו הכניסי אותו פנימה לאמצע החפיסה."

שוב ערבב היטב את הקלפים. עתה החזיקם בגובה מול עיניה, ולפתע ראתה את הקלף שבחרה מזדחל ומציץ מתוך החפיסה, ועולה כאילו מעצמו בלי מגע ידו של קליף עד שקפץ מתוך החפיסה החוצה.

"זה מה שקרוי 'טלקינזיס', הזזת חפצים בכוח המחשבה, סיים את הסברו.

"ואיך עשית את התעלול הזה?"

"גם זו חפיסה מזויפת, הסביר באורך רוח. "אפשר לרכוש אותה בחנויות לקסמים."

"כאשר נפתחה הדלת נעלמה החפיסה בתוך חלקיק שניה לתוך אחד מכיסיו של הקוסם. קולין ואד נכנסו לחדר הישיבות באיחור קל, והצטרפו לכל האחרים.

"מצטערים על האיחור, אמר קולין. "מקווה שלא השתעממתם."

"לא השתעממנו, הבטיחה סנדרה.

רונאלד שישב מולם ועקב אחר המתרחש משועשע קמעה, התערב. "הצגה נאה, מר ג'ונסון, העיר, "אבל אני לא רואה שום קשר למקרה שלנו, האין זאת?"

קליף הביט בו במבט חודר, מנסה לעמוד על נימת הדברים.

כלום ניסה לעקוץ, להתבדח, או שמא שאל בכנות מקצועית?

"לא, אין קשר, בחר לענות בטון רציני. "כאשר ישאלו אותי לגופו של עניין, אני מבטיח לך שלא איעזר בתעלולי קלפים."

"לדעתי חסרים לנו כמה בעלי מקצוע נוספים שעשויים לסייע בדינו, אמר אד. "מדוע אין בצוות החשיבה הזה מומחה בתחום הפאראפסיכולוגיה או הספירטואליזם, לדוגמה?"

קולין תופף על השולחן באצבעותיו. מבחינה חיצונית לא נצפה שינוי בהתנהגותו קרת הרוח של אד, אך קולין האמין שאד נמצא תחת מועקה כבדה, מאז הגילוי הבוקר בדבר הנבואה על עצמו. "למעשה, אנחנו רק צוות אחד מתוך שנים", אמר לאחר התלבטות ממושכת. "גיניס מרכזת צוות מקביל, ובו מומחים נוספים מתחומים אחרים."
"איזה תחומים?" שאלה סנדרה.

"היא גייסה פאראפסיכולוג מומחה בתחומו, מאוניברסיטת דיוק בצפון קרוליינה, אחד מתלמידיו המבריקים של פרופסור ריין. היא צירפה גם היסטוריון-עתידן, אדם רב ותק ויצירתיות, שפרסם כמה ניתוחים מבריקים במאמרים בירחונים מדעיים מובילים. כמו כן משתתפים בצוות שלה גם אסטרונום מן הליגה הלאומית, ואישה נוספת – לדעתי תימהונית ומוזרה – שמשמשת כמדיום בסיאנסים ובטקסים פולחניים ומיסטיים, אבל יצא לה מוניטין של מתקשרת מוצלחת עם עולם הרוחות, השדים, ואינני יודע עם מי עוד. היא המומחית בספירטואליזם בחברתם."
"מדוע לא איחדתם כוחות – ומוחות – להגברת הסיכויים?"
הקשה מתיו סטאר. "מדוע לפצל את הכוחות?"

"שאלה טובה, הסכים קולין. "סברנו שמוטב להריץ שני צוותים במסלולים נפרדים, כדי לא להתגבש על נתיב יחיד שעלול להימצא שגוי. זה גם ימנע קיבעון מחשבתי או דרך ללא מוצא. שנית, האופציה עדיין בידינו. כאשר נעמוד לפני מבוי סתום, נוכל להפגיש את שני הצוותים ולהיחלץ ממנו בכוחות משותפים. נוסף לכך, כיום מתברר שהכמות האנשים האופטימאלית בצוותי סיעור מוחות היא חמישה או שישה, וגם מן הטעם הזה עדיפות שתי קבוצות. אני מבטיח לכם שאנחנו מודעים לעוצמת הסינרגיה של מוחות הפועלים למען מטרה אחת."

הוא החל לחלק חוברות שלא היו אלא מספר דפים בודדים שחוברו בסיכת הידוק פשוטה.

"אלו התמלילים של כל הנבואות עד היום, פרט לנבואה השישית."

"מה המיוחד בנבואה השישית?" שאל מתיו.

"אנחנו נצפה בה עוד מעט, השיב קולין.

אד, בסבר פנים חתום, נטל את צרור הדפים והחל לקרוא ביסודיות. האחרים נטלו את החוברות ועלעלו בהם בחופזה. באותו זמן הכין קולין את הציוד האלקטרוני לצפייה בנבואה השישית.

"איך התרשמתם מהשיחה הראשונה שלי אתו?" זרק אד שאלה לחלל החדר.

"אתה שואל אותנו?" נשמעה תמיהה בקולו של רונאלד. "אתה היית צמוד אליו, הרגשת את נשימתו והבחנת בשפת הגוף שלו... נראה לי שיש משמעות גדולה הרבה יותר להתרשמות שלך ממנו!"
"זה קרוב לוודאי נכון..." מלמל אד. "אבל חשוב לי לשמוע את דעתכם כשהיא חפה מההשפעות הסובייקטיביות שלי..."

לאחר דממה ממושכת שנדמתה לאד כארוכה יתר על המידה, נשמע קולו של רונאלד, "זה לא דומה לשום דבר אחר שפגשתי בחיי."

"כנ"ל, הסכים מתיו.

"את זה הבנתי גם לפני שחזיתי בו, אמרה סנדרה. "ואתה,

קליף, יש לך משהו מיוחד להוסיף?"

"לצערי - לא, השיב ומשך בכתפיו. "הדבר היחיד שאני יכול

להבטיח לך, שאין כאן שום אחיזת עיניים של קוסמים."
"ומה אתה אומר?" נפנתה אל אד.

"אתם זוכרים ששאלתי אותו מה שמו?"
 "פעמיים, והוא לא ענה," החזירה לו.
 "אם את רוצה לשמוע את הרגשתי, בפעם השנייה הוא דווקא
 רצה לענות לי."
 "אז למה הוא לא ענה?"
 "מפני שלדעתי הוא לא יודע מה שמו."
 כל העיניים הופנו אל אד. "למה אתה חושב כך?" שאל קולין.
 "דברנו על הרגשות, תחושות. אני אומר לכם מה אני הרגשתי.
 הוא הפנה את עיניו לתקרה. הוא רצה לענות לי, אבל עשה רושם
 שלא הצליח להיזכר. לדעתי הוא לא יודע איך קוראים לו, מה גילו,
 מיהם בני משפחתו. הוא לא יודע כלום על עברו."
 "דווקא זה מתאים להשלמת התעלומה," ניסה קליף להתלוצץ.
 "כולנו יודעים הכל על העבר ולא כלום על העתיד, והוא יודע הכל
 על העתיד ושום דבר על עברו."
 "הוא לא יודע כלום גם על העתיד," אמר אד ביבושת. "אי אפשר
 לדעת משהו על העתיד."
 "אז איך בוקעות הנבואות מגרונו?" שאל קולין.
 "אין לי מושג," השיב אד. "אבל זה לא נראה לי משהו תחת
 שליטה של הכרתו."
 קולין הידק את שפתיו בספקנות, והפעיל את המכשור שבקצה
 שולחנו. כולם התבוננו במסך ובנביא הישן – שנראה היום מכורבל
 בתכריכים – עד אשר נשמע השיעול החולני מתפרץ מגרונו כהר
 געש.
 הם הקשיבו לדברי מיסטר X, ובסיומם היו שרויים בהלם
 ובאלם.

"הבוקר חזינו בתאונה שהתרחשה בדיוק לפי הנבואה הרביעית
 שלו," אמר קולין. "וכמו שכבר ידוע לכם, לא הצלחנו להשפיע על
 האירוע הזה. כמובן שמיום ליום מתעוררות שאלות חדשות
 והפרשה רק הולכת ומסתבכת. לכן אנחנו צריכים להתחיל לשנס
 מותניים, ולחפש רעיונות שיובילו לפריצת דרך. עיקר המעמסה
 מוטלת על אד, כמובן, לאור מה ששמעתם לפני רגע."
 אד המשיך בטון מריר, "במילים אחרות, יש צורך לשבור את
 הקרח עם האיש הזה, להתייחד אתו, לגרום לו לשתף פעולה, להבין
 כיצד הוא מנבא, ואז למצוא דרך לשנות את הנבואות שלו, ואם
 אפשר אז גם ללמוד איך אפשר לכוון את הנבואות שלו לתאריכים
 ולמאורעות שאנחנו נגדיר לו - ואת כל זה אני צריך להשלים בתוך
 שמונה ימים בלבד. הרשו לי להגיד לכם, המשימה הזאת גדולה
 מדי על הכתפיים שלי."
 "אני מתקשה לראות איך אד יכול לפעול לאחר שהוא התוודע
 למה ששמענו הרגע," חיווה דעתו מתיו. "אין אפשרות לחשוב
 ולתפקד תחת כל כך הרבה לחץ ומתח."
 "מה אתה מציע?" שאלה סנדרה.
 "אין לי הצעות," אמר מתיו. "גם אין לי תקווה שנצליח להשלים
 את כל המשימות שאד השמיע כאן. אולי צריך להתמקד בהגנה על
 אד, לשמור עליו עד אחרי תאריך הנבואה, ואז יהיה לנו את כל
 הזמן שבעולם לעבוד בלי לחצים."
 "איך אתה מתכוון למנוע את דום הלב?" שאלה סנדרה בכעס.
 "הכעס מיותר כאן," התגונן מתיו. "אולי רופאים יוכלו לעזור.
 ראי, אני מודה שאין לי תוכנית כלשהי. אנחנו בעצם חסרי אונים,
 וזה הדבר היחיד שעלה בראשי."
 "אני מבקש את רשות הדיבור," אמר רונאלד.
 קולין סימן לו בידו להמשיך.

"אני רוצה לומר לכולכם שני דברים, " פתח בקול שקט. "הדבר הראשון, לתת תחזית משלי לכל העניין הזה, והיא קודרת, לצערי. רבותי וגבירתי המכובדים, אני משוכנע שניכשל בכל המשימות שאד דיבר עליהן. לא נצליח להבין מאומה ולא להשפיע על כלום. ראו, אני פיזיקאי. במכללה השתלטתי על הפיזיקה הניוטונית, וכמובן גם של כל האחרים: גלילאו, קפלר, קופרניקוס. באוניברסיטה נחשפתי לפיזיקה של איינשטיין. בתארים הגבוהים, התעמקתי בפיזיקה הקוואנטית. אני אומר לכם כאן ועכשיו, באחריות. כלום ממה שראיתי כאן לא מתקשר לאף חוק פיזיקאלי שאני מכיר, ושום נוסחה לא תעזור לנו. אין אף מכשיר מדידה בעולם שיוכל לסייע לנו. וכאן זה מתקשר לנושא השני שרציתי להודיע לכם, והוא שאין לי מה לתרום לצוות ועלי לפרוש מכאן. זה מעבר להשכלתי, מעבר להבנתי ומעבר לתפישתי. בצער רב ובעצב רב אני נאלץ לעזוב אתכם ולאחל לכם הצלחה, למרות השכנוע הפנימי שלי שלא יכולה להיות כאן שום הצלחה."

כולם לטשו בו מבט קר כקרח.

"אני מבקש מראש את סליחתכם, " המשיך, "אל נא תראו בי תבוסתן או מרים ידיים. לפיזיקה המודרנית אין כלים לטפל בבעיה מהסוג הזה. אני פשוט אומר לכם שחבל על זמני. לכן החלטתי להודיע כאן על פרישתי מן הצוות."

אד התנשף חרישית.

"ואני מאחל כמובן לך אד ולכולכם בריאות ואריכות חיים, והייתי שמח אם הייתם מעדכנים אותי בהתפתחויות, " סיים.

פרק 13

סנדרה הובילה את מרגרט קולמאר היישר אל חדרון השירותים הקטן שבקצה המסדרון.

"כאן את יכולה להתלבש, " אמרה לה, "ואז חזרי אלי למשרד."

"את בוודאי התכוונת 'להתפשט', " לחשה מרגרט, חיוורת כסיד.

"למה הוא התעקש שאני צריכה לעבור את הטיפול הזה דווקא בבגד ים?"

"הוא המומחה הגדול ביותר במקצוע הזה, גברת קולמאר, ואם הוא אמר, יש בטח סיבה טובה. תוכלי לשאול אותו בסוף הטיפול."

מרגרט נכנסה פנימה, וכל מה שהיה עליה לעשות זה רק לפשוט את בגדיה העליונים – מכנסיים וחולצה – ולהישאר עם בגד ים, כפי שנצטווה לעשות. כלל אחד היה עליה לשמור, כאשר הסכים הפסיכיאטר המטורף לרפא אותה 'בין רגע' – לציית לכל דרישותיו קלה כחמורה, וללא היסוס.

עתה חזרה והתייצבה מול סנדרה, משכנעת את עצמה שרועדת מצינת המזגן, ולא מהחרדה ההולכת וגוברת בקרבה. סנדרה – מחייכת, על פי הוראותיו של אד – הובילה אותה לחדרון קטן נוסף, בו ראתה מבנה מרובע עשוי לוחות פרספקס חצי שקופים, ומימדיו – מטר וחצי כל צלע בבסיסו, וכשני מטר גובהו. מעין מקלחון רחב ידיים. בתוכו היה מוצב כסא פשוט עשוי פלאסטיק, ללא משענת. לרווחתה לא נראה בפנים אף גיוק. היא יכלה לנשום נשימה עמוקה.

"את תשבי בפנים, ותמתיני להגעתי של אד. הוא נמצא כעת במשרדו, מעבר לדלת הזאת בצד ימין."

"ומה יהיה אחרי כן?" שאלה ברעד הולך וגובר.

"את תנעלי את עצמך בפנים. הוא יכניס כמה ג'וקים חיים פנימה, וכאשר תרגישי שהחלמת, תוכלי לצאת החוצה. יש כאן

מכשיר וידאו שמצלם אותך בכל רגע ומעביר את התמונה לשולחנו, כך שהוא ישגיח עליך כל הזמן ויוודא שלא יאונה לך כל רע. בנוסף, יש לך כאן לחצן חירום שידליק את המנורה הזאת ויסמן לך להגיע לכאן במהירות כדי לסייע לך, אם תרגישי במצוקה אמיתית."

"אני אמרת מהתקפת לב איך שאראה כאן ג'וק," לחשה מרגרט בפלצות.

סנדרה התקשתה לא לחייך.

"הסטטיסטיקה משחקת לטובתך," הסבירה בטון רך, "עד היום אף אחד לא מת משיטת הטיפול שלו."

מרגרט נכנסה בהיסוס ובאיטיות לתוך תא העינויים, כאשר היא מוודאת בקפידה שאין אף ג'וק בתוכו. היא התיישבה בזהירות על הכסא ונעלה את עצמה מבפנים. סנדרה נופפה לה בידה ויצאה מן החדר.

מרגרט הכלואה הרגישה את ליבה מתחיל להלום בפראות.

הרגשתה ניבאה לה רעות. היה לה ברור כשמש מה שאותו

פסיכיאטר סאדיסט לא יכול לדעת – היא תמות איך שתרגיש על

גופה את הגיוק הראשון. מה הוא יגיד אז? סליחה, טעות? ואיך

הוא חושב לתקן את הטעות הזאת? ואיך הוא ישלם על הטעות

הזאת? יעמידו אותו למשפט בעוון רצח? הריגה? ומה יהיה על

גיניפר הקטנה שתישאר ללא אם? היא תאלץ לגדול אצל הסבתא?

היא החליטה לברוח מכאן. היא ניסתה לפתוח את דלת התא

ולצאת החוצה, ולבטל את כל האירוע הטראומטי הזה. אולם

הפתעתה הדלת היתה נעולה עתה גם מבחוץ!

היא כלואה בפנים!

היא שלחה יד אל המתג החשמלי, כדי להדליק את הנורה. המתג

לא עשה דבר. הנורה לא נדלקה. האם הנורה היתה מקולקלת או

שהכל היה תחבולה? תרמית מההתחלה ועד הסוף?

ואז, לפתע, נפתחו מתקרת התא שתי דלתות שחורות. השמיים

נפלו על ראשה. והשמיים האלה היו חומים, רוחשים, מעופפים...

מאות מקקים חיים החלו להתנגש בגופה החשוף, לזחול על בשרה,

לדגדג את כל קצות עצביה ולטעום – או שמא לנשוך – כל מה

שעלה בפיהם.

מרגרט עצמה את עיניה, ודימתה שהיא מתה. שיניה נקשו

בחוזקה. היא אפילו לא הצליחה לחלץ צריחה מגרונה.

דלת משרדו של אד נפתחה, ומרגרט פסעה פנימה והתייצבה מול

פניו של אד. בידה אחזה ג'וק חי, שרגליו ומחושיו מתנפנפים

לצדדים, ומחצה אותו באצבעותיה למוות, והטילה את גוויתו על

שולחנו של אד.

"ראית הכל ופתחת לי את הדלת מרחוק אחרי שהרגתי אותם!"

אד חייך והביט בשעונו.

"ארבעים וחמש דקות. יפה מאוד!"

הוא התבונן במסך שהיה מוצב על שולחנו. אלפי גוויות של

מקקים היו מחוצים על קרקעית התא, שדמה מכאן למעין מרבד

חום של עיסה בוצית לחה.

"אני רוצה להגיד לך שזה היה הדבר המפחיד ביותר בעולם,"

אמרה לו.

אד שלח ידו לעבר חבילת מגבוני נייר, שלה משם אחת וניגב את

מצחו המזיע.

"זו היתה אחת הבעיות הקלות ביותר שריפאתי," אמר. "את לא

רוצה לדעת מה זה דבר מפחיד באמת."

אד ישב מול מיסטר X ולטש בו מבט ממושך. 'אפילו ספר צמרת לא היה מצליח לעשות משהו עם איי שערותיו המדובבלות', חשב. על כל מילותיו הראשונות, ברכות ברובן, לא זכה לכל מענה, כפי שהיה צפוי שיקרה.

"הזמנתי לכאן שני ספלי קפוצ'ינו איטלקי משובח וקרואסונים," אמר אד. "אני לא מכיר את הטעם שלך, כמובן, אבל אני מקווה שתהנה."

הקשיש המצומק התנודד כהרגלו קדימה ואחורה, ולא הניע שריר בפניו. הסחבות שלבש היו מטונפות והדיפו צחנה נוראית, אך אד למוד הניסיון הניח מראש מרענן אוויר שהפיץ ניחוח נעים. המנעול שקשק, הדלת נפתחה, ועובדת הקפטריה נכנסה עם מגש, הניחה אותו על השולחן שחצץ בין השניים ויצאה. הדלת שבה וננעלה.

"אתה יכול להיות רגוע, אין פה שום דבר מורעל," אמר אד בנינוחות. "בחר אתה ראשון את הכוס שלך, ואני אשתה מהשנייה."

הנביא הביט לרגע בכוסות ובעוגות, והמשיך להתנודד על כיסאו בלי להגיב.

"אם תתלבט יותר מדי זמן הקפה יתקרר," ניסה אד להמריצו. התימהוני לא הגיב.

אד הרהר מעט, ואז הוציא מטבע מכיסו. "פלי יהיה עבור הכוס הימנית, ועץ עבור הכוס השמאלית," אמר והטיל אותה. המטבע נחתה על 'עץ' ואד נטל את הכוס השמאלית והחל לגמוע מן הכוס. מיסטר X לא הגיב לכלום. כל מה שהתרחש בחדר לא נגע לו כהוא זה.

אד החליט לשכוח מן הכיבוד. "הצלחת להיזכר מה שמך?" שתיקה.

"אתה זוכר איך קראו לך הוריך כשהיית קטן?" דממה.

"אם אינך זוכר, נעבור לנושא אחר. אתה זוכר מה היה אתמול באמצע הלילה? כשהתעוררת ונשאת נאום קצר?"

אד לגם מן המשקה שלו ועקב אחר תגובותיו של הנביא. הוא ידע שבן שיחו עירני ומאזין לכל דבריו, אך לא היה לו שום רצון להשיב לשאלות.

"אתה יכול לספר לי איך ידעת שהמעבורת תטבע ליד חופי דנמרק? כיצד ידעת על שוד הבנק בפילדלפיה? מנין ידעת על תאונת הדרכים באוטובוס של ילדי בית הספר, בלוס אנג'לס?" אד המתין לשוב למענה מבן שיחו המתנודד. הוא שילב את שתי ידיו והשעין עליהם את סנטרו.

"תקשיב, ידידי," אד נסוג למשענת, מכין עצמו לנאום ארוך. "תן לי לספר לך סיפור מעניין מאוד על עצמך. אני לא יודע מה שמך, מהיכן אתה, בעצם כלום על עברך. אבל אני יכול לספר לך מה קורה אתך כל לילה, בדיוק בשעה 3 לפנות בוקר. אתה מתעורר משנתך, משתעל מאוד ופולט כיח שחור, ואז מדבר על מקרה מעניין, או על אירוע שהתרחש. ומה שמוזר מאוד בנאומים שלך, שלאחר כמה ימים הם מתרחשים. המילים היוצאות מפיך, בכל לילה, מתבררות לנו כנבואות שמתגשמות בדיוק נמרץ. הסיפור הזה נשמע לך מעניין? אתה עצמך הכוכב הראשי בסיפור הזה." דממה.

"והשאלה שאני מנסה לברר היא, איך אתה עושה את זה? למה אתה מתעורר בדיוק בשלוש בכל לילה? איך אתה מספר על אירועים שעתידים להתרחש? מדוע אתה מעולם לא הוצאת מהפה נבואות בזמנים אחרים, כשאתה ער, אלא רק בלילות? ולמה אתה מתנהג כאילו אתה לא יודע על מה אני מדבר אתך?"

הנביא לא הגיב, אבל עתה הפסיק להתנווד על כיסאו. אד קיווה שזה סדק קל בחומת ההתנגדות שלו.

"אתה מבין, לפעמים אנשים נהרגים באירועים שאתה מנבא עליהם. השאלה האמיתית שמעניינת אותי היא איך אפשר להציל את האנשים האלה? אתה היחיד בעולם שיודע שהם עומדים לאבד את חייהם, וחשוב לי לדעת אם יש דרך לשנות את הנבואות שלך, או למנוע את מותם?"

הנביא הקשיב, ואז שב להתנדנד.

אד המשיך לשתות בדומייה ולנגוס באחד הקרואסונים.

"אתה יודע מה המוזר בכל הסיפור הזה?" פנה אליו אד ישירות, כאילו היו באמת חברים קרובים וניהלו זה עתה שיחת רעים להתרועע, "שאתה מקשיב לי ולא מאמין למה שאני מספר לך, למרות שלא שיקרתי לך עד היום אפילו במילה אחת!"

הנביא הפסיק להתנדנד והביט באד בשתיקה.

"יתכן ואתה לא מאמין לי הבוקר הזה, אבל אני מבטיח לך שזה זמני בלבד. אנחנו נפגש פעם נוספת אחרי הצהריים, ואני אוכיח לך בהקלטות וידאו שכל מה שאמרתי לך היה נכון. צילמנו אותך באמצע הלילה ואתה תראה את עצמך מתעורר ומנבא נבואות." עיניו של מיסטר X התרחבו מעט. אד התעודד.

"כל מה שאני מבקש ממך לספר לי איך אתה עושה את זה, ואיך אפשר לשנות את הנבואות שלך, " אמר אד כלאחר יד, והחל להתכונן לעזיבת החדר. הוא נטל את הניירות המעטים שהיו מונחים על השולחן, יישר אותם ללקט מסודר, והכניסם לתוך התיק שלו, שהיה מונח על הרצפה, סמוך לכיסאו.

עתה קם ממקומו ופנה ללכת.

לפתע עצר בתדהמה. מכיוונו של בן שיחו, התימהוני השתקן, נשמע משפט רפה, אך ברור וצלול:

"אני... לא... יודע... על... מה... אתה... מדבר... - - -"

אד סב לכיוונו. "אחרי הצהריים נמשיך שנינו לדבר על זה." הדלת נפתחה, אד יצא ופנה לדרכו, ושני אחים נכנסו להוביל את הנביא חזרה לתאו.

אד נכנס לחדר הסמוך לתא החקירות, בו צפו כל שאר אנשי הצוות בשיחה שהסתיימה זה עתה. מבעד לחלון ראה את האחים מוציאים את הקשיש לתאו. הוא התיישב ליד שולחן הדיונים הרחב, והאורחים – פרט לרונאלד סמית שנעדר מן המקום – תפשו את מקומם במושבבים הפנויים. בצד החדר היה מונח ציוד חריג במראהו.

"מה זה?" שאל אד, מצביע לכיוונו במבטו.

"זה המכשור של מתיו סטאר, " השיב קולין. "היום הוא יוכל לבצע את המדידות שלו כאשר מיסטר X ואתה תצפו בנבואות שלו."

"מה זה אמור למדוד בדיוק?" שאלה סנדרה.

"זה מגנטומטר, " השיב מתיו, "ובאמצעותו אני מתכוון למפות את השדה המגנטי בחדר שלו."

"ומה עומד מאחורי המדידה הזאת?"

"יש תיאוריה שלמה ומורכבת במדידות האלה, אבל אין טעם שאכנס לזה עכשיו," הסביר מתיו. "אני מציע שניכנס לעובי הקורה רק במידה והממצאים בשטח יצדיקו את הדבר."

"מקובל עלי, אמר קולין. "בואו נחליט איך אנחנו מתכוונים להתקדם מכאן. אני רוצה לציין שזו הפעם הראשונה ששמעתי את קולו של הזקן במו אזוני..."

"אכן, זה נראה הישג בתור התחלה," הסכים קליף ג'ונסון, משלב את ידיו, "אבל האמת שאין לנו הרבה זמן להתענג על ההישג הזה. נותרו שבעה ימים עד לנבואה הקטלנית שלו בנוגע לאד, ואנחנו צריכים לחשוב על רעיון להאיץ את התקשורת אתו."

"איך נעשה את זה?" חקרה סנדרה.

קליף הניד בראשו בשתיקה.

"יש לי השערה, שאיזה מאורע בעברו הרחוק של מיסטר X שלנו השפיע עליו או גרם לו להתעורר באמצע הלילות," אמר אד. "אולי הוא היה שבו באיזה מקום, או השתתף בניסוי כלשהו שהשתבש." סנדרה נעצה מבט בקולין.

"אתה מקצוען במציאת מידע," אמרה קצרות. "אתה יכול למצוא משהו על זה, בהנחה שזה נכון?"

קולין חייד במרירות. "זה נכון שאני מידען, אבל אני לא קוסם. אני לא יכול למצוא שום דבר על רעיון כל כך כוללני. חסר לי רמז. תני לי שם, תאריך, מקום, משהו להתחיל אתו. רק תני לי קצה חוט, ואני מסוגל למשוך אותו, לחשוף את כולו ולהגיע עד לפר שבקצהו. לדוגמה, אני יכול לספר לכם מה שקרה אתמול בלילה, בדיוק בשעה שלוש: קיבלתי קצה חוט... מיסטר X שלנו חזר לשוד הבנק בפילדלפיה, ותיאר בפירוט רב את התאונה של האופנוע! ולא סתם פירט, אלא הוציא מפיו את שמו של הנהג הדורס! ג'ף סונדרס... לזה אני קורא קצה חוט. בתוך חצי שעה מצאתי את כל הפרטים המלאים על הבחור, כתובתו, מספר האופנוע שלו, אפילו את עבירות התנועה שלו, ואת העובדה שהוא נהג על האופנוע שלו תוך כדי שלילת רישיונו. הבעיה הקשה ביותר שלי היתה איך למסור את הכל למשטרת פילדלפיה, מבלי לחשוף את המקור שלי..."

"בסדר, הבנתי," החזירה סנדרה את הדיון לשביל הראשי, "אז צריך לחפש עבורך קצה של חוט."

השתררה שתיקה נוספת.

"באמת אין לי הרבה זמן," נשמע אד מהרהר בקול רם, "אני חושב שאשתמש בתחבולה כדי לזרז את שיתוף הפעולה של הנביא שלנו."

"על מה אתה חושב?" שאל קליף.

"אתם תראו את זה בסוף הפגישה הבאה שלי אתו, היום בערב," ענה.

פרק 15

מריל נראתה אדישה ופרט לבהייה חסרת פשר לא הביעה דבר. במשך היוםיים הקודמים לא בא מזון אל פיה. היא הסתובבה כסהרורית בחדרה, כאשר מדי פעם שקעה במיטתה למשך שעות ארוכות כמשותקת באבריה. מנגד עמד אביה, ג'יימס וויליאמס, חסר אונים ביכולתו להיות לה לעזר, וניסיונותיו לעודדה עלו בתוהו. היא חדלה לשתף פעולה עם העולם החיצון. גם ניסיונותיו של מייקל לשפר את מצבה הנפשי העלו חרס בידיו.

"הערב ננעל היטב את כל הפתחים בבית... חזר ואמר ג'יימס, זו הפעם השלישית אותו ערב.
"אבא... הפסק, באמת... אין כל צורך בכך..." הניד מייקל בראשו.

"אני אעשה הכל להרגיע את מריל!" כיהה בו.
מייקל נכנע. "בסדר, נבדוק אם הכל מוגף כהלכה..."
השניים עברו מחלון לחלון ובדקו פעם ופעמיים לשביעות רצונם. גם מערכת האזעקה נוסתה ופעלה כהלכה.
את היום הזה, אותו כינה 'יום הפורענות' - בילה ג'יימס בחדרה של מריל. הוא שהה במחיצתה כל העת, ולא הסיר ממנה את מבטו. סמוך לשעה חמש בערב הגיע מייקל הביתה, לרווחתו הרבה של האב הדואג. להפתעתו, התלווה אל בנו בחור נוסף.
"אבא, בבקשה תכיר את ידידי גארי מקמילן, הוא הציע לי להצטרף אלי הערב, על מנת לארח למריל לחברה. שנינו נוודא כי כל רע לא יאונה לה - עד מחר בבוקר לכל הפחות."
"יפה, יפה." ג'יימס, מותש בנפשו - היה מעודד מן הרעיון כי שני בחורים נוספים ימצאו בערב הגורלי הזה בביתו, והמעמסה שעל כתפיו תופחת.

"אני ממוטט..." אמר למייקל חרישית. "כל הלילה הקודם לא עצמתי עין... עד עכשיו."
"אבא, גש לחדרך ולך לישון, אתה יכול להיות סמוך ובטוח שהכל יהיה בסדר," הציע מייקל.
ג'יימס נראה מתלבט עם הרעיון הזה. הוא חזר והביט בשניים הניצבים מולו, ואולם פיהוק שאותו ניסה להחניק לשווא הכריע את הכף.

"אלך לישון... אך במקרה הצורך הער אותי..."
"לילה טוב, אבא," צחק מייקל.
ג'יימס הביט רגע נוסף על מריל השוכבת על הספה, ובמשנהו עזב את חדר המגורים.
מייקל וגארי התיישבו בנוחיות על הכורסאות, לאחר שמייקל פתח את מקלט הטלביזיה.
"אכין לנו משהו לשתות," הפטיר מייקל. "מריל, להכין לך איזה קוקטייל?"
מריל, כצפוי, לא הגיבה כלל. רק עיניה הפקוחות העידו כי עדיין היא מצויה בהכרה.
מייקל ניגש לבר המשקאות ומזג מרטיני יבש לשתי כוסות. לאחר שהגיש אחת מהן לידידו, נזכר בדבר מה.
"גארי, אני יוצא לרגע למוסד. שכחתי משהו במכונית..."
גארי הרים את ידו, והגיר מעט מן המשקה אל גרונו. מייקל יצא מן הבית דרך הדלת האחורית, היישר אל המוסד.
גארי סיים את המשקה. להפתעתו הרבה של מריל, קם על רגליו וקרב אליה.

"אז מה את אומרת... ברברה קיללה אותך..." פנה אליה.
היא לא הגיבה.
"לא נתת ברברה אמון... איזו טעות מצערת עשית..." המשיך.
מריל התבוננה בו בחשד. על מה הוא מדבר? מה הוא מתערב?
"לא היית צריכה לעשות את זה..." המשיך, מחייך חיוך ארסי.
"על טעות כזאת את צריכה לשלם..."
נשימתה של מריל, הכחושה והחווורת בלאו הכי, נעתקה עתה לגמרי.

"אני נשלחתי לכאן ע"י ברברה... לנקום את נקמתה..."
גארי שלף לפתע סכין כסופה, חדה ומאיימת מתחת לחולצתו וקרב אליה באיטיות. מריל - משותקת מאימה - ניסתה לזעוק בכל

כוחותיה, אך לשווא. גרונה סירב להישמע לפקודתה... גם להזדקף במקומה נכשלה. במבט פלצות ראתה אותו קרב אליה לאיטו, ידו מונפת אל על...

"הצילו! מייקל!!!..." נפלטה לבסוף צרחה מגרונה.

הדלת נפתחה, ומייקל נראה בפתח, נושא בידו מכשיר הקלטה גדול ממדים. בראותו את המצב, נעצר באחת על מקומו ונעץ מבטו בגארי - - גארי עצמו הפנה את מבטו והתבונן במייקל - - או אז פרצו השנים בצחוק.

גארי שמט את הסכין וזו צנחה בקלילות ליד מריל. "עם סכין עשויה מגומי קצת קשה לרצוח," הסביר למריל הנדהמת. זו האחרונה הזדקפה והתיישרה בשארית כוחותיה. היא נטלה את הסכין ומיששה אותה בזהירות. אכן, הסכין לא היתה אלא צעצוע מגומי, והתכופפה בקלות רבה.

"בבקשה תכירי, זהו ידידי גארי, שחקן מומחה במקצועו, שעזר לנו לטפל בפרשה שלך..." הסביר מייקל.

"לזה אתה קורא טיפול? הפחדתם אותי עד מוות!" רטנה.

מייקל הניד בראשו. "לא מדויק, מריל. היחידה שהפחידה את עצמה בפרשה, זאת את!"

גארי התערב. "אבל הפסיכיאטר שהדריך אותי איך לשחק את התפקיד, הסביר לי שככל שהצלחה שלי בתפקיד תהיה גדולה יותר, ואת תפחדי יותר - והוא הורה לי במפורש להפחיד אותך עד מוות - כך את תחלימי יותר מהר..."

"כן, חוץ מגארי יש עוד כמה אנשים שעזרו לי," המשיך מייקל. "סנדרה, ידידה טובה שלי מהקולג', הפנתה אותי לפסיכיאטר, שמטפל בפציינטים שלו בשיטת 'הפחדה עד מוות'. הוא הסביר לי על מה מבוססת השיטה הזאת, אבל הרבה לא הצלחתי לתפוש." "הוא הרצה לי על הרעיון הכללי של ברכות וקללות," המשיך גארי. "אלה נוטים להתגשם בגלל האמונה העיוורת של האנשים שמאמינים בכוח המאגי הזה."

מריל לא יכלה אלא להנהן קלות בראשה. לראשונה מזה שלושה ימים עלה חיוך קל על שפתיה.

"וזה עוד לא הכל," אמר מייקל, וחיבר את מכשיר ההקלטה לשקע החשמלי. "יש לנו הקלטה מעניינת להשמיע לך. זה היה התפקיד הראשון של גארי, להחזיר לברברה שלך באותה מטבע, מידה כנגד מידה. הקשיבי לקלטת הזאת היישר מכיס הגלימה של גארי."

הוא הפעיל את המכשיר. מריל היטתה אוזנה.

מייקל, "פנתה אליו, בעוד הסליל רוחש במהלך סיבובו,

"בבקשה, מזוג לי משקה..."

פרק 16

קולין, סנדרה וקליף ישבו מול קיר-החלון הענק, והתבוננו בדומייה בשני האנשים הצופים בקלטות המתעדות את לילותיו של מיסטר X. מתיו שנעדר עתה מן האירוע הזה, עסק באותו פרק זמן בחיבורי כבלים חשמליים ואנטנות, ערך מדידות מדויקות של עוצמות קרינה בכל פינות החדר, ורשם עשרות נתונים בתוך טבלאות מוכנות מראש.

בתוך חדר החקירות עצמו נראה היה שלפחות חצי מקהל הנוכחים לא מוצא שום עניין במה שמתרחש במרקע הפלזמה הגדול, שהותקן על אחד הכתלים כמו בתערוכה. הנביא עצמו לא

הביט כלל לכיוונו, ורק התנוודד קדימה ואחורה על מושבו, כממתין חסר סבלנות לשעת השחרור מהחקירה שנכפתה עליו.

"הנה, שים לב, אתה מתחיל להתעורר," אמר אד.

מיסטר X לא הגיב, ונעץ מבטו לארץ בהתרסה.

"עכשיו אתה תשתעל, ונראה שתפלוט קצת ליחה שחורה,"

המשיך אד בנימה עניינית, משל היה כרוז או מנחה בתוכנית טלוויזיה.

כמו לחזק את דבריו, נשמע שיעול מתכתי רם ממעמקי ריאותיו של הקשיש. האיש המכורבל בין הסמרטוטים הזדקף והקיא מתוכו זרם של נוזל שחור וסמיך. ללא ספק, אד הגזים כאשר תיאר את השטף הזה כ"קצת" ליחה.

"ועכשיו אתה מתאר את השוד בבנק בפילדלפיה, בערך שבועיים לפני שהוא התבצע," המשיך אד, בלא להתייחס להתעלמותו המופגנת של בן שיחו.

עתה נשמע קולו של האיש מדבר בקול רם, על סף הצעקה, כמה משפטים המתארים את כל האירוע. אד עקב מזווית ראייתו אחר תגובותיו של האיש כאשר ישמע את קולו שלו, אך לא הצליח להבחין בשום תגובה שהיא. הנביא התנהג כאילו הוא נמצא במקום אחר באותו רגע.

אד לא התיימש. כאשר הסתיימה הקלטת הוא הוציא את

הקלטת והחליפה באחרת. "מה אתה אומר על מה שראית?" שאל

כדרך אגב. "אתה רואה? לא שיקרתי לך. כל מה שאמרתי היה

מדויק. אתה יכול להסביר לי איך ידעת מה יקרה בבנק ההוא?"

הנביא, כצפוי, סירב בעיקשות רבה לענות, ורק המשיך להתנוודד על מושבו.

אד הפעיל את הקלטת השנייה, ותיאר באוזני הזקן את כל

הצפוי בה: מתי יתעורר, מתי יפלוט כיח כהה, מה יאמר על תאונת השרשרת בלוס אנג'לס ועל פציעתם של הילדים, ולבסוף הוציא גם את הקלטת הזאת וסגר את המכשירים.

"אז איך אתה יכול להסביר את הנבואות האלה?" פנה אליו

ישירות.

הנביא שתק.

"מדוע אתה מתעורר בדיוק בשלוש בלילה? קרה משהו בעבר

שלך שגרם לך להתעורר בדיוק בשעה הזאת?" המשיך לשאול.

דממה.

"ומדוע אתה פולט את הליחה הזאת? אתה כמעט נחנק ממנה,"

המשיך אד מבלי להיוואש.

שתיקה.

"אם כך, תן לי לשאול אותך שאלה אחרת," ניסה אד לעזור,

"אתה לא עונה לי כי אינך יודע את התשובות, או משום שאינך

רוצה לעזור לי לפענח את התעלומה הזאת?"

הנביא המשיך להתנוודד כהרגלו, מבטו עדיין נעוץ בכפות רגליו.

"הבוקר אמרת לי שאתה לא יודע על מה אני מדבר," הזכיר לו

אד, "נוכל להמשיך מזה. מה אתה כן יודע? מה אתה זוכר?"

אד הניח את מרפקיו על השולחן, הצמיד את ידיו כפירמידה

ופכר את אצבעותיו.

"איך אני יכול לעזור לך להיזכר מה קרה לך כשהיית צעיר

יותר?"

בחדר הסמוך, קליף נשא את מבטו לעבר סנדרה. "לא נראה לי

שהשיחה הזאת תוביל לאן שהוא," אמר.

"תן לו צ'אנס," השיבה לו קצרות, "הוא מומחה במקצוע שלו."

"את יודעת אם תהיה פריצת דרך בקרוב?" שאל קולין.

"בערך. עוד רגע הוא יגרום לזקן להגיב."

"מוכנה להתערב על זה?" שאל קליף בחיך.
 "לא כדאי לך, אתה תפסיד," החזירה לו.
 בתוך חדר החקירות, אד המתין כמה דקות. הוא נשען לאחור על משענת כיסאו, ושילב את ידיו.
 "אני לא הראיתי לך את כל הנבואות שלך," אמר בקול רוגע,
 "יש עוד הרבה נבואות שצעקת בלילות."
 מיסטר X נשא את מבטו אל הקיר הנגדי ובהה בו בחוסר תכלית ועניין.
 "אתה לא מבין כלום, הא?" צעק לפתע אד בחמת זעם והלם בכוח רב בידו על השולחן. הזקן התחלחל ונרתע לאחור מעוצמת ההפתעה. "אני מנסה להציל את החיים הדפוקים שלך! באחת הנבואות שלך ניבאת את מותך שלך! אתה אמרת שאתה עצמך תיחנק למוות מן הכיח שלך בשלוש בלילה בדיוק בעוד שלושה ימים!"
 ואז קם ממקומו ללכת לעבר הדלת.
 "אני מנסה להבין איך להציל את חיך, ואתה מתנהג כמו ילד טיפש!" זעף אד ופתח את הדלת לצאת החוצה.
 הקשיש הנדהם עקב במבט מפוחד אחר השינוי שחל בהתנהגותו של החוקר שלו. לזה לא ציפה ולא פילל. הוא רצה לענות משהו לאד, אך איחר את המועד. אד יצא החוצה ונעלם משדה ראייתו. הוא נותר לבדו בחדר החקירות, המום. חלפו מספר שניות, והוא נשא את מבטו אל התקרה.
 אד הצטרף אל שלושת עמיתיו בחדר הסמוך, והמשיך לעקוב בדריכות אחר תגובתו של הפציינט המיוחד שלו. חלפו כמה שניות נוספות, מתוחות. לפתע בקעה מתוך הרמקול קריאתו של האיש:
 "בנוברג --- יימח --- שמך ---"
 הייתה זו קריאת כעס מתוך הבטן, רוויית אימה ויאווש. הדלת שבה ונפתחה, ושני הגברים הלבושים בחלוקים לבנים נכנסו פנימה כדי להחזירו לחדרו.
 "הנה קצה החוט שביקשת," פנתה סנדרה אל קולין. "עכשיו תורך."
 קולין החזיר לעברה חיך מבטיח. "זה כל מה שאני צריך."

פרק 17

בגיל 12 כבר ידע שכנראה לא יגיע לקובה. הוא הרגיש שלא יהיה בכך צורך. הוא קרא ככל שידו היתה משגת על מקורות הוודו, האלים, הטקסים והפולחנים. תוצאת הלוואי הבלתי נמנעת של המחקר שביצע בשנה האחרונה היתה חשיפה לעולם המיסטורין. בחצי השנה האחרונה החל לחסוך את כל כספי דמי הכיס שקיבל מהוריו. היעד של החיסכון המשמעותי הראשון בחייו היה מוגדר: ביקור אצל אסטרולוג. בימים האחרונים החל לחפש את שם בעל המקצוע הראוי. תחילה ניסה לשאול את חבריו ומכריו, אך אלה רק משכו בכתפיהם בתמהון. גם ספר הטלפונים הצהוב לא עזר לו, דווקא מן הטעם ההפוך: היתה שם רשימה ארוכה של אסטרולוגים, והוא מצא את עצמו אובד עצות. לבסוף החל למצוא שמות בירחונים ומגזיני נשים, עד שאיתר מספר כתבות הממליצות על אסטרולוג אחד שיצאו לו מוניטין, אם להאמין לעיתונאים. באותו שלב לא ידע שעשויה להיות כאן יד מכוונת באמצעות פירסומים עצמיים ומגמתיים.
 הוא התקשר וקבע מועד למפגש, וכמו בוגר התייצב לפגישה המוקדמת, נתן את הפרטים המדויקים של לידתו, והעביר את

הסכום שנדרש עבור המקדמה. והמתין בסבלנות למפגש הבא, בו יקבל את כל שרצה לדעת.
 אבל משהו השתבש. מאוד.
 למרות ריחוק השנים, נחרתה הפגישה המוזרה הזאת בזיכרונו כאילו התרחשה הבוקר הזה. הנער ישב בדממה מול הגבר עב הבשר, בעל הקרחת הבוהקת ועיני הקרח חסרות ההבעה, שלפתע נצנצו בצורה מוזרה...
 האיש הפך את צרור הניירות שהכין עבור הנער.
 "אני לא יכול..."
 "מה לא יכול?" ביטחונו העצמי של אד התערער.
 "...ואני אחזיר לך את הכסף."
 "למה? מה קורה? אני לא רוצה את הכסף, אני רוצה שתגיד לי את התחזית שלי..."
 האסטרוולוג לטש מבט מוזר בנער.
 "אני מצטער. אני לא יכול." אמר ולא פירש.
 אד לא הבין. ניכר היה שהאיש הכין מראש את תשובתו, מפני שהוא הוציא מעטפה מוכנה מן המגירה והושיט אותה אל הנער המחוויר. בתוכה היה הסכום המדוייק של המקדמה.
 "עכשיו לך, ואל תשוב אלי יותר לעולם," הורה לו.

פרק 18

מתיו העלה חרס בידו, או ליתר דיוק במכשיריו. לא מצא קמצוץ של קרינה חריגה בכל הפינות והזוויות בהן חיפש כזו. למרות זאת לא אמר נואש, והבטיח להביא מכשור נוסף המצוי אצלו: שפע של חיישנים וגלאים. הבדיקות הבאות שרצה לערוך היו גלי אלפא, ביתא וטיטא של מוחו של הנביא בעזרת מכשיר האלקטרו-אנצפלו-גרף. "משהו מוכרח להימצא," טען בלהט, אולם רוחם של עמיתיו לא נתעודדה מהאופטימיות שהפגין.
 "יכול להיות שמתן 'ריטאלין' יגרום לו לאבד את יכולתו לנבא, וכך נדע שיש לנבואות שלו קשר לפעילות התדרים הגבוהים במוחו," אמר.
 קולין דחה את הרעיון על הסף. "בוודאי לא בשלב הזה. ראשית, עדיין איננו מתכוונים לגרום לאיבוד כוחותיו, אלא לחשוף את סודותיו. ושנית, בשלב הזה של אי שיתוף פעולה מצידו, אין שום כוונה לאלץ אותו להתחבר לאלקטרודות."
 מתיו האדים והשתתק. ארשת פניו העידה כי לא אהב את המגבלות המוטלות עליו. הוא חש שאינו מוצא את מקומו בצוות הזה.
 "אני מוכן להתחיל להעריך מה יש לנו כאן," אמר אד. "לדעתי, האיש הזה באמת לא יודע מה שמו, מאין בא, או מה קרה אתו כשהיה צעיר. כאשר הכנסתי אותו ללחץ, הוא הצליח במאמץ רב להיזכר בשם של אדם שקשור בעברו, שסביר שיש לו קשר למצבו העכשווי - אולי הוא מייחס לאדם הזה, בנוברג, אשמה כלשהי. העובדה היא שהוא הצמיד לשמו קללה."
 "אבל איך יכול להיות דבר כזה?" שאל קליף. "מה יכול להיות כל כך גרוע, שיהפוך את בן האדם לשבר כלי כזה?"
 "או מוזר יותר - לנביא מופלא שכזה?" המשך קולין.
 "אינני יודע, כמובן," נסוג מעט אד, "אני יכול לנסות לשלול אפשרויות שחולפות בראשי, אבל עדיין יש הרבה תרחישים אפשריים. לדוגמה, אני לא חושב שהוא היה שבוי מלחמה. גם לא נראה לי שמדובר במחלה כלשהי, והשם שהוא פלט היה של הרופא שטיפל בו."
 שטיפל בו.

"ואיזה תרחיש כן עולה בדעתך?" שאלה סנדרה.
אד הרהר ממושכות. "לפני שאציג לכם את הרעיון שלי, הייתי רוצה לספר לכם קצת על המלחמה הקרה שהתחוללה אחרי מלחמת העולם השנייה בין ארצות הברית לברית המועצות. אתם בטח זוכרים את עיקרי הדברים, כגון מרוץ החימוש הגרעיני, האיום להשתמש בטיילים הבין-יבשתיים ובראשי הנפץ המתפצלים, הפחד מהמכה הראשונה ובניית כוח למכה נגדית שנייה ע"י הצוללות, וכך הלאה. זכור לכולכם?"
ארבעת שומעיו הנהנו בדומייה.

"מה שהרבה לא יודעים, והתנהל במידה רבה בחשאי מאחורי הקלעים, היה מרוץ החימוש הפסיכולוגי. זה התרחש הרחק מתודעתו של הציבור. כל צד ניסה להשיג, בנוסף לנשק הרגיל והגרעיני, גם כוחות מסוגים אחרים, כדי לעלות ליתרון במלחמה עתידית אם תפרוץ. במסגרות האלה האיצו את הפיתוחים של כלי נשק כימיים וביולוגיים. אבל הרוסים החלו לחפש נשק נוסף, פסיכולוגי, או פאראפסיכולוגי. הם החלו לחקור את מסתורי המוח, ואת היכולות הטלפאטיות, כגון קריאת מחשבות מרחוק. הם הקימו בפרוורי מוסקבה את "המכון הסובייטי לחקר החוש השישי לצורכי צבא", בראשות דר. ואסיליב, והחלו לבצע ניסויים שלא היו מוכרים עד אז בעולם.

"אחת הדוגמאות שדלפה החוצה היתה הניסויים בנערות, שקיבלו רקע של קצינים מסוימים, והתבקשו לקרוא את מחשבותיהם בהקשר של הזזת כוחות בשטח, כאשר הנערות היו במרחק של כמה קילומטרים מן הקצינים שאת מחשבותיהם נתבקשו לקרוא. בניסויים אחרים הם ניסו למקד את כוחה של המחשבה, או גלי המוח, כדי להרוג אדם ממרחק, בלא תווד פיזי.
"יום בהיר אחד הדבר נודע לאמריקאים, והם נכנסו כצפוי לפאניקה. הם לא יכלו להרשות לעצמם בשום פנים ואופן לפגור אחרי הסובייטים, ולכן הקימו צוותים מקבילים, שיעבדו באותם תחומים. כך הוקמה המעבדה הראשונה בפאראפסיכולוגיה באוניברסיטת דיוק בצפון קרוליינה, בראשותו של דר. ריין.
"הוא התחיל בקטן: הוא המציא חפיסת קלפים מיוחדת בעלת 25 קלפים, בהם היו כמה צורות בסיסיות, והחל לחקור באופן שיטתי, עם ניתוחים סטטיסטיים, את יכולת קריאת המחשבות בכל מיני מצבי מחקר."

"ואותו בנוזנברג היה אחד מאנשיו של דר. ריין?" שאל קולין.
"אינני יודע. איני מכיר אף אדם בשם הזה," המשיך אד. "מכל מקום, הניסויים שהחלו באוניברסיטה היו גלויים. אבל ידוע לי שהצבא, עמוק במרתפיו, החל לבצע ניסויים משלו, ובסודיות מוחלטת, כמובן. וכאן אני מגיע להשערה שלי. תארו לעצמכם צוות שאיש אינו יודע על קיומו, שלאחד מן החוקרים הראשיים שלו קוראים מר בנוזנברג, והוא מבצע ניסויים בקבוצת אנשים צעירים, ואחד מהם הוא מיסטר X שלנו. אף אחד לא יודע באיזה טכניקות הוא משתמש, ואילו השפעות פסיכולוגיות, נפשיות או אפילו פיזיולוגיות הוא מותיר במושאי המחקר האומללים שלו."
סנדרה הנהנה. "זה יכול להסביר את ההתעוררות שלו בדיוק בשלוש מדי לילה. זו דוגמה מובהקת להתניה קלאסית, שהופכת להתניה אופרנדית. מספיק שבכל לילה העירו אותו בכפייה, ואני לא רוצה לדמיין באיזו שיטה זוועתית זה בוצע - כדי שהטראומה הזאת תישאר טבועה במוחו ותיקבע בהתנהגותו לכל שארית חייו."

"זו אחת האפשרויות שעלו בדעתי," אישר אד.

סנדרה נשאה את מבטה אל קולין. "אתה תוכל להתחיל לחפש בכיוון הזה?"
קולין הניד בראשו לחיוב. "כן, אבל אם הכיוון הזה נכון, זה יהיה קשה יותר ממה שחשבתי מלכתחילה."
"מדוע?"

"מפני שהתיעוד מתקופת המלחמה הקרה, ואנחנו מדברים כאן על לפני כארבעים שנה, לא היה ממוחשב. אני לא מאמין שאמצא את השם הזה במאגרי המידע הממוחשבים שברשותי."
"אתה כבר מרים ידיים?" שאלה סנדרה בפליאה.
"חס וחלילה!" נבהל קולין. "כזה רושם גרוע השארתי עלייך? כל מה שהתכוונתי שזה לא יהיה קל ומהיר. הבעיה שלי היא רק של זמן."

"יוזה בדיוק מה שחסר לנו," אמר אד.
"אם אצטרף אליך בחיפושים, זה יכול לעזור לנו לחסוך זמן?"
שאלה סנדרה.

קולין חשב מעט. "כנראה שכן. זוג עיניים נוסף לחיפושים במיקרו-פילמים, במיקרו-פיש או בגנזכי עיתונות, בהחלט עשוי לקצר בחצי את הזמן."
"יומה בדבר שלושה זוגות עיניים?" נשמעה הצעה מכיוונו של קליף.

"הזמן יתקצר לשליש," הודיע קולין.

"איך מתחילים?" חקרה סנדרה.

"בנסיעה של כרבע שעה לממלכה שלי," אמר קולין. "אם סיימנו כאן, נרד לחניון. אני מציע להשתמש במכונית שלי, זה יקל על הכניסה לאתר ועל מצוקת החנייה במטה שלנו. סגרו את אחד ממפלסי החניה לצורך שיפוצים. לאחר ארוחת הערב בקפטריה שלנו, אחזיר אתכם לכאן, למכוניות שלכם."
"מה אתה מתכנן לעשות?" פנתה סנדרה אל אד.
"אני הולך לחפש בספרות שלי חומר על המחקרים האלה, מנקודת המבט של הפסיכיאטריה."
"ואתה, מתיו?"

"אינני יודע," אמר לאיטו, "אני מרגיש שכל הכיוונים שאני

חותר אליהם נחסמים על ידיכם, ואני צריך קצת זמן למחשבה."
קולין נשא את מבטו לעברו. "איננו מנסים לחסום אותך, אלא רק לדחות מה שאין טעם לבצע כעת," ניסה להגן על עמדתו.
"לאחר שנצליח להשפיע על הנבואה שמעורב בה אד, ניתן לך יד כמעט חופשית לניסויים."

"אבל זה עלול להיות מאוחר מדי," אמר מתיו בפנים סמוקות.
"נדון בכך בהמשך. אני מציע להיפגש כאן מחר בעשר. להתראות עד אז," אמר קולין וקם לצאת. סנדרה וקליף הצטרפו אליו.
הנסיעה בשעות אחר הצהריים המוקדמות בכבישי לוס אנג'לס היתה סבירה מבחינת העומס בכבישים. מזג האוויר היה נוח, אך על העיר רבץ ענן ערפיח אפור.
סנדרה, ממקום מושבה לצד הנהג, הפנתה מבטה לאחור לעברו של קליף.

"כבר הודעתי לך שאני לא ארפה ממך עד שתגלה לי לפחות קסם אחד?" שאלה.

קליף חייך. "כן, והכנתי שיעורי בית. חשבתי על תעלול מרשים שתוכלי לבצע בחוג החברים שלך."
"אני מקשיבה."

"אבל אני חייב להזהיר אותך מראש, סנדרה, שלמרות היותו מרשים מנקודת מבטם של הצופים, זה כל כך פשוט, עד שאת עלולה להתאכזב."

"השאר לי את זה. אתה עשה רק את החלק שלך."

"בסדר, אספר לך כל מה שאת צריכה לדעת בשלב הזה. את יושבת עם כל חברייך ומפטפטים על הא ועל דא, מזג אוויר, פוליטיקה, ספורט, כלכלה. עד שאתם מגיעים - אולי עם קצת עזרה' ממך - לקוסמים ולקריאת מחשבות.

"כאן את מספרת להם שיש לך מה להגיד בעניין. בעצם, יש לך ידיד קוסם שיודע לקרוא מחשבות. ולא סתם קוסם, אלא "קליסטה מנגיסטה הגדול", אם הם שמעו עליו. אני כבר יכול לספר לך, שאף אחד לא שמע עליו מעולם, מפני שהרגע המצאתי את שמו. ולאחר שהם מודים שאינם מכירים אותו, את מכריזה שהם רשאים לפתוח חפיסת קלפים, לערבב היטב, לבחור קלף אחד כרצונם ואותו קוסם פלאי ידע בוודאות איזה קלף יבחרו, רק בעזרת קריאת המחשבות.

"בכל קבוצת אנשים, יש אחד שהוא הספקן הגדול ביותר. בקשי ממנו לבדוק את החפיסה, לטרוף את הקלפים, לבחור קלף ולהראותו לכולם, ולפני שאת מרימה טלפון לקוסם שלך, את מבקשת ממנו רק להתבונן על הקלף הזה היטב, כאשר את תעבירי לו את השפופרת, והוא עצמו יזכה לשוחח עם הקוסם המפורסם, קורא המחשבות. כך שברור שאין כאן שום תחבולה ערמומית."

"איך זה יכול להיות?" תמהה. "עוד לא הבנתי כלום."

"את לא יכולה עדיין להבין משום שלא סיימתי להסביר לך, המשך קליף. "עכשיו מגיע החלק שלך בתחבולה. את מחייגת אל הקוסם, וכאשר הוא עונה לך את פותחת כך: 'האם קליסטה מנגיסטה הגדול בבית?' ואחרי כמה שניות של האזנה, 'שלום לך, אדוני הקוסם, האם אתה מוכן לקרוא מחשבות של אחד מאורחי?' ולאחר האזנה קצרה נוספת, "תודה רבה לך, אני מעבירה אותך לאורח שלי, ובוזה הסתיים תפקידך. את מעבירה את הטלפון לאורח הספקן שלך, והקוסם ידע בדיוק איזה קלף הוא בחר."

קולין חייך. "זה באמת נשמע מרשים."

ניכר היה שסנדרה עדיין מבולבלת כהוגן. "איני מבינה. מי זה בדיוק קליסטה מנגיסטה הגדול?"

"סבי המנוח, עליו השלום!" קליף איבד את סבלנותו. "מה אתך, סנדרה? זה אני! את תחייגי אלי, לאחר שתתאמי איתי מראש מתי להיות מוכן לקבל טלפון ממך! השם של הקוסם זה הקוד של שנינו, המודיע לי שאת בעיצומו של התרגיל הטלפתי הפרטי שלנו!"

"בסדר. אבל איך אתה תוכל לדעת איזה קלף בחרנו?"

"מה יהיה אתך?" נאנח קליף וספק את ידיו. "כל מה שאת צריכה זה להאזין לי ולעשות בדיוק מה שאומר לך."

קולין צחק. "אחרי שזה יצליח עם החברים של סנדרה, גם אני מעוניין לעשות את התרגיל הזה לחברים שלי בעבודה."

"חינם אין כסף, הבטיח קליף.

"תוכל לעשות את הקסם הזה לכל אחד מהאורחים שלי?"

הקשתה סנדרה.

קליף נבהל. "סנדרה, את התחבולה הזאת אפשר לבצע פעם אחת בלבד. אחרי שאגלה לספקן שלך איזה קלף הוא בחר, השיחה חייבת להסתיים, ואין אפשרות לבצע אותה פעם נוספת עם אותו קהל. זכרי זאת היטב: זה טריק חד פעמי בהחלט!"

סנדרה משכה בכתפיה. "בסדר, בסדר... חשבתי רק שאם אתה יכול באמת לקרוא את המחשבות שלו דרך הטלפון, אז מדוע לא להמשיך ולהרשים את כל האורחים שלי?"

שלוותו של קליף התערערה, והוא לא ידע אם לצחוק או לבכות. לבסוף אמר, "קולין, אני פלי, אתה עץ, אני מטיל מטבע, ומי שמנצח רשאי לתת לסנדרה מכה על הראש!"

קולין פרץ בצחוק. "באמת זה נראה מכאן שהצלחת לשכנע אותה שאתה מסוגל לקרוא מחשבות!"

סנדרה עברה להתגוננות. "אז איך הוא יכול לעשות מה שהוא אמר?"

קליף נאנח. "כדאי לך להמשיך ללמוד ולהתמחות בפסיכולוגיה, סנדרה. אל תעזי לחשוב על החלפת מקצוע לקוסמות לעולם." קולין פנה ימינה ונכנס לחניון תת קרקעי של מבנה גדול ואפרורי. רק כאשר יצאו מן המכונית והחלו לעלות במעליות ולצעוד במסדרונות הארוכים, החלו לעכל את שטחו העצום. תנועה דלילה של בני אדם נראתה חולפת על פניהם, בדומייה ובלא החלפת מבטים. ניכר היה שאיש אינו מכיר את רעהו, וגם לא מתעתד לעשות משהו בנידון. מדי פעם הגיעו לדלת כבדה ונעולה, שנפתחה רק לאחר שקולין העביר את תגו האישי בחריץ שלצדה. לאחר הליכה ארוכה אי שם באגף המערבי של הקומה השמינית, הגיעו אל מפתן משרדו.

"ועכשיו אתה צריך להגיד, 'שכחתי את המפתחות במכונית',"

התבדח קליף.

"לא שכחתי את המפתחות מעולם," החזיר לו קולין. הם נכנסו לתוך אולם רחב ידיים, עמוס במדפי קלסרים, בסוללת ארוניות תיוק, בשני מתקני מיקרו-פיש ובשני מחשבים שנראו מיושנים בהחלט.

"חשבתי שאראה כאן משרד קצת יותר מודרני," העיר קליף.

"המחשבים כאן נראים כאילו הם מפגרים בשני דורות אחרי הציוויליזציה."

"זה בדיוק ככה," השיב קולין. "התקציבים הגדולים הולכים לגופי מודיעין כוחניים יותר מאיתנו, ל-NSA ול-CIA, ואנחנו נאלצים להסתדר עם מה שיש - וחמור מכך, עם מה שאין." הוא הפעיל את שני המחשבים.

"למה יש כאן שני מחשבים?" שאלה סנדרה.

"אלו שתי רשתות נפרדות," הסביר קולין. "מחשב אחד מחובר לרשת הפנימית, לכל מאגרי הנתונים הפנימיים שלנו, והמחשב השני מחובר לרשת החיצונית, כלומר לאינטרנט. שם - למרבה ההפתעה - אנחנו משיגים בערך תשעים אחוזים מן המידע שאנחנו מחפשים. היום כמעט הכל גלוי, רק צריך לדעת איך ואיפה לחפש. האירוניה היא, שעד לפיגוע במגדלי התאומים באחד עשר לספטמבר 2001, היה לי רק מחשב פנימי. לא היתה לי גישה אפילו לאינטרנט... כל ילד יכול היה לחפש בגוגל כל מה שרצה, ולי - מידען ב-FBI, לא היתה גישה לכל המידע העצום שבחוץ. רק אחרי הפיגוע המנהלים שלנו התעשתו, וחיברו אותנו לרשת העולמית."

"חששת שכנראה לא תצליח למצוא במחשבים שלך את השם הזה," הזכיר קליף.

"הנחתי הנחה, אבל זה לא אומר שאינני צריך לבדוק אותה," הגיב קולין. "תמיד אני מתחיל את החיפושים בבסיסי המידע הממוחשבים. אלה מהירים, יעילים, חיפוש לפי מחרוזות או מילות מפתח, ואם הם קיימים שם, הם צפים בתוך זמן קצר ביותר."

"ואם לא נמצאים שם?" הקשתה סנדרה.

"אז כמו שאמרתי משלמים בזמן. הרבה זמן." הוא הצביע על הקלסרים, הארוניות ומתקני המיקרו פיש. "אבל בסוף אני מוצא כל דבר. אם המידע קיים, אני אגלה אותו."

עתה הקליד את המילה לתוך המחשב הראשון, ובמקביל גם לתוך המחשב השני. שני אורחיו עקבו בדומיה אחר פעולות החיפוש שלו. אחד המחשבים העלה 158 תוצאות. קולין הרהר מעט, והוסיף פרמטר של שנת לידה משוערת לחיפוש. הרשימה הצטמצמה לשש עשרה שורות בלבד. עתה הוסיף פרמטר נוסף

לחיפוש, והרשימה התאפסה. הוא החליף את הפרמטר השלישי במחרוזות נוספות, אבל נקלע למבוי סתום.

הוא נפנה למחשב השני, וניסה למצוא שם את מבוקשו. במשך כחצי שעה עמל במקביל על שני המחשבים, נכנס לכל המאגרים המוכרים לו, והעשיר את השאליות שלו בכל הציורפים ההגיוניים. נראה היה כי העלה חרס בידו.

"האיש שלנו לא מופיע בשום מאגר ממוחשב, לכל הרוחות!" קולין ספק את ידיו בתסכול.

"למד אותנו להשתמש באלה," אמרה סנדרה, והצביעה על מתקני המיקרו-פיש.

קולין הפעיל את שתי העמדות האופטיות המיושנות. מתוך הארונית הצמודה לעמדה, הוציא תיבה ובה מאות או אלפי גיליונות פלסטיק כהים, שקופים למחצה. "אלו המיקרופילמים של כל תושבי ארצות הברית מאז מלחמת העולם הראשונה," הסביר, והכניס בתוך חריץ מתאים את הקלף הכחול הראשון. "בידידת הזאת מזיזים למעלה ולמטה, ובידידת הזאת מזיזים ימינה ושמאלה, כך שיש גישה לכל מידע בגיליון הזה," הסביר. במסך הגדול נראו טבלאות קטנות וצפופות של נתונים. "כדאי תמיד להתחיל מהבלוק השמאלי העליון, מפני ששם נמצא תוכן העניינים."

הוא קם וסנדרה תפשה את מקומו על הכיסא. "אז מה בדיוק אני אמורה לחפש?"

"בגיליונות לפי שמות המשפחה, נוכל לאתר את שמו המלא ותאריך הלידה שלו, ואחרי כן נוכל לחפש בגיליונות אחרים לפי תאריכי לידה ונגלה עליו פרטים נוספים."

סנדרה החלה לחפש, וקליף התיישב מול העמדה השנייה.

"ואתה תחפש בשיטה הזאת חומר שונה לגמרי. בתוך הארונית הזאת יש מיקרופילמים של כל העיתונים שפורסמו מראשית המאה העשרים," אמר קולין. "אתה צריך להתמקד בשנות המלחמה הקרה בלבד, נאמר משנת 1950 עד 1970, ולחפש כתבות בנושאי המחקר והניסויים בתחומי הפאראפסיכולוגיה. הצלחה גדולה תהיה אם תצליח למצוא באחת הכתבות האלה את השם שלנו."

קליף הנהן. "ואם לא אצליח למצוא?"

קולין הצביע לעבר מאות הקלסרים שבכותל הנגדי. "את המאגר הגדול ביותר השארתי לעצמי."

השלושה החלו לעבוד. מתוך הרחש של ידידות המתקנים האופטיים והדפדוף בקלסרים, בקעה תלונתה של סנדרה: "חסרה לי כאן קצת מוזיקת רקע."

"מוזיקה אין לי כאן," התנצל קולין, "אבל יש לי שאלה אליך, ברשותך."

השתררה שתיקה של רגע קל. "ובכן?" חקרה.

"את יכולה לספר לי קצת יותר על שיטת הטיפול של אד?"

להרחיב קצת יותר על הטכניקה המיוחדת שלו?"

היא לטשה מבטה לעברו. "כן, אני יכולה. אבל תן לי כמה רגעים לחשוב על זה."

השלושה המשיכו לעבוד בדומייה עוד מספר דקות.

"אני יכולה לספר לך סיפור עליו," אמרה.

"אני אוהב לשמוע סיפורים."

"זה סיפור על הילדה שלו, כשהיתה בגיל הטיפש עשרה. במשך שנים היו מאבקי שליטה וכוח בינה לבינו, כמו שמתרחש בדרך כלל ביחסים שבין הורים וילדים. בדרך כלל הילדים מנצחים את הורים בשלל שיטות ודפוסי התנהגות. הנשק הראשון שמשפיע על הורים רבים הוא כמובן הבכי או הצריחות. תינוק הממרר בבכי

מצליח להשיג את מטרותיו, על פי רוב. אבל זה מעולם לא השפיע על אד.

"שיטות נוספות שילדים נוקטים, הינם התנהגות בלתי נאותה בלשון עדינה, או לא נורמטיבית, בשפה שלי. בדרך כלל זה קורה בפומבי, במקומות ציבוריים, ומטרתם להביך את ההורה. כאן רובם המכריע של ההורים מוותרים לגחמות של הילד הסורר. הילד לומד עד להיכן מגיע כוחו והיכן קורס קו ההתנגדות של הוריו, ומשיג בציניות את כל מטרותיו. גם כאן אד מעולם לא נשבר.

"הטקטיקה הכמעט מושלמת של הנערים, במאבקייהם מול הוריהם, זה הצגת ההתעלפות או האסטמה. מול סצינה שהצאצא מפסיק לנשום או מכחיל, ההורים נתקפים בפחד וממהרים למלא את רצונו. כך הוא לומד לשלוט בהוריו כל אימת שיחפוץ בכך, אולם הוא שומר את הנשק הזה לאירועים גדולים באמת. גם כאן אד לא ויתר לבת שלו, כאשר עשתה לו סצינה מכווערת כזאת בקניון הומה בני אדם. הוא נשאר אדיש עד שהיא הפסיקה לבכות ולצרוח באפיסת כוחות, מול מאות בני אדם נדהמים, אבל הוא לא נשבר."

היא החליפה גיליון כחול במכשיר שלה. "הנשק האולטימטיבי האחרון שבידי הילד הוא איום ההתאבדות. ההורים ששרדו את כל ההתקפות הקודמות, נכנעים ללא תנאי מול האיום הזה, והדבר נותן בידי הילד את נשק יום הדין מול הוריו. אתם צריכים להבין, שמערכת יחסי הגומלין בין הורים לילדים תמיד מבוססת על מאבקי כוח ושליטה, שמסתיימים בניצחון הזאטוטים. אז נחזור לסיפור על הבת שלו. היא רצתה דבר מה, והתעקשה עליו, וכאשר נואשה מן הסירוב שלו, איימה להתאבד. 'אני אפתח עכשיו את החלון ואקפוץ למטה!' צרחה עליו בהתקף של קפריזה, אדומה כולה מזעם.

"קדימה, פתחי את החלון ותקפצי למטה', אמר לה בקול שקט והצביע על החלון. היא נדהמה. זו בהחלט לא היתה התגובה שהיא ציפתה לה! בדרך כלל האבא נבהל ונסוג, כמו שסיפרו לה כל החברות שלה. אבל אבא שלה המשיך בשלווה, 'אם באמת כל כך רע לך בחיים האלה, והחלטת להיפרד מהם, הרי אין לי סיכוי אמיתי למנוע ממך את זה. אם לא אתן לך לקפוץ עכשיו, הרי תוכלי לבלוע גלולות שינה מחר, או לזנק מחרתיים לפני משאית דוהרת על הכביש המהיר. באמת קשה מאוד למנוע ממישהו להתאבד. אבל לפני שאת עושה את הצעד הזה, אני מציע לך לחשוב עוד פעם, מפני שמדובר בנזק בלתי הפיך. לא תוכלי להתחרט לאחר מכן. אי אפשר יהיה להגיד לאחר מעשה, טוב, טעיתי, החזירו לי את חיי ולא אעשה זאת שנית. אז אני מציע לך לשקול טוב מאוד אם כל כך רע לך עד שאת מוכרחה לסיים היום את חייך עלי אדמות."

קולין הניח את התיק שבידיו על השולחן, ולטש בה מבט משתאה. גם קליף נשא אליה את מבטו.

"האיש הזה פשוט חזק יותר באופיו מכל אחד אחר שאני מכירה," המשיכה. "הבת שלו הפסידה, אבל מעולם לא הצטערה על ההפסד הזה. היא התבגרה באותו יום בכמה שנים, והתחילה לקבל את צורת המחשבה שלו, שמלווה אותה עד היום."

"אני לא מאמין לסיפור הזה," הכריז קליף. "ממי שמעת את הסיפור הזה?" שאל קולין. "זה נשמע לי כמו טלפון שבור."

סנדרה נעצה בו מבט תמה. "אתה שואל ברצינות?" "בוודאי, בכל הרצינות," השיב.

"הסיפור הזה ממקור הכי אמין בעולם שיכול להיות... אני הבת שלו!"

"את?" נדהמו קולין וקליף כאחד. "למה לא ספרת לנו שהוא אביך?"

"הייתי בטוחה שאתם יודעים זאת."

קולין נראה המום. "אז למה סיפרת את הסיפור הזה בגוף שלישי, כאילו מדובר בילדה אחרת?"

"שאלה טובה... זה פשוט עניין של הרגל. סיפרתי את הסיפור הזה כמה פעמים לאנשים שלא ידעו את הקשר בין שנינו."

"אם כך, זה היה באמת סיפור מעניין, אמר קולין."

"יש לי עוד סיפור מעניין, אמרה סנדרה והצביעה על המסך. "כנראה מצאתי את האיש שלנו."

קולין נשא מבטו לעברה.

"יש כאן עשרים ושמונה שמות כאלה, בערך חציים נשים, אבל לפי תאריכי הלידה רק אחד נראה מתאים," הוסיפה.

"מקסימיליאן בנזנברג, נולד בבוסטון בעשירי במרץ, 1922."

קולין קרב והציץ מעבר לכתפה בצג המחשב. הוא שלח אצבע למקלדת, והקיש על אחד המקשים. מדפסת בצד החלה לפעול

ופלטה את הרשימה. קליף הציץ אף הוא במתרחש בעמדתה של סנדרה.

"תן לי את ההדפסה בבקשה," ביקש. "עליתי כאן על איזה תוכן עניינים או מפתח כלשהו במאגר העיתונות, אולי אוכל להצליב את השם הזה ולהגיע לכתבה מתאימה."

שלושתם עברו אל עמדתו של קליף, והביטו בחיפושיו. "בגליון ט' 12 אמורה להיות כתבה המכילה את השם הזה," אמר. הוא

חיטט בתוך קופסת הגיליונות עד אשר שלה מתוכה את מבוקשו. הוא הכניסו לתוך חריץ המכשיר, והחל להניע את הידיות ולחפש את הכתבה המיוחלת.

"הקשיבו לזה!" קרא פתאום בהתלהבות, "כתבה משביעי בספטמבר 1964: נעזרים באסירים למחקרים בתורת הנסתר.

רשויות הביטחון בארצות הברית הוכו בתדהמה כאשר נודע להם על ההתקדמות במחקרים המתבצעים בברית המועצות בתחומי הלוחמה הפסיכולוגית, הכוללת גם קריאת מחשבות והעברת

כוחות מרחוק בכוח המחשבה. הגורמים המוסמכים בצבא פנו לדוקטור מקסימיליאן בנזנברג להקים צוות מחקרי בנושא, כתגובה

נגדית לאיום הסובייטי החדש. המחקרים האלה מתבצעים במקומות נסתרים מעין כל, וללא ידיעת הציבור. לצורך כך 'גויסו'

מספר רב של אסירים צעירים, שהתנדבו להיות שפני הניסיון תמורת הקלה בתנאי מאסרם ואולי אף לזכות בקיצור משך

עונשם. אולם לעורך הכתבה נודע שמצב בריאותם של חלק מהאסירים הללו התדרדר והחמיר, אחדים אף מתו, וחלקם

סובלים מתופעות לוואי חמורות ביותר. המידע הזה לא אושר ע"י עורכי הניסויים, שממלאים פיהם מים ומסרבים להתייחס

לכתבה."

"מי כתב את זה?" שאל קולין.

קליף הזיז מעט את אחת מידידות הניווט. "קונארד מקלאוד. קולין חזר למחשב הפנימי שלו, והקליד את השם.

"בינגו," אמר. "יש לי את כל הפרטים עליו. הוא כיום בן שישים ושמונה, וכתובתו האחרונה הידועה בסן פרנסיסקו." הוא רשם

מספר טלפון על פתקה קטנה. "עוד הערב אקבע איתו פגישה דחופה."

"מה התוכניות למחר?" שאל קליף.

"אתה כבר מדבר על מחר," רטן קולין, "אבל אני רק מתחיל לחשוב על הלילה הזה... לילה ארוך צפוי לי ולחברי..."

"על מה אתה מדבר?" תהתה סנדרה.
"נבואת 'שבעת החטאים', החזיר.

פרק 19

'איזה יום עמוס, ומחר צפוי לי יום קשה עוד יותר', הרהר קולין.
הוא כבר שינן בעל פה את תוכן הנבואה, לאחר שקרא אותה זו הפעם העשירית בלילה חמים זה.

באמצע הלילה של היום האחרון באוגוסט נהרגו שלושה אנשים
ונפצעו יותר משלושים בליינים בקטטה המונית בבר 'שבעת
החטאים', לא רחוק מצ'יינה טאון. הבר נהרס כולו ונסגר לתקופה
ארוכה.

'מה שמעודד אותי שהוא לא דיבר על שוטרים שנפגעו, חשב
קולין בליבו, לנוכח שלושת השוטרים במדים שישבו במכוניתו.
הפתק ובו דבר הנבואה היה מקופל בתוך כיסו.
"לפי המידע שבידך מה הסיבה בעצם לקטטה הצפויה?" שאל
אחד מהם, היחיד שנשא מדי קצין.
"אסור לי לחשוף כלום מהמקור שלי מעבר למה שאתם
יודעים", השיב קולין. "לכן אני מנסה ללכת על מניעה מראש.
השגתי צו של בית משפט והבעלים של הבר יהיו חייבים לכבד
אותו. הקטטה לא תוכל להתרחש כאשר הבר סגור."
"איך הצלחת לקבל משופט צו כזה?" שאל אחד השוטרים מן
המושב האחורי.

קולין הפנה ראשו לאחור ונעץ בשואל מבט נוזף. בדרך כלל
שוטרי הבולשת הפדראלית נוטלים פיקוד על המשטרה המקומית,
ואין מקום לשאלות מעין אלה. המשפט 'לא כל דבר אתם צריכים
לדעת' כבר עמד על קצה לשונו, אך ברגע האחרון נסוג בו.
"עובדה שהוא השתכנע."

שלושתם יצאו מהמכונית והחלו לפסוע אל הכניסה. ערפל לח
ודביק קידם את פניהם עד אשר נכנסו מבעד לדלת הזכוכית העבה.
על הזכוכית היתה מצוירת הכתובת 'שבעת החטאים' ומתחתיה
ציור בעל אופי נוצרי קתולי, בסגנון הרנסאנס.
הבר היה כמעט ריק בשעה זו. מוזגת נאה עמדה מאחורי הדלפק
וצפתה בקרב אגרוף בטלוויזיה התלויה על הקיר, ועובדת ניקיון
מבוגרת שטפה את רצפת העץ. היא נשאה ראשה בסקרנות למראה
כניסת ארבעת הזרים, שלושה מהם במדי שוטרים, העושים
בנחישות את דרכם לעבר משרד ההנהלה.
היא ניסתה להטות אוזן לתוכן השיחה. בתחילה לא שמעה דבר,
מפני שהדלת נסגרה מאחוריהם. לאחר מכן שמעה כמה מילים
מקוטעות, מאחר והטונים של השיחה החלו לעלות. ההמשך
התנהל בצעקות רמות של ממש, והיא נבהלה ונמלטה משם לנקות
את השירותים.

הביקור הסתיים לאחר כרבע שעה, וארבעת הזרים יצאו מן
הבר, אולם לא עזבו את המקום. שלושת השוטרים במדים נשאר
מצידה החיצוני של דלת הכניסה לבר, וקולין הדביק שלט מקרטון
שהודיע ללקוחות הצפויים להגיע, שהערב הזה הבר סגור באופן חד
פעמי.

קולין עצמו כסס ציפורניו כל אותו לילה. עשרות אורחים הגיעו
לבלות ונתקלו בשלט ובחומת השוטרים, סבו לאחור ופנו לחפש
מקום בילוי חלופי. מדי פעם פיטרל להקיף את הבר, כדי לוודא
שאיש לא נכנס מן היציאה האחורית שלו. ככל שנקפו השעות,

רווח לו. הוא השתכנע שהלילה הזה איש לא יפגע, וקטטה לא תתרחש במקום הזה.

סמוך לארבע לפנות בוקר, כאשר זרם האורחים ירד לאפס מזה כשעה תמימה, שיחרר את שלושת השוטרים ממשימתם. הוא נסע לביתו לחטוף תנומה קצרה, מעט לפני שסדר היום הבא ירבץ על כתפיו. שניות אחדות לפני שעפעפיו נעצמו, דיווח לג'ניס פארקר, על פי הוראתה, שהכל עבר בשלום. הנבואה התבדתה, אפשר להשפיע ולשנות את דבריו של הנביא. גם ג'ניס לא עצמה עין אותו לילה, ולשמע הודעתו המעודדת שיחררה אנחת רווחה. עתה יכלה להירדם לשעות שינה ארוכות ורגועות. יום עבודתה הקרוב צפוי להיות שקט ושלו.

פרק 20

"המשרד שלך ממש מפחיד. אני מתכוונת לכל מה שאתה יכול לגלות על אנשים," אמרה סנדרה. קולין חשב מעט על דבריה. "אני מוכרח לחלוק עליך," חיווה דעתו, "המשרד שלי לא מסוכן מפני שאני - המשתמש בו - לא אדם מסוכן."

"אתה יכול לדעת הכל על כולם. משהו כמו 'האח הגדול', התעקשה.

"את טועה, סנדרה. הדבר היחיד שמסוכן זה איך בני האדם משתמשים בדברים שסביבם. כאשר את משתמשת בסכין מטבח לחתוך ירקות ולהכין סלט, הרי זה בסדר גמור, ואין כאן שום סכנה, נכון? אבל אם תשתמשי בסכין לחתוך גרון של מישהו, הסכין הפכה לכלי רצח קטלני. השימוש בסכין מסוכן, ולא הסכין עצמה."

"זה נכון," הודתה, "אבל לסכין יש פוטנציאל להיות מסוכנת, בדיוק כמו לחדר העבודה שלך."

"ובדיוק כמו למטבח שלך," גרס קולין. "את מבשלת לפעמים?" היא תמחה. "בוודאי... למה אתה מתכוון בדיוק?" "לעצם תהליך הבישול. אם את מבשלת מרק טעים, אז הכל נראה בסדר. אבל אם תוסיפי למרק רעל ותרעילי מישהו, אז זה מסוכן, אפילו ממת... אז הנה לך, המטבח שלך, או בעצם תהליך הבישול, מסוכן לא פחות מחדר העבודה שלי!"

סנדרה חייכה. "הבנתי. כל מה שצריך לדאוג שאנשים רעים לא יגיעו לממלכה שלך. ודרך אגב, אני מתכוונת להזמין אותך יום אחד לאכול אצלי בבית ארוחה שאני אבשל בעצמי."

"לשני הדברים האלה אני מוכן להסכים," אמר קולין. "איך הגעת למקצוע הזה בכלל?" שאלה.

קולין הרהר מעט. "זה ישמע לך קצת מוזר, אבל הכל התחיל מסיפור ששמעתי על מחלת הצפדינה והקשר שלה לוויטאמין C."

"ספר לי," ביקשה.

"בימי הביניים, המלחים באוניות סבלו מאוד - במיוחד בהפלגות ממושכות - ממחלה קשה ושמה צפדינה. המחלה הזאת, כפי שידוע לנו כיום, נובעת ממחסור בוויטאמין C. מתברר שהמזון שלהם, שהיה יבש ומשומר בעיקרו, לא הכיל פירות טריים, ולכן לאחר כמה שבועות החל המחסור להתבטא במחלה הזאת, שחוללה בהם שמות.

"העדות המוקדמת ביותר המתועדת שיש לנו בנושא הזה, היתה משנת 1535. קארטייה, במסעו השני לנוו פאונדלנד, כתב ביומנו שהצפדינה תקפה 100 מתוך 103 המלחים בספינתו. אינדיאנים

משבט אירוקווה עזרו לו בהבאת מישרה העשוי מקליפה ועלים של עץ הרוש. העדות הבאה היתה בשנת 1593 : אדמירל סר ריצ'רד הוקינס העיד מניסיונו האישי על מות כעשרת אלפים יורדי ים ממחלת הצפדינה, וכתב בזיכרונותיו 'נוכחתי שתפוחי זהב חמוצים ולימונים יעילים ביותר נגד מחלה זאת'.

"העדות הבאה בנושא הינה משנת 1753. גיימס לינד, רופא בצי הבריטי, פרסם ספר המוכיח שניתן לבער את הצפדינה ע"י שתיית מיץ לימון. אבל בתקופתו בני אדם סירבו להאמין ביעילותה של תרופה כה פשוטה, למרות שקפטן גיימס קוק שמע בעצתו ובספינתו 'רזולושן' לא היה שום מקרה צפדינה, לאחר שהצטייד בפירות טריים במסעותיו.

"כאשר לינד מת, בשנת 1794, צוידה שייטת הצי הראשונה במיץ לימון במסע של 23 שבועות. רק בשנת 1804 נתפרסמו ההוראות המחייבות להצטייד ולחלק מיץ לימון בחלוקה יומית בכל אוניות הצי הבריטי, ובשנת 1864 משרד המסחר המלכותי הוציא הוראות דומות לצי הסוחר.

"מה שהרשים אותי בסיפור הזה היה, שבתקופת הרנסאנס וההשכלה, כשלוש מאות ושלושים שנים חלפו מאז התגליות המוקדמות ועד להנחלת הידע לכלל. ואחרי כן, נתקלתי באקראי בסיפור דומה, שהתרחש במאה התשע עשרה. זה היה הסיפור העצוב על מחלת היולדות, וריפוייה ע"י סיד כלורי."

"הרקע היה בכך, שכשלושים אחוזים מהיולדות בבתי חולים ברחבי אירופה מתו ממגפה בלתי ידועה, שכונתה קדחת היולדות. איש לא ידע שהסיבה היא זיהומים שהועברו ע"י הסטודנטים עצמם שעסקו בנייתוחי המתים ולא הבינו את הצורך לחטא את ידיהם לפני הטיפול ביולדות.

"התגלית הראשונה קרתה ב- 1846. זמלוויס, רופא מיילד מתמחה מהונגריה, גילה שבמחלקה מספר אחת בה עבדו סטודנטים לרפואה מספר המתות במחלה היה גדול פי 3 מהיולדות במחלקה השנייה, בה עבדו מיילדות. במאי 1847 הצליח זמלוויס לגלות את הסיבה: הסטודנטים היו מזדהמים בעת ניתוחי המתים, והעבירו בידיהם המלוכלכות את המחלה ליולדות. הוא מצא שתמיסת כלור מחטאת את ידיהם ו הצליח להוריד את התמותה ולהשוותה מיידית בשתי המחלקות.

"המשך הסיפור התרחש בדצמבר 1847. זמלוויס שלח מכתבים למספר בתי חולים כדי להעביר את הידע, אך התובנה לא חילחלה. היולדות המשיכו למות בהמוניהן. מספר זעום של רופאים שנקטו את שיטתו הצליחו להפחית את התמותה לכמעט אפס. ביולי 1848 זמלוויס נקרא לתת סדרה של 3 הרצאות לפורום גדול של רופאים, וגם כאן המסר לא הצליח לחדור ולהיטמע. היולדות ברחבי אירופה המשיכו למות בהמוני הן. מספר קטן של בתי חולים שהחלו להשתמש בשיטתו הצליחו כמובן להפחית את התמותה כמעט לחלוטין.

"ציון דרך נוסף - ועצוב - חל באוגוסט 1865. זמלוויס המיואש והמדוכא מאי הצלחתו להעביר את הידע לנחלת הכלל, יצא מדעתו ונפטר. רק ב- 1890 החלה תורתו להתקבל ברוב בתי החול ים בעולם, התובנה התפשטה באש בשדה קוצים, וקדחת הלידה הודברה כמעט לחלוטין. גם בסיפור הזה נדהמתי מהקצב האיטי של העברת הידע בעולם. חלפו כארבעים ושלוש שנים מרגע גילוי הסיבה הנכונה למחלה הזאת, ועד שהידע הגיע לעולם הרחב. "שני סיפורים מאלפים, "הנידה סנדרה בראשה, "ואלה הניעו אותך ללמוד מידענות?"

קולין הנהן. " את בוודאי יודעת שהיום אנשים מתים מסרטן ריאות. עכשיו תארי לעצמך שאת, סנדרה, מגלה לפתע תגלית מדהימה: מערבבים שמן זית ושום, מבשלים חצי שעה בטמפרטורה 75 מעלות ותערובת זו מביסה בהצלחה את סרטן הריאות. סנדרה, תגלית מן הסוג הזה, בימינו אלה, היתה מועברת לכל העולם בתוך שלוש שעות. היית שולחת דואר אלקטרוני לתריסר חברים וידידים. תוך כמה דקות אלה היו מעבירים בדואר המשך לעוד כמה מאות, ואלה לאלפים. ביניהם היו גם כמה עיתונאים וכתבים, כמובן. בתוך שעה אחת התגלית הזאת היתה מופיעה באתרי אינטרנט רבים, כעבור שעתיים במהדורות החדשות ברדיו בעולם, וכעבור שלוש שעות היו מופיעים ראשוני הכתבות בטלוויזיה. כאשר הסיפור היה מופיע בעיתונים למחרת, זה כבר היה בבחינת היסטוריה. "

קולין הסיע את המכונית השכורה באחד הרחובות השקטים של השכונה. הוא נהג עתה באיטיות רבה, כאשר מדי פעם הציץ לוודא את מספר הבית. מול אחד מהם עצר.

"רח' בייקר, כחמישים מטרים צפונית לפינת לומבארד, זה צריך להיות בערך כאן, " - הכריז.

'איזו שכונה שלווה', היה הדבר הראשון שעלה במחשבתה של סנדרה. שדרת בתי אבן דו קומתיים כמו שובצה בינות לעצים ירוקים, במרומי גבעה חומה, כאשר מים כחולים התנוצצו באחד המפוצים המרהיבים בעולם. וכמו להשלים את התמונה, גשר הזהב ברקע נראה מלהיב, כהרגלו, ללא גבולות, והפעם היתה לכך סיבה נוספת: רק את חלקו הקרוב ניתן היה לראות. הערפל טשטש את מראהו החל מחציו ואילך, כך שסופו לא נראה באופק.

את הדרך מלוס אנג'לס לסן פרנסיסקו, שעשו במטוס, לא זכרה סנדרה כלל. קולין התבדח לאחר מכן וסיפר לה, שאיך שהטייס התניע את מנועי המטוס בלוס אנג'לס היא נרדמה כמו תינוקת, והתעוררה ברגע שהוא כיבה אותם בסן פרנסיסקו. "כמו בטלפורטציה ב'מסע בין כוכבים' - נעלמת במקום אחד והופעת במקום שני. "

שניהם פסעו על השביל המוביל למבואת הבית, המקושטת בצמחיה טרופית מרהיבה. קולין לחץ בפעמון, המתין רגע ארוך ולחץ עליו שנית.

"אני מקווה שהוא לא חירש, " לחש לעברה.

אולם הדלת נפתחה, והאיש שהופיע מולם לא היה חירש. הוא נראה גבוה, צנום ונטול שיער. במצחו וברקותיו היו קמטים רבים, והיה בעל עיניים ערות ופקחיות. הוא הזמין אותם להיכנס לתוך חדר מגוריו, שהיה מרוהט בצניעות, אולם הסגיר מיד את תחביבו: מאות מסגרות עץ, המציגות כתבות עיתון, שהתבררו כפרי עטו. כל ההיסטוריה של האיש נפרשה על הכתלים, כציוני דרך בחייו ומקור גאוותו. קולין וסנדרה הציצו בחלק מהחומר, והבחינו שהוא אפילו סידר אותם לפי תאריכים.

"שבו בבקשה, " אמר וניגש למזוג להם משקה. הוא חזר עם מגש ועליו שלוש כוסות ויסקי צונן, והניחו על השולחן. כוס אחת נטל לעצמו.

"כן, " אמר בקול רם, "אתם בקשר לכתבה שלי על בנזנברג. "

הוא לגם מן הכוס. "לפני שאני אשאל אתכם במה אני יכול לעזור לכם, אולי תספרו לי מעט על עצמכם? "

קולין סימן לסנדרה לא לענות. תחת זאת הוציא את תג הבולשת שלו, והציגו לקשיש. "אני קולין מקמאהון, וזו סנדרה גארווין. אנחנו עובדים על חקירה חשאית, " אמר, "וכמה שפחות נשוחח על זה כך ייטב. בשורה התחתונה, אנחנו מנסים להשיג כל מה שניתן

על המחקרים שביצע אותו בנוזנברג, שמות האנשים שטיפל בהם, תאריכים, כתובות, כל מה שתוכל לומר לנו. "שטויות!" אמר הקשיש בחצי חיך. "עוד מעט גם תגידו לי, שאם תגלו לי תצטרכו להרוג אותי. "אנחנו לא הורגים אנשים, אמרה סנדרה, "אנחנו מנסים להציל אנשים."

קונארד מקלאוד היסס, ונראה כי התרצה. סנדרה ציינה לעצמה בסיפוק שבמקרה זה, רצונם של העגלים לינוק לא עלה על רצונה של הפרה להניק. האיש הזה התברר כאדם השש לספר על כתבותיו.

"אני מבין שאת הכתבה קראתם, אמר. "כמובן, השיב קולין. "יש לנו שתי בקשות ממך. האחת היא, אם זה אפשרי, שתשלם לנו מזיכרון פרטים נוספים מעבר לכתוב בה."

קונארד נאנח. "זה היה בערך לפני ארבעים שנה. איך אני יכול לזכור פרטים נוספים?"

"לא שמות, לא מקומות? אינך זוכר דבר?" שאלה סנדרה. הקשיש הניד בראשו.

"סיפורי רקע? אנקדוטות? אווירה כללית? משהו חריג? משהו מאיים?" המשיכה לאתגר את זיכרונו.

משהו החל לזוז בגלגלי מוחו. "או, כן, זה היה די מפחיד. אני זוכר שכמה פעמים שערוטי סמרו. הוא החליק בידו על פדחתו. "אז היתה לי רעמה לתפארת, מיהר לבאר את הניגוד. "מה בדיוק היה מפחיד?" סנדרה סירבה להרפות.

קונארד אימץ את זיכרונו. "זה המראה המוזר של כמה מהאנשים... רק רגע אחד..."

הוא הפנה מבטו לתקרה ועצם את עיניו.

"כן, כן, אני נזכר עכשיו... היה מפחיד מאוד... אני זוכר שרצית לכתוב על זה, אבל העורך סירב בכל תוקף וקיצץ לי את זה מהכתבה..."

"קיצץ את מה?" שאל קולין בסבלנות, מאחר והאיש התמהמה בביאור דבריו.

"תשמעו, זה היה סיפור, החל לשטוף לפתע, "הרי הכל היה קשור במלחמה הקרה. ארצות הברית נגד ברית המועצות. באותה תקופה העיתונים היו רוויים בדיווחים על המרוץ. ספרו כמויות של פצצות אטום ופצצות מימן. הודיעו על כל ניסוי גרעיני, על הקרקע או מתחת לקרקע. הישוו את מספרי הטילים הבליסטיים וכמויות הצוללות. חלק חשוב מכל העסק היה מורל, תחושות הציבור, דעת הקהל. הדבר שהכי הפחיד חלק מהאמריקאים היה הלא מודע. הניסויים שהרוסים עשו בחקר החושים הנסתרים במוח, קריאת מחשבות, העברת כוחות למרחוק, כל אלה הטילו מורא ופחד! רק על זה קיבלו הסובייטים הארורים הרבה נקודות יתרון עלינו בשלב מסוים. על רקע זה ביקש ממני העורך לחקור ולכתוב כתבה. רצינו להראות לעם האמריקאי שגם אנחנו עוסקים בנושא, ולא משאירים את השטח הזה לעליונות קומוניסטית."

"אבל לא זה מה שסימרת את שערותיך, אמרה סנדרה. "נכון. זה היה רק הרקע. ככה הגעתי לבנוזנברג, והוא התחיל לספר לי על הניסויים שלו. עשרות מחקרי מוח על חושיים. הוא אמר שבקרוב הוא יגיע לשלב של רשת על חושית. כמובן, שלא האמנתי לאף מילה שלו. הוא לא טרח לגבות את הדברים בהוכחות. כבר אז הדיס-אינפורמציה היתה מפותחת מאוד. הוא מכר לי סיפורים שאני הייתי אמור להכניס לכתבה, רק כדי להאדיר את עוצמתה של אמריקה ולהרגיע את הציבור. אני זוכר שאחרי שפרסמתי את הכתבה, שהכילה בערך עשירית מכל

השטויות שהוא ניסה למכור לי, הוא טילפן אלי וצרח עלי עשר דקות, ובסוף טרק לי את השפופרת בפרצוף. אבל אני לא אוהב להיות כלי משחק שמשתמשים בו ואחרי כן זורקים אותנו!" הוא עשה אתנחתה קצרה, ואז נזכר שלא ענה לשאלתה. "מה שהפחיד אותי באמת היה כמה שבועות אחרי פרסום הכתבה. אנשים התחילו למות. הרבה מדי אנשים. ואף אחד מהם לא מת מוות טבעי... כמעט כל מי שעסק בנושא במישרין, מצא את מותו בנסיבות מסתוריות..."

"האנשים האלה נרצחו?" שאל קולין.

"לא יודע להגיד בוודאות. אולי בתאונות, אולי במחלות, אולי נרצחו. יתכן וכל הסיבות ביחד. אתם צריכים להבין איזה כוחות ואילו שחקנים היו על המגרש הזה: מדענים ופסיכיאטרים, שבויים וחולים, פושעים ואסירי עולם, פסיכופטים וחולי נפש, מרגלים ואנשי בולשת. כאשר הבנתי את כל זה, פחדתי שזה יגיע גם אלי, כי גם אני חקרתי את זה. בסוף הגעתי למסקנה פרטית משלי, שכל מי שנגע בתחום הזה במישרין - מת בטרם עת. אני מניח שנשארתי בחיים רק מפני שחקרתי את זה בעקיפין ויצאתי מהמשחק הזה בזמן, בעור שיני."

"מי מת, בעצם?" תהתה סנדרה.

"רוב האנשים שמתו היו בלי שמות. כלומר, היו להם שמות כמובן, אבל לא היו ידועים לאיש. אף אחד לא הכיר אותם. בעיקר אלו שעליהם ביצעו באופן פעיל את הניסויים, אבל לא רק הם. גם החוקרים שעבדו אתם מתו, וגם סוכנים שעקבו אחרי כל הפרשה הזאת, וגם מרגלים רוסיים. ככל שהעמקתי לחקור ככה גיליתי שהעסק רק הולך ומסתבך. ככל שחשבתי שאני יודע יותר ויותר, הבנתי בסופו של דבר שאני מבין פחות ופחות. ואני רוצה להגיד לכם, שאתם לא תשמעו את זה מעיתונאים רבים. עיתונאים בטוחים שהם יודעים הכל על כל דבר. ואני, שידעתי יותר מהאחרים על המתרחש במרתפים ההם, מודה שבאמת לא הצלחתי לחשוף אפילו את קצה הקרחון."

"אתה מצליח כעת להיזכר בכמה שמות של האנשים בתוך המרתפים ההם?" שאל קולין.

קונארד הניד בראשו לשלילה ולגם מן המשקה.

סנדרה התערבה. "אתה נוהג לשמור את כל המחברות שלך?" "את צוחקת? אני שומר על כל המחברות שלי מכיתה א', ענה לה."

"זה מביא אותי לבקשתי השנייה," אמר קולין, "אם שמרת לך את הטיוטות והרשימות של התחקירים המוקדמים שלך, לפני העריכה הסופית, נשמח לעיין בהם."

קונארד הגיר ללועו את הטיפות האחרונות של המשקה, וקם. "זה יקח קצת זמן," אמר ופנה אל גרם המדרגות. "מה דעתך?" שאלה סנדרה בקול נמוך, לאחר שנעלם מטווח ראייתם ושמיעתם.

"אני בשלב הזה לא יודע על מה לחשוב, למען האמת," הודה קולין, "אני רק רוצה לאסוף מידע רב ככל שניתן."

סנדרה המשיכה ללחוץ. "כבר אז הוא מספר על אנשים שמתו..."

"לנו יש פריבילגיה..." רטן קולין, "לנו יש שמות ותאריכים מדויקים..."

"אבל אבי לא חקר ולא היה מעורב בנושא הזה, איך הוא השתרבב לנבואות הארורות האלה?" לחשה בכעס.

קולין משך בכתפיו. "לזה התכוונתי שאין לי מושג מה קורה בסיפור הזה."

"אתה נותן בו אמון?" שאלה בלי קול.

קולין לטש בה מבט תמה. "למה את שואלת את זה?"
 "יש לי תחושה שהוא לא מספר לנו את כל האמת," סברה. "הוא
 מסתיר משהו, אינני יודעת מה, ואיני יודעת מדוע."
 "עשית לו ניתוח פסיכולוגי בלי שהרגשתי?"
 "לא. קרא לזה תחושת בטן. אבל אם אני הייתי חוקרת נושא
 כזה, שאנשים מתו ממנו באופנים מסתוריים, כל הפרטים היו
 נחרטים לי בזיכרון."
 "איזה מניע יש לו להסתיר מאיתנו?" לחש לעברה.
 "אין לי מושג," משכה בכתפיה. "אולי הוא חושש עד היום למות
 באופן פתאומי בגלל הפרשה ההיא?"
 מן המפלס העליון של הבית החלו להישמע נקישות של אדם
 המתחיל לרדת במדרגות. קולין וסנדרה נדמו. הצעדים התחזקו
 והוא הופיע ובידו קלסר מצהיב ומרופט, שנראה בן כמה עשרות
 שנים.
 "יש לכם מזל, הצלחתי למצוא את זה די מהר," אמר. הוא עיין
 בדפים והפך כמה מהם באיטיות. "אבל אם אתם מחפשים שמות,
 צר לי, אינני חושב שמישהו מהחוקרים מסר לי שמות כלשהם. הם
 סיפרו לי פרטים כלליים בלבד, והרגשתי שהם יותר מסתירים
 מאשר מגלים. דבר אחד בטוח: הם לא מסרו לי את כל מה
 שבאמת רציתי."
 השניים המשיכו לעקוב אחריו, בעודו מעלעל ומדפדף.
 לפתע אורו עיניו. "הנה, יש לי כאן כמה שמות... איוון וולקוב...
 לואיס פלטשר... איילין גארט... איך לעזאזל השגתי את השמות
 האלה?" שאל את עצמו, וגירד בפדחתו במבוכה. רגע קצר חלף,
 והוא נזכר. "אני ממש גאון!" הכריז בתרועת ניצחון כילדון
 המתלהב מעצמו, "כאשר עברתי ליד כמה מיטות, הצצתי על
 השמות שעל המדבקות, וכאשר המלווה שלי הסיח ממני את דעתו
 לרגע רשמתי אותם במחברת!"
 "לשם מה רשמתי את השמות?" שאלה סנדרה.
 "יש לי חושים מחודדים של עיתונאי מקצועני," השיב לה ללא
 היסוס, "כנראה ידעתי שבעוד ארבעים שנה בערך יגיעו למעונייני
 צעירים חביבים ויבקשו לדעת את השמות האלה!"
 קולין החליט לנצל את המומנטום. "תואיל בטובך לאפשר לי
 לצלם את הדפים האלה?"
 קונארד העווה לרגע את פניו. "אני מצטער, אני לא מוציא את
 המחברת הזאת מן הבית שלי," אמר, "ואין לי כאן מכונת צילום
 מסמכים."
 קולין חיך בנימוס. "אם כך, זו לא אמורה להיות בעיה," אמר,
 והוציא מכיסו צעצוע מתכתי כסוף, שנראה כמו מצית. "המצלמה
 הזאת יכולה לעשות את העבודה בתוך כמה שניות."
 קונארד היסס. הוא החל להסמיק, וניכר היה שהוא מתחרט על
 התירוץ שהשמיע באוזניהם, ובאמת לא חשב מלכתחילה לאפשר
 להם לצלם את החומרים שלו. עתה חיפש במהירות תירוץ חדש,
 ומשבושש למצאו, צבעו התחלף ללבן בהיר.
 "הטיוטות שלי חסויות," פלט לבסוף, "הרשימות שלי כוללות
 גם מקורות, ואינני נוהג לחשוף את מקורותי. מצטער, לא אוכל
 לתת לך לצלם את הדפים שלי."
 קולין הבין שאין טעם בניסיונות שכנוע. גם הוראה בגיבוי צו
 שופט או איומים לא היו יעילים במצב זה, ולכן ויתר. שלושת
 השמות נקלטו בזיכרונו, ומה שעשה העיתונאי לחוקר אז, עשה
 הוא לעיתונאי כעת. רק שהרישום נעשה בזיכרון ולא בנייר.
 אולם סנדרה החליטה לעשות ניסיון נוסף. "מה כבר יכול להיות
 סודי אחרי ארבעים שנה?" שאלה כדרך אגב, "אפילו הממשלה
 שלנו חושפת חלק ממסמכים הסודיים אחרי שלושים שנה."

קונארד מקלאוד החל להזיע. עורק ברקתו הימנית החל להתנפח. התנהגותו השתנתה בבת אחת. "אתם לא מבינים כלום!" התיז בקול זועף. "אנשים ששאלו יותר מדי שאלות בנושא הזה נעלמו בלי להשאיר עקבות! גם לי עצמי רמזו יותר מפעם אחת, שאם אמשך לשאול שאלות נוספות, אני עלול להיפגע... אני מצטט: 'הם לא יוכלו להיות אחראים לביטחוני...'. חודשים רבים אחרי פרסום הכתבה הזאת רעדתי מפחד מכל צלצול טלפון, בכל נקישת דלת, בכל נסיעה חשתי שעוקבים אחרי... ואתם יודעים למה? כי המשכתי לעקוב אחרי הנושא הזה גם לאחר שפרסמתי את הכתבה שלי. ומדוע המשכתי לעקוב? כי נודע לי על הנחקרים שהתחילו למות..."

הוא השתק וכבש את מבטו בשטיח. קולין וסנדרה קמו ממקומם. "אנחנו מודים לך בכל מקרה, סייעת לנו מאוד להתקדם," אמר קולין ברכות. הוא נשא אליהם שוב את מבטו, פחות נסער. "תנו לי לתת לכם עצה טובה - לא, בעצם זו לא עצה, זו אזהרה: אם תמשיכו לחקור בנושא הזה חייכם יהיו בסכנה. אל תתעסקו בדברים שאין לכם מושג בהם!"

"תודה רבה," פלטה סנדרה, ושניהם נחפזו לצאת מביתו. שמש עליזה קידמה את פניהם ובישרה להם שהערפל פג. הם הביטו צפונה, לעבר המפרץ היפהפה והשלו, אל הגשר התלוי המתנשא בגאון, ואל המים הרגועים המקיפים את האי אלקטרוז. הם נשמו אויר צח מלוא ריאותיהם, ונכנסו למכונית.

"אולי צריך לתת משקל רב יותר לתחושות הבטן שלך," אמר קולין. "שמת לב איך הוא הפך את עורו כאשר ביקשנו לעשות צילומים מהטיוטות שלו?"

"יומה זה רשת על חושית, לעזאזל!" שאלה סנדרה.

בתוך דירתו ישב קונארד מקלאוד והמתין רגע קצר לאחר ששני אורחיו עזבו את ביתו. הוא נטל את הטלפון וחייג למספר עלום. "כרגע היו אצלי שני אנשים. שאלו שאלות על מכסימיליאן בזנברג והפרויקט שלו."

הוא הקשיב לתשובתו של בן שיחו.

"שני צעירים מה-FBI. קולין מקמאהון וסנדרה גארווין."

הוא הקשיב מעט.

"כמובן. בהתאם להנחיות שלך. סיפרתי להם כל מה שזכרתי,

לא נתתי להם ביד שום תיעוד."

ואחרי כן אמר:

"בוודאי. הזהרתי אותם. בדיוק כמו שהורית לי."

ואחרי כמה שניות נוספות הניח את השפופרת על כנה.

פרק 21

אד האזין למכשיר הסלולרי הזעיר שלו, ובשלב מסוים הטח את ראשו שמאלה, כאשר הוא לוכד את הטלפון בין אוזנו לכתפו השמאלית. כך השתחררו שתי ידיו, והוא נטל גיליון נייר ועפרון. "אני כותב," אמר. שלושה שמות רשם, ומושג חדש אחד. "יותר טוב מכלום," סיכם לבסוף, ולפני שניתק את השיחה, מסר הודעה קצרצרה, שבתו סנדרה לא אהבה לשמוע. "דרך אגב, הרופא הנוירולוג שלנו פרש הבוקר מן הצוות." קליף ג'ונסון, שישב סמוך אליו ועקב בעניין אחרי השיחה, הניח שהוא עומד לשמוע את אנחתה של סנדרה כחמש ומאות וחמישים

קילומטרים צפונית אליהם, אך תחת זאת שמע את קצפה על הפורש. "לכל הרוחות, שמע אותה רוטנת בזעף, "איזה חוסר אחריות לפרוש כמה ימים לפני האסון המתקרב! איך הוא היה מרגיש אם שמו שלו היה עולה בנבואה הזאת, ואנחנו היינו פורשים ומניחים לו להתמודד בעצמו עם עסק הביש הזה?"

"נסי להירגע, ביקש ממנה אד, מנסה ללמד סנגוריה על מתיו סטאר, "הוא הרגיש שאנחנו מגבילים את צעדיו ולכן הוא לא יכול למצות את היכולות שלו, והגיע למסקנה שאין לו מה לתרום יותר. אני יכול להבין את האיש הזה, כמו שהבנתי את פרישתו המוקדמת של רונאלד סמית."

"ביי, אבא, אמרה בתחושת מועקה, וניתקה.

"אני לא אפרוש עד הסוף, הבטיח קליף לאד. אד השיב לו בחיוך מריר, ועקב במבטו דרך המראה הגדולה אחר הכנסתו של הנביא לתוך חדר החקירות, מובל כרגיל ע"י שני אחים בחלוקים לבנים.

כאשר אד נכנס והתיישב מול הקשיש, שם לב לשינוי שחל באיש: עיניו הכבדות בדרך כלל, היו פעורות לרווחה, מעידות על מצוקה. אישוניו היו מורחבים מן הרגיל, והוא הרבה למצמץ. "שלום. אתה רוצה להגיד לי משהו?" שאל אד.

הנביא כלל לא הפנה את מבטו לעבר חוקרו. אד הבחין גם ששפתיו של מיסטר X החלו לרטוט, סימפטום המאפיין את מחלת הפרקינסון בתחילת דרכה.

"אם כך, אני אספר לך מה אני גיליתי עליך ועל עברך, " המשיך אד בנימה עניינית, כשם שהיה מדבר אל כל ידיד ותיק. "כשהיית צעיר עברה עליך חוויה מוזרה ומרתקת. היה לך הכבוד לסייע לארצות הברית במלחמתה בברית המועצות הקומוניסטית, ולהשתתף במחקר סודי בתחום הפאראפסיכולוגיה."

אד לא הצליח להבחין בשום שינוי בהתנהגותו.

"אתה זוכר אולי את החוקר הראשי, דוקטור מכסימיליאן בנזנברג?" ירה את שאלתו ונעץ מבט נוקב לקלוט את תגובתו של הנחקר שלו. ברם, האיש לא נע ולא זע באופן חריג כלשהו, למעט אותן התנועות השגרתיות שלו.

"ובכן, בנזנברג, שאתה עצמך קיללת אותו שלשום, ערך את הניסויים האלה. אתה לא היית לבדך, כמובן. היו לצדך עוד הרבה מושאי ניסוי, ממש כמוך. אתה זוכר אולי את איוון וולקוב?" הנביא לא הגיב. אישוניו התרוצצו במהירות לכל הכיוונים בלא להתמקד על דבר.

"שמעת עליו? הכרת אותו? יכול להיות שהוא היה שבו

סובייטי? אולי הוא גר אתך באותו חדר?"

הנביא לא הגיב, ואד לא התרגש.

"אתה זוכר אולי את לואיס פלטשר? אולי אתה עצמך לואיס

פלטשר?"

לא ניתן היה להסיק מתגובותיו של הקשיש הזה מאומה. עתה גם חזר להתנדנד הלך ושוב, כהרגלו הישן.

"אתה זוכר אולי את איילין? איילין גארט? אולי היא היתה

ידידה שלך?"

אד גירד בפדחתו לנוכח שתיקת האיש. "למה בעצם קיללת את בנזנברג? מה אתה זוכר שהוא עולל לך?"

דממה.

"אתה לא מנסה לעזור לי לעזור לך?" גער בו אד. "אתה מתנהג

בטיפשות! אני מנסה להבין איך להציל את חייך, ואתה מתעקש

כמו פרד לא להשיב לי! מה אתה מנסה להשיג בשתיקה

האידיוטית שלך? אתה חושב שאתה עושה בחוכמה שאתה שותק

כמו דג? הרי שנינו יודעים את האמת : בנזנברג ערך עליך ניסויים זוועתיים, ודפק לך את החיים! ראה איך אתה נראה, זקן ועלוב, חצי מת מהלך, כמעט זומבי! אין לך מושג אפילו מה שמך! למה קיללת את בנזנברג, מוטב שתענה לי - לטובתך! אני נמצא כאן לעזור לך, ולא כדי לפגוע בך!"

אד לא היה יכול להבחין בשמץ של תגובה לדבריו. הוא שינה נושא. "מה זה רשת על חושית?" שאל כדרך אגב, כאילו כל מה שארע עד עתה נמחק כלא היה, והם שוב שני ידידים בשיחת רעים רוגעת.

"אני מזמין לעצמי קפוצ'ינו איטלקי וקרואסון", אמר אד פתאום, "רוצה שאזמין גם לך?"

הוא סימן באצבעותיו שיכניסו לחדרם מנה כפולה עבור שניהם. "הרגע, תנוח", אמר אד לקשיש בקול רך, "אני אעזור לך גם ללא שתוף פעולה מצדך."

הנביא חדל מהתנודדותו, ונשען על כיסאו. "אתה תהיה בסדר, יהיה לך טוב", אמר אד בקול שלו. "אתה כבר מרגיש יותר טוב. אתה תהיה רגוע כעת."

אל החדר הוכנס מגש ובו שתי עוגיות ושתי כוסות קפה מהביל. ניחוח הארומה המענג של הקפה עטף את הנחיריים. אד לגם מאחת הכוסות, ואילו כוסו של הקשיש נותרה מיותרת.

"עכשיו אתה רגוע מאוד", אמר אד בקול שקט, "עוד מעט אתה תירדם."

אד הניח את כוסו על המגש. "אני אספור עד עשר", אמר בקול איטי, "ואז אתה תירדם ותישן."

"עוד מעט אני מצליח להפנט אותך", עלתה המחשבה במוחו של אד, "זה יהיה הישג משמעותי. אני אגיע אל העבר שלו ללא ידיעתו – אבל דבר מה השתבש לפתע, ותוכניתו קרסה בבת אחת. הקשיש קפץ ממקומו בתנועה מפחידה, והסתער על הדלת הנעולה.

"לא רוצה... " צרח. "לא רוצה... "

הוא התנפל על הידית וניסה לפותחה, אך הדלת הנעולה סירבה לציית לרצונו. כוחו הדל לא עמד לו, והוא כשל ונפל ארצה, מנסה נואשות להיאחז עתה בידית כמשענת למנוע את נפילתו. הוא קרס ארצה, כאשר ידיו נשארות תלויות מעליו, כאילו נדבקו לידית. יד אחת שהצליח לשחרר החלה להלוך על הדלת.

"לא רוצה...!" צעק חלושות. "לא רוצה... תנו לי לצאת..."

אד השפיל את מבטו לקרקע. האיש ידע מהו היפנוט, בלא צל של ספק. והאיש התימהוני הזה גם ידע שאינו רוצה להתהפנט, וידע גם את הדרך הנכונה להימנע מכך.

פרק 22

"הספקת להשיג את כל הפרטים מאז שנחתנו ועד עכשיו?" שאלה סנדרה בפליאה.

"סנדרה, אני שולט בכל המידע שקיים במדינה הזאת", הסביר באורך רוח, "לו רציתי, הייתי יכול לדעת גם באיזה שיניים יש להם סתימות שורש, ומי ומתי עשה להם את זה."

רק כשעתיים ומחצה הוא נעדר, מאז נחתו ונפרדו בנמל התעופה. היא נסעה להיפגש עם אביה, והוא פנה למשרדו. עתה חזרו ונפגשו לפגישת צוות, שנידלדל מאוד עתה, וכלל רק ארבעה חברים.

"בעצם, אני יכול לשים יד על מידע רק משנת 1908, השנה שנוסד ה-FBI, אמר במחשבה נוספת. "לפני התאריך הזה, אני די מתקשה למצוא דברים."

"כמה שאתה צנוע," אמרה בציניות.

קולין חייד. "מכל מקום, שניים מתוך שלושת השמות הללו אינם בחיים. הרוסי שבחבורה, איוון וולקוב, נחשד בריגול ונכלא בסוף שנת 1962, ומת בפברואר 1965. הסיבה הרשמית למותו בתעודת הפטירה שלו היתה 'דלקת ריאות'. לא דובים ולא יער. תחת הסיבה הזאת, שלא היתה יותר מאשר גרסת כיסוי - יכלו להסתתר אלף ואחת סיבות אחרות, קצת יותר אמיתיות. "איך אתה יכול להיות משוכנע שזו לא הסיבה האמיתית?" שאל

אד.

"ראשית כל, אם העברנו לרוסים תעודת פטירה פורמאלית, הסיכוי שהכתוב בה אמיתי הוא בערך כמו הסיכוי שהם עצמם דיווחו לנו על סיבה אמיתית לפטירתו של אמריקאי שמת בחקירות על אדמת רוסיה. שנית, השגתי את התיק הרפואי שלו, ואין שם שום אזכור למחלה כלשהי, האיש היה בריא כמו שור כשנכלא. ויש לי גם את תיק החקירות שלו, כולל כל הפרוטוקולים, עד לתאריך שהם העבירו אותו לניסויים של בנזנברג, בסוף שנת 1964. מכאן ואילך אין לי כל תיעוד, ושלושת החודשים האחרונים של חייו הם חור שחור מבחינתי. הדבר היחיד שמצאתי בתקופה הזאת היה מסמך רפואי שמדווח על גילוי גידול מוזר במוחו, כמה ימים לפני שמת."

"אתה חושב שהפציצו את המוח שלו בהקרנות?" שאל קליף.
"יכול בהחלט להיות," הסכים קולין, "קרני רנטגן או קרינה רדיו-אקטיבית, או מכות חשמל, או שהחדירו לו כימיקלים, או השד יודע מה."

"מה הוא עשה לפני שנלכד? מה היו ההאשמות נגדו?" שאל קליף.

"בריגול אין לך כנראה ניסיון רב," השיב קולין. "הסיבה הרשמית היא שהוא נחשד בריגול לטובת הסובייטים, אבל אל לך להיות תמים ולהאמין להצהרות רשמיות. את האמת אפילו אני לא מסוגל לדעת כיום, כי זו לא תועדה מעולם, והאנשים שלכדו אותו, אם עדיין הם קיימים, לא יגלו לאיש."

"מה בדבר האישה? מה גילית עליה?" שאלה סנדרה.

"איילין גארט. מתברר שהצעירה הזאת גויסה, כנראה בניגוד לרצונה, לאותם ניסויים של בנזנברג, מפני שהיו לה את כל הנתונים המתאימים: פרוצה מסוממת, ללא משפחה ובלי בית. כאשר אחת כזאת היתה מאותרת, היא היתה נעלמת מהר מאוד מן העולם החופשי שעל פני האדמה, ומוצאת את עצמה בעולם חשאי מתחת לפני האדמה. בדרך כלל בשם שונה, כאשר אנשים סמכותיים החלו לתת לה הוראות שלא היה ביכולתה לסרב להם, ובימים ההם האמינו באמת ובתמים שבצורה הזאת היא יכולה לסייע למדינתה."

"אז איך היא סייעה למדינה?" שאל אד.

"את זה היה צריך לשאול את מכסימיליאן שלנו," השיב קולין במרירות. "היא נמסרה לו כדי שהוא יחליט בלעדית מה יעשה אתה ואיך היא, בחייה ובמותה, תשרת את טובתה של האומה האמריקאית הגדולה."

"מתי היא מתה?" שאלה סנדרה.

"בערך שבועיים אחרי איוון."

"ויסיבת המוות?"

"הפורמאלית - דלקת ריאות."

"והאמיתית?"

"לא הצלחתי לאתר - עדיין. אנחנו רשאים להניח שלפחות חלק מהניסויים שלו לחשוף את תורת הנסתר לא הוכתרו בהצלחה, והטעויות שלו פשוט כוסו באדמה."

"אז נשארנו רק עם אדם אחד שעדיין חי?" שאל אד.

"לואיס פלטשר. חי ונושם, ונמצא כעת בבית חולים לחולי נפש

בסן דייגו."

"מה הצלחת לגלות על האיש הזה?" שאל אד.

"לפני שאגיע אל האיש עצמו, הרשו לי לסטות מעט. מתברר

שהגיל של כל השלישייה הזאת היה דומה מאוד, כולם היו צעירים

בשנות העשרים המוקדמות בחייהם. אם אני מניח שכל

המשתתפים בניסוי היו באותה שכבת גיל, הרי שלואיס פלטשר וגם

הנביא שלנו נולדו בערך באמצע מלחמת העולם השנייה, כמה שנים

לפני דור ה'בייבי בוס' שלנו. אם המסקנה הזאת נכונה, הרי

שהנביא שלנו הרבה יותר צעיר מן המראה החיצוני שלו, וזה אומר

שהוא עבר טראומה רצינית בתקופה שבזנברג שלט בגורלו, ומאז

לא הצליח להתאושש ולהשתקם.

"ואם נחזור ללואיס פלטשר, הרי שהוא נולד עם פגם מוחי - הוא

אובחן כאוטיסט עוד בגיל צעיר ביותר. שני הוריו האומללים -

וכנראה גם המיואשים - החליטו לא להביא ילדים נוספים לעולם

הזה, וניסו כמיטב יכולתם לגדלו ולחנכו. רצה הגורל העיוור,

ושניהם נהרגו בתאונת דרכים באוגוסט 1964, כאשר בנם היה כבן

22. מאחר והאפוטרופוסים שלו הלכו לעולמם, בזנברג שלנו

הצליח להשיג מושא ניסויים נוסף, שלמרבה השמחה וההפתעה

נותר בחיים עד היום, כמו גם הנביא שלנו.

"וכעת הוא מאושפז במוסד בסן דייגו, ומחר אחרי הצהריים

אנחנו עולים על כביש 5 לשם. הרופא המטפל בו, דר. קווין בייקר

הסכים לקבל אותנו לשיחה ולחשוף בפנינו את התיק שלו."

"אוכל להצטרף אליך?" שאלה סנדרה.

קולין הניד בראשו. "אני מעדיף שאד יצטרף לנסיעה הזאת."

הפעם אד הניד בראשו. "אני מעדיף שסנדרה תצטרף אליך

לנסיעה מחר," אמר. "לא נותר לי זמן רב לפצח את התעלומה

הזאת, ואני מעדיף לשהות בקרבת מיסטר X שלנו. אני התחלתי

להטיל בו פחד שהולך ומתגבר, ואסור לי להפסיק את התהליך

באמצע הדרך."

"הפחד יפתח אותו ויגרום לו לשתף פעולה אתך?" שאל קליף.

"אני מקווה כך. מכל מקום, אינני מתכוון להחמיץ את הסיכוי

הקטן לפריצת דרך כלשהי."

"מה לוח הזמנים למחר, אם כן?" שאלה סנדרה.

"מחר בבוקר אנחנו צריכים למנוע את נבואת קריסת הגג, לכן

קבעתי את שעת המפגש בסן דייגו לשש בערב. בצהרי היום אני

אאסוף אותך בדרך לשם. בלילה אנחנו חוזרים לכאן."

פרק 23

משהו העיר את קולין משנתו. אולי היה זה חלום? עיניו נפקחו

בחשיכה המוחלטת, אך הוא לא ראה דבר. מאחר וניעור בשלב

השינה של תנועות העיניים המהירות, אותו שלב שבו האנשים

חולמים את חלומותיהם, זכר היטב את כל פרטי החלום האחרון:

הוא נמצא במדבר, ופתאום הוא מוצא את עצמו בעיירה נטושה,

ואין לו מושג היכן הוא באמת. הוא מנסה לשאול אנשים איפה

הוא נמצא, אך הם מתעלמים משאלתו ואיש לא עונה לו. שאלותיו שקופות ונותרות ללא מענה.

הוא שאל את עצמו מדוע בכלל התעורר? החלום לא היה מבהיל, והוא לא הזיע כלל. אולם ליבו פעם במהירות ובחוזקה. עתה שמע בבירור את הסיבה האמיתית מדוע התעורר: הטלפון צלצל. הוא הדליק את האור והציץ בשעון לפני שענה לטלפון. השעה שלוש לפנות בוקר. מי יכול לצלצל אליו בשעה בלתי שגרתית זו? עתה הרים את השפופרת. המנהלת שלו, ג'ניס פארקר היתה מעברו השני של הקו, ובפיה הודעה מצמררת.

"זה קרה הלילה!" נשמעה קריאתה החנוקה. "לעזאזל, טעינו ביממה!"

קולין עדיין לא הבין. "ג'ניס? מה קרה הלילה?"
"הקטטה בבר, זה קורה עכשיו! ניידות משטרה ואמבולנסים מפנים את ההרוגים והפצועים ב'שבעת החטאים'!"
קולין הזדקף בבת אחת. כעת היה ער לגמרי, וניסה לעכל את דבריה.

"בדיוק כמו שהוא ניבא?"
"כן! והכל בגללנו! איך יכולנו לטעות ככה בתאריך?"
"אוי..." נאנח קולין. הוא תפס בידו אל מצחו.
"איך זה קרה, לכל הרוחות?" צעקה עליו.
קולין גירד בפדחתו במבוכה. "את אומרת שזה קורה עכשיו? אבל היום התאריך הראשון בספטמבר, ולא היום האחרון של אוגוסט... יכול להיות שהנביא עצמו טעה בתאריך..."
"הוא לא טעה בתאריך, אנחנו טעינו!" שאגה עליו. "הקטטה התחילה כמה דקות לפני חצות! האורחים הגיעו לבר ביום האחרון של אוגוסט! היינו צריכים לסגור את הבר הזה ליומיים!"
"ג'ניס, נסי להירגע... את יודעת כמה קשה היה לשכנע את השופט להוציא צו סגירה ליום אחד בלבד... לא היה לנו שום סיכוי לבקש ממנו סגירה ליומיים. אני חשבת דווקא שיתכן ולא פירשנו נכון את השנה, והקטטה הזאת אמורה לקרות בשנה אחרת," מלמל קולין.

ג'ניס הורידה את הטון. "אתה מבין מה משמעות הדבר?"
"כן, בוודאי... שלושה בני אדם מתו בגלל הטעות שלנו..."
"לא התכוונתי לזה!" נשפה, "התכוונתי לנבואות!"
קולין חשב מעט. "עד לרגע זה לא הצלחנו לשנות שום דבר בנבואות שלו. הם מתגשמות בדיוק כמו שניבא אותן."
"קולין, אנחנו חייבים להצליח לשנות את הנבואה של מחר! מוכרחים, שמעת? אין לנו ניסיונות נוספים לפני שאנחנו מאבדים את אדוארד גארווין!"

"ברור," מלמל קולין. "מחר נעשה את כל המאמצים."
"מה אתה עושה בשעתיים הקרובות?" הקשתה עליו.
"אני כרגע מתלבש ונוסע לבר לחקור מה קרה," אמר לה.
"יפה, ואני רוצה דו"ח על שולחני כשתסיים."
"או קיי," ענה לה.

השיחה נותקה, וקולין קם ופסע בצעדים כושלים אל חדרון השירותים. בדרך נתקל בנעליו ובעט בהם ברוגזה. היום בבוקר נבואת קריסת הגג בבית הספר היסודי. שלושה ילדים עתידים לקפח את חייהם. חובה להציל אותם. היום בערב צפוי המפגש עם דר. קווין בייקר, רופאו של האוטיסט מסן דייגו.

מחר תתרחש מהפיכת נפל בטורקמניסטאן. שישים קושרים יוצאו להורג. אין מה לעשות בקשר לזה. מחרתיים הוא מתכנן להיות פעיל בנבואה נוספת, שאיש מלבדו ומלבד ג'ניס אינו יודע עליה דבר.

בעוד ארבעה ימים אד גארווין עתיד לקבל בשורה מרה ולמות מדום לב. חובה למצוא דרך יעילה להצילו.

שנים עשר יום אחרי כן אדם אחד ישרף למוות בדליקה במחסן של מפעל לבידים כאן, בפרוורי לוס אנג'לס. יש להצילו בכל מחיר. שבע לאחר מכן תתפרץ מגיפה של וירוס, זן חדש ממשפחת האבולה, ברפובליקה של מרכז אפריקה. מאות ימותו, ועשרות כפרים יבודדו מן העולם ויזנחו לגורלם העצוב. קולין הציע לג'יניס להוציא הודעה בהולה לכל הזרים לעזוב את המדינה כבר לפני שבועיים, כאשר שמעו לראשונה את הנבואה הזאת. ג'יניס כמעט התפלצה לשמע הרעיון, וגערה בו שלא יעז להתריע ויגנוז את הנבואה הזאת לעולמים. "אתה רוצה להוציא משם אנשים שנושאים את הנגיף דוגר בתוכם, ושידביקו את כל העולם?" קולין נבוך. "אז מה את מציעה, להפקיר את כל מי שכרגע נמצא שם?" "כן", הסבירה ג'יניס בחוסר סבלנות, "אבל בכך אני שומרת על חיי כל מי שלא נמצא שם."

פרק 24

קולין לא חש בעייפות בדרך כלל, גם כאשר החסיר שעות שינה רבות. במשך שנות עבודתו ב-FBI התרגל לזמני עבודה חריגים, כפי שהכתיבה המציאות המטורפת והמתעתעת. בשעות המוקדמות של הבוקר תחקר את האירוע בבר, בצד משטרת העיר, ועם שחר הקליד דו"ח מקוצר לג'יניס אותו שלח אליה בדואר האלקטרוני. איש לא היה יכול ללמוד שום דבר מיוחד מן הדו"ח הזה.

קטטות מעין אלה שהתרחשו בלילה היו עניין שבשגרה, וכאשר לא התחוללה שום תגרה ועבר ערב שקט לחלוטין בבר כזה, הרי שזה היה נחשב נס. לקטטות האלה אין שום סיבה אמיתית או הגיונית: האנשים לא מסוכסכים זה עם זה, ועל פי רוב אפילו אינם מכירים זה את זה. אבל הריב הוא אמיתי, והנפגעים נפצעים או מקפחים את חייהם. לוועדת חקירה אין מה לחקור, מפני שאי אפשר לתחקר מוח בגילופין ולשאול אותו על הסיבות. האלכוהול הוא הסיבה, וכל היתר נובע מהכשל הבסיסי הראשון הזה. כל מה שנותר זה רק לנסות ולמזער נזקים.

עתה בשעת בוקר מוקדמת מאוד, כאשר רחובותיה של העיר הענקית הזאת עדיין היו ריקים, נסע בראש שתי ניידות משטרה ושלוש כבאיות להיות הראשון שמגיע לבית הספר היסודי ע"ש מונרו. היום בשעה תשע בבוקר יקרוס הגג של אולם הספורט, ושלושה ילדים עתידיים למצוא שם את מותם.

הוא גמר אומר בנפשו לא להרשות לזה להתרחש. הנביא לא חזה שאיש מבוגר יפגע, ולכן הוא עצמו יהיה שם ויוודא שלא יהיה שם אף ילד!

בהתאם לתכנון, הגיעו הצוותים של קולין ראשונים לשטח בית הספר. השוטרים הגיעו מצוידים במעמדים לסרטים אדומים, והם מיהרו אל אולם הספורט ומתחו את הסרטים האדומים מסביב למבנה, במרחק ביטחון מפני ההתמוטטות הצפויה. בכל פינה הוצב שוטר כדי לוודא שאיש אינו חוצה אותם.

היה הכרח להמציא סיפור כיסוי למשימה הזאת, והוא עובד בפרטיו לאחר דיון מעמיק עם ג'יניס ועוד כמה מנהלים בכירים, שהיו בסוד העניין. הוחלט לנמק את הפעולה עקב התרעה חמה שהגיעה למחלקה בדבר גורמים פליליים המתכוונים לפוצץ את גג האולם על משתמשיו הצעירים, כדי להפגין "רצינות כוונות" לגבי דרישות לכופר באיומים העתידיים. ומדוע לא לנטרל מראש את

חומר הנפץ? כדי ללמוד על שיטת העבודה של הגורמים העבריינים האלה, שיסייעו לחשוף אותם בניסיון הבא שלהם. מכל מקום, איש לא הקשה בשאלות מיותרות. מהנדס בניין, ברנש מחוספס בשם הארי, שהגיע עם אחד מצוותי הכבאים החל לסקור את המבנה מצידו החיצוני, ולאחר מכן נכנס לתוכו עם קולין ובדק אותו ביסודיות מבפנים. הוא זיהה כמה סדקים בחיבורים בין הגג לקירות המערבי והדרומי, אך הניח שאלו סדקים בטיח בלבד ואינם מסכנים את יציבות המבנה. קורות הבטון נראו לו במצב יציב וטוב. קולין ווידא שאין נפש חיה בתוך האולם.

"יש סיכוי שזה יתמוטט עוד מעט ללא סיבה?" שאל קולין.
"ללא סיבה?" תמה המהנדס, "אין דבר כזה בעולם שלנו ללא סיבה. תמיד עשויה להתרחש תנועת קרקע בעוצמה שעלולה להפיל גג כזה. רעידות קרקע זעירות מתרחשות כל הזמן, ובקליפורניה כולה בפרט. אנחנו הרי מצויים על חגורת רעידות אדמה."
מנהלת בית הספר, שרה דייוויס, אישה נמרצת בגיל העמידה, הוזעקה למקום, והגיעה כמה רגעים אחרי צוותי הביטחון. הוא תודרכה בהקשר לחשדות, ונכנסה שוב בלוויית קולין לתוך המבנה. "אין כאן איש", הצהירה, "ואני מצידי אוודא שהיום אף אחד לא יתקרב לאזור הזה."
קולין הבחין בדלת צדדית, נעולה עם מנעול תלייה גדול מימדים, שהעלה שכבה עבה של אבק.
"לאן הדלת הזאת מובילה?" שאל.

"למחסן שמתחת לקרקע. זהו המחסן הישן שלנו", אמרה. "כבר שנים שאנחנו לא משתמשים בו. יש שם גרוטאות, זבל וחפצים עתיקים, שאין לנו שום כוונות להשתמש בהם. אולי יום אחד אני אטפל בו, ואולי אמכור את התכולה שלו לפי משקל המתכות."
"מתי פתחו בפעם האחרונה את הדלת הזאת?" שאל.
"לפני עשר שנים בערך", ענתה שרה דייוויס. "נכנסתי לשם בשבוע הראשון שהתמניתי כמנהלת המקום הזה, וברחתי משם אחרי כמה רגעים. מאז המקום נעול וללא שימוש."
הם יצאו מן האולם, והשוטרים מתחו את הסרטים האדומים מול הכניסה והציבו שלטים גדולים: "אין כניסה!" הכבאים התמקמו כמה עשרות מטרים מן הבניין, מחכים לפיצוץ החבלני, שלא יגיע לעולם.

"אני מבקש שתכינו רשימת נוכחות של כל ילד שמגיע לבית הספר היום", ביקש קולין, "ואחרי הארוע אני רוצה לוודא על פי הרשימה השמית שכל אחד ואחד נוכח, בריא ושלם."
המנהלת שיתפה פעולה, וביקשה משתי מזכירות לבצע את הדבר. ילדי בית הספר החלו להגיע, ונשלחו לכיתות ע"י צוות המורים, שגויס לצורך זה ע"י המנהלת. ההנחיה של קולין היתה להסתיר את הדברים מהציבור, ולספר על תרגול אירוע ביטחוני שנערך היום במפתיע בבית הספר, ולרווחת הכל ההורים לא חשדו במאומה ולא עוררו מהומות מיותרות.
קולין הציץ בשעונו. השעה היתה כעת 8:45, והנביא חזה שהגג יקרוס בדיוק בשעה תשע.

"אני נכנס פנימה לסיבוב אחרון, להבטיח שאף אחד לא התחמק פנימה מתחת לאף שלנו", אמר.
הוא חלף מתחת לסרט האדום, ונכנס פנימה. דממה מוחלטת שררה בפנים. איש לא היה שם.
"יש כאן מישהו?" צעק.

הוא עשה סיבוב נוסף ויצא החוצה. המנהלת נעלה את דלת האולם והשניים התרחקו לטווח הביטחון, כפי שקבע אותו הבכיר ביחידת הכבאים.

קולין חש במתח קל. מה יקרה אם לא יתרחש דבר? איך יראה אז בעיני כולם? האם יאמינו לו בעתיד אם יכשל כעת? השעון הראה על דקה אחת לפני השעה תשע. הוא החל לספור את השניות יחד עם שעונו. השעה תשע הגיעה.

לרגע נדמה היה שמאום לא מתרחש. האדמה לא רעדה, לא זזה ולא זעה. אבל קול שאון מוזר, כמו חריקה עמומה, מרוחקת, נשמע מכיוון המבנה.

הארי, שעמד סמוך לקולין ולמנהלת, הבין ראשון שמהו קרה. "משהו התבקע שם!" קרא, "התקרה באמת עומדת להתמוטט!" כמו לאשר את דבריו, החל רעש החריקה להתגבר, והתעמעם עוד יותר. ממקום הימצאותם לא יכלו לראות דבר, אך חלקו העליון של האולם שקע מעט - ונעלם מעיני כל. קירות המבנה הסתירו את המשך התהליך שהלך והתעצם. הרעש גבר לשאון חזק ביותר, ואבק החל להופיע מעבר לשפת הקירות.

שלושים שניות חלפו. הרעש שכך, עד שחזר לשרור שקט מוחלט. כל בית הספר כוסה בחלקיקים זעירים של אבק לבן ואפור.

"אני רוצה אימות לפי שמות שכל הילדים בריאים ושלמים," הורה קולין למנהלת. צוותי הכבאים קרבו אל המבנה, מפלסים את דרכם על האבק. ליד הדלת, שנעקרה מציריה ונמחצה לחלוטין, נערמו שברים רבים של חלקי הגג המפורק. אחד הכבאים הציץ פנימה, ונחרד לגלות שמה שציפו לו באמת קרה. "הגג קרס!" צעק לאחור.

אחת הכבאיות קרבה אל המבנה, והפעילה את הסולם ההידראולי, שנשא משטח עם מעקה, ובו שני כבאים. הסולם עלה אל על וחלף על פני קו הקירות החיצוניים, והשניים הביטו פנימה. "לא יאומן!" קרא אחד הכבאים לתוך מכשיר קשר פנימי, "כל הגג נפל כפלטה אחת ומונח כעת על הרצפה של האולם!"

"אני מחכה לקבל דיווח שאף ילד לא חסר!" אמר קולין. הוא הצטרף אל שתי המזכירות שערכו את המפקד, על פי הרשימות שבידיהן. כל שם שסומן לידו סימן 'וי' הקל עליו את המשא הכבד שרבוץ על כתפיו. חלפה חצי שעה מורטת עצבים, מבחינתו, עד אשר יכול היה להודיע בטלפון הנייד שלו לג'ניס, לאד ולסנדרה, שהנבואה הזאת לא נתגשמה במלואה. את חלקה הוא הצליח לסכל. הגג אמנם התמוטט, אך אף ילד לא נהרג. "בשורה טובה מאוד," ציין לעצמו אד בסיפוק. "אולי לא נגזר עלי להיפרד מן העולם עדיין."

פרק 25

"התקציב של המחלקה שלנו יורד ומדרדר משנה לשנה," רטן קולין, "עוד שנתיים שלוש כאלה והיא עלולה להיסגר. לפני שנתיים עוד הייתי יכול לטוס מסן פרנסיסקו לסן דייגו, בשנה שעברה קיבלתי רכב של הסוכנות לנסיעות קצרות כאלה, השנה אני צריך לנסוע עם המכונית הפרטית שלי, ורק מחזירים לי הוצאות על הדלק..."

סנדרה החרישה, וחשבה שטוב עשתה. אבל למחשבותיה קראה דרור: "הוא מתלונן על מחסור בכסף? אני חושבת כל זמן איך להציל את חיי אבא שלי!" ומייד שמעה אותו ממשיך ומתקן את עצמו, "אבל כל זה כאין וכאפס לעומת החשיבות לשנות את הנבואה של אביך ולהבין עם מה יש לנו כאן עסק..." השניים ישבו עתה במסדרון ההמתנה הקטן, מול חדרו של דר. קווין בייקר, בקומה השלישית בבית החולים הפסיכיאטרי של סן

דייגו. מדי פעם חלפו על פניהם אנשי צוות רפואי בחלוקים לבנים, או מטופלים בלבוש ירוק בהיר. אחות צעירה פסעה לעברם עם טופס בידה, ושאלה:

"מר קולין מקמאהון?"

"זה אני," אמר קולין.

"ואת...?"

"סנדרה גארווין, אני נלווית אליו."

"אתם יכולים להיכנס עכשיו."

חדרו של הפסיכיאטר היה צנוע ומרוהט בפשטות. גם כאן יש כנראה בעיות תקציב, ניחם קולין את עצמו למראה הכיסאות הזולים שהשניים הוזמנו לשבת עליהם. בייקר נראה אדם נמוך וצנום בשנות החמישים המאוחרות שלו, ומעונב בקפידה. זוג משקפיים עם עדשות עבות הבליטו זוג עיניים מימיות, ומעט שיער לבן צמח גבוה מעל מצחו, מותיר גבחת רחבת מימדים. השלושה לחצו ידיים והתיישבו.

במרכז שולחנו המסודר היה מונח תיק חום כרסתני, מלא ודחוס בטפסים וניירות, ובייקר פתח אותו באיטיות.

"ובכן, הטרחתם את עצמכם לכאן בעניינו של אחד המטופלים

הוותיקים שלנו, לואיס פלטשר. לפני שניגש לעצם הענין, אני

מבקש שתספרו לי מה הרקע להתעניינות שלכם דווקא באיש

הזה."

קולין, שהתלבט רבות עד כמה לגלות את מטרת בואם

האמיתית, סיכם, בהתייעצות עם ג'ניס ואד, את סיפור הכיסוי.

כרגיל, המדיניות היתה לחשוף טפח ולכסות טפחיים. שום מילה

על הנביא והנבואות. כל היתר אפשרי, בהתאם לנסיבות. בכל

מקרה, לעולם אסור לשקר בפרטים השוליים של הסיפור, כאלה

שאפשר לעלות על מידת נכוונתם לאחר בירור קצר. רק לאחר

שבונים אמון בפרטים הקטנים והשוליים, אפשר לספר שקר אחד

גדול ומוצלח. הוא הוציא את תג הזיהוי של הבולשת, והציג אותו

בפני הרופא.

"אני משרת במחלקה קטנה וסודית ב-FBI, שעוסקת

בפרויקטים מיוחדים," פתח מבלי לכתד, והחזיר את תגו לכיסו,

"ואני נעזר בסנדרה, בקרוב מוסמכת לפסיכולוגיה. הפרויקט שאנו

עוסקים בו הוא חקירה על ניסויים שנעשו בעבר במדינה בתחומי

המיסטיקה, תורת הנסתר, קריאת מחשבות וכד'. קצה החוט של

המעקב שלנו הוביל אותנו אל המטופל שלך, ויש לנו סיבה טובה

להעריך שהוא השתתף בעברו הרחוק בניסויים מסוג אלה, ולכן

היינו רוצים גישה לחומר שלך עליו, כדי לדעת מה אתה יודע על

ההיסטוריה של האיש, ומה מצבו כיום."

אישונו של דר. בייקר התרחבו. הוא נעץ בקולין מבט מוזר.

"אתה מדבר ברצינות?" שאל, כאשר הוא מתחיל להאדים.

קולין נבהל. בשום אופן לא צפה לתגובה כזאת על משפט

הפתיחה שלו, ובכל מקרה לא התכוון להגיע למצב הזה.

"אני תמיד מדבר ברצינות," השיב בקול שקט. "אינני מבין את

השאלה שלך."

בייקר סגר את התיק בטפיחה חזקה. "אתה מגיע אלי מלוס

אנג'לס לספר לי על ניסויים בקריאת מחשבות? אני פסיכיאטר, לא

איזה אדם מן הרחוב שאפשר לספר לו סיפורים כאלה!"

קולין העריך כעת את מצבו בכי רע. הוא נחרד מן הגישה של

האיש הזה, ולא ידע איך הוא ממשיך מכאן. גם סנדרה קפאה על

מקומה, ובראשה החלה מחפשת אחר רעיונות להיחלץ מן המצב

המביך הזה. דבר אחד היא ידעה לבטח, היא חייבת להשיג את מה

שרצתה על האוטיסט, אולי כאן טמון המפתח לפתרון התעלומה ולהצלת אביה.

"אין דבר כזה תורת הנסתר, אין דבר כזה קריאת מחשבות!" המשיך בזעף, "חבל על הזמן שלכם!"

"תן לי לספר לך סיפור קצר, דר. בייקר, התערבה סנדרה לפתע. אתה מכיר את אַפֶּלְס, הצייר היווני בעת העתיקה?"

בייקר נפנה אליה, עדיין סמוק כולו, במבט כעוס השואל, וימה את מתערבת, לעזאזל, וענה: "לא, אני לא מכיר אף צייר יווני." סנדרה המשיכה בנחישות. "אפֶּלְס, אחד הציירים המפורסמים של יוון העתיקה היה מצייר ציור, ומציג אותו לראווה לציבור. הוא היה נוהג להסתתר ליד הציור הזה, ולשמוע את חוות הדעת של האזרחים. כך הוא שמע על הליקויים בציור, והיה מתקן את הפגמים בלילות, עד שלבסוף היה ציורו הופך למושלם.

"יום אחד הוא צייר פרש על סוס, וכרגיל, הציג אותו להמונים והסתתר לשמוע את חוות דעתם. הגיע סנדלר מומחה, והעיר הערה בקשר לסנדלו של הפרש. אפֶּלְס שמע את הדבר, ובלילה תיקן את הליקוי בציור.

"למחרת, הגיע אותו סנדלר, והעיר ביקורת גם על הברך של הפרש. אפֶּלְס זינק ממקום מחבואו וקרא לו, 'הסנדלר! על מה שלמעלה מן הסנדל, אל תחווה דעת!'"

"סיפור נחמד, אבל מה הוא קשור לעצם העניין?" שאל קווין בייקר בקוצר רוח.

"פשוט מאוד, אם אתה לא מבין בקריאת מחשבות, אל תחווה דעת!" אמרה בעוז רוח. "אני יכולה להדגים לך קריאת מחשבות, כאן ועכשיו."

"בבקשה, הדגימי לי, נהם בייקר.

להפתעתו של קולין, הוציאה סנדרה מתוך התיק שלה חפיסת קלפים חדשה. היא קרעה את הניילון של החפיסה, ושלחה הצצה סטופה לעבר קולין המשתומם. עיניה פקדו עליו לשתוק.

"זו חפיסה חדשה, אתה יכול לבדוק אותה שהיא איננה מזויפת," אמרה והגישה לפסיכיאטר הנדהם את החפיסה.

"אני סומך עלייך שהיא לא מזויפת," אמר, מתחיל להיות משועשע מן המופע.

"ערבב בבקשה את הקלפים," ביקשה.

הוא טרף מעט את הקלפים. "זה בסדר, הם מעורבבים."

"עכשיו הוצא קלף אקראי מן החפיסה, והנח אותו על השולחן." הוא שלח ידו ושלף ממנו קלף 'שמונה תלתן'.

"האם יש דרך שקורא מחשבות, שנמצא כרגע בביתו בלוס אנג'לס, יודע איזה קלף בחרת?"

"בהחלט לא," אמר קווין בייקר.

סנדרה הוציאה מתיקה את הטלפון הנייד שלה, וחייגה. היא קיוותה שאף אחד לא שומע את הלמות ליבה, ואת תחינתה שקליף יענה לה. וכאשר זיהתה את קולו של קליף, כמעט וצרחה מרוב שמחה.

"קליסטה מנגיסטה? שלום לך," אמרה בקול רשמי ורציני, "האם אתה פנוי כעת?"

היא יכלה לראות בדמיונה את חיוכו המתפשט של קליף. הוא לא נזקק ליותר מזה, כדי להסביר לה מה עליה לעשות.

"אני אתחיל לספור, ואת תקטעי אותי במספר הקלף שנבחר," אמר בקול נמוך. "אחד... שתיים... שלוש... ארבע... חמש... שש... שבע... שמונה..."

"אני מבינה, זמנך קצר... אבל אולי אתה מוכן לקרוא מחשבות של מכיר שלי? זה לא יארך הרבה זמן..."

"עכשיו קטעי אותי בצורה, "הדריך אותה בלחש, "לב... יהלום... תלתן..."

"תודה רבה לך, קבל אותו בבקשה." אמרה והגישה את הטלפון שלה לידי של בייקר. זה האחרון קירב את המכשיר לאוזנו באיטיות, בחוסן אמון מופגן. "מה זה כאן, קרקס?" רטן לעצמו. "שלום אדוני," שמע את קולו של קליף, "כל מה שאני מבקש ממך זה להתבונן על הקלף שבחרת... כן, מעולה. אני כבר רואה שמדובר במספר זוגי, כן, כן, מספר זוגי גבוה. זה יכול להיות רק 8 או 10... כן, אני רואה כעת בבירור שבחרת את המספר 8... כעת לצבע... הצבע כהה מאוד, בחרת בקלף שחור... אני רואה שלושה עיגולים קטנים... אדוני הנכבד, הקלף שאתה מסתכל עליו ברגע זה הוא 'שמונה תלתן'. כל טוב לך אדוני, ואנא מסור בשמי דרישת שלום לעלמה סנדרה החביבה, ושלום." הקו נותק, ובייקר נותר עם פה פעור. "איך הוא עשה את זה?"

סנדרה היתה מרוצה מאוד מן ההצגה הפרטית שלה. "אינני יודעת, אני עדיין מנסה לחקור את זה," ענתה, בעודה מתאמצת להחניק את החיוך שכמעט והתפשט על שפתיה. "אני רוצה לעשות זאת שוב, אני חייב לבדוק את המהימנות של הניסוי הזה!" אמר בייקר.

סנדרה התכווצה על כסאה. "לצערי, אינני חושבת שהוא זמין להדגמה נוספת. הוא אמר לי שזמנו קצר, הוא בדיוק עמד להיכנס לפגישה כלשהי..."

"אינני מבין איך זה יכול להיות," חזר בייקר ואמר, "אני מוכרח לבדוק את ההדגמה הזאת פעם נוספת."

"לפני שתוכל לראות את הקסם הזה פעם נוספת אתה תצליח לנגוס את המרפק של עצמך, הרהרה סנדרה, 'מה שחשוב לי עכשיו זה שתפתח את התיק הזה ותתחיל לדבר'."

"אולי נחזור לעניין שלשמו הגענו?" הציע קולין בזהירות. "אני מתחיל להזדקן," מלמל בייקר לעצמו. הוא חכך בדעתו רגע ממושך, ולבסוף התרצה כליל.

"מה אתם רוצים לדעת על האיש?"

קולין נשם לרווחה.

"כמה שנים הוא מטופל שלך?"

"מטופל שלי או מטופל במוסד הזה?"

"שניהם, אם אפשר."

"יובכן, אני מטפל בו בערך עשר שנים, אבל הוא נמצא במוסד הזה משנת 1966. אתם יכולים לראות עד כמה התיק הזה נפוח, וזה רק אחד מתוך שלושה תיקים. את שני התיקים הקודמים השארתי בחדר הארכיב."

"מה בדיוק הבעיה שלו, באופן כללי?"

"הוא מאובחן כאוטיסט, כפי שידוע לכם," הסביר בייקר,

"האוטיזם מתבטא בכך שהחולה נוטה להתעסקות קיצונית,

ממוקדת, בתוך עצמו ובתוך מחשבותיו. הבעיה היא שזה חורג

מעבר לרמה הנורמטיבית המקובלת בחברה, עד כדי ביטול כל עניין

במציאות הסובבת אותו. אנשים אלה נוטים להתבודד, לא לפתח

שום קשר חברתי או מערכת יחסי גומלין עם הסביבה החיצונית.

הם חיים בעולם פנימי שלהם, ואם מנסים לחדור אליו לעיתים הם

עלולים להגיב בתוקפנות. עלי לציין שהבחור שלנו מעולם לא

הדגים התנהגות תוקפנית, לאורך כל ההיסטוריה שלו."

"יש עוד מאפיינים למחלה הזאת?"

"בוודאי. לעיתים, המוח מתמקד באפיק אחד בלבד, והופך את

האוטיסט למומחה בשטח צר מאוד. כבר תועדו מקרים של

גאוניות במתימטיקה או בציור."

"והאיש שלנו, לואיס פלטשר? יש לו מומחיות מיוחדת כלשהי?"
 בייקר הניד בראשו. "לא הצלחנו לאבחן אצלו שום תופעה
 חריגה. הוא פשוט איננו מתקשר עם הסביבה, וחי בתוך עולמו
 הפנימי. אין אפשרות לחדור אליו. חוסר ההצלחה הזאת אינה רק
 מנת חלקי, אלא גם של כל קודמי. האיש פשוט אוטיסט ברמה
 העמוקה ביותר."
 קולין עשה הפסקה קצרה למחשבה.
 "אתה יודע מה יכולה להיות הסיבה למצבו זה?"
 "הוא נולד ככה. הסיבה גנטית ביסודה," השיב הפסיכיאטר.
 "הוא שהה כל חייו במוסדות סגורים, כי הוא לא מסוגל לדאוג
 לעצמו."
 "האם הוא הועבר ממוסדות פסיכיאטריים למוסד אחר,
 בתקופת 1964 או 1965?" המשיכה לשאול. "אולי השתמשו בו
 למחקרים? ניסויים כלשהם?"
 בייקר עיין באחד הטפסים בתיק. "לצערי, אין לי את הפרט
 הזה. כל מה שאנחנו יודעים על ההיסטוריה של המטופל הזה הוא
 משנת 1966 ואילך."
 קולין חש שהם קרבים לדרך ללא מוצא.
 "אין שום דבר נוסף מיוחד לספר עליו?" שאל על סף היאוש.
 "לא שאני יודע."
 "יש לו קרובי משפחה? מישהו בכלל מתעניין במצבו?" שאלה
 סנדרה.
 "לא בעשר השנים האחרונות שאני הרופא שלו."
 "לא הרגשת בשום תופעה מוזרה או מסתורית במשך הזמן הזה?
 לא היו לך תחושות מוזרות או מיוחדות כלשהן?" המשיכה.
 דר. קווין בייקר תופף באצבעו על השולחן, מהורהר.
 "אולי יש לי משהו להוסיף לכם, בעצם אזהרה, יתכן וזו המילה
 המתאימה..."
 "למה אתה מתכוון?" חקר קולין.
 "אני חייב להזהיר אתכם, שמסוכן לחקור על האיש הזה או
 לשאול עליו שאלות. באופן מוזר ביותר, לאנשים שחקרו על
 פלטשר קרו דברים מוזרים... לחלקם קרו תאונות, חלקם נעלמו,
 בכל אופן קרו תופעות שאינני יודע להסביר אותן..."
 אתה יכול לתת לנו דוגמאות עם שמות?" שאל קולין. "אולי אני
 אוכל להמשיך לחקור בכיוון הזה."
 בייקר הניע בראשו לשלילה, לאכזבתם של שני בני שיחו. "בשלב
 מסוים החלטנו במוסד הזה שאיננו מסכנים יותר איש בכך שאנחנו
 מוסרים פרטים מן התיק. אתם צריכים להבין, אנשים החלו למות.
 אני לא רוצה על מצפוני טרגדיות נוספות."
 מבטיהם של קולין וסנדרה הצטלבו לרגע. זו הפעם השנייה
 שמישהו מזהיר אותם להפסיק לחקור את הנושא הזה. ויתרה
 מזו: הם היו תקועים כעת עמוק במבוי סתום. משהו השתבש
 מאוד. קולין לא אהב את זה. הוא הבין שהדוקטור הזה לא יאפשר
 לו לעיין בתיק. אין דבר, הוא ישיג את התיק בדרך אחרת. הוא
 ישקול בין שתי אפשרויות: השגת צו מבית המשפט לצלם את
 תכולת שלושת התיקים, או אפשרות נוספת, בצד האפל של החוק,
 ישלח לכאן פורץ מומחה מן המחלקה שיגנוב עבורו את שלושת
 התיקים האלה.
 השתררה דממה של מבוכה בחדר. שום דבר נוסף הם לא יצליחו
 לחלץ מן הפסיכיאטר הזה, ומצד שני לא היתה התקדמות רבה עד
 הרגע הזה. בעצם, בסיכום ביניים שקולין ערך לעצמו, הם דרכו כל
 העת במקום. לא התקדמו אפילו בביט אחד של ידע מאז שהגיעו
 לכאן.
 סנדרה זרקה לאוויר שאלה נוספת, אחרונה:

"אין לאיש הזה שום התנהגות חריגה, נאמר, בלילות?"
בייקר נשא לעברה את מבטו, מופתע. "דווקא יש, ציין כדרך
אגב, "באופן מוזר מאוד, הוא נוהג להתעורר בלילות, בדיוק
באמצע כל לילה, למלמל כמה מילים לעצמו, ואחרי כן לחזור
לישון."
"מה?" קראו קולין וסנדרה כאיש אחד, המומים.

פרק 26

כל התוכניות שרקח קולין קרסו ברגע אחד. כל התקוות שרקמה
סנדרה התנפצו באותו רגע.
"בשום פנים ואופן לא!" אמר להם דר. קווין בייקר, כאשר
שטחו בפניו את בקשתם.

רק כחצי שעה לפני כן, השניים הפתיעו את עצמם בתגובתם
האינסטינקטיבית, כאשר שמעו על ההפרעה בשנתו של האוטיסט.
כדי למזער את הנזקים, ביקשו שני האורחים פסק זמן
להתייעצות. ההפסקה הזאת התאימה גם לפסיכיאטר, שהזדרז
לצאת מן החדר לעיסוקיו האחרים.
"יש קשר ישיר בין שני הקשישים שלנו, " אמר קולין בקול נמוך.
"שניהם מתעוררים בלילה בדיוק באותה שעה. נראה שהם היו
באותה סירה."

סנדרה הנהנה. "והרבה מעבר לזה, " הוסיפה, "עכשיו יש לי גם
הצעה להסבר הרשת העל חושית. אין לי מושג כמובן איך זה קורה
ומה ההסבר המדעי האפשרי לזה, אבל אולי יש קשר טלפתי בין
שני המוחות שלהם, כאשר הם מתעוררים בדיוק באותה שעה
באמצע הלילה? אולי עוברים שדרים מאחד לשני, או המחשבות
שלהם פועלות בקוהרנטיות?"
"אנחנו מוכרחים להקליט ולצלם את האוטיסט הזה בלילות, "
המשיך קולין.

"אולי כדאי לנו לקרוא לאד לכאן?" הרהרה סנדרה בקול, "יש
כאן סיכוי לפריצת דרך. הייתי רוצה שהוא יהיה בסביבה כשזה
יקרה."

"אני מציע שלא נחזור הערב ללוס אנג'לס. בואי נבקש את
אישורו של בייקר להישאר כאן ולהיות נוכחים בהתעוררות שלו
הלילה הזה. יכולה להיות לך בעיה עם זה?"
"אין לי שום בעיה עם זה, " הבטיחה לו. "נהפוך הוא, אני תולה
בזה תקוות רבות."

סנדרה ניסתה להתקשר אל אביה, אך הוא לא ענה לה.
"הוא אינו זמין, " אמרה באכזבה, "אולי כעת הוא בעיצומה של
חקירה נוספת של 'מיסטר X'."
היא הצמידה את ידיה למצחה, והחליקה אותן לאחור על
שיערה.

"הייתי רוצה לשאול את קונארד מקלאוד עוד כמה שאלות על
האוטיסט הזה, " אמרה לפתע. "רשום אצלך מספר הטלפון שלו?"
"לשאל מידען שאלה כזו... " מלמל קולין, נטל את הטלפון
הנייד שלו ותקתק עליו מעט.

"בבקשה, שני הטלפונים שלו, בביתו והנייד שלו."
סנדרה הקלידה את המספרים לזיכרון בטלפון הנייד שלה,
ואחרי כן התקשרה לביתו.
"הוא לא עונה, כנראה לא בבית כרגע. אנסה להתקשר לנייד
שלו."

היא חייגה פעם נוספת, וארשת של אכזבה עלתה על פניה.

"גם כאן הוא לא עונה לי, ציינה בצער.
קולין חשק את שפתי.

במרחק של שני חדרים בלבד מהם, במשרדו של רופא אחר שהיה
כרגע במפגש טיפולי עם אחד ממטופליו, ישב דר. קווין בייקר על
כסא עמיתו והקשיב לשפופרת הטלפון.
"כן... זה קורה ממש ברגע זה..."
הוא הקשיב רגע נוסף.
"שניהם נמצאים כרגע בחדרי, וחוקרים על הפצינט שלי לואיס
פלטשר."

הוא שב להקשיב לבן שיחו, וגירד קלות את עורפו.
"שמותיהם? כמדומני ששם האיש קולין מקמהאון, ושם האישה
סנדרה גארווין."
שוב הקשיב לרגע קט.
"כן. הזהרתי אותם כמו שסוכם שאעשה במקרה הזה."
בייקר המשיך לשמוע, והחל לנוע במושבו באי נחת. הוא התיר
מעט את הידוק עניבתו.
"כן, ברור לי כל מה שעלי לעשות," אמר לבסוף. "וגם שהשיחה
הזאת מעולם לא התקיימה. שלום."
השיחה שלא התקיימה מעולם הסתיימה.

עתה ישבו השניים מולו, המומים ונבוכים למשמע סירובו. הוא
נעמד על שתי רגליו האחוריות וסירב לכל הצעת פשרה בעקשנות
בלתי מובנת.

"לא אאפשר לכם שום ניסוי על המטופל שלי," חזר וקבע.
קולין החליט לשנות טקטיקה. "אני עומד להגדיר את לואיס
פלטשר כנושא בעל סיווג גבוה לביטחון הלאומי מתוקף תפקידי
כחוקר הבולשת הפדראלית," אמר, "ואשיג בקרוב מאוד צו של
בית המשפט לערוך את הניסויים שחייבים להתבצע. והיות ומדובר
בחיי אדם, אני אשיג זאת מוקדם ממה שאתה סבור."
"ואני אשיג צו הפוך מבית המשפט הגבוה, ונתכתש בבתי הדין
עשר שנים לפני שאתה תזכה לראות את האיש הזה," התיז קווין
בייקר בחמיצות. "ואני דורש מכס בכל תוקף לעזוב את המוסד
הזה מייד!"

קולין האדים מחרון. הוא איבד שליטה על הדיון והעריך ששרף
את הגשר מאחוריו. הוא קם ממקומו ופלט בזעם:
"אתה עוד תתחרט על הדברים האלה. לא רק שאני אוציא את
המטופל הזה מן הציפורניים שלך ואעביר אותו לסמכותי, אלא גם
אעזור לך לעוף מכאן. אתה יכול להתחיל לספור את הימים
הבודדים שאתה עדיין מקבל משכורת במוסד הזה!"
הרופא החוויר וקם אף הוא. קולו רעד מעט כאשר השיב, "צאו
מייד מן החדר שלי לפני שאני קורא לאבטחה."

קולין וסנדרה יצאו נסערים מחדרו.
"אני חייבת לשתות משהו," אמרה סנדרה, מנסה להדביק את
צעדיו המהירים של קולין, כאשר פסעו במסדרונות בית החולים.
"נעצור בקפטריה למטה ונשתה קפה," אמר לה. להפתעתה,
קולו נשמע שלו.

"אתה כבר רגוע ממה שקרה כרגע?" שאלה בהפתעה.
"זו היתה רק הצגה," אמר לה בחיוך, "סתם הפחדתי אותנו. אין
לי זמן לטפל בו בימים הקרובים. אבל אחרי שאתפנה, בהחלט
אעשה כל מה שאמרתי לו. אשלח אליו לגיונות של חוקרי משטרה
למרר את חייו, אוציא נגדו צווים, אאשים אותו בכל סעיף של
פגיעה בביטחון הלאומי שאני מכיר... אבל כעת אנחנו צריכים
לחזור לבסיס שלנו."

סנדרה הרהרה מעט. "אולי נוכל לשלוח לכאן את אד, " הציעה, "כרופא אל רופא יש לו סיכוי להתקדם יותר מאיתנו. "

"אופציה מעניינת, " הסכים קולין.
השניים נכנסו לקפטריה בקומת הקרקע של מבנה בית החולים, והזמינו קפה. סנדרה אחזה בכוס בשתי ידיה ולגמה בדומייה. קולין בלש לצדדים והתבונן בשאר הלקוחות ועובדי המקום, כאשר כל אחד היה מכונס בתוך עצמו ומנותק משאר הנוכחים. קולות של מהדורת חדשות מקומיות בקעו מטלוויזיה שהותקנה על אחד העמודים במרכז האולם. מחוסר מעש, החל להקשיב לדברי הכתבים. בלוס אנג'לס דיווחו על ארבעה ילדים נעדרים מזה למעלה מיממה, ושוקלים לארגן צוות חיפוש. הורי אחד הילדים, מהגר ממוצא פורטוריקאני דיבר בכאב על ילדו ועל חששו לגורלו. הדיווח הבא היה על תאונה דרכים שאירעה בכביש מס' 1, כמה קילומטרים דרומית לסן פרנסיסקו, בדרך ללוס אנג'לס, כאשר מכונית סתה ימינה ונפלה לתהום. מתוך המכונית המחוצה הכבאים מנסים כרגע לחלץ גופה מרוסקת שעדיין לא זוהתה. יתכן שהמדובר בהתאבדות או שהנהג היה שתוי, אבל עדיין אין אימות לכך. מוחו של קולין התרוקן ממחשבות.
"נחזור ונדווח לאד, " אמר וקס. סנדרה קמה בעקבותיו, ולפתע קפאה על מקומה.

"הקשב!" קראה, והצביעה לעבר הטלוויזיה.

כתבת צעירה דיווחה מהשטח, כאשר מאחוריה נראה היה בית אבן חרוך ומפויח. "בדליקה בנסיבות בלתי ברורות עדיין, נשרפה אתמול למוות אישה, בעלת המקום. האישה זוהתה כברברה, בת חמישים ושתיים, אשר היתה מוכרת בשכונה כמיסטיקנית מפורסמת, הנותנת שירותים לציבור בתחום חיזוי העתיד, תקשורת עם המתים, ריפוי באמונה והוצאת שדים מן הגוף. נודע לי שבקרב קהל הלקוחות שלה היו הדעות חלוקות בקשר ליכולותיה האמיתיות: היו כאלה שסברו שהיא לא היתה אלא שרלטנית, שעשתה הון על גבי תמימותם ופחדיהם של האנשים, ואחרים שנשבעים שרק היא הצליחה לסייע להם בבעיותיהם. מכל מקום, נסיבות הדליקה עדיין אפופות מיסתורין, כיאה לחייה של האישה התימהונית הזאת."

"זה סיפור קלאסי של נבואה המגשימה את עצמה, " ציינה

סנדרה. "את הדוגמה הזאת אפשר ללמד בפקולטות לפסיכולוגיה!"

פרק 27

"יש באמת דבר כזה 'נבואה המגשימה את עצמה'?" שאל קולין.
"תמיד חשבתי שזו רק מטבע לשון שאין שום דבר מאחוריה." המכונית דהרה כעת צפונה, חזרה ללוס אנג'לס, על הכביש המהיר 5. שעת בין הערביים נבלעה בתוך הערפל הדליל של שמי קליפורניה הדרומית. קרני השמש הנסוגות מעל האופק המערבי של האוקיינוס האטלנטי סינוורו את עיניה של סנדרה, כאשר הסבה את מבטה לכיוונו של קולין.
"בוודאי שיש מושג כזה, ותיאוריה שלמה ומוצקה מאחוריו, " קבעה בביטחון.

"אני מקשיב."

"לתיאוריה הזאת יש יכולת מפתיעה ומוכחת לשנות עמדות אצל בני אדם. אבי השתמש בה עלי בהצלחה, כאשר הייתי ילדה, כדי לתקן אצלי תכונה בלתי רצויה... אחרי כן אספר לך איך זה השפיע עלי, " פתחה. "לנבואה המגשימה את עצמה יש שלושה שלבים

עוקבים. בשלב הראשון ממציאים סיפור דמיוני, שקרי, שטותי, הזוי כלשהו. בשלב השני, הסיפור הזה מתאמת, ממגוון של סיבות והסברים. בשלב השלישי והאחרון, ממציא הסיפור המקורי מתחיל להאמין בנכונותו. כאן נסגר המעגל המוזר הזה. "תני לי דוגמה."

סנדרה חככה מעט בדעתה. "באחד הניסויים המפורסמים בנושא הזה, החליטו כמה סטודנטים 'לעבוד' על סטודנטית אחת, מכוערת וחסרת כל סקס-אפיל. הם החלו לחזר אחריה כאילו היתה נאה ומבוקשת - רק למען החוויות והבידור, כמובן. זה היה השלב הראשון.

"בשלב השני, שהתחולל במשך כמה שבועות, החל הדימוי העצמי שלה להשתפר, והיא החלה לטפח את חיצוניותה: איפור, תסרוקות, בגדים אופנתיים יותר, בשמים, והיא הפכה במשך הזמן לנערה פופולארית ומושכת. ממש מטמורפוזה לעומת תחילת התהליך.

"ובשלב השלישי והאחרון, והמדהים ביותר - אותם סטודנטים שהחלו לחזר אחריה כמהתלה, השתנה משהו בהם עצמם: הם החלו להילחם בינם לבין עצמם בכל הרצינות על הזכות לצאת עמה, כאילו היא אכן היתה מאז ומתמיד דמות מחוזרת וראויה. "אני רואה שגם לך יש סיפורים מעניינים, חייך אליה. "אבל אם אני משווה את הדברים שלך למה שקרה לאותה מגדת עתידות, הרי יש כאן רק שני שלבים ראשונים. הניבוי המזויף על מותה בשריפה, והתגשמות הנבואה בפועל. השלב השלישי אינו קיים, מפני שהשחקן ששלחתם אליה לא מאמין באמת ביכולת הניבוי שלו. אני בספק שהוא בכלל יודע שזה התממש. "נכון, הסכימה סנדרה, "גם שני השלבים הראשונים לבדם אפשריים. למעשה, רוב הציבור ששמע על המושג הזה מכיר רק את שני השלבים האלה ולא מודע לשלב השלישי והאחרון."

"יומה הסיפור שהיה בילדות שלך?"
סנדרה חייכה. "אבי השתמש בטכניקה הזאת והצליח לשנות בי איזו תכונה מחורבנת. "אני מקשיב, אמר."

"יש שלושה גילאים של מרי בילדות של כל אחד מאיתנו. המפורסם ביותר הוא בגיל ההתבגרות, כמובן, והוא גם הקשה ביותר לטיפול ע"י ההורים, שבדרך כלל לא יודעים מה עושים עם המתבגר המחפש את עצמו, וקורא תגר על כל מוסכמה ונורמה. בגיל 12 בערך, הייתי נתונה למצבי רוח קפריזיים, והייתי מתפרצת בעצבים על כל מה שלא נראה לי.

"הסביבה שלי הגיבה בכוחניות יתר, והרבו להעניש אותי. חשתי בדיכאון. לא מבינים אותי, לא מעניקים לי חופש לבחור ולהתנהג כרצוני. הייתי מיואשת מהחיים. שוב ושוב חזרתי על המנטרה, שהחיים שלי דפוקים, חסרי תכלית, ואני מתוסבכת וחסרת תקנה. כל הזמן שאלתי את עצמי מה הטעם לחיי?"

"אמי החלה לדאוג שהתחושות והרגשות שלי יובילו אותי לצרות צרורות, והיא פחדה שאתאבד יום אחד, והיא פקדה על אבי שימצא דרך להוציא ממני את כל המחשבות האלה, ויעלה לי את ההערכה העצמית הנמוכה. 'אתה פסיכיאטר, רפא אותה!' ציוותה עליו.

"ואז הוא בחר להשתמש בטכניקה הזאת של נבואה המגשימה את עצמה. הוא החל לטפטף לי, שוב ושוב, שאני הנערה הכי יפה, הכי מוכשרת ובעצם הנפלאה ביותר בעולם. 'את תהיי מוצלחת ונהדרת', עשה לי שטיפת מוח. 'כאשר גיל הטיפש עשרה הזה יחלוף, את תהיה איכותית וערכית', הבטיח לי בלי סוף. ושקר, כמו שאמר גבלס, שר התעמולה הנאצי, כאשר חוזרים עליו הרבה

פעמים הופך לעובדה, כך החלה לפעול הנבואה. תוך כמה חודשים נעלמו הקפריזות שלי לעולמים. ההרגשה הפנימית שלי השתפרה, ההערכה העצמית נסקה לשמיים, והאופי שלי התעצב מחדש כנערה בעלת ביטחון עצמי רב הבוטחת באישיותה. "אולי גם אני אנסה להשתמש בטכניקה הזאת יום אחד, " חייך קולין.

"בעיות עם האישה?" שאלה סנדרה.

"אני לא נשוי, " השיב. "אבל הייתי רוצה לנסות את זה על

גיניס..."

הטלפון הנייד של סנדרה צלצל, והיא ענתה לשיחה.

"מי? זו טעות, " שמע אותה קולין. "כנראה טעית במספר..."

אולם היא המשיכה להקשיב. בן שיחה התעקש שלא מדובר

בטעות. "גברתי, זו איננה טעות. הייתי רוצה לדעת מי את, ומה

שמך."

"אתה התקשרת אלי, למה אתה רוצה לדעת את הפרטים שלי?

אתה אמור להזדהות ראשון."

"את צודקת. אני סמל קופר, ממשטרת סן פרנסיסקו. אני

מחזיק כעת בטלפון סלולרי שהמספר שלך מופיע ברישום השיחות

שלא נענו, לפני כשעה בערך."

"אני התקשרתי אליך?" שאלה סנדרה. "אני לא מכירה אותך,

ואתה פשוט טועה."

"סליחה, הצדק אתך, את לא התקשרת אלי, אלא לטלפון שאני

מחזיק ביד. הטלפון שייך לאדם שנפגע בתאונת דרכים, ואנחנו לא

מצליחים לזהות אותו, ואני מקווה שאת תעזרי לי לדעת מי

האיש."

"למה אתה לא מתקשר לחברה הסלולרית לברר מי האיש?"

שאלה בחשדנות.

"זה היה הדבר הראשון שעשיתי, אבל הגעתי למבוי סתום.

הטלפון הזה רשום על שם גברת שנפטרה לפני כשנה. לפעמים

אנשים רוכשים טלפונים כאלה כדי שלא ניתן יהיה להתחקות

אחריהם."

"אתה לא גילית מי משלם את החשבון של הטלפון הזה?"

"זה טלפון שהלקוח רוכש זמן אוויר במרכזים ומטעין בעצמו

את המכשיר. בשיטה הזאת אין קשר בין חברת הטלפון ללקוח."

"זה אדם שנפגע בתאונת דרכים, אמרת?"

"כן. ואני מבקש את עזרתך בזיהויו."

סנדרה חשה לפתע איך הדם אוזל מרקותיה.

"לפני שעה ניסיתי להתקשר לאבא שלי!" צרחה באימה, "איפה

הוא? מה קרה לו?"

"נסי להירגע..." מלמל השוטר בעברו השני של הקו.

"מה קרה לו? הוא חי?" זעקה בשברון לב.

"הממ... אנחנו... מנסים לחלץ אותו כעת מתוך המכונית..."

השוטר החל לגמגם בניסיונו לתאר לה מה מצב האיש. "יכול

להיות שאביך נהג בכביש מס 1 לפני כשעה מסן פרנסיסקו לכיוון

לוס אנג'לס?"

סנדרה המבולבלת ניסתה לסדר את מחשבותיה. "כביש מס 1?

מה פתאום? מה הוא עשה שם? הוא נמצא כעת ב..."

קולין האזין לשיחה ברוב קשב. "אביך כעת במתקן שלנו, האיש

בתאונה הוא מישהו אחר!" קרא בקול.

מבטי שניהם הצטלבו לשבריר של שניה.

"קונארד מקלאוד!" קראו שניהם כאיש אחד.

סנדרה חזרה לשוחח עם השוטר. "תאר לי איך האיש נראה,

אמרה.

"הממ... זה קצת קשה, " מלמל קופר, "המכונית צנחה לתהום והתרסקה לגמרי... המכונית מעוכה, באופן כזה שאי אפשר לראות כמעט כלום... למעשה, כעת הכבאים מנסים לחלץ אותו מתוך השברים של הרכב... לכן אני מבקש ממך לדעת במי מדובר... מה שמו של האיש?"

סנדרה טפחה בידה על מצחה, המומה. "אם זה באמת מי שאני חושבת, אז האיש הוא עיתונאי בדימוס, ושמו קונארד מקלאוד... לפני שעה בערך ניסיתי להשיג אותו בסלולרי שלי, והוא לא ענה..."

"את יודעת מה כתובתו?" שאל השוטר.

"כן, לפני כמה ימים ביקרתי אותו בביתו... הוא גר בסן פרנסיסקו, ברח' בייקר, לא הרחק מלומבארד. אינני זוכרת את מספר הבית המדויק."

"את יודעת איזו מכונית היתה לו?"

"לא."

"את יכולה לתת לי פרטים מזהים נוספים?"

"הוא היה גבוה, רזה וקירח, " אמרה. "קשה לי להאמין שהוא מת... הוא עשה עלי רושם של אדם שאוהב את החיים, וכאחד שיודע ליהנות מהם ולשמור על עצמו..."

"אני מבין אותך, " ענה השוטר, "אבל אין קשר בין מה שאמרת לבין תאונות דרכים, את יודעת."

סנדרה הידקה את שפתיה. "אז זאת הסיבה שלא ענה לנו גם בבית וגם בנייד שלו..." לחשה לעבר קולין.

"בקפטריה שמעתי דיווח על התאונה הזאת, ולא תיארתי לעצמי שאני מעורב בזה בעקיפין, " החזיר לה.

השוטר הודה לסנדרה ונפרד ממנה.

"הערוץ הזה נסגר לנו..." נאנחה.

קולין המשיך לנהוג בדומייה, שקוע במחשבות.

פרק 28

אד ניסה להסתיר, לרמות. מבעד לחזות החיצונית השלווה והבוטחת, סערת הוריקן התחוללה בתוכו פנימה. הגרוע מכל היה, מבחינתו, שלא נותרו לו קלפים בשרוול, ואזלו כל תחבולותיו לשבור את הנביא ולהביאו לשיתוף פעולה.

כלפי חוץ, איש אינו צריך לדעת שהוא עומד על סף היאוש.

הסיבה חייבת לראותו שקול, רגוע, יציב. שולט כל העת בחקירה בראש צלול ובבקרה מלאה.

כלפי פנים, הכל נראה אבוד כעת. נותרו לו עוד ארבעה ימים

לחיות, על פי הנבואה המפלצתית של הנביא המוזר הזה. מכל

המשימות שנטל על עצמו - לדובב את האיש, ללמוד ולהבין כיצד

פועלות הנבואות, ואיך אפשר להתערב ולמנוע אותן - מאומה לא

הצליח להשיג עד לרגע זה. אפילו צעד קטן לא הצליח להתקדם,

שלא לדבר על פריצת דרך כלשהי.

'איך אני נחלץ מהצרה הזאת, לכל הרוחות?' הדהדה בו השאלה.

אד החל להצטער שבחר כאסטרטגיה להתמחות בסוג יחיד, וצר

למדי, של טיפול. כיוון שבחר כך, הזניח את כל טכניקות הטיפול

האחרות. עד היום זה לא הפריע לו בקריירה, אך עתה החל

להצטער.

אולי יפנה לבקש טיפול מפסיכיאטרים עמיתים? המחשבה

עלתה בדעתו, אך פגה כלעומת שבאה. קולין לא ירשה לאיש נוסף

להיכנס לנושא הזה, ובטח לא ארבעה ימים לפני הסוף. אף אדם

חדש לא היה מצליח להבין מה קורה כאן בזמן כה קצר, ובטח לא

למצוא ריפוי לבעיה כל כך מוזרה.

'מצד שני, אלה החיים שלי, לעזאזל, ולא של קולין. אני לא אמור לבקש ממנו אישור להצלת חיי, הרהר.

אד היה בתוך חדר החקירות, כאשר שני האחים בחלוקים לבנים הכניסו והושיבו את הקשיש. הוא עקב במבטו אחר הנכנס והמתין עד שיצאו מן החדר ונשמעה נעילת הדלת. כל העת ידיו היו שלובות על חזהו.

אד נעץ במיסטר X את מבטו ושתק. לקליף ולשני האחים שעקבו אחריו בחדר השני מבעד למראה החד כיוונית, נראה הדבר כטכניקת חקירה חדשה שאותה הוא מנסה, אך לאמיתו של דבר אד לא ידע מה להגיד.

הפרקינסון שהחל להופיע מאמש על שפתיו של הנביא, דומה שהלך וגבר היום הזה. שפתיו רעדו מאוד, ועתה הופיעו הריטוטים גם בקצות אצבעותיו. נשימתו היתה עתה חלשה ומהירה, כאילו הוא סובל מהלם. אד שם לב לתופעה נוספת, חדשה: מעיניו של הקשיש ניבעה ארשת חרדה. האיש רעד מפחד, וזיעה בצבצה על מצחו.

אד הביט ישירות בעיני הנביא והמתין. זה האחרון רעד כעלה נידף ברוח.

'סטאטוס קוו מעניין', סבר אד.

בחדר השני, פקעה סבלנותם של שני האחים. "אם יקרה משהו חריג, קרא לנו," אמר אחד מהם לעבר קליף, "אנחנו נמצאים בחדר הצוות, בקצה המסדרון." הם יצאו וקליף נותר לבדו, עוקב אחר מהלך החקירה הדוממת הזאת.

"אתה באמת לא יודע שום דבר, הא?" שאל אד בקול מריר. "אני גיליתי לך על חייך יותר ממה שאתה יודע על עצמך..."
אד שם לב להבעה מוזרה בפניו של האיש. אישוני עיניו התרחבו. הן היו גדולות כמו אצל זברה כמה רגעים לפני מותה, ברגע ששיני הלבנייה ננעצים בגרונה.

לפתע נשמעה זעקה מפיו של הנביא:

"אתה רצחת אותי! אתה רצחת אותי!"

אד המופתע לא הספיק להגיב כלל, והזקן זינק ממקומו בגמישות מפתיעה לגילו ולחזותו, והסתער על אד. הוא שלח את שתי ידיו אל גרונו של אד והחל לחנוק אותו. מעוצמת ההפתעה אד נרתע לאחור, ומן התנופה של הקשיש נפל עם כיסאו לאחור. ידיו של הנביא המשיכו לאחוז בצווארו של אד ולא הירפו, גם כאשר התגוללו שניהם על הארץ.

מעברה השני של המראה זינק קליף ממקומו בבהלה. הוא פרץ החוצה, במטרה לחלץ את אד מן ההתקפה הבלתי צפויה הזאת, אך דלת חדר החקירות היתה נעולה. בהחלטה מהירה החל לרוץ אל חדר הצוות, ונכנס פנימה בחץ מקשת.

"בואו מהר!" צעק, "הזקן תוקף את אד וחונק אותו!"

שני האחים החלו לשעוט לעבר חדר החקירות. אחד מהם הכניס את המפתח למנעול ביד רועדת מהתרגשות ופתח אותה.

"אתה הרגת אותי!" צווח הנביא. "בגללך אני מת!"

שניהם מיהרו ואחזו בנביא בכתפיו בכוח רב, ו"קילפנו" אותו מגופו של אד. קליף גחן לעברו של אד וסייע לו לקום.

"אתה בסדר?" שאל.

אד החל למשש את גרונו הכואב. "כן, אני בסדר. הוא הצליח להפתיע אותי, הממזר הזה... ויש לו כוח רב יותר ממה

שחשבת..."

שני האחים גררו את הקשיש הצועק אל תאו.

"מה קרה כאן?" שאל קליף. "למה הוא תקף אותך?"
"אין לי מושג," ענה אד.
"למה הוא צעק שרצחת אותו?"
"אני מבין את זה בדיוק כמוך," השיב אד. "איני יודע מה עבר
בראשו של האיש הזה."
"בתור אדם שרצחו אותו הוא נראה לי די אלים," ניסה קליף
להתבדח. אולם כאשר ראה את פניו המתוחות של אד, נסוג בו.
"מכל מקום, זו הפעם הראשונה שהוא הדגים התנהגות תוקפנית."
אד מתח את צווארו לכל הכיוונים, לוודא שאין נזקים בחוליות
הצוואר.
"מחר בבוקר נחשוב על זה ביחד," אמר.

באחד הרחובות השקטים במרכז העיר, גבר גבוה וחסון בשנות
השלושים המאוחרות לחייו, לבוש חליפה כהה ונעליים שחורות,
נשען על עמדת טלפון ציבורי. הוא השקיף על בית דירות אפור
וחסר הוד. אור עלה באחד החלונות בקומה הרביעית. עתה ניגש
לחזית המתקן וחיגג.
"גיליתי איפה היא גרה," אמר קצרות.
"יפה," שיבח איש שיחו.
"יש אישור לבצע?"
התשובה התמהמהה רגע קט. "לא, עדיין לא. אולי נדחה את זה
בכמה ימים. אני אודיע לך."
השיחה נותקה.

פרק 29

אד הצעיר לא חלם שיאלץ לעבור את החוויה הזו פעם נוספת.
כאשר ראה אותה ברגע הראשון, סבר שהיא צעירה מדי לדעת
את הדברים האלה. קוראת בקלפי טארו היתה אמורה להראות
מבוגרת יותר, אולי קצת שמנה, בעלת ארשת פנים מכובדת,
אחראית. הלוא היא מספרת על עתידם של בני האדם. אולם
זאת... נראתה צעירה, דקיקה ושברירית, אולי אפילו לא חצתה
את גיל 25. שיער מתולתל שחור גלש משני צידיה, כיסה את כתפיה
ואת חמוקיה. המחשבה הראשונה למראיה היה שהיא אינה אלא
המזכירה האחראית לקביעת המפגשים, ולא הקוראת את העתיד
בכבודה ובעצמה. לרגע היסס וחשב לסגת מכל העניין.
היא עצמה סייעה לו להחליט. "הכנס."
קולה היה רך ותקיף באותה מידה, והיסוסיו נמוגו. הוא קרב
לשולחנה, שהיה נמוך מן הרגיל - ועליו נמתחה מפת בד כהה.
חפיסת הקלפים היתה מונחת במרכז, בערימה אחת, הפוכה.
הנער התיישב על שרפרף נצרים. הוא הוציא מכיסו את חבילת
השטרות. היא סימנה לו בידה להכניס את הכסף חזרה לכיסו.
"אני מקבלת את הכסף רק בסוף."
הוא המתין בלב פועם בחוזקה. היא בחנה אותו במבט חודר,
בעיניים אפורות וקפואות, ששידרו עוצמה לא מובנת: הן גרמו לו
להצטמק במושבו. שוב עלו בו הרהורי חרטה, והוא שקל לקום
ולהימלט משם. גם הפעם הזאת היא כפתה עליו להישאר. היא
הושיטה ידה אל החפיסה ובצעה אותה לשתיים. תנועת ידה היתה
איטית ואצילית. כעת בצעה עוד פעמיים כל אחת משני חצאי
החפיסה, ויצרה מולה ארבעה רבעים.
הוא רצה לשאול משהו, אך היא הבחינה בכך בעוד מועד,
וסימנה לו באצבעה לשתוק. היא עצמה את עיניה, ואז הפכה את
ארבעת הקלפים העליונים ופרשה אותם לפניו.

כעת פתחה את עיניה, והביטה בקלפים החשופים. בכולם היו ציורים שחורים, שלא דמו לשום קלף שראה בעבר. ספק ג'וקרים מעוצבים בדמיון פראי, אולי שדים, דרקונים, או סתם בעלי חיים עם פרצופי אדם.

מטמורפוזה התחוללה בה כהרף עין. משלווה נינוחה ושליטה במצב, הפכה מול עיניו הנדהמות לעצבנית, אובדת עצות, ידיה התחילו לרעוד.

"מה? מה קרה?"

היא החוירה, והוא בעקבותיה. "שום דבר..." אמרה, אולם הוא ידע שהיא משקרת. היא החלה לנוע ולזוז על כסאה בחוסר סבלנות.

"מה את רואה?" שאל בקול רועד.

"אני מבקשת ממך לעזוב. לך הבייתה."

"אבל למה? מה קורה כאן? מה ראית?" התפרץ. כעת היה לחוץ לגמרי.

"רק לך מכאן," אמרה בקול חרישי, "לך ואל תחזור לעולם." אד מצא את עצמו נמלט משם, וחש גלי קור בעורפו.

פרק 30

קווין בייקר הזיע כמו שלא הזיע מעולם. 'איך אני יוצא מזה?', ריחפה השאלה מול עיניו וניקרה את רקותיו. אבל בתוכו החל להבין שזה הסוף.

"קדימה, התחל להעתיק," האיץ בו אחד משני הגברתנים שפרצו לפני רגע לחדרו האישי שבמכון. השעה היתה אחת אחרי חצות, והוא התעורר משנתו כאשר שתי ידיים חזקות כפלדה הניפו אותו ממיטתו בעודו ישן שנת ישרים. הוא פרפר באוויר כמה שניות עד אשר מצא את עצמו מוטח על כסאו הצמוד לשולחנו. "גם אתה וגם אנחנו לא רוצים שיכאב לך," הוסיף השני. הפסיכיאטר המבוהל הביט בדף שאחד מהם שיטח בפניו, ומייד החל להזיע ולרעוד.

'אני הולך למות', נבעת, 'למה זה קורה דווקא לי?'

האיש נטל עט משולחנו של בייקר ותקע אותה בידו של קורבנו. "אבל למה?" פרצה קריאה נואשת מגרונו. "עשיתי כל מה

שאמרתם לי!"

הבעת פניו של האיש הגדול החלה להביע חוסר סבלנות. "אין לנו את כל הלילה!"

שני הזרים לא טרחו כלל להסוות או להסתיר את פניהם. זה רק חיזק את הרגשתו שהוא לא יצא חי. הם היו לבושים בבגדים ונעליים שחורים, שיערם היה קצוץ, וגובהם עלה על שני מטרים. התנגדות פיזית לא באה בחשבון, וגם שום נשק להגנה לא היה בחדרו. גם לצרוח לעזרה נראה כחסר תוחלת: הוא היה הרופא היחידי בתורנות, ורק אח נוסף שהה אותה עת בחדר הצוות, בצדה המרוחק של הקומה. מלבד זאת, גם אם הלה היה שומע את צעקותיו, לא היה ביכולתו להושיעו. הגברים האלה נראו כה נחושים במשימתם, כך שהיו מחסלים גם את האח מבלי למצמץ, כנראה.

עדיין קיננה בו תקווה קלושה. אולי לא יהרגו אותו, אלא רק יחספו אותו ויעבירו אותו למקום אחר. אולי הכל יתברר כאי הבנה והם יחוסו על חייו. הוא יבקש להיפגש עם הבוס שלהם, אולי עוד יצא מזה איכשהו.

הוא החל להעתיק מן הדף שלהם. כאשר סיים, הבין שתקוותו נגוזה. אחרי מכתב כזה לא נשארים בחיים זמן רב נוסף בדרך כלל. כעת ידע שלא יזכה לראות יותר את אורה של השמש. אחד הגברים נטל את הדף שכתב, ועיין בו. "הכתב קצת רועד, התייעץ עם חברו. "מה דעתך, שיכתוב עוד פעם?"

השני עיין בו קצרות. "זה בסדר, פסק. "בוא נגמור עם זה." הראשון הכניס את המקור שהביא חזרה לתוך כיסו. הוא אחז בכתפיו של בייקר והרימו כאילו הוא נושא חתלתול קטן. השני קרב ואחז ברגליו של בייקר, שהחל להיאבק עתה על חייו. השניים יצאו אל המרפסת והניפו אותו אל מעבר למעקה. "שחרר!" פקד הראשון.

הזעקה הסתיימה אחרי שלוש שניות בערך. שני האנשים הביטו מלמעלה, הקשיבו מעט לדממה שהשתררה, הביטו לצדדים לוודא שאיש לא קלט את המחזה הזה, ומיהרו לעזוב את המקום.

פרק 31

אד לא האמין למשמע אוזניו. ידו האוחזת בשפופרת החלה לרעוד. "הוא... מת... הלילה?" גימגם.

השעה היתה מוקדמת מאוד בבוקר. גם קולין, שהתעורר לפני מספר דקות, ועדיין לפני הקפה הראשון של הבוקר, היה קצת מטושטש אך נסער מאוד.

"זה מה שהודיעו לי הרגע מהמכון. מיסטר X שלנו איננו עוד בין החיים."

בידו השניה טפח אד על מצחו. חוסר אונים מוחלט השתלט עליו. יותר מדי אירועים רודפים אחד אחרי השני, במעגל קסמים שלא ניתן ליצור בו סדק. וככל שהזמן מתקדם, כך המצב מחמיר. הוא חש כיצד התקווה מתחילה לנטוש אותו.

"אני מתלבש וטס לשם, המשיך קולין, לאחר שלא שמע תגובה מאד. "אני מוכרח לברר מה קרה שם בדיוק, ואדווה לך." השיחה נותקה, ואד הזדקף במיטתו, בשיער סתור. משם פנה להתרענן בחדר השירותים.

כאשר יצא, לבוש בחלוקו, התיישב בעייפות רבה על הספה. ביד כבדה נטל את הטלפון האלחוטי וחייג לסנדרה.

"סנדרה, העניינים יוצאים משליטתי..." אמר לה בקול חלוש, "אני זקוק לך עכשיו." "אני באה, החזירה לו.

"קח, הכנתי לך תה ירוק, אמרה והושיטה לאביה הרדום כוס. הוא התעורר בפתאומיות. "הו, סנדרה, לא הרגשתי שנכנסת..." הוא נטל את הכוס ולגם ממנה בדומייה. היא התיישבה מולו על הספה.

"מה קורה, אבא?"

"אני מרגיש על הפנים, אמר. "הכל מתמוטט לי בימים האחרונים."

היא הניעה בראשה. "גם אצלי ואצל קולין לא הולך מי יודע מה."

"שמעת את החדשות האחרונות מקולין?"

"משהו חדש קרה מאתמול בלילה, כשנפרדתי ממנו?" תמחה.

"כן, באמצע הלילה."

"מה קרה?"

"הנביא שלנו, זה שמתעורר כל לילה בדיוק בשעה שלוש, משגר נבואה לעולם וחוזר להירדם, הלילה הזה התעורר בשעה שלוש, לא הוציא מילה נבואית מפיו, ולא חזר להירדם. הוא נחנק למוות." "הוא מת?" "הזדעקה בחלחלה.

אד הנהן. "בדיוק כמו שהפחדתי אותו שלושה ימים לפני כן." "עוד פעם נבואה המגשימה את עצמה!" "קראה סנדרה בתדהמה. "עוד פעם?" "תמה אד בחיוך מר, "מתי היתה הפעם הקודמת?" "שלשום, אבא, וגם היא קשורה בך. אתה זוכר את ההפחדה של ברברה? השחקן שלך אמר לה שהיא תמות בשריפה... אתמול נודע לי שהיא באמת נספתה בדליקה!"

"מה את אומרת..." אד הביט בה רגע ממושך. היא שתקה. "סנדרה, אני בבעיה רצינית, "אמר לה בקול נמוך, "אני לא יודע מה אני יכול עוד לעשות כדי להציל את עצמי."

מחשבות רבות התרוצצו בראשה, והיא התקשתה לסדר אותן. "אם הנביא באמת איננו, כל התוכנית של קולין קרסה, "שמעה את עצמה מנתחת, "ואנחנו צריכים להתחיל את התוכנית החלופית שלנו."

"מה את מציעה?"

"נאשפו אותך בבית חולים. ערב הנבואה יעשו לך צינתור מונע. תהיה בהשגחה של עשרים וארבע שעות רצופות של קרדיולוג מומחה, עד שיחלוף הזמן."

אד העווה את שפתיו. "אם המשאבה הזאת מחליטה להפסיק לפעול, שום דבר לא יכול לעזור."

"מה אתה אומר?" "שמע טון של נזיפה בדבריה. "ממתי אתה תבוסתן כזה? אפשר לעורר לב עם מכות חשמל, אפשר לעקוף אותו עם לב מלאכותי, אפשר להשתיל לב חדש. התחלת להיות מומחה במחלות לב?"

אד נעץ בה מבט ממושך והמשיך לשתות. "מלבד זה, עכשיו אנחנו יודעים שלא כל נבואה מתגשמת. בנבואת הגג שקרס לא נהרגו שלושה ילדים, "הזכירה לו. הוא הקשיב בדומייה.

"אני חושבת גם על קולין. מותו של הנביא הזה הרס את הסיכוי להבין איך הוא מנבא ואיך אפשר לשלוט בנבואות האלה. הכל ירד לטמיון."

אד הנהן.

"אולי נותר עוד סדק קטן בסיפור הזה, "אמר, "אולי יש יכולות דומות גם לאוטסיסט שמתעורר בשעה דומה כל לילה."

"זה כיוון שנצטרך לבדוק, אבל הרופא שלו מעורר בעיות. זה איש קשה ועוין."

"נצטרך למצוא דרך לפייס אותו."

"אולי כדאי שאתה עצמך תשוחח איתו ותנסה לקבוע איתו פגישה."

"אולי עדיף לעקוף אותו ולתאם את זה עם ההנהלה שלו, "אמר. "הבעיה היא זמן, "רטנה סנדרה לעצמה, "זה מה שחסר לנו."

"המסלול הזה ידחה עד לאחר הנבואה שמדברת עלי, "הסכים. "איפה קליף?" "שינתה נושא.

"אינני יודע. הוא מרבה להיעדר בימים האחרונים. אתמול הוא עזב מייד אחרי שהנביא תקף אותי, לא הודיע לאן הלך ומתי ישוב, ומאז לא ראיתי אותו."

היא ניסתה לחייג אל הקוסם.

"הוא לא זמין, "ציינה. "מעניין, אתמול הוא ענה לי ועזר לי בטריק של הקלפים."

היא עשתה פסק זמן להרהורים. "לא סיפרתי לך... אתמול בערב כשחזרתי הביתה היתה לי הרגשה מוזרה..."

אד נשא אליה את מבטו.
"תחושה שאני לא יודעת להסביר. כאילו עוקבים אחרי." "מי עקב אחריך?"
"לא יודעת. אני גם לא יודעת אם זה בכלל נכון."
"אנחנו יותר מדי לחוצים בתקופה האחרונה," אמר.
הטלפון הסלולורי של סנדרה צלצל.
"היי, קולין, בוקר טוב," אמרה.
"שמעתם את החדשות?" שמעה אותו צועק ומתנשף בו זמנית.
"מה קרה?" שאלה.
"אני יושב כעת מול האינטרנט וקורא במבזק חדשות... אתם יודעים מי מת?"
"כתבו על מותו של הנביא שלנו?" שאלה סנדרה, מופתעת.
"לא, סנדרה, לא על הנביא! אף אחד לא ידע בכלל שהוא היה קיים... זה הפסיכיאטר שלנו, השאיר מכתב פרידה וזינק מהקומה השלישית!"
"איזה פסיכיאטר?" סנדרה התקשתה להבין.
"דר. קווין בייקר, המטפל של לואיס פלטר!"
"הוא מת?" עתה היתה מבולבלת כהוגן.
"לא... הוא הפך לעטלף והתעופף לו לצוד צפרדעים... מה אתך! לפי הכתבה הוא התאבד בקפיצה מהקומה השלישית של בית החולים, הלילה, קצת אחרי חצות!"
סנדרה הרגישה שראשה מתחיל להסתחרר.
"אני בדרך אליכם," הספיקה לשמוע אותו לפני שניתק.

אד, סנדרה וקולין ישבו בסלון, דוממים. קצב האירועים היה מהיר מדי לעיכול.

"אתה חושב על מה שאני חושבת?" פנתה סנדרה אל קולין.
"אני חושב על אלף ואחד דברים," השיב קצרות.
"זה נראה לי צרוף מקרים יותר מדי תמוה," המשיכה.
"בוודאי."

"זו לא היתה התאבדות אמיתית, אלא הסוואה של רצח."
"בטוח."

"אז גם התאונה של קונארד מקלאוד לא היתה אמיתית."
"בהחלט. שניהם נרצחו, ושני המקרים בוידאו כתאונה

והתאבדות."

"אם זה המצב, יש לנו כאן עסק עם רוצחים," אמרה.
"את לא מבינה," אמר קולין, "אם זה באמת המצב, זה לא עסק עם 'סתם' רוצחים. יש לנו כאן עסק עם ארגון שמעסיק רוצחים מקצוענים. ארגון גדול עם אינטרסים, מטרות ויכולות."
אד לא אהב לשמוע על התפנית המהירה הזאת בהשתלשלות האירועים.

"אל תספרו לי שיש רוצחים בדרך אלינו, עוד לא נחלצתי מהבעיה שעומדת לתקוף אותי בעוד שלושה ימים!" פלט בחמיצות.
"אני לא חושב שהרוצחים בדרך אלינו, למרות שעושה רושם שהם יודעים עלינו הרבה מאוד. אולי הם רוצים לדעת מה אנחנו עושים, או כמה התקדמנו בחקירה," סבר קולין.

"מה עושים?" שאלה סנדרה.

קולין עשה אתנחתה קצרה. "בנושא החקירה שלנו, ביקשתי מאחד המומחים שלנו לפריצות, שיביא לנו את כל התיקים של האוטיסט. אני מקווה שכבר מחר בבוקר הם יהיו בידינו."

"אני מתכוונת בקשר לרציחות האלה..." שאלה סנדרה.

"בקשר לזה... אני אבקש מג'ניס להפעיל את הקשרים שלה במטרה, לא לסגור את התיקים האלה, אלא לשנות אותם לתיקי רצח. אבל המשמעות היא איבוד זמן. חקירות של רציחות מסוג

כזה, אם באמת התאמצו להסוות אותם, יכולות להמשך חודשים."

"מה אתה עושה היום?" חקרה את קולין.
"אני הולך להיות שותף פעיל בנבואה נוספת שאמורה להתרחש היום. לפי הנבואה אני לא אמור להיפגע, לא משנה מה אעשה."
"אתה הולך לסכן את עצמך?" שאלה, מודאגת.
"כן... ולא," השיב קצרות. "מחר אספר לכם הכל."
"אבא, מה אתה מתכוון לעשות?"
"אני הולך להשיג לעצמי קרדיולוג," השיב לה בפנים חתומות.

פרק 32

לאן נעלם קליף, לעזאזל?

זו היתה החידה הגדולה שהטרידה אותה מן הרגע שנפרדה מאביה ומקולין. קצב האירועים המסחרר הוביל את מכוניתה אל מסעדה קטנה ושקטה בספולבדה בולברד. בשעת צהרים שלווה כזאת, חשבה, אין מתאים ממנה למרק אספרגוס חם ומעודן. התחושה שליוותה אותה בזמן האחרון, שהיא לא לבדה, סירבה להרפות ממנה גם עכשיו. מדי פעם הפנתה ראשה לאחור, אך לא ראתה דבר חשוד כלשהו. שמש מחייכת הבטיחה יום נהדר. למי היה מניע לרצוח את שני האנשים האלה ומהו? אילו עוד סודות צופנים בתוכם החוקר בנזנברג, והאוטיסט פלטשר?

האם היא עצמה בסכנה?

האם עדיין יש סיכויים להציל את אבא?

האם קולין עדיין מקווה להבין איך מיסטר X עליו השלום ניבא את נבואותיו ואיך משפיעים עליהם?

ככל שהרבתה להרהר בשאלות דומה היה שהתשובות רק הולכות ומתרחקות ממנה. למעשה עוד לא התחילו לפתור ולו גם תעלומה בודדת עד כה...

הניחוח של המרק המהביל הרגיע מעט את רוחה. היא גמעה בדומיה וניסתה לנקות את ראשה ממחשבות. רק מאחת, שהטרידה את מנוחתה בלי סיבה נראית לעין, לא הצליחה להיפטר. היכן קליף ג'ונסון, הקוסם המקסים? מדוע נטש אותם בשיא הלחץ?

מדי שעה ניסתה ליצור עמו קשר טלפוני, אך לשווא. לא ענה בביתו ולא ענה למכשיר הנייד שלו. בשלב מסוים אפילו המשיבון האלקטרוני נואש מינידנודה של סנדרה והפסיק להגיב!
"הוסיפי את זה לרשימה הארוכה בלאו הכי של התעלומות", דיברה לעצמה במרירות. "אני מקווה שאין כאן מצלמה נסתרת שמצלמת אותי ביומיים האחרונים."
"רוצה להזמין משהו נוסף?" קטעה את מחשבותיה שאלתו של מלצר צעיר.

"כן... אקח תפוח אדמה אפוי, תודה."

הוא נטל את צלחתה הריקה ונעלם לתוך המטבח.

עתה גם קליף נמוג ממחשבותיה. היא החלה לתכנן את סדר פעולותיה לימים הבאים. היום אחר הצהריים תחזור להשקיע בעבודה שעליה להגיש לאוניברסיטה, שדחתה אותה מזה מספר שבועות, וכעת עליה להתחיל למחוק את הפיגור. הערב יש לה אימון טאי צ'י שלא רצתה להחמיץ. זו היתה פעילות מעולה עבורה: לא אירובית ותובענית מדי, ומפעילה כמעט את כל

השרירים המנוונים ; גם תורת לחימה וגם טיהור הנפש והמחשבה.
מן סוג של מדיטציה מועילה.
מחר היא תזכה לעיין בתיקו של האוטוסיט, בהתאם לתוכניתו
של קוליו. היא תלתה תקוות רבות באפיק הזה. אולי תהיה שם,
בין דפי התיקים הללו, פריצת דרך כלשהי. מה היא תעשה
מחרתיים? על עוד שלושה ימים לא רצתה אפילו לדמיין. זה היה
רחוק מדי, מפחיד מדי. לא היה לה ספק שהיא תהיה צמודה
לאביה ביום הפורענות הזה, תסעד אותו ותעשה הכל להשאירו חי.
היא סיימה ושילמה, והשאירה תשר נאה על השולחן. היא פסעה
ויצאה מן המסעדה לעבר מכוניתה. בדרכה נאלצה להדחק לצד
רכב ואן שחור, שחנה קרוב מדי במקביל למכוניתה שלה.
'איך הגולם הזה החנה את הרכב שלו כל כך צמוד אלי?' זעפה.
'הייתי צריכה לחפש את בעל המכונית הזאת ולגעור בו.'
אולם נראה היה שדווקא הוא עצמו בא אליה. דלת הרכב נפתחה
במפתיע, ויד שרירית יצאה מבפנים ואחזה בידה שלה. היא מצאה
את עצמה נשאבת פנימה בכוח איתנים, שלא הותר לה שום סיכוי
להתנגד. אפילו צעקה לא בקעה מגרונה. המכונית התניעה וזינקה
משם ליעד לא ידוע.

פרק 33

בתוך המכונית היו שני מעגלים של חשכה. המעגל החיצוני כלל
חלונות כהים ואטומים, שמנעו כל סיכוי לאיש מחוץ למכונית
להבחין מה נעשה בתוכה. המעגל הפנימי היה פרטי שהוקדש
לסנדרה בלבד: שק בד שחור אטום לאור. היא לא יכלה לראות
איש משוביה, והיא הבינה שטוב שכך, כיוון שעובדה זו מלחיצה
פחות את הפושעים הללו, שבוטחים בכך שלא תוכל לזהותם לאחר
שחרורה.

ידיה נקשרו בחבל מאחורי גבה, כך שלא יכלה להסיר את השק
לו רצתה. לצרוח או לזעוק נראה לה חסר טעם, ולכן העדיפה
לשמור על כוחותיה. היא החליטה לא להיאבק ולא להשתולל אלא
ללמוד מה קורה אתה, לתכנן את מעשיה בקור רוח ולנצל שעת
כושר בלבד, אם יתאפשר הדבר.

המכונית נסעה לאיטה, משתלבת בתנועה הרגילה של הכרך
הענקי הזה. הנהג לא רצה לעורר שום תשומת לב לרכבו. כך נסעה
שעה ארוכה, סנדרה לא יכלה לנחש את הכיוון אפילו, אך הבינה
שהיא מובלת לאיזה מקום מסתור בפרברי העיר. היא לא טעתה,
ובסיום הנסיעה המכונית נבלעה לתוך חניה של בית צמוד קרקע,
באחת השכונות השקטות.

הדבר היחיד שיכלה לעשות כעת הוא להטות אוזנה ולהקשיב.
הרבה לא היה מה לשמוע, האנשים האלה היו מקצוענים, בלי
ספק. אף מילה מיותרת לא השמיעו, והיא לא יכלה להעריך את
מספרם, אופיים, אפילו לא ידעה את מינם.
"מי אתם?" שאלה.

התגובה לכך היתה הובלתה אל ספת עור נוחה. איש לא ענה לה.
היא הצליחה לקלוט כמה הזזות רהיטים, כמה נקישות דלתות של
אנשים נכנסים או יוצאים, ולאחר כמה דקות בודדות השתרר
שקט בחדרה. היה ברור לה שהיא איננה לבדה, ולפחות אחד, או
אחת, נשארו לשמור עליה.

"אני צריכה ללכת לשירותים," אמרה.

איש לא זע, איש לא ענה.

"אני צריכה לשירותים!" אמרה בתוקף, "אחרת אני אצטרך

לעשות את הצרכים שלי כאן על הספה הזאת!"

עתה שמעה קללה חרישית של גבר לא הרחק ממנה, ותזוזה של אדם כלשהו. הוא קם ממקומו וניגש אליה. היא הרגישה איך הוא לופת את ידה ומקים אותה, ומוליך אותה בתוך הדירה אל השירותים. כאשר שיחרר את אחיזתו בה, גם שחרר את החבלים מידיה.

"כנסי פנימה, וצאי עם השק על ראשך, " שמעה קול גברי. היא צייתה. כאשר סגרה את הדלת מאחוריה, מיהרה להסיר את שק הבד. היא מצמצה מעט, לאחר שהייתה הארוכה בחשכה, והביטה מסביב. חדרון שירותים סטנדרטי, פרט לדבר אחד: לא היה בו חלון חיצוני. מה שנראה כחלון אי פעם, היה עתה חסום ע"י לבנים וטיט. להימלט מכאן היא לא תצליח.

'מה עוד אני יכולה לעשות כאן, לכל הרוחות?' הרהרה. היא פתחה את ארונית האמבטיה, שהיתה ריקה מחפצים. הטלפון הנייד שלה נלקח ממנה עוד במכונית. מתוסכלת מעט, החזירה את השק לכסות את ראשה. לפתע נצנץ בראשה רעיון: היא תעשה לעצמה חורים או חריצים בבד, כדי שתוכל לראות ולו גם חלקית את הנעשה שם. היא הסירה בחופזה את הבד שנית, מחפשת אחר כלי חד כלשהו. שום דבר לא נראה במקום הזה שיכול לבצע את העבודה... רק נורת חשמל היתה, שאם היתה שוברת אותה היתה עשויה לעשות חיתוך עם שבר הזכוכית. לבסוף נפל מבטה על אצבעותיה שלה: ציפורניה הארוכות יכולות לעשות חריצים נאים בבד. היא שבה וחבשה את הבד, ומול עיניה חרצה שני חריצים קצרים. בתנועות מסוימות של ראשה, שפתי הבד זעו מעט וחשפו לעיניה חרך דק לראיה. בתנועת ראש קלה נוספת, שבה החשכה לשרור.

כעת הורידה את המים באסלה, ויצאה מן החדרון. היא המתינה עד אשר קשר הגבר את ידה מאחור, והוביל אותה שוב למקומה הקודם.

היא החלה להניע את ראשה, כדי לעוות את חריצי הבד. הראיה היתה קלושה ביותר, ורק בעין אחת הצליחה להבחין במטושטש בחדר בו היא מצויה, אולם האיש לא היה מולה כעת. היא החליטה לוותר, מפני שתנועות ראש לצדדים היו עלולות לחשוף את סודה הקטן.

"מי אתם?" ירתה שאלה לחדר החדר.

כצפוי, האיש לא ענה. היא הניחה שנצטווה לשתוק.

"מי אתם, ולמה חטפתם אותי?" המשיכה לשאול.

"גברת, את מתבלבלת קצת בתפקידים, " שמעה את קולו של

השומר שלה מן הצד, "אנחנו נשאל אותך שאלות ואת תעני לנו."

פרק 34

תמונת דיוקנו של השיח סעיד חאמארה היתה כל הזמן מול עיניו של חמיד. שחרורו מציפורני שלטונות ארה"ב בער כאש בעצמותיו. מאז עצרה המשטרה את השיח לפני כשבועיים, בחשד לתכנון פיגוע טרור רחב היקף, עסקו חמיד ושני עוזריו הזוטרים על התוכנית לשחררו. זו התבססה על פיגוע מיקוח, ואין טוב מאשר להשתלט על מאות אזרחים וילדים כדי לנהל משא ומתן לחילוץ של השיח.

כשלוך לא נלקח בחשבון. חנות הצעצועים הענקית המתה בערב הזה, כמו בכל ערב, ככוורת דבורים רוחשת. כאשר נכנס לחנות ניסה לספור כמה בני ערובה ילכוד, אך כאשר מנה כחמישים הפסיק, ואפילו לא הגיע לרבע ממספר הנוכחים. איש לא יוכל להתעלם מדרישתו הנחרצת: שחרורו המהיר של השיח תמורת

חייהם של מאות האמריקאים, שכל חטאם בכך שיצאו מביתם כדי לרכוש צעצועים ומשחקים לילדיהם.

איש לא בדק בכליו ובכיסיו, שהיו מלאים כלי מלחמה. בתיק שנשא על גבו היו מחסניות רבות ורימוני יד, וכמה לבנות חבלה שבעזרתם ימלכד את הפתחים לחנות. נשקו היחיד היה אקדח אפ.אן בלגי חצי אוטומטי, אולם לשני שותפיו היו תתי מקלעים בתיקים, ותגבורת משמעותית זו חיזקה את רוחו ואת אמונתו בהצלחת המבצע.

'נהרוג רק כמה אזרחים לפני שהמדינה תיכנע', חשב. הוא עדיין לא החליט אם יוציא להורג מבוגרים או ילדים. 'השיח יהיה בוודאי גאה בי!'

הוא החל להסתובב בין המדפים באגף הימני כאשר הוא מעיף מבטים לעבר הכניסה לחנות. דאוד נכנס פנימה שתי דקות אחריו, ופנה לאגף השמאלי של החנות הענקית. בעוד כשתי דקות יכנס רמזי, ויחסום מייד את דלת הכניסה. אז חמיד יתן את האות, ושלושתם ישלפו את כלי נשקם וישכיבו את כולם על הארץ באמצעות צרורות ארוכים לכיוון התקרה. אז ימלכדו את הפתחים, ואחרי כן הוא לא ידע כיצד יתפתח המשך האירוע. חמיד לא נתן את דעתו ללקוחות שחלפו סמוך אליו. בוטח בתוכניתו המתין לכניסת השותף השלישי למזימה. ידו כבר היתה בכיס מכנסיו, לופתת את קת האקדח הקרירה. הדבר נסך בו ביטחון רב. עוד רגע קט ישלוף אותו ויראה לאמריקאים הארוורים האלה שעשו מיקח טעות כשבחרו להתעסק עם מנהיגו. 'סעיד חאמארה לא תכנן שום פיגוע טרור', זעם כעת, 'הוא היה איש דת מכובד, שרק עסק בהתרמת כספים ובהעברתם לארגונים המוסלמים!'

את שתי הדקות הבאות לא ישכח לעד, ולעולם לא יבין אותן. בעודו צופה בעצבנות על פתח הכניסה, לפתע חש שמישהו מאחוריו תפש את שתי רגליו, קצת מעל לעצמות הקרסוליים. מייד לאחר מכן, בטרם הספיק להגיב, ננעץ ראשו של האלמוני בגבו ודחפו בכוח רב קדימה. מאחר ושתי הרגליים היו נעולות, נפל חמיד כמו בול עץ על הארץ, ואפו נמחץ. דם החל לשטוף ממנו. כעת גם הזדקף האיש מאחוריו, ובעט בעוצמה רבה בין שתי רגליו. אשכיו של חמיד נמחצו, והוא איבד את הכרתו מעוצמת הכאב. דאוד שמר על קשר עין רציף עם חמיד, איבד אותו לפתע. נתון תחת לחץ עצום, שלף את תת המקלע שלו, כיוון לתקרה וסחט את ההדק. צרור היריות רעם בתוך כתלי החנות הגדולה, והמהומה לא איחרה לבוא. צרחות וזעקות פחד נשמעו מכל עבר. אנשים החלו לנוס על נפשם לכל כיוון, וחלקם השתטחו על הארץ והניחו את ידיהם על ראשם. שטף של בני אדם החלו לצאת במרוצה מן החנות, והפתיעו מאוד את רמזי, שהתכוון להיכנס בעוד כמה שניות. מאחר ותוכניתו השתבשה, שלף רמזי את נשקו וירה צרור ממושך לשמיים, וצעק על כולם להיכנס לתוך החנות. איש לא הקשיב לו, בהמולה הכללית, ורמזי הנבוך החליט להיכנס פנימה, ולו רק כדי לקבל הוראות מחמיד, הבכיר בחבורה.

בתוך החנות, דאוד לא האמין למראה עיניו. בעוד כולם נסים, צווחים ונופלים על הקרקע, איש צעיר אחד, ללא נשק, צעד היישר מולו. דאוד הרים את נשקו וכיוון אותו אל הזר הת'ימהוני, שהמשיך לצעוד באומץ תמוה מול הקנה המאיים.

"עצור!" צעק דאוד, "אני תיכף יורה עליך! אתה רוצה למות?" האישי נראה מחייך, וממשיך לצעוד אליו בנחישות. הוא רק הרים את ידו והצביע על דאוד, ואחרי כן על הארץ. כאילו פוקד עליו להיכנע ולשכב על הרצפה. "שכב על הארץ!" קרא הזר המטורף.

במרחק של כחמישה מטרים דאוד החליט שהמשוגע מולו קרב אליו די והותר. הוא לחץ על ההדק, אך כלום לא ארע. בנשק חל מעצור ירי, והוא חדל מלפעול. דאוד נתקף בהלה, ודרך במהירות רבה את נשקו, אולם הדריכה לא הסתיימה. הזנה כפולה של קליעים בבית הבליעה תקעה את הנשק לחלוטין. דאוד הביט בתדהמה באצבעו של האיש הממשיך להתקרב, ולא ידע איך להגיב. התימהוני האמיץ הגיע עד למגע ישיר עמו, הושיט את ידו ולקח את כלי הנשק, והשליך אותו הצידה. דאוד ציית וירד לשכיבה על הארץ. הצעיר הבחין באדם כבן חמישים, עב בשר, שמשקלו היה מעל מאה ושלושים קילוגרם. זה שכב על הארץ לא הרחק מהם, ורעד בכל גופו. "קום", הורה לאיש גדול המידות, "ושב עליו, עד שיגיעו השוטרים!"

הוא סייע לשמן לקום וזה האחרון צנח על גבו של דאוד השוכב. גבר נוסף שהבחין בנעשה הסתער אף הוא על דאוד וריתק את כתפיו על הקרקע. באותו רגע נכנס רמזי לתוך החנות, והחל לחפש את שני שותפיו. אף אחד מהם לא נראה בולט בשטח, ולכן לא ידע לאן לפנות ומה לעשות. רק אדם צעיר אחד נראה מהלך זקוף בין המדפים, היישר אליו...

"הי, אתה", צרח לעברו, "עצור או שאני הורג אותך!" וכדי לחזק את אמינות דבריו, שיגר צרור כדורים נוסף לכיוונו. הכדורים פילחו כמה מוצרים שעל המדפים והעיפו אותם באוויר. ריקושטים ניתזו לכל עבר והפילו מוצרים נוספים מן המדפים. למרבה ההפתעה, הצעיר לא נעצר מהתקדמותו. כעת יצא מן המעבר האחרון והחל לצעוד ישירות מול הקנה המכוון שלו. "אני הורג אותך עכשיו!" צעק רמזי וסחט את ההדק. מאומה לא קרה.

המחסנית היתה ריקה. רמזי חסר הניסיון הוציא אותה בחופזה ושלח את ידו לחפש מחסנית נוספת מתיקו, בעוד הצעיר צועד בשלווה ומצביע בידו על הקרקע. "שכב על הארץ!" קרא בקול סמכותי.

רמזי הספיק להחליף מחסנית ולדרוך את נשקו, אך באותה שניה ממש פגע בו חפץ קהה בראשו. אחד הצעירים שהבחין בנעשה זרק עליו מארז של סוללות, ומייד אחרי כן הטיח בו בדייקנות גם שלט רחוק של מכונת חשמלית, שפגע בידו האוחזת בנשק. רמזי השמיט את תת המקלע מידו הכואבת. באותו רגע הגיע אליו הצעיר האמיץ לטווח מגע והפיל אותו על הארץ. שני עובדי החנות הגיחו מאחור בריצה והשתלטו על המחבל השוכב. "ידע זה כוח", הפטיר הצעיר הגיבור לעברו של רמזי ההמום. האנשים השוכבים החלו לקום לאיטם ולמחוא כפיים לסיום המוצלח והמפתיע של פיגוע הטרור הזה. איש לא שיער שמשוהו נצבט בתוך קירבו של קולין. זו היתה התגשמות הנבואה בכל מאת האחוזים.

פרק 35

סטיבן נע על בהונותיו, אך הילוכו היה כריחוף מעל מרצפות המסדרון החשוך. שוטר חרש שחור, עורו ושעריו הקצר כהים, לבוש בגדים שחורים, נע כנינגיה אפל בין הקומות, הפרוזדורים והחדרים. חברו הטוב במחלקה קולין ביקש ממנו את המשימה המיוחדת הזאת, והוא היה מצויד במפה מצוירת בעיפרון ביד חופשית. כל הפרטים הדרושים היו בנייר שבידו, אותו ישרוף לאחר סיום הפעולה.

סטיבן היה פורץ מחונן ומוערך, למרות שהכל ידעו שעברו לא היה נטול רבב. בצעירותו בחר להיות בצד השני של החוק, עד אשר התבגר בנפשו ובחר להחליף צד. עקב ניסיונו ויכולותיו הגופניות המיוחדות תרם תרומה מכריעה להצלחתן של המשימות השונות והמגוונות של השירות החשאי. חלקן, כמו זו של היום, היו בגבול האפור, אבל ג'יניס העדיפה להעלים עין ולאשר את המבצעים המיוחדים שלו. גם היא עצמה נהנתה פעמים רבות מכך. הוא היה נמוך קומה, צנום ושרירי ביותר. כושרו הגופני היה מעולה: מדי בוקר רץ ריצת חצי מרתון כעניין שבשגרה. שרירי ידיו ואצבעותיו היו חזקים מפלדה. יכול היה להיתלות בכל משקל גופו גם על אצבע יחידה. כיוון שכך, היה מסוגל לטפס על כל קיר חיצוני כמעט, כאשר הוא נאחז בזיזים זעירים של מרזבים, צינורות חשמל או גז, אדני חלונות וחוטי אנטנות. הערב הזה לא נזקק לכישורים מיוחדים אלה: הוא נע בין הצללים כרואה ואינו נראה במסדרונות החשוכים של בית החולים הפסיכיאטרי.

סטיבן עצר לרגע קט את התקדמותו בקרן זוית מוארת למחצה, והביט בנייר. שום דבר ממה שהיה משורבט בו לא תאם את המציאות. ראשית, אותו לואיס פלטשר, המטופל שקולין ביקש ממנו לצלם אותו בשנתו, לא היה שם. כמו בלעה אותו האדמה. מיטתו היתה ריקה, והיה נדמה לו שהיתה עדיין חמה... גם תווית הזיהוי על מיטתו נעלמה. כל הטפסים הרפואיים לא נמצאו. ארונו האישי היה פתוח וריק.

עתה פנה לחפש את שלושת התיקים, שקולין ביקש להשיגם. סטיבן התמחה בפתיחת דלתות נעולות וחדר לארכיון בתוך רגע קצר. כל תיקי המטופלים היו שם, מסודרים על המדפים לפי מיון קפדני, אך שלושת התיקים המבוקשים לא היו שם כעת. הוא הבחין היטב היכן היו התיקים הללו, עד לפני זמן קצר: בחלל המתאים לשלושה קלסרים. מישהו פשוט הוציאם לא מזמן, מפני שהמקום בו ניצבו היה נקי מאבק. סטיבן הבין היטב שאין טעם לחפשם במקום אחר. מישהו הקדים אותו, בלא ספק. כל שנותר הוא להסתלק מן המקום ללא עקבות.

קולין נכנס למשרדה של ג'יניס כאשר קיבל שיחה בטלפון הנייד שלו. הוא הקשיב קצרות. "איננו?" שאל.

הוא המשיך להאזין, וגבותיו הזדקפו. "וגם התיקים אינם?" ג'יניס נשאה אליו מבטה. "תודה, סטיבן, ושרוף את הנייר," סיים קולין את השיחה.

"מה קורה?" חקרה אותו.

"מישהו העלים את לואיס פלטשר וגם את התיקים שלו, ואין שום עדות שהיה קיים אי פעם," הודיע לה. "והוא עשה את זה גם מהר וגם יעיל. וגם די ברור לי שאלה אותם אנשים שרצחו את בייקר ואת מקלאוד."
ג'יניס שקעה במחשבות.

"יש לנו בעיה רצינית," אמרה לבסוף. "ארגון גדול מעורב כאן."
"נכון. והוא יכול להיות פנימי או מחוץ למדינה."
"רוסים?"

"יתכן. אבל לא אתפלא אם זה איזשהו גוף אמריקאי שגדול עלינו בכמה מידות."

ג'יניס הרהרה ארוכות. "קולין, עזוב בשלב הזה את התיב של האוטיסט מסן דייגו. התרכז בנבואות הנותרות ובהצללת אד."
"למען האמת אין לי הרבה ברירות," הודה בפניה, "הכיוון הזה נחסם לי לגמרי."

הוא לטש את מבטו בעיתון USA Today שהיה מקופל בפינת שולחנה של ג'ניס. "זה של היום?" שאל.
"כן."

הוא נטלו ופרש את הגיליונות על שולחנה. הוא דפדף במהירות לעמוד חדשות החוץ.
"מה אתה מחפש?" שאלה.

"את זה," אמר והצביע באצבעו על ידיעה צנועה. "ניסיון הפיכה נכשל בטורקמניסטאן. קושרים רבים נתפסו ועלולים לאבד את חייהם. רציתי לוודא שנבואה נוספת שלו התפרסמה בעיתון."
"עכשיו ספר לי מה קרה אתמול בערב. פשוט הסתובבת בין הקליעים ולא נפגעת?"

"בדיוק כך," הנהן, ודיווח איך התייצב במקום התרחשות הנבואה והמתין לתחילתה. הוא לא טרח אפילו ללבוש אפוד מגן נגד קליעים, עד כדי כך האמין לתוכן הנבואה.
"והאירוניה היא," סיים את דבריו, "שהקטע הקשה ביותר היה בסוף. החקירה של השוטרים לאחר שהכל הסתיים... על השאלה 'מה עשית בחנות הזאת מלכתחילה', התחלתי לגמגם... ידוע לי שעכשיו מחפשים אותי בערך חמישים צוותים של עיתונות וטלוויזיה לקבל ממני ראיון, ולפחות מפיך אחד מחפש אחרי כדי להחתיים אותי על חוזה להפקת סרט על הסיפור הזה..."
ג'ניס הקשיבה כמהופנטת לתיאוריו. משסיים השפילה את מבטה.

"סיפור כזה רק מחזק את החששות שלי לגבי גורלו של אד," אמרה.

קולין לא ענה לה, והיא הרימה לעברו את מבטה. הוא היה עסוק בקריאת ידיעה נוספת בעיתון. עד כדי כך היה עסוק, שלא הקשיב לה, ונראה שהפסיק כלל להגיב לנוכחותה.
"מה אתה קורא?" שאלה.

קולין לא ענה, ורק בלע בעיניו את שורות העיתון.
"מה זה?" שאלה בקול רם.

לפתע "ניעור" מהריכוז שהיה שרוי בו. "איזה טיפש הייתי!" קרא בסערת רגשות, והלם בעוצמה על מצחו. "איך לא הבנתי את זה קודם?"

"על מה אתה מדבר, לכל הרוחות?" רגזה ג'ניס.

"קראי בעצמך," נהם קולין, וסובב אליה את העיתון. הוא הרים בחיפזון את הטלפון. המרכזנית במוקד המשטרתי ענתה לו.

"ארבעת הילדים הנעדרים נמצאים מתחת להריסות של הגג שקרס בבית הספר מונרו!" צעק בהתרגשות לתוך השפופרת.

"דחוף, שלחי לשם צוותים מיחידת הכבאים, שיביאו מנופים וציוד חילוץ מהריסות, ושלחי גם אמבולנסים. אני בטוח שעדיין לא מאוחר להציל מישהו מהם!"

בטרם הספיקה להגיב, זינק ממקומו.

"אני טס לשם," הספיקה לשמוע אותו פולט, "ואם אני לא

טועה, ילד אחד עדיין צריך להיות חי!"

הוא נעלם ושקט השתרר במשרד. היא החלה לקרוא את

הכתבה. מבצע החיפושים אחר ארבעת הילדים הנעדרים היה בעיצומו, ונמצאה ילדה אחת שהעידה שראתה אותם לפני מספר ימים בסביבת בית הספר, זה שהגג שלו התמוטט.

עננה שחורה החלה לקנן בליבה. קולין משוכנע, אם כן, שמדובר בנבואת הגג שקרס, ובו מצאו את מותם שלושה ילדים. בסתר ליבה התפללה שהפעם קולין טועה.

בעלטה בה היתה שרויה, העריכה סנדרה שחלפה בערך יממה מבלי שקרה דבר משמעותי. רק איש אחד הופקד לשמור עליה, וכנראה לא היתה לו סמכות לחקור אותה, או אפילו לשוחח עמה. רק לשרת את צרכיה הבסיסיים.

לספר את האמת?

אלפי מחשבות חלפו בראשה במשך הזמן שהניחו לה להתכוון לחקירתה. האנשים האלה, מי שלא יהיו, יודעים עליה הרבה מאוד, וגם חיסלו את שני האנשים שהיתה עמם במגע בימים האחרונים. הם בוודאי ישאלו אותה על מגעיה עמם. מה עליה להשיב? לספר את כל האמת?

את זה לא יכלה לעשות, כמובן. אולי אינם יודעים דבר על אביה ועל הנביא. אבל אם יתפשו אותה בשקרים, כיצד יגיבו? הם כבר רצחו שניים, לא תהיינה להם עכבות מיוחדות לבצע רצח נוסף. 'מה היה קולין עושה במקומי?' שאלה את עצמה.

לקולין היתה אסטרטגיה קבועה: מספר את האמת, רק את האמת ואת כל האמת, כל עוד אלו דברים שוליים או זניחים. הוא לעולם לא ישקר בפרטים שניתן לחשוף אותם ולהפריכם בקלות. אבל בסוף, לאחר שרכש את אמון החוקר, היה משגר בלי להניד עפעף שקר כה פנטסטי, שלא היה עולה בלב איש לבדוק אותו או לחשוף בו.

'ומה היה אבא עושה במקומי?'

אד היה מוצא דרך להפוך את הקערה על פיה. במהלך חקירתו היה מתחיל לחקור בעצמו את שובהו, או מוסר מידע מוטעה מן הסוג שהיה מפיל אימה על החוקר. איזו קללה מפחידה, איזו אמונה שמגשימה את עצמה או נבואה מעוררת חלחלה. ובמשך כל העת שהניחוה לנפשה, ערכה חזרות ושיננה תרחישים אין ספור.

מדי פעם השומר שלה חלף על פניה, והיא הצליחה לקלוט מעט ממראהו מבעד לחרץ הדק שעשתה. דבר אחד היה בולט: הוא היה ענק במימדיו גופו. צווארו היה בעובי ראשו, ועובי זרועותיו היה כעמודי חשמל. את חלקו התחתון לא יכלה לראות, אך יכלה לשער. האיש היה מוצק כגורילה. וכאשר נכנסו שניים נוספים לדירה, ומישהו מהם אמר לו, "היי, גי", החליטה כי שמו יהיה 'גוליבר', אולי מפני ששיערו הקצוץ היה בלונדיני. טבעי או מחומצן - לא יכלה לקבוע. רק כאשר הבחינה בגבר נוסף, שמימדיו היו קרובים לראשון בדמיון מפתיע, כינתה את השני 'גורילה', מפני ששיערו הקצר היה שחור. את הגבר הנוסף, זה שהחל לחקור אותה, לא הצליחה לראות, כי הקפיד לשהות כל העת מצידה או מאחוריה.

אותו חוקר היה טיפוס גרוע ביותר, כפי שגילתה מהר מאוד. "סנדרה גארווין", שמעה את האדם השלישי, "אני אשאל אותך עכשיו כמה שאלות, ואת תספרי לי כל מה שאני צריך לדעת." "מי אתה?" החזירה לו.

הוא השתק לרגע קט, ובחר להתעלם משאלתה.

"מה רציתם להשיג אצל העיתונאי בסן פרנסיסקו?"

"מי רוצה לדעת?" שאלה באומץ, "מי אתם? באיזו רשות

חטפתם אותי ואתם חוקרים אותי?"

האיש השתק לרגע, ופנה לאחד הבריונים שלו. "בפעם הבאה שהיא שואלת שאלה או לא עונה מיידית לשאלה שלי, שבור לה ברך אחת," הורה.

סנדרה השתתקה. הוא סימן לה מהר מאוד את הגבול.

"קשה לי לנשום בתוך השק הזה," אמרה.

"לטובתך, תשמרי שהשק הזה ישאר על הראש שלך עד שנשמע את כל התשובות שאנחנו רוצים. יהיה לך הרבה יותר קשה לנשום עם כדור בראש."

סנדרה נדמה. כן, היו אלה גבולות ברורים וחדים.

"אני שואל שוב: מה עשיתם אצל העיתונאי בסן פרנסיסקו?"

לשאלה הזאת היא הכינה תשובה מזה זמן רב.

"שאלנו את קונראד מקלאוד הרבה שאלות, וגם את קווין בייקר

מסן דיאגו שאלנו שאלות דומות. חקרנו אותם במסגרת מחקר

מסווג של הבולשת הפדראלית. ואני יודעת שהעיתונאי נהרג

בתאונת דרכים ושהפסיכיאטר התאבד בקפיצה מקומה שלישיית."

החוקר שלה השתק לרגע קט, מופתע כהוגן. הוא ניסה להבין

מה הטקטיקה שלה בטרם ימשיך. גם היא התוותה לו גבולות

ברורים: היא לא משחקת משחקים, היא יודעת שהשניים נרצחו

על ידו, ומודה במחקר הסודי מהר משציפה. אולם הוא לא יכול

היה לדעת שהוא נחפז לתוך המלכודת שהיא טמנה לו.

"ספרי לי הכל על המחקר המסווג הזה."

"אני מוכנה לספר לך אם אתה רוצה, אבל אני מציעה לך לחשוב

שוב אם אתה באמת רוצה לדעת עליו הכל."

"למה את אומרת את זה? אני אומר לך לספר לי הכל!"

"אני פשוט מזהירה אותך: כל זר שנכנס לעומק המחקר הזה,

מת אחרי שלושה ימים."

האיש השתק לרגע ממושך.

"זה נשמע לי קשקוש. מי מת?"

"שמעת על מותה המסתורי של מגדת העתידות 'ברברה

הפלאית'?"

הוא התבונן בשק שחור בארשת חשדנות בולטת. "לא."

"אז כדאי שתלמד את כל הפרטים לפני שאתה הולך להסתבך

בעצמך. מגדת העתידות התערבה במחקר שלנו, ונודע לה שהיא

תמות בתוך שלושה ימים. אתה יכול לקרוא את הידיעה על מה

שקרה לה, זה פורסם ברדיו ובעיתונים לפני יומיים. היא מתה

בשריפה מסתורית."

האיש עשה הפסקה נוספת, ארוכה מקודמתה.

"מה הנושא של המחקר הזה?" היא יכלה לשמוע את ההססנות

בדיבורו.

"אני יכולה להגיד לך באופן כללי, שאנחנו בודקים את הקשר

המיסטי בין הטלת קללות לבין נבואות שמגשימות את עצמן. ה-

FBI מנסה לבדוק אם הכלי הזה יעיל ואמין, ואם הם יכולים

לעשות בו שימוש מתודי."

הוא קם ממקומו והחל להתהלך בעצבנות מאחורי הספה שלה.

"למה התעניינתם בלואיס פלטישר?"

"חשבת טוב מה אתה הולך לעשות בשלושת הימים האחרונים

שלך?"

שוב השתררה דממה, שהופרעה על ידי טופפות צעדיו על

השטיח.

"אני עוד אחזור אליך!"

הוא המשיך לפסוע הלך ושוב מאחוריה, מתוח.

"אתה, השאר לשמור עליה, ואתה בוא איתי," שמעה אותו פונה

לבריונים שלו. לאחר מכן שמעה דלת נפתחת ונסגרת, ונותרה

לבדה עם הדממה של 'גוליבר' השתקן.

קולין היה הכל יחדיו : יזם את החילוץ, אירגן ותאם בין כוחות ההצלה, חילק הוראות בצעקות על כולם, וכל זאת מבלי שאיש מהעוסקים במלאכה ידע בדיוק מיהו ומה הוא עושה במקום הזה בכלל. למעטים מביניהם שלף את ארנקו, הציג להם בחטף את תג הבולשת והזדרז להטמינו בכיסו.

השטח נראה היה כלאחר רעידת אדמה מקומית. דחפורים ומנופים הרימו קורות בטון וערימות עפר והעמיסו אותם על משאיות פינוי. עשרות כבאים עסקו בהריסה ידנית ומבוקרת של קירות כאשר וידאו שאין שם נפש חיה או גופה מתחת להריסות. מדי פעם ניפחו שקי ברזנט מיוחדים בעזרת אוויר דחוס כדי להזיז לוחות, קירות או עמודים ובעזרת ציוד אופטי, סיבים ומצלמות בדקו מתחת לכל אבן, מחפשים אחר גופות או ניצולים. בצד כבר עמדו הכן ארבעה אמבולנסים, לקלוט את ארבעת הנעדרים, יהיה אשר יהיה מצבם. על פי הוראותיו הנחרצות של קולין, אמבולנס אחד מהם היה משוכלל יותר, וכלל מכשור להצלת חיים בשטח, כולל רופא ואח המתמחים בטיפולי טראומה ובניתוחי חירום. שלושת האמבולנסים הנוספים יועדו עבור הובלת הגופות, אף על פי שלא היה יכול להסביר זאת לאיש. מהיכן הילדים נכנסו, לעזאזל! הדלת למחסן היתה נעולה ומאובקת. איש באמת לא פתח אותה מזה שנים רבות! הזמן נמשך והעבודות התארכו, עקב התעקשותו של קולין להניח שמישהו עדיין חי שם מתחת להריסות. לעיתים תהה קולין, אם יש בכך צורך בכלל, שהרי הנבואה דיברה במפורש רק על שלושה הרוגים, ולכן אחד מהארבעה ימצא חי בכל מקרה, גם אם הפינוי יהיה מהיר וגם. במחשבה נוספת העדיף שהחילוץ יהיה עדין כדי לא להחמיר את מצב הפגיעות בגוף, שהוא הניח שהן קיימות. הנבואה לא סיפקה פרטים על מצב הפגיעה של הניצול שעדיין רוח באפו.

'חייב להיות פתח נוסף!' חלפה מחשבה בראשו. זה עשוי היה להסביר הכל, אם ימצא פתח נוסף כזה. דרכו נכנסו ויצאו הילדים, וכך החמיץ את ההזדמנות לשינוי הנבואה מלכתחילה.

קולין נטש את עמדתו והלך אל משרדה של המנהלת, שעיקר טרחתה היה לוודא שיום הלימודים לא ירד לטמיון, ואיש מאנשי בית הספר, צוות ההוראה והתלמידים כאחד, לא יפריע ולא יפגע. "אני צריך לראות את תוכניות הבניה של אולם הספורט הזה," אמר לה.

"מדוע?" שאלה שרה דייוויס.

"יתכן והיה פתח נוסף למרתף מתחת לאולם, ואני רוצה לדעת איפה הוא."

המנהלת הרהרה קמעה. "בטוח שהיה שם עוד פתח ליציאת חירום," אמרה. "לפי התקן אסור לבנות מרתף ללא יציאת חירום נוספת."

"את יודעת איפה הפתח הזה?"

"לא."

היא קראה להנרי דויל, אב הבית, וביקשה ממנו להביא לה את תוכניות המבנה. הוא שב לאחר כמה דקות נושא גליל נייר תחת בית שחיו. על שולחנה הוא פרש אותו והשלושה עיינו בו. "הנה, זו חייבת להיות יציאת החירום," אמר קולין, והצביע על קצה המרתף.

"זה נראה כמו תעלה המובילה מחוץ למבנה, ויוצאת בשדה שמעבר לגדר בית הספר," אמרה שרה.

"זה מסביר איך הילדים נכנסו פנימה," הנהן קולין. "לכל

הרוחות, למה לא הבנתי את זה קודם?"

הוא עזב את משרדה כמעט בריצה, ויצא משער בית הספר. היא הקיף את הגדר והחל לחפש את פתח יציאת החירום באזור המשוער לפי התרשים שראה זה עתה. זמן ממושך חיפש ולא מצא שום רמז לפתח כזה. כעת הצטרפו אליו גם המנהלת ואב הבית, ושלושתם חיפשו לשווא, והיו אובדי עצות.

"אולי שינו את התוכניות והפתח נבנה במקום אחר," אמר הנרי. קולין גירד בפדחתו. היה זה שדה בור, שהכיל כעת רק עשבים שוטים וטרשים, ומהמורות רבות. שיחי בר היו פזורים במקומות רבים, נאבקים בינם לבין עצמם על מיקום טוב יותר, לקבל את קרני השמש.

"מה זה שם?" שאל הנרי, והצביע על שקע בקרקע כשלושים מטרים מהם.

"הייתי שם קודם, זה נראה לי כמו באר עתיקה ויבשה," השיב קולין.

הנרי חשב מעט. "אני כבר שלושים שנה אב הבית בבית הספר הזה, ולא זכור לי שהיתה כאן באר או תשתית כלשהי של מים. בואו ניגש להציץ בה מקרוב."

הם דילגו על אבנים ורמשו כמה עשבים בדרכם לשם, ובחנו היטב את המקום.

"זו לא באר, רק אבני השפה מסביב יוצרים תדמית כזאת," המנהלת חיוותה דעתה.

"ראו, יש כאן כמה עשבים רמושים ואדמה מעוכה," אמר אב הבית. "כאילו מישהו עבר כאן כמה פעמים, ויצר שביל מלאכותי לכיוון הכביש העוקף של בית הספר."

"אתם צודקים, זאת הכניסה - כלומר יציאת החירום למרתף!" הכריז קולין בבטחה. הוא הצביע על כמה בליטות של מוטות ברזל בצורת האות ח', שהיו נעוצים אחד מעל השני בדופן הבור, ויצרו שלבי סולם. "השיחים והטרשים הסתירו לי את הסולם הזה בפעם הראשונה כשהצצתי פנימה."

"אתה חושב שהם גרו במרתף הזה באורח קבע?" שאלה שרה. "יתכן, כמו גם האפשרות שהם אימצו את המקום להסתתר ממישהו, או כמקום בילוי סודי משלהם."

שרה נעצה בו לפתע מבט מוזר. "אמור לי, איך אתה כל כך בטוח שארבעת הילדים האלה נמצאים למטה? ומדוע אתה סבור שמישהו מהם שרד עד היום?"

קולין נאנח, סב לאחור והחל לחזור לשטח החילוץ. "אני סוכן של הבולשת הפדראלית," אמר, "ועשיתי אחד ועוד אחד. כל הרמזים מובילים לזה, ויש הרבה ראיות נסיבתיות שתומכות בזה."

המנהלת רצתה לשאול אותו שאלות נוספות, אך הוא כבר התרחק, ולא נותר לה אלא להתחיל לפסוע בעקבותיו חזרה אל משרדה.

החשיכה החלה לרדת, וטרם נמצא דבר. המחלצים החלו לשקול את הרעיון להפסיק בנקודת זמן זו ולחדש את הפעולות מחר עם שחר. קולין התנגד לכך תחילה בצעקות, ולבסוף שאג: "אתם לא מסיימים עד שאני רואה במו עיני את ארבעתם!"

המחלצים משכו בכתפיהם והמשיכו במלאכה. רק סמוך לחצות התגלתה הגופה הראשונה. שעה אחרי כן חולצה מתחת להריסות ילדה חיה, שזוהתה כחואניטה בת התשע, שקיבלה טיפול ראשוני בשטח והובהלה לבית החולים במצב אנוש. היא סבלה מכמה שברים ומעיכות ובעיקר מהתייבשות. הרופא היה משוכנע שאיחור בחילוץ של כמה שעות היה מביא למותה הוודאי. סמוך לשעה ארבע לפנות בוקר חולצה הגופה האחרונה.

קולין הזיע. הוא התחלחל רק למחשבה שעליו "לבשר" על כך לאד.

פרק 38

היום הכל קרס.

נקישות עדינות העירו את אד מעט לפני עלות השחר. כמות המחשבות הטורדניות שהעסיקה אותו הלכה ותפחה בקצב מטריף דעת. נותר לו יום אחד לחיות, אם להאמין לנבואת מיסטר X, כלומר נותרו לו פחות מעשרים שעות לנסות ולשנות את המאורע המבעית הזה.

'היום אני חייב לשמוע כמה בשורות טובות!'

הנושא הבא שהעסיקו היה בתו. מזה יומיים שלא שמע ולא ראה את סנדרה. שום קשר טלפוני לא הצליח לכונן. היא לא השאירה הודעות או רמזים בשום מקום. זאת ועוד: יום לפני נעלם קליף ג'ונסון, הקוסם, מבלי להשאיר עקבות. תעלומה זוטא נוספת. עניין שלישי: קולין נעלם מהשטח מאתמול בבוקר. הצוות כולו נגזז כעשן מתפוגג. הוא ניסה להיזכר בימים הקודמים, רק לפני כשבוע, שכל הצוות ישב ודן בבעיות וחיפש פתרונות, והכל חיזקו וניחמו זה את זה.

'היום חייבת להימצא פריצת דרך!'

הנקישות בדלת החיצונית היו הפעם נחושות יותר. אד קלט שמישהו מתדפק על דלתו, והוא התעודד קמעה. הצצה חטופה בשעון על השידה לימדה אותו שהשעה כעת חמש בבוקר. הוא נחפז להזדקף, מסוקרן מי הגיע לביתו בשעה כה מוקדמת. בסתר ליבו קיווה שיראה את סנדרה, ואולי גם את קולין וקליף. אבל רק קולין היה שם, והוא נכנס והתיישב על הספה. הוא נראה לאד חיוור מהרגיל.

"היי... תן לי כמה דקות להתרענן," ביקש אד.

קולין עצם את עיניו, מחפש דרך להתחיל את בשורתו, ולפתע התעורר. אד כבר ישב נינוח מולו והתבונן באורחו המנומנם.

"מה שלומך?" שאל אד. "אתה נראה כאחד שלא ישן כל הלילה."

"באמת לא ישנתי כל הלילה."

"להכין לך קפה?"

"לא, תודה... ואתה - מה שלומך?"

אד נאנח. "אתה יודע מה הדבר היחיד שנותן לי תקווה עדיין? אותה נבואה שלא התגשמה במלואה... אתה זוכר אותה? זו עם הגג שקרס באולם בית הספר, שבו היו אמורים למות שלושה ילדים..."

קולין השתנק. "אוסססס... ונדם."

"יש לך משהו חדש לספר? אתה יודע איפה סנדרה? וקליף?"

קולין הניד בראשו. "אין לי מושג."

הוא כבש את מבטו בשטיח. "שמע, אד, יש לי בשורה לא טובה לספר לך."

אד נשא פניו לעברו. "ובכן?"

"זה בדיוק בהקשר לנבואת הגג שקרס... כל הלילה הזה עבד"

צוות חילוץ שפינה את הריסות הגג שקרס, וגם של המרתף שמתחתיו. ושם... ושם... באותו מרתף, נמצאו גופות של שלושה ילדים, שני ילדים וילדה אחת... וילדה נוספת נמצאה בחיים, והיא נמצאת כעת בבית חולים..."

אד החוויר כסיד. "מה שאתה אומר שאין אפילו נבואה אחת
 שלא התגשמה!"
 קולין הנהן.
 "זו בשורה רעה באמת!" לחש אד לעצמו. "לכל הרוחות
 והשדים, אני הולך למות מחר..."
 קולין היה חסר אוניס ולא ידע מה להשיב.
 מחשבותיו של אד התרוצצו במהירות. לא נותר הרבה זמן... לא,
 בעצם לא נותר זמן כלל וכלל! מה עוד אפשר לעשות ביום האחד
 לפני האחרון שנותר לך עלי אדמות?
 'הרגע, אד', פקד על עצמו, 'אם תתקף בפאניקה לא תצליח
 להגיע לשום מקום. שמור על קור רוח וחשוב בהיגיון!"
 "קולין, זה הזמן להפגיש אותי עם הצוות המקביל שלכם."
 "איזה צוות מקביל?" קולין פער לרווחה עיניים תמהות.
 "צוות החשיבה שהקמתם במקביל לצוות שלנו, אתה זוכר?"
 קולין התקשה לעקוב אחד דבריו.
 אד איבד את סבלנותו. "אינך זוכר? כאשר גייסת אותי לצוות
 שלך, טענת שגיניס אספה צוות נוסף של מומחים מתחומים שונים.
 אמרת שיהיו שם פאראפסיכולוג, עתידן, אסטרוולוג
 וספירטיואליסטית. לפי דעתי הגיע הזמן, אם כי באיחור רב,
 שנפגש יחדו ונראה לאן הם הצליחו להתקדם."
 קולין הביט באד כאילו נפל מהירח. "אתה שואל ברצינות?"
 שאל כלא מאמין למשמע אוזניו.
 "כמובן. אני תמיד שואל ברצינות! אני חייב להיפגש היום עם
 הצוות המקביל!"
 "אין שום צוות מקביל, אד, אמר קולין בשקט.
 משפטו האחרון של קולין הכה באד כברק. "אתה זוכר או אינך
 זוכר שדברת על הצוות הזה?"
 "אני זוכר טוב מאוד כל מה שאמרתי, אד. בפועל הצוות הזה
 התפרק מייד לאחר הכינוס הראשון שלו."
 "התפרק?" שאל אד בדאבון לב, "מדוע?"
 קולין משך בכתפיו. "אני יכול להגיד לך רק מה שסיפרה לי
 ג'ניס... היו שם מאבקי כבוד ויוקרה, אנשים עם אגו מנופח, כל
 אחד רצה למשוך לכיוון שלו ולשלוט באחרים... באותה פגישה הם
 לא הצליחו להסכים על שום דבר, וג'ניס התרשמה שהם רק
 הצליחו להפחיד האחד את השני. הישיבה התפוצצה וג'ניס סיכמה
 שיהם לא נפרדו כידידים!"
 אד עצם את עיניו. "הישיבה הזאת הוקלטה?"
 קולין חשב רגע. "יתכן שכן. בחדר הישיבות של ג'ניס יש מצלמה
 נסתרת והיא נוהגת להקליט כל מה שמתרחש שם."
 "תוכל לסדר לי לשמוע את הישיבה ההיא?"
 "מה אתה חושב למצוא שם?"
 "לא יודע... אבל כעת אני במבוי סתום, והדבר היחיד שעולה
 בדעתי זה לבחון כל דבר אם הוא יכול לשמש לי כקרש הצלה."
 "אני אסדר לך את זה," הבטיח קולין.

פרק 39

האפילה בתוך שק הבד השחור גרמה לה לאובדן תחושת הזמן
 והמרחב. השעות נדמו לה כימים, הימים חלפו באיטיות כנצח. מדי
 פעם גם נרדמה, והגבולות של הערנות והשינה נטשטשו. גוליבר לא
 הורגש כלל, למרות שהיה סמוך אליה כצל. מדי פעם ליווה אותה
 כבקשתה, או הגיש לה מזון ומשקה. כאשר הסירה את שקית הבד

כדי לאכול, הוא עצמו עטה על ראשו גרב משי נשית, שטשטשה כראוי את תווי פניו.

'רק לפי מימדי גופו אוכל לזהות את האיש הזה, סברה, אך ידעה שזיהוי מסוג זה אינו קביל בבתי הדין.

למרות שתחושת הזמן התעמעמה, היא הניחה שהיום הוא זה לפני האחרון של נבואת המוות. היכן אביה, מה מעשיו, כיצד הוא מתכונן, לא יכלה אפילו לדמיין. האם קולין מסייע לו? האם מצאו פריצת דרך כלשהי ויש להם בשורות טובות?

היא הניחה שאביה גם דואג לה עצמה, כמובן. הוא לא שמע ממנה מזה יומיים, ואין לו מושג מה עלה בגורלה. לרגע אחד הבליחה בה מחשבה מצמררת חדשה: אולי היא עצמה תרצח על ידי חוטפיה, וזו הבשורה שאביה ישמע מחר? זו סיבה לקבל דום לב! היא חשה גל קור בעצמותיה למחשבה הזאת.

מוחה התרוקן ממחשבות לכמה רגעים, וגל נוסף חדש הגיע. קליף היה כעת מושא אכזבתה. האיש שתלתה בו תקוות רבות התאייד. מדוע נעלם לא הבינה. נפל עליו פחד? סוג של מעילה באמון? בגידה? לא יכול היה להודיע, לשטוח בפניהם את מניעיו להסתלק מן העסק? היא לא ידעה אם תוכל לסלוח לו על כך. רחש קל נשמע מכיוונו של גוליבר. הוא קם ממקומו והלך למטבח, כדי להוציא משהו מן המקרר. מרחוק היא שמעה אותו מסנן קללה חרישית בין שפתיו, וזמן קצר לאחר מכן הוא החל לשוחח עם מישהו בטלפון הנייד שלו.

"אני צריך לצאת להביא אוכל," שמעה אותו.

ואחר כך: "אל תדאג לה, היא תהיה בסדר."

ואז: "אני אחראי! היא לא תצליח לברוח..."

ולבסוף: "בסדר, אני מכפיל את הקשירות."

השיחה נותקה, וגוליבר שב מן המטבח.

"אני יוצא להביא דברים," אמר לה, "ואני צריך לוודא שתהיי

כאן כשאחזור."

הוא לבש את גרב המשי על ראשו והסיר את השק מעל ראשה, ואז חתך סרט דביק מתוך סליל רחב, והדביק על שתי לחייה. כעת לא יכלה לצעוק, לו רצתה. הוא שב והלביש את השק על ראשה. לאחר מכן הוא חיבר חבל נוסף בין רגליה הקשורות, אל רגלי הספה, ואת החבל הקושר את ידיה מאחורי גבה הידק בחבל נוסף אל רגליה. היא לא תוכל לברוח, אף אחד בעולם לא יוכל לצאת מתוך רשת החבלים הזאת ולהימלט.

הנשימה כעת קשתה עליה פי כמה. היא הקשיבה איך הדלת נפתחת ונטרקת, וננעלת מאחוריו. דממת מוות השתררה בחדר. היא ניסתה להתפתל, אך הספה היתה מסיבית וכבדה יותר ממנה, ושום תועלת לא הפיקה ממעשה זה. לכן שבה והרגיעה את עצמה. 'עכשיו יש לי למה לחכות', חשבה בעגמומיות, 'שהוא יבוא ויסיר את סרט הדבק מפיה, ואולי יכבד גם אותה במה שיביא'.

כמה רגעים חלפו לא ידעה, אך לפתע רחש מוזר, חלוש וחרישי, נשמע מכיוון הדלת. כמו גירוד של עכבר או חרק גדול. סנדרה היטתה את אוזנה והקשיבה. הרשרוש הלך והתחזק. מישהו, או משהו, היה מאחורי הדלת החיצונית.

'רק זה מה שחסר לי עכשיו, שאיזה עכברוש יטייל לי בין הרגליים', חשבה באימה.

אבל זה לא היה עכברוש, מפני שיצור מן הסוג הזה לא יודע לפתוח דלתות נעולות, ומי שהיה מאחורי הדלת ידע. הדלת החיצונית נפתחה, ומישהו נכנס פנימה.

'הוא בטח חזר לבדוק אם אני לא מנסה לברוח', אמרה לעצמה.

פתאום הוסר שק הבד מעל ראשה. היא מצמצמה, מנסה להגן על עצמה בפני האור הפתאומי שהציף את עיניה. האלמוני החל להסיר את הסרט הדביק שעל פיה.

"מי אתה?" שאלה, מייד לאחר ההסרה.

ראייתה המטושטשת החלה להצטלל, והיא ראתה איש זר, בעל שיער שחור מתולתל ופיאות לחיים ארוכות, רוכן לצידה ונעזר באולר קטן לחתוך את החבלים הכובלים אותה.

"ששש... שקט... היסה אותה הזר בלחישה.

משום מה הקול היה מוכר לה, בניגוד למראה שלא ראתה מעודה.

"קליף?" קראה בהפתעה.

"אולי תצדקי חזק יותר?" נזף בה בקול נמוך. "אם הוא יחזור ויתפוש גם אותי, אף אחד לא יבוא לשחרר את שנינו..."

סנדרה שכחה כל מה שחשבה עליו אך לפני מספר דקות. יהא אשר יהא, על מעשהו זה היא תסלח לו, ואף תכיר לו תודה!

"אבל איך... איך מצאת אותי?"

"אספר לך הכל אחרי שנסתלק מכאן," הבטיח לה בלחש,

"הבריון ההוא עלול לחזור כל רגע..."

עתה היתה משוחררת מן החבלים החתוכים, שהיו פזורים למרגלותיה. היא הבחינה שהוא נושא עמו תיק בד. הוא הסירו מעל כתפו ופתח אותו.

"החליפי את הבגדים שלך באלה שבתיק, כולל הנעליים," לחש, "וחבשי את הפאה ואת משקפיים."

סנדרה פשטה בזריזות את בגדיה העליונים, ולבשה שמלה שחורה ומרהיבה. היא חלצה את סנדליה ונכנסה לתוך נעלי העקב הגבוהות שהביא עימו, שהתאימו בדיוק למידתה. בשק מצאה גם פיאה נוכרית של שיער בלונדיני ארוך וגולש, אספה את שיערה וחבשה אותה. גם משקפי שמש גדולות מצאה בתיק, ומול עיניו הפכה סנדרה תוך רגע קצר לדוגמנית חטובה ומושכת.

"מה לעשות עם הבגדים שלי?" שאלה.

"נשאיר אותם כאן," פקד בקול נמוך.

"למה?" לחשה.

"אבל נסתיר אותם כדי להרוויח קצת זמן... אסביר לך אחר כך," החזיר בלחישה. הוא גלגל את נעליה ובגדיה לצרור דחוס והטמין אותם מאחורי הספה, ואז משך אותה אחריו במהירות לעבר הדלת. הוא הציף החוצה, ווידא שהשטח פנוי. שניהם יצאו מן הבית והחלו לפסוע ברחוב השקט.

"יש לך כאן את הטלפון הנייד שלך? אני רוצה להתקשר לאבי," ביקשה.

"לא, השארתי את הטלפון במכונית," השיב.

"למה לא באת עם הטלפון?" גערה בו. "איך אוכל ליצור אתו קשר?"

"אני מבקש סליחה שהצלתי אותך בלי הטלפון עלי," הרכין את ראשו, "אבל גם בפעם הבאה שאציל אותך לא אבוא עם הטלפון. לא אבוא עם שום חפץ מיותר שלא אזדקק לו לצורך ההצלה."

היא חייכה. "לא התכוונתי לכעוס עליך... איפה הרכב שלך?"

"שני בלוקים מכאן, ברחוב המקביל," השיב.

"ספר לי איך הגעת אלי, ולאן בכלל נעלמת לנו בימים

האחרונים?"

"קודם נסתלק מכאן," הבטיח לה, "אחר כך יש לי הרבה מאוד

מה לספר לך!"

היא הביטה היטב על לחיו. "לאן נעלם הזקנקן המיוחד שלך?"

"הזקנקן הדק לא היה אמיתי, אלא מודבק. זה היה הסמל

המסחרי שלי כקוסם," ענה.

לפתע קפאה סנדרה על מקומה. "עמוד במקום!" ציוותה בלחש, "והמשך לדבר כאילו אנחנו בני זוג!"
קליף ציית. "אני אמן התחפשות ושינויי תדמית," סיפר לה. "פעם אחת הופעתי על הבמה במשך למעלה משעתיים, והחלפתי דמויות חמש פעמים. כל הקהל היה בטוח שמופיעים בפניו חמישה קוסמים שונים."
ואן שחורה בעלת חלונות כהים התקרבה אליהם בנסיעה איטית וחלפה על פניהם. גוליבר נהג בה, לטש לעברם מבט קצר והמשיך בנסיעתו.
"זו המכונית שחטפה אותי וזה היה השומר שלי," אמרה בקול נמוך.
המכונית פנתה מעבר לעיקול ונעלמה משטח ראייתם. "לכן החלפנו שם את הבגדים. כעת חייבים להסתלק מכאן," הגיב קליף, והשניים החלו להתקדם לרחוב המקביל.
"יכול להיות ששכחתי להודות לך?" שאלה אותו.
"לא יכול להיות," השיב.

פרק 40

אד הרהר בחיך חמוץ על קורותיו היום הזה, החל מיקיצתו. כמה עוד דברים יכולים להשתבש? איזה מהלומות נוספות יוסיף לספוג? דומה שלא יכול להיות גרוע יותר. הוא נמצא בתחתית החבית, ומכאן יכול המצב רק להשתפר.
הוא סיים עתה להתקלח, והתלבש לקראת יציאתו לבית החולים. פרופסור דאג בייטס, קרדיולוג מומחה שיצאו לו מוניטין של אחד המעולים במקצוע, יקבלו הלילה ויעלה אותו על שולחן הצינתורים. אד הכין לעצמו תיק לשהות של יממה בבית החולים, והכניס לתוכו ציוד רחצה וגילוח, סט בגדים להחלפה ונעלי בית.
לאן נעלמה סנדרה? מדוע נעלם קליף? מדוע קולין לא נמצא כאן, לסייע לו וללוותו בשעותיו הקשות?
העלמה המסתורי והמפחיד של סנדרה היה עבורו אניגמה. האם היא בריאה ושלמה? הוא לא ידע אפילו אם היא חיה. אולי ידם של המתנקשים השיגו אותה? אד לא ידע על מה לחשוב. רק כעת הבין עד כמה היא חסרה לו. לא כך קיווה לצאת לבית החולים, בגפו. הוא היה משוכנע שבערב הזה הוא יהיה כל העת בחברת בתו היחידה, שהבטיחה לשמור עליו מכל משמר, ונראה שלא תזכה לקיים את הבטחתה. מצב רוחו היה שפוף והמשיך לצלול למעמקים.
לפתע נשמע צלצול בדלת דירתו.
'מישהו הגיע לסייע לי', חלפה מחשבה בראשו, והוא חש הקלה כלשהי במצב רוחו. הוא פתח את הדלת. שני שוטרים לא מוכרים היו שם. הוא הניח שהיו אלה אנשים שקולין שלח ללוותו לבית החולים.
"ערב טוב," אמר.
"שלום," אמר אחד מהם, "אתה אדוארד גארווין?"
"כן."
"באנו לקחת אותך לתחנת המשטרה."
"לתחנת המשטרה?" התפלא אד, "אתם כנראה טועים, אני צריך להגיע לבית החולים הערב."
שני השוטרים נכנסו פנימה, והבחינו בתיק שהכין. "אתה התכוונת לצאת עכשיו?" שאל השני.
"כן, לבית החולים, יש לי צינתור הערב."

"התוכנית שלך תידחה למועד אחר, אתה צריך להתלוות אלינו לתחנת המשטרה."

"מה פתאום לתחנת המשטרה?" תמה אד. "אתם האנשים של קולין? הוא שלח אתכם אלי?"

"איננו מכירים אף אחד בשם קולין, אדוני. אתה צריך לבוא איתנו."

"אבל מדוע? מה פתאום שאבוא אתכם?"

"אנחנו עוצרים אותך, אדוני. יש לנו צו מעצר חתום ע"י שופט. אד לא האמין למשמע אוזניו. "מעצר? מה פתאום? יש לכם בוודאי טעות בזיהוי או בכתובת."

"אתה דוקטור אדוארד גארווין?" חזר ושאל השוטר הראשון.

"בוודאי, זה אני."

"הנה צו המעצר על שמך, אדוני."

אד החל לאבד את שלוותו. "על איזו האשמה מדובר, אם אפשר לגלות לי?"

"אונס, אדוני. שתי מטופלות שלך התלוננו שאנסת אותן."

אד הרגיש כיצד אוזל הדם מרקותיו. "אתם מדברים ברצינות?"

"אנחנו מדברים בכל הרצינות, אדוני. אתה מכיר את זכויותיך? כל מה שתגיד עכשיו עלול לשמש כנגדך בבית המשפט. אתה זכאי לשיחת טלפון אחת..."

"אני מכיר את זכויותי, קטע אותו אד, אבל תבררו עוד פעם אם לא נפלה אצלכם טעות כלשהי. אני לא אנסתי אף אחת, לא מטופלת שלי ולא אף אשה אחרת בעולם. הטעות הזאת יכולה לעלות לי ביוקר, והייתי מעוניין שתגלו אותה כעת, כמה שיותר מוקדם, כל עוד לא קרה שום נזק."

"את זה נעשה בתחנת המשטרה, אדוני."

אד התיישב על הספה הסמוכה. "אני מבקש מכם להתקשר אל קולין, סוכן ה-FBI, שאני עובד איתו בימים האלה על נושא סודי וחשוב מאוד. אני משוכנע שהוא יוכל להסביר לכם מה המצב."

"לא קולין ולא אף אחד במדינה יכול לעשות משהו בנדון, אדוני, התעקש השוטר הראשון, "אתה חייב לבוא איתנו כעת לתחנת המשטרה. ואם היית מקבל את העצה שלי, אדוני, חבל שתבזבז את השיחה שלך על אותו קולין, מפני שהוא לא יוכל לעזור לך. הייתי מציע לך להתקשר לעורך הדין שלך."

"אין לי עורך דין, ספק אד את כפיו, "מעולם לא עברתי שום עבירה ומעולם לא הסתבכתי עם החוק!"

"אם לא תמצא לך עורך דין, המדינה תמנה לך אחד כזה, אמר השוטר."

"רגע אחד, רגע אחד, " אד החל לחשוב במהירות, "אמרת ששתי מטופלות שלי התלוננו שאנסתי אותן, נכון? אז היות ומדובר שטעות, כל מה שצריך זה להפגיש אותן אתי, והן תאמרנה לכם מיד שלא בי המדובר, והפרשה תסתיים עוד הערב."

"זה לא עובד ככה, אדוני. שתי המתלוננות יצטרכו לזהות אותך במסדר זיהוי תקני, וזה אורך זמן. צריך למצוא עוד כמה גברים שדומים לך, ולדעתי בתוך יומיים יתבצע המסדר הזה."

אד חש כיצד עולמו חורב עליו. 'הרי לך, חשב לעצמו בלעג, 'חשבת שאתה בתחית? שהדברים לא יכולים להשתבש יותר? אז הנה לך, קבלת הוכחה מהירה שאין גבול לטירוף המערכות הזה!' אד דימה בנפשו שהנה, הלחץ בחזהו מתחיל להקדים. השעה היתה תשע בערב, ואם הם היו מאחרים בשלוש שעות, היתה לבטח הבשורה הזאת גורמת לו לדום הלב שהובטח לו בנבואה... אם כך, בשעות הבאות תגיע בשורה מרה עוד יותר, זו אשר תהלוס בו את מכת המוות..."

אד התפלל שלא יהיה לבשורה קשר לבתו סנדרה. לבו באמת לא
 יעמוד לו לשמע בשורה על מותה, חס וחלילה.
 הוא לטש מבטו בשני השוטרים בעלי המבע האטום. הם רק
 נשלחו למלא את תפקידם, ומבחינתם הם עושים זאת כהלכה. איך
 אפשר להסביר להם כמה שאין למשימתם כל הצדקה או קשר
 למציאות, ואיזה נזק הם גורמים לו?
 "הביטו, אתם בוודאי רק ממלאים את תפקידכם," הפעיל את
 הניסיון האחרון, "אבל אני חייב להגיע לבית החולים לצינתור
 דחוף בלבי. אתם יכולים לבוא יחד אתי לבית החולים ולראות במו
 עיניכם איך אני מתאשפז על שולחן הניתוח. אולי תדחו את מועד
 המעצר שלכם ביומיים? אני אתלווה אליכם ברצון עד אשר
 תיווכחו לדעת שהכל עורבא פרח, לא מדובר בי כלל וכלל."
 "אתה חייב לבוא איתנו עכשיו לתחנת המשטרה לחקירה
 הראשונית. אתה תלון הלילה בבית המעצר. בקשר ללב שלך, אין
 לך מה לדאוג. יש שם רופא תורן שבמקרה חירום ידע מה לעשות."
 "אפשר לקחת את הטלפון הנייד שלי?" שאל אד בתקווה.
 השוטר הניד בראשו. "השאר אותו כאן, כדי שנחריס ממך פחות
 חפצים כשתגיע לתחנה."
 "איך נפלה עלי הצרה הזאת, לכל הרוחות?" מילמל אד. הוא
 קם, נטל את תיקו, ויצא עם השוטרים אל הניידת הממתינה
 למטה.

כעשרים קילומטרים בקו אווירי משם, נכנסו קליף וסנדרה לתוך
 רכבו.

"דבר ראשון, איפה הטלפון?"

הוא פתח את תא הכפפות והוציא מתוכו את המכשיר. היא
 הפעילה אותו, והקשישה את המספר. היא האזינה לצליל החיוג
 ופלטה: "הוא לא בבית. אנסה את הנייד שלו." כעת הקישה מספר
 נוסף והאזינה. לאחר רגע ממושך הפטירה בארשת של אזובה,
 "הוא לא עונה גם בנייד שלו. איפה הוא יכול להיות?"
 לפתע הרים קליף את ידו אל מאחורי ראשה, והדף אותה כלפי
 מטה. "התכופפי מייד!" פקד בלחש, צלל תחתיו והנמיך ראשו
 מתחת לקו השמשה.
 "מה קרה?" לחשה בחשש.

"הואן השחורה מחפשת אחרינו," השיב לה. השניים נדמו.
 המכונית הגיחה מעבר לפינה ופנתה לכיוונם. גוליבר נסע לאט,
 סורק בראשו את הצדדים לחפש אחר שני הנמלטים. קליף וסנדרה
 עצרו את נשימתם כאשר חלף במקביל למכוניתם, והמשיכו
 להשתופף עד אשר פנה לעבר הבלוק השכן.
 קליף הזדקף והתניע.
 "לאן נוסעים?" שאלה אותו.
 "אני יודע לאן אנחנו לא נוסעים, וזה לבית שלך. הם עוקבים
 אחרייך שם כבר כמה ימים."
 "אז לאן אתה נוסע עכשיו?"
 "למוטל הכי עלוב שאת יכולה להמליץ לי," השיב.
 היא הרהרה מעט. "אני סומכת על הבחירה שלך."

פרק 41

"גיון סמית," אמר קליף.

קליף עמד מול חלון סגור, ובו כמה חורים עגולים שדרכם ניתן
 לשוחח. מאחורי החלון ישב קשיש סמוק לחיים בתוך תא קטן
 מידות, וגבה את הכסף עבור שכירת חדרי המוטל 'סקיילארק',

מלון דרכים עלוב מן הסוג שאיש לא יטרח להעיף בו מבט שני, אם דרך המקרה הבחין בו בפעם הראשונה.

'בטח, בטח, ג'ון סמית', חשב הקשיש שבתא, 'כל יום מגיעים אלי איזה חמישה ג'ון סמיתים כדי לדפוק את הפרוצה שהם מביאים אתם.'

"חדר אחד או שני חדרים?" שאל.

קליף נשא מבטו לעבר סנדרה. היא הרהרה שבריר שניה.

"חדר אחד," אמרה.

"שישים דולר ללילה," קבע האיש את מחירו. קליף חיך

והחליק בחריץ מתחת לחלון 3 שטרות של מאה. "תשלו מראש לחמישה ימים," אמר. המחיר היה מופקע, יחסית לחדרים הקטנים והמוזנחים, אך במצבם זה היה הרע במיעוטו. כאן לא יעלה בדעתו של איש לחפשם.

האיש העביר מבעד לאותו חריץ מפתח שמספרו 22 וסימן להם את כיוון החדר. "איך ארוחות בוקר," קרא אחריהם, "וחניה רק עם ראש קדימה!"

השניים עלו לקומה השניה ונכנסו לחדר. שטיח זול עם כתמים קיבל את פניהם. ריח מעופש של וילונות מאובקים ומטהר אויר זול שתוקפו פג עלה באפם, אך הדבר לא פגם במצב רוחם. סנדרה התיישבה על כורסת הבד היחידה שהיתה שם, וקליף התיישב על המיטה.

"קודם כל אנסה להתקשר שוב," אמרה. "דרך אגב, יכול להיות שמאזינים לקו הזה?"

"איך סיכוי," הרגיע קליף. "קניתי אותו מגנב בשוק השחור,

והבעלים הרשום שלו הוא ילד בן עשר."

סנדרה חייגה ושבה לחייג ונואשה לאחר זמן מה. היא החזירה לו את המכשיר.

"ספר הכל," ביקשה.

"במה להתחיל?"

"איך מצאת אותי?"

"אה, זה היה קל. אני עקבתי אחריך כמה ימים. ראיתי את הכל וגם את אלה שעקבו אחריך. כמה פעמים חשדת בי, ורק כאשר חלפתי על פניך ועקפתי אותך, נרגעת... כל פעם הייתי בדמות שונה לגמרי, כמובן. ראיתי את החטיפה שלך, עקבתי אחריהם עד לשכונה שבה החזיקו אותך, ויומיים אני בתצפית על הבית שלך. ראיתי אותם נכנסים ויוצאים, וכאשר בפעם הראשונה השאירו אותך לבד נכנסתי פנימה לשחרר אותך."

"איך נכנסת בלי מפתח?"

"זה היה החלק הקל ביותר," הבטיח לה, "לא תמיד הייתי

קוסם, את יכולה להיות בטוחה בזה. לפני כן הייתי... בואי נאמר... מומחה בפתירת דלתות נעולות."

סנדרה ניסתה לעשות סדר במחשבותיה.

"למה בכלל התחלת לעקוב אחרי?" הקשתה, "למה נטשת את

אבא שלי?"

אד שילב את אצבעותיו. "אני לא רוצה לפגוע בך, סנדרה, אבל ראיתי בשלב די מוקדם שהכיוון של אביך לא יוביל אותו, ואת החקירה כולה, לשום מקום. אני לא מאשים אותו בכלום, כמובן. הוא היה מעורב רגשית בבעיה, ולכן לא יכול היה לפעול באופן אובייקטיבי. הוא היה תחת לחץ נוראי ולדעתי אף אחד אחר לא היה יכול להגיע לפריצת דרך במצבו."

"אז מדוע עזבת אותו? יכולת לדבר אתו, לייעץ לו, לכוון אותו.

הוא איש פתוח מאוד."

"לא עזבתי אותו. הוא המשיך בכוחות עצמו, ולא היה זקוק

לעזרתי. למעשה, כל אימת שנזקק לי הייתי שם, וזה היה רק

באותם שעות ספורות שהוא חקר את הנביא. אני השגחתי עליו מהחדר הסמוך. אני הייתי זה שהזעיק את הצוות הרפואי כשהנביא ניסה לתקוף את אד, ביום האחרון לפני שמת בלילה. "אז מה עשית?"

"התחלתי לערוך חקירות משל עצמי. לחפש כיוונים חדשים. לא סיפרתי לאיש, גם לא לקולין, שהיה עסוק עד מעבר לראשו בנבואות ובהוראותיה של ג'ניס, ואני יכול לספר לך שהתקדמתי לא רע."

"כיוונים חדשים?" תהתה.

"כן. אחד מהם היה לחפש את המטפל הצמוד של הנביא מקרב אנשי הצוות הרפואי. מהר מאוד גיליתי אותה: אחות יפהפיה בשם ורוניקה. אחד מן הכישורים המיוחדים שלי זה להתחבר עם אנשים, כידוע לך, ומהר מאוד התיידדנו. מהשיחות שלנו התברר לי משהו מדהים. היא ידעה היטב שהוא מתעורר בלילות ומדבר. היא היתה מקשיבה לו, עוד הרבה לפני שהחלו לשים לב לתכנים של דבריו, והרבה לפני שהחלו להקליט אותו."

עיניה של סנדרה התרחבו. "והיא זוכרת את מה שאמר?" "לא היה לה צורך לזכור, מפני שהיא סיפרה לי שהיא כתבה את הדברים ששמעה מפיו ביומן האישי שלה."

סנדרה קפצה ממקומה. "אז יכול להיות שיש שם עוד נבואות?" "לא יכול להיות, אלא בוודאות גמורה. והרבה." "אפשר יהיה לבקש ממנה לעיין ביומן שלה?" "שאלה בהתרגשות. לא יהיה בזה לא צורך ולא תבונה," השיב בשלוות נפש. "מדוע?"

"נו, טוב," נאנח, "את חייבת להבין, שלא תמיד הייתי איש תם וישר... זמן מה אחרי שסיפרה לי, הצלחתי לשים עליו את ידי, צילמתי אותו והחזרתי אותו למקומו בלי שהיא יודעת על כך..." "איפה הוא?" התלהבה.

"שכפלתי אותו בשני עותקים, והם במקום בטוח," החזיר לה. "אבל חכי, זה לא הכל."

"רגע, אני עוד לא מתכוונת לסיים עם זה. מה אתה מתכוון לעשות עם העותקים האלה?"

"בינתיים להמתין, ונחשוב ביחד."

"עותק אחד הכנת עבור קולין?"

"חשבתי דווקא לתת עותק לאביך, אחרי שנדע איך הוא יצליח לעבור בשלום את הנבואה של מחר."

מצב רוחה של סנדרה התקדר בבת אחת. היא טופפה בעצבנות על ידית הכורסה.

"אינני יודעת אפילו איזה קרדיולוג אמור לטפל בו ולאיזה מרפאה הלך."

"אני משוכנע שהוא בידיים טובות כעת," ניסה להרגיעה. "בטח נצליח ליצור אתו קשר בקרוב."

"מה עוד הצלחת להשיג מורוניקה?" הכריחה את עצמה להסיט את נושא.

"היא בחורה לעניין, אבל קצת תמימה. כבר בשיחת ההיכרות הראשונה שלנו היא פלטה שאני לא הראשון שחוקר אותה על הנושא הזה בימים האחרונים. היא תיארה לי שני גברים נוספים, אחד מבוגר והשני יצעיר וענקי, שהגיעו ל'תשאל' אותה על האיש הזה, ועל הפרויקט כולו, והציגו את עצמם כאנשי משרד הביטחון."

זה היה הרגע שבו הבנתי שמישהו חיצוני עוקב אחרי כל העסק שלנו. ואז, כאשר שמעתי על ה'תאונה' עם העיתונאי שראיינתם, הבנתי שהם לא רק בעסק הזה, אלא מעורבים בו עד צוואר, ורצח לא מהווה בשבילם מכשול להשגת מטרתם."

"אז למה לא גילית לנו את כל זה באותו שלב?"

"לא היה טעם. אד היה עסוק בפעילות שלו, קולין טרוד בחקירות שלו, ואף אחד לא היה משנה משהו באותו זמן. מלבד זה, עדיין לא היו לי שום הוכחות, אלא רק תחושות בטן. אלה התחזקו כמובן כאשר הפסיכיאטר הועף מהחלון. הרגשתי שאני חייב להתקדם לבדי בדרך אחרת."

"אז מה עשית, בעצם?"

"ירדתי למחתרת, כמובן. 'הם' כבר ידעו עלינו בשלב ההוא כמעט הכל. על אביך, עליך, על קולין, על כל ההתעסקות בנביא ובפרויקט של בנזנברג. הערכתני שרק אותי עדיין לא הכירו, ותוך זמן קצר גם אלי יגיעו. וידעתי עוד דבר, שהתברר אחרי כן כמדויק - שהם ינסו לשים עליך את ידם. וכך התחלתי להחליף דמויות ולעקוב אחרייך."

"אבל איך ידעת שהם רק יחטפו אותי לצורך חקירה?" "הקשתה, למה לא חשבת שהם עלולים להרוג אותי?"

"אם הם היו רוצים להרוג אותך - ואת קולין - כבר הייתם מתים מזמן. לא, הם לא ידעו את הכל, והיה חשוב להם לדעת מה אתם יודעים או עד כמה התקדמתם. לכן השאירו אתכם בחיים. אולי רק דחו את ההוצאה לפועל עד שהזמן יתאים מבחינתם." "סנדרה חשבה מעט." "אולי גם הם רוצים לדעת איך הנבואות האלה התרחשו ואיך לשלוט בהם, וחכו שנעשה עבורם את העבודה?"

"בהחלט יכול להיות."

לפתע קמה ממקומה. "אני נכנסת להתקלח. אתה יודע כמה זמן כבר לא התקלחתי?"

"את צוחקת עלי?" "חייך קליף, "אני יודע בדיוק כמה ימים, שעות ודקות!"

"מה עוד אתה יודע עלי?" "התחלחלה."

"יותר טוב שלא אספר לך, " הרצין.

היא משכה את הכרית מקצה המיטה וחבטה בו כאשר חלפה בדרכה למקלחת.

פרק 42

"אתה מבין שהתשובות שלך לא מספקות לנו שום אליבי?" "שאל אחד החוקרים. "אתה נראה כמו אדם רציני ומכובד, אתה נשמע כמו אדם אינטליגנטי מאוד, אבל התשובות שלך פשוט לא לעניין."

אד הביט בחטף בשעונו. עשר וחצי בלילה. עוד שעה וחצי הוא נכנס לעשרים וארבעת השעות האיומות ביותר בחייו.

"מה אתה רוצה שאספר לך, אם האמת לא מספקת אותך? אתה רוצה שאתחיל להמציא שקרים? אני מודיע לכם שאתם טועים בזיהוי, ואני לא האדם שאתם מחפשים. זה יקח לכם יומיים להבין את הטעות, ואז תאלצו להתנצל ולשחרר אותי. כל זה אם אשאר בחיים עד אז, מפני שאני חייב להגיע לפני חצות לצנתור דחוף. אני עלול למות, אם לא אגיע עד חצות לבית החולים. אני רוצה שהכל יתועד, כדי שבתי תוכל לתבוע אתכם בערכאות על כך שהודעתני לכם והתרעתי ועקב המחדל שלכם איבדתי את חיי."

החוקר שהיה עד עתה רגוע, החל לאבד משהו מסבלנותו.

"הבט, דוקטור גארווין, אתה לא מקל עלינו ואתה רק מקשה על עצמך. אתה לא מסוגל לספר לנו היכן היית במועדים ששאלנו עליהם. אתה חוזר וטוען שהיית במתקן סודי של המשטרה הפדראלית, אבל לא יודע לציין את הכתובת המדויקת. אתה טוען לחסותו של סוכן הבולשת, אבל לא מסוגל ליצור עמו קשר. אתה

טוען שיש לך בת, אבל לא מסוגל ליצור גם עמה קשר טלפוני. אתה לא מספר לנו מה טיבו של אותו פרויקט סודי כביכול שאתה מתעסק בו בימים האחרונים. בנוסף, אתה טוען שאתה עומד למות, כאשר אתה נראה לי בריא מאוד, אני מוכרח לציין. "בדקנו אותך גם בדבר הזה, הוסיף החוקר השני, "במתכוון עלינו שלוש קומות במדרגות ולא במעלית. אדם שעומד למות עקב סתימת עורקים היה מתאמץ ומתנשף, והאוויר היה נגמר לו באמצע הדרך. אתה עלית כמו חייל צעיר. איך אתה רוצה שנאמין לך שאתה חייב צנתור דחוף?"

אד תופף באצבעותיו על השולחן.
"אני מוכרח להסכים שאתם צודקים בכל, מנקודת המבט שלכם. אבל תארו לכם שהסוכן קולין מקמהאון החתים את כל אנשי הצוות על סודיות, מה אני יכול לעשות? להרוס פרויקט מסווג של ממשלת ארצות הברית רק בגלל הטעות שלכם בזיהוי? הוא יצא כנראה למשימה דחופה וניתק את הטלפון הנייד שלו, אז כל הסיפור שלי קורס רק כי ברגע זה אתם לא מסוגלים לאמת את הדברים? מחר ניצור עמו קשר והוא יספר לכם כל מה שהוא יוכל. בהקשר לבתי, אני כבר שלושה ימים לא יודע היכן היא, ואני חושש לגורלה. הדבר האחרון שהייתי רוצה לשמוע שקרתה לה תאונה או משהו אחר. אבל אני לא מבין למה אני צריך להוכיח לכם את הטענה המופרכת שלכם. מעולם לא אנסתי אף אחת, אתם טועים בזיהוי, למה זה צריך להימתח על פני כל כך הרבה זמן עד שתיווכחו לדעת שאני דובר אמת?"

"יומה הקשר לצנתור הדחוף?"
"גם את זה אני לא יכול להסביר כרגע, כי זה חלק מהפרויקט המסווג שדיברתי עליו. אני אתן לך תרחיש דמיוני, להמחשה. תאר לך שכחלק מהניסוי הזריקו לי חומר ניסיוני, והחל מהלילה אני חייב להיות במעקב רפואי עד שיודעו התוצאות אם החומר פועל או נכשל. במקרה של כישלון בכימיה הזאת, אני חייב להיות מחובר 24 שעות למוניטורים בחדר הצנתורים. אני מודיע לכם כאן, בזה שאתם מונעים ממני להגיע לשם אתם מסכנים את חיי. ונותרו לי עוד פחות משעה וחצי."

החוקר הראשון לגם מן הקפה.
"הקשב, מר גארווין. יש נוהל חקירות מסודר במדינה הזאת. אתה בטח מבין שללא ראיות שמאמתות את הדברים, אין לנו סמכות לשחרר חשודים, ועוד בעבירה כל כך חמורה של סכנה לציבור. אם זה היה כל כך פשוט כמו שאתה מתאר, היינו צריכים לשחרר את כל העצורים במדינה הזאת, כי כל אחד היה יכול להמציא לנו סיפורים מן הסוג הזה."
"העניין הוא שלא סיפרתי לכם שום סיפור, הכל אמת לאמיתה. אתם פשוט עדיין לא יודעים את זה."

"מלבד זה, המשיך החוקר השני, "האונס הוא רק אחת מהעבירות המיוחסות לך. גילינו שיש על שמך עבירות נוספות בתחום ההונאה הכספית. אתה משכת בחודש האחרון כספים בכרטיסי אשראי מזויפים, בסכום מצטבר של כחצי מיליון דולר. "מה?" נדהם אד. "איזה עוד עלילות יש לכם לטפול עלי?"
"אלה נתונים שהועברו ממחלקת ההונאות של משטרת לוס אנג'לס."

"כמובן, "הסכים אד. "אני גם רצחתי את קנדי. וגם את אברהם לינקולן. ואני גם החונק מבוסטון. וצלצלו גם למשטרת בריטניה, אני גם ג'יק המרטש."

"ציניות לא תעזור לנו להתקדם בחקירה הזאת, דוקטור גארווין."

אד הביט שוב בשעונו, והחל להזיע. "עוד כשעה ורבע... אני עומד למות, ואתם שני אטומים שלא מסוגלים להבין שאתם טועים בבן האדם!" סינן.

הוא תפש את ראשו בשני ידיו.

"אני לא אצליח לצאת מכס ולהגיע בזמן לצנתור", אמר לעצמו ביאוש. "אני לא יודע איך אצליח להישאר בחיים ביממה הבאה. חשוב! חשוב!"

הוא קם ממקומו והתהלך הלוך ושוב מן השולחן עד לדלת.

"אתה לא הולך למות כאן. לא יקרה לך שום דבר במעצר ביממה הקרובה", אמר החוקר הראשון.

"לכו שניכם לכל הרוחות!" פלט אד בזעף. "אתם עוד תאלצו להתנצל בפני סנדרה, ואחרי כן תעמדו למשפט ותשלמו את המחיר. אלא שעבורי זה יהיה כבר מאוחר מדי!"

שני החוקרים הצליבו מבטים.

"נמשך בחקירה מחר", הודיע השני, ושניהם קמו. "אבל כדי שתהיה רגוע, נבקש מהרופא התורן לפקח על מצבך באופן מיוחד במשך היממה הקרובה."

אד לא שמע אותם, מפני שהיה שקוע עמוק בתוך עצמו.

"אין לי ברירה. ריפאתי למעלה מאלפיים פציינטיים מחרדת מוות, אני הולך לרפא פציינט נוסף. את עצמי."

שני החוקרים יצאו מחדר החקירות, ושוטר נוסף נכנס להובילו לתא המעצר.

פרק 43

אד לא הצליח להבין למה מכל האנשים בעולם, רק הוא אינו זוכה לקבל חוות דעת של מיסטיקנים. ולכן החליט לעשות שיעורי בית. עתה התקרב לגיל שלוש עשרה, ומנוי וגמור היה עמו לשמוע מיסטיקנית אמיתית, שיודעת לראות את העתיד בעזרת כדור בדולח.

הוא לא התכוון להיכשל פעם נוספת, ולא יסתיר ממנה את מה שקרה. בשיחה המוקדמת סיפר לה על שתי פגישותיו הקודמות ועל התוצאות, והשתכנע להגיע אליה רק לאחר שהבטיחה לו שהיא לא הגיבה כך מעולם, כלפי איש מלקוחותיה. ואין לה סיבה להאמין שהוא יהיה הראשון שהיא תסרב לתת לו את השירות המיוחד שלה.

היתה זאת אשה מבוגרת מאוד, קשישה. צנומה ומקומטת, קצוות של שיערה הלבן הציצו מתוך מטפחת ראש שחורה, שהתמזגה יפה עם גלימת משי שחורה שעטתה את גופה מכתפיה הגרומות ועד לכפות רגליה. זו היתה גם הפעם הראשונה שראה במו עיניו כיצד נראה כדור בדולח, כאשר הסירה את צעיף הבד שכיסהו: כדור זכוכית בגודל של אשכולית. אד הציץ בו בסקרנות, אולי יראה בעצמו משהו... הוא קיווה שהוא יצליח לראות בפנים משהו כמו בטלויזיה, אך התאכזב. הכדור היה כגולה גדולה ושקופה, ותו לא.

שוב סיפר לה על הפגישה עם האסטרולוג הגדול והקרח, ועל המפגש עם הצעירה היפה הקוראת בקלפים. והקשישה הזאת רק חשפה חיוך בלי שיניים, והבטיחה לו שאצלה זה יהיה אחרת. אחרי כן היא ביקשה ממנו לשמור על השקט, ולהתרכז. היא עצמה את עיניה, הרצינה, ושלחה את ידיה לחצוץ בינה לבין כדור הבדולח. היא החלה להתנהג כמצופה מקוראת את העתיד, וביטחונה שב אליו. לאחר כמה רגעים ארוכים של מדיטציה, פקחה

את עיניה. באיטיות החזירה את ידיה לצדדיה, והתבוננה בריכוז
עצום בכדור הבדולח, כמנסה לפוצץ אותו בכוח מחשבתה.

"אני רואה..."

היא נדמה לרגע.

"אני רואה... אני רואה..."

עתה השתתקה.

"אוי ואבוי..."

היא נרתעה לאחור בבעתה.

"אני לא מאמינה..."

ידיה נשלחו לעבר רקותיה. "לא... זה לא יכול להיות..." מלמלה
לעצמה.

ליבו של אד הצעיר נפל. "מה? מה את רואה?"

הקשישה הנידה בראשה מצד לצד.

אד לא יכול היה לשאת זאת יותר. "מה את רואה?" צרח. "למה

אף אחד לא אומר לי מה הוא רואה?"

היא הביטה בו, ופחד ניבט מתוך עיניה העכבריות. "עשה לך ולי

טובה..."

"אני רוצה לדעת מה את רואה!" צווח.

"אני לא רוצה לראות אותך לעולם."

פרק 44

שעת חצות חלפה זה עתה. חדר המעצר היו מאוכלסים היום
בדלילות, ושקט מוחלט שרר באתר הכליאה. אד הוכנס לרווחתו
לתא ריק, בעל מיטת קומותיים. הוא בחר את המיטה התחתונה.
ככל פצינט ממוצע על ספת הפסיכולוג, השכיב את עצמו על הגב,
שילב את שתי ידיו על חזהו ועצם את עיניו.

לא היה מנוס מן הפחד. אד פחד כמו שלא פחד מעולם. התחושה

הזאת היתה עבורו כה חדשה, כה חריפה, כל כך מוקצנת. בית

החזה שלו דאב. נשימתו קשתה עליו, בדומה להתקפת אסטמה.

דקירות חדות פקדו את רקותיו. "אני עוד עלול למות רק מן הפחד

למות", הרהר.

בדמיונו, יצאה מתוך גופו דמות אדם נוספת, זהה לשלו,

והתיישה בסמוך אליו על כורסה וירטואלית. הפסיכיאטר היה

נינוח מאוד, והביט על הפצינט השוכב, הרועד בתוך צינת הזיעה

הקרה שבקעה מנקבוביות גבו השוכב.

"אתה חרד מן המוות", אמר המטפל, "לכן דמיון לעצמך שאתה

כבר מת."

המטופל שלו ציית. הוא שכב ללא תנועה והאט את נשימתו.

"אתה נמצא בתוך קבר אפל", אמר המטפל.

החשיכה שהמטופל היה שרוי בה גברה. הדממה היתה מוחלטת.

הנשימה קשתה עוד יותר.

"עכשיו דמיון שהתולעים מכרסמות את גופך", הורה המטפל.

אלפי פיות קטנות ועוקצניות נצמדו לגופו של המטופל. הבשר

נתמלא פצעונים קטנים, אדומים, והלכו וגברו לשלולית דם אחת

גדולה. המטופל רצה לזעוק, אך לא יכול היה להוציא הגה מפיו.

עוד ועוד תולעים הצטרפו לחגיגה. לא היה ניתן למנוע זאת מהם.

שרירי הידיים הפסיקו להגיב ולא נותרו לגוף השוכב שום מנגנוני

התגוננות. והתולעים המשיכו לחדור בהמוניהן...

דמותו של המטפל החלה להתפוגג, עד שנעלמה לגמרי. גם העור

והבשר החלו להתמוסס. אד החל לראות את העצמות נחשפות,

עצמותיו שלו. שלד לבן של גבר.

ככה זה כשמתים.

אבל הוא לא מת, אלא נעור בפתאומיות כאשר נפתחה דלת תא המעצר, ועציר נוסף הוכנס פנימה בקולניות רבה.
"אני לא רוצה שותף בתא שלי..." ייבב העציר החדש, שנשמע צעיר מבוהל.

"אל תדאג, השותף שלך רופא מכובד," שמע אד את אחד השוטרים.

"עשו לי טובה," התחנן הצעיר, "ראיתי כאן תא אחר ריק, הכניסו אותי לשם. בבקשה..."

"תפסיק לילל," התרגז השוטר, "היית צריך לחשוב על זה לפני שעברת על החוק!"

דלת התא נשמעה נטרקת וננעלת. אד פקח את עיניו. 'רק שותף לתא חסר לי עכשיו', הרהר. עוד לפני שלטש מבט לסקור את שותפו, הציץ בשעונו. השעה היתה שש בבוקר. 'אני עדיין חי. מעניין, אם העציר הזה נבחר על ידי הגורל לבשר לי את הבשורה המרה שתכה בי.'

כעת נעץ מבטו בשותפו לתא. היה זה צעיר נמוך, צנום וחיזור, מבוהל ונראה כחסר חוט שדרה.

'אין סיכוי שהבחור הזה עשה עבירה כלשהי בחיים שלו,' חשב אד. 'בטח הם הכניסו לתא שלי שחקן מדובב.'

הצעיר התיישב על הרצפה בחלק המרוחק ביותר ממיטת הקומתיים.

"אתה באמת רופא?" שאל בקול רועד.

אד שקל מה לענות. להתעלם מן האיש? לשחק את המשחק שהם מצפים ממנו? אולי אפשר לנסות להפיק מהצעיר הזה תועלת כלשהי?

"כן, סוג של רופא. אני פסיכיאטר."

"וואו!" אמר הצעיר והשתתק.

מאחר והשתיקה התארכה, אד חזר לחשוב על מצבו. הוא הרגיש טוב יותר מאמש, אך המחשבות על הבשורה שהוא עתיד לשמוע היום לא פסקו. אולי החוקרים שלו יבשרו עליה בחקירה היומית שיערכו היום.

"רוצה לשמוע למה עצרו אותי?" שמע קול רועד מן הפינה.

'ראשית, אני חושב שאני יודע. שנית, אתה מעניין אותי עכשיו כמו קוף בתחת,' חשב אד.

"למה?"

"כי תפסו אותי נוהג בשלילת רישיון. בפעם השלישית."

אד לא הגיב.

"רוצה לדעת למה תפשו אותי?"

"איך?"

"נסעתי ברברס ונתקעתי במקרה במכונית של השכן שלי, והוא איזה מנהל חשוב בעירייה."

אד קיווה שבזה תמה כל האינפורמציה, אבל הצעיר רצה תמורה נאותה עבור המידע שמסר עד כה בחינם.

"ומה אתה עשית?"

'הנה זה בא, מהר משחשבת. הוא עושה את זה ממש שקוף.'

שחקן גרוע, הרהר אד.

"ריפאתי בערך אלפיים בני אדם," השיב אד.

"לא. על מה תפשו אותך? למה הכניסו אותך למעצר?"

"טעות בזיהוי," השיב אד. "לא עשיתי שום דבר. מחר הם יגלו

את זה וישחררו אותי."

"באמת?" קולו של הצעיר הפסיק לרטוט. "אבל מה הם אומרים

שעשית?"

אד נעץ בו מבט חודר. "מה זה משנה מה הם אומרים? אם

מדובר בטעות בזיהוי, הם הרי יכולים להגיד כל מה שהם רוצים."

הצעיר הבחין במבטו של אד, והשפיל מייד ארצה את פניו. הוא השתק לזמן ממושך.

"איך קוראים לך?" שמע שוב את הצעיר.
"הנודניק הזה לא מתכוון לשתוק", הרהר אד.
"אד."

"רוצה לדעת איך קוראים לי?"
"איך?"

"אליוט. אבל כולם קוראים לי אל."
"מעניין מתי תגיע השאלה הבאה שלי", חשב אד.
"רוצה לדעת למה נסעתי בשלילה?" זה היה מהיר.
"לא כל כך", אמר אד.

אל שינה כיוון. "אתה מרגיש טוב? אתה נראה קצת חולה."
"ביקשו ממך לברר מה הסיפור שלי על הצנתור, הא?" הרהר אד.
לרגע חשב שלא יתפלא אם הם הטמינו מכשיר האזנה על גופו של אליוט.

"איך אפשר להרגיש טוב במעצר?" החזיר בשאלה.

מחוץ לתא נשמע שאון של אנשים מתקרבים. שוטר חמוש באלה חלף על פני התא שלהם, מאחוריו צעד יצור ענק, שספק אם נמנה היה על המין האנושי, אולי דומה יותר לאדם הניאנדרטאלי. היה זה כושי ענק, קרח, בעל רכס גבות רחב ובולט ופקעות שרירים בולטים. שני מטרים מרובעים משטח עורו היו מכוסים קעקועים ירוקים בסגנון דרקונים ומבוכים. הר האדם הזה התהלך באיטיות, אזיקים על ידיו ועל רגליו, ומאחוריו צעד עוד שוטר עם שוקר חשמלי מוכן לשימוש.

"היי, אליוט, אתה עדיין רוצה לעבור לתא הריק שמיועד לברנש הזה?" שאל השוטר האחורי בטון מתגרה.

"לא, לא, לא, טוב לי כאן עם הרופא", אל התחלחל. הוא קם מפנינתו הגובלת בתא שאליו הוכנס העצור החדש, ומיהר להתרחק עד לקיר המרוחק, ושם התיישב על הארץ בתנוחה דומה לקודמת. הענק הירוק הוכנס לתאו והשוטרים עזבו את המקום.
"רוצה לדעת מה אני חושב?" שאל אל בקול נמוך.
"מה?"

"האיש הזה בקלות יכול לשבור את הקיר המפריד בינינו ולהיכנס לתא שלנו", לחש.

אד נשבר. מכל התרחישים שבעולם, זה היה האחרון שיכול היה לעלות בדעתו להעביר את יומו האחרון. ואל, שותפו המעצבן, היה הטיפוס האחרון עלי אדמות שהיה בוחר לשהות במחיצתו. טוב, אולי אחד לפני האחרון, כי היצור שהוכנס זה עתה לתא השכן היה גרוע יותר, על בטוח.

"אל, אני לא רוצה יותר לדבר אתך ולא לשמוע יותר את הקול שלך. אני רוצה להיות עם עצמי היום הזה."
"למה?" נבהל אד. "אני עשיתי לך משהו?"
"לא. ככה אני מבקש. אני רוצה שקט מוחלט."
"עד מתי?"

"עד מחר בבוקר. ושזה יתחיל מרגע זה. אל תפנה אלי יותר, כי זה רק ירגיז אותי."

אל השתק והתכווץ במקום מושבו. אד חזר להרהר בבעיה הפרטית שלו. הדמיית המוות סייעה לו אך במעט, אך היה צורך במהלך נוסף. כדי להדחיק את המחשבות המעיקות על הגורל הצפוי לו, עליו להעסיק את גופו בפעילות כלשהי, ולו גם מלאכותית ומונוטונית. יוגה, מדיטציה או טאי-צ'י היו עוזרים, לו הכיר את הטכניקה. הדבר היחיד שנותר לו היה צעידה הלוך ושוב בתאו. אורכו של תא המעצר היה כארבעה מטרים, ואד התחיל לצעוד בו הלוך ושוב.

"סנדרה, אנחנו יורדים למחתרת, " אמר קליף.

"עד מתי?"

"אני לא יודע, " משך קליף בכתפיו. "עוקבים אחרינו, רוצחים אנשים מסביבנו, חוטפים, חוקרים, יודעים עלינו כמעט הכל.

אנחנו הולכים לחיות מתחת לאדמה עד שהכל יגמר. "

"איך יורדים למחתרת?"

"זה לא קל. צריך להפסיק לחשוב על אורח החיים הקודם שלנו, ולא לעשות טעויות. אנחנו צריכים להניח שכל הטלפונים המוכרים שלנו נמצאים תחת האזנה מתמדת. פשוט, אנחנו לא משתמשים בהם יותר. מהיום ועד להודעה חדשה אנחנו משתמשים רק במזומנים. אין יותר כרטיסי אשראי. השמות שלנו - לא נשתמש בהם יותר. עבורי זה קל, כי אני מרבה להשתמש בשמות בדויים, ויש לי גם מסמכים על השמות המזויפים שלי. עבורך זה יהיה קצת קשה יותר. המגורים הקודמים שלנו - אנחנו שוכחים מהם לעת עתה. אפילו לא מתקרבים כדי לקחת משם מברשת שיניים או חזייה. הדמות החיצונית שלנו. את הולכת לשנות תדמית, את לא מסתובבת בימים הבאים בלי פיאה נוכרית, כובע, משקפי שמש ואיפור כבד. "

סנדרה חשבה על דבריו. "אולי כדאי שאקצר את השיער שלי ואצבע אותו לבלונד?"

"אפשרי, אבל רק זה לא יספיק. אני מדביק גבות, שפמים

וזקנים ויש לי מלאי של פיאות, אבל גם הפנים שלך צריכים לקבל שינוי כדי שתוכלי להסתובב ברחובות ללא חשש. "

"יומה עם המכונית שלך? הם לא יוכלו לאתר אותה?"

"שכרתי אותה לכמה ימים, וכל כמה ימים אחליף למכונית

אחרת בחברה אחרת. "

סנדרה הסתכלה עליו לפתע בעיניים מוזרות.

"איך אתה יודע את כל הדברים האלה?"

"הייתי פרחח לא קטן לפני שהתחלתי לעסוק בקסמים

למחייתי, " השיב קצרות.

"איזה סוג של פרחח?"

"את בטוחה שאת רוצה לדעת?" שאל ונעץ בה מבט בוחן. "זה לא היה מן הסוג המשובח ביותר. אבל התקופה ההיא הסתיימה,

ואני היום אדם אחר לגמרי. "

"מה שמעניין אותי זה למה היית פרחח? למה בחרת אז דרך

פחות נכונה מהבחירה שלך כעת?"

"הייתי צעיר וטיפש, " החזיר לה.

"והיום אתה מבוגר וחכם?"

"היום אני מבוגר... ועדיין די טיפש. "

"למה אתה טיפש גם היום?"

קליף חייך. "מישהו אמר פעם, 'אם יש אדם טיפש, זה להרבה זמן'. קשה לשנות את המצב הזה. למה הייתי צריך את ההתנסות בעולם האפל? למה הסתובבי בצעירותי בחברה רעה? למה ישבתי

בכלא? מדוע לא נישאתי לאישה טובה, ולא התפרנסתי ביושר?

מדוע אין לי ילדים עד היום? ואני יכול לשאול עוד הרבה מאוד שאלות טובות: מדוע איבדתי את שני הורי בתאונת דרכים

כשהייתי תינוק? מדוע גדלתי כילד קטן בלי שני הורים אוהבים, אלא עם דוד מנוול, שמירר את חיי? מדוע לא למדתי בבתי ספר,

כמו כולם, והייתי צריך לחיות ברחובות כדי להישאר בחיים? את יודעת מדוע?"

"לא, ענתה בשקט.

"גם אני לא, אבל יש המכנים את זה גורל," הסביר לה. "אי אפשר לשאול מדוע גורלך הוא כזה. זה פשוט קורה, כי העולם הוא כל כך אקראי, כאוטי. למה אבא שלך הסתבך בנבואה המזוויעה הזאת וחרד לחייו? למה בנזנברג תפס את הנביא ועשה עליו מחקר מפלצתי כזה? למה העיתונאי התרסק לתהום והפסיכיאטר של האוטיסט הושלך מהקומה השלישית? ולמה אלה שביצעו את הפשעים האלה מסתובבים חופשי, ומחפשים את שנינו? אלה מסוג השאלות שאין טעם לשאול למה ומדוע. אלה החיים. על מה שקורה לך בחיים אתה לא שולט. אתה יכול לשלוט רק על התגובה שלך למה שקרה."

"איך הגעת לקסמים?"

קליף נאנח. "זה היה החיבור בין עולם הפשע לעולם החדש שלי. אני הייתי מומחה... לא, אחת ההתמחויות שלי הייתה כייסות. הייתי מסוגל לכייס אדם בלי שידע שכייסו אותו. מאז שאני זוכר את עצמי היו לי ידיים זריזות. ואז נפגשתי עם מישהו שסיפר לי שאיזה קוסם מחפש עוזר שיש לו יכולת כייסות. הסתקרנתי, מה יכול להיות הקשר בין קוסם במה מכובד לבין פושע קטן כמוני, והלכתי לפגוש אותו."

"כך הגעתי היישר אל עולם הקסמים של קריאת המחשבות. הקוסם היה עומד על הבמה בוחר אנשים רגילים מהקהל, ומספר להם על עצמם דברים שהם לא היו חולמים שמישהו זר יכול לדעת אותם."

"חשבתי שהם משתפים פעולה בתוך הקהל," אמרה סנדרה.

"אף פעם לא האמנתי שהקוסם בוחר אנשים זרים."

"גם אני חשבתי ככה בהתחלה, עד שהתחלתי לעבוד עם הקוסם הזה, הודה קליף. "בעבר באמת הקוסמים היו נעזרים בשחקנים בתוך הקהל, אבל הצופים הבינו את זה מהר מאוד והקוסמים היו חייבים למצוא תחבולות חדשות. הם החלו להזדקק לכייסים מומחים, עד שלבסוף הם למדו מן הכייסים את ההתמחות שלהם והחלו לכייס בעצמם."

"איך הכייס עוזר לקוסם בכלל?"

"זה בדיוק היה התפקיד שלי. הייתי צריך להסתובב בקהל הגדול בלובי, לפני ההופעה, ולהקשיב לשיחות הקטנות של האנשים. אין לך מושג כמה פרטים וסיפורים מיוחדים שומעים במקומות האלה. לפעמים נופלים על אנשים שלא נפגשו שנים ונתקלים זה בזה במקרה, ושופכים את כל ההיסטוריה שלהם. במקרה כזה אני הייתי צריך לזכור את הסיפורים האלה, לכייס אותם, להעתיק את כל הפרטים שאפשר - שמות, מספרי זיהוי, תאריכים, פרטים מיוחדים וכד', ובסוף הייתי מחזיר לאדם את מה שכייסתי, מבלי שידע על כך כלום. כעת הייתי מכין 'תיק' על האדם, כולל פרטים של זיהוי חיצוני, כמו 'הגבר הגבוה עם הכובע השחור, שלובש חליפה משובצת, שמו כך וכך, מספר הזיהוי שלו כזה, בן 55, יבואן דגים, איבד בתאונת דרכים את אשתו לפני חמש שנים, וכותב את יתר הפרטים ששמעתי. כך הייתי צריך לעשות לפחות לשני אנשים שונים, גבר ואישה, לפני תחילת כל הופעה. ואז, על הבמה, הקוסם היה מזהה אותם והופך אותם לכוכבי הערב המופתעים."

"אז זה כל הסוד של קריאת מחשבות?" שאלה.

"לא, זהו רק אחד הסודות. בעצם, קצה הקרחון, שכבר כמעט ולא משתמשים בו יותר. גם הטריק הזה כבר משופשף ומיושן, ונאלצנו לעבור לטכניקות הרבה יותר משוכללות." סנדרה הקשיבה בשקט.

"עד היום לא הכרתי אותך באמת. רק חשבתי שהכרתי אותך. היית בעיני רק קוסם חביב, עכשיו אני מתחילה לראות גם את האדם שמאחורי הקוסם הזה."

"גם עכשיו את עדיין לא מכירה אותי בכלל."

"בוא נחזור להבין את הבעיות שלנו, שינתה נושא, "מי לדעתך חטף אותי? מי רודף אחרינו?"

"היי, אני קוסם, אבל אני לא כזה קוסם!" אמר בחיך.

"בכל זאת, מה אתה מעריך?"

קליף אימץ את מחשבתו. "כל אחד מגופי המודיעין או המשטרות במדינה הזאת: ה-CIA, ה-FBI, ה-NSA, המשטרה המקומית. יכול להיות שאלה אנשי חקירות פרטיות שעובדים עבור גורם ששכר אותם. יתכן והם סוכני ריגול של מדינת אויב. אם שכחתי מישהו, שיסלחו לי."

"עכשיו נתחיל למחוק באלימינציה."

"אני לא יודע למחוק אף אחד, כי אין לי מושג מי הם, ולמי יש אינטרס לחקור את הנושא שלנו."

"במי אתה נותן אמון?"

"כעיקרון, באף אחד. החיים לימדו אותי לא להאמין ולא לסמוך על אף אחד אחר, אלא רק על עצמי."

"אתה לא סומך על קולין ועל ג'ניס?"

"אני לא אומר את זה, אבל אני חי ופועל על סמך מה שאמרתי לך קודם. זה שאני מעדיף לסמוך רק על עצמי לא אומר שאני חושד בכל הסובבים אותי."

"לא אמרת לי כלום עד כה, פלטה באכזבה.

קליף שקל את תגובתו. "האמת היא שאני לא יודע, סנדרה. יש לי כמה השערות, אני יכול להציע לך שתיים. יכול להיות שזה גוף כמו סוכנות הביון המרכזית, ה-CIA. אולי הם רוצים לגלות הכל על ההתקדמות במחקר על הנביא הזה לצרכיהם? אפשרות נוספת: גוף הקשור לבנונברג, אולי יורשיו, אולי קרובי משפחתו. בגרסה הזאת הם מנסים להעלים את עקבות מחקריו. אבל כל אלה הם גירסאות מהבטן, ועד שלא יהיו לי הוכחות כלשהן הכל עדיין פתוח."

סנדרה הנהנה בראשה. "דרך אגב, איפה קולין? לא שמעתי ממנו כבר זמן רב."

"גם אני תהיתי, ושאלתי את ג'ניס. היא ניסתה להתחמק מהשאלה, אבל בסוף פלטה משהו כמו שהוא יצא בבהילות בטיסה לאיזו משימה ביעד מרוחק. לא ידעה להגיד מתי יחזור."

"אתה יודע לאן?"

"לא. אפילו לא גילתה לי אם זה במדינה הזאת או במדינה אחרת."

סנדרה קמה ממקומה. "אני הולכת לעשות תסרוקת חדשה, אמרה. היא נטלה את מפתחות המכונית.

"לאן בדיוק את מתכוונת לנסוע?"

"למספרה שלי, כמובן."

"לא ולא, סנדרה. את נוסעת למספרה אחרת, זרה, שלא היית בה מעולם לפני כן, והיא נמצאת בצד אחר של העיר. תתחילי להתרגל לחיי המחותרת."

"נכון, לשם אני נוסעת, הסכימה.

"ואיך קוראים לך, תזכירי לי?"

סנדרה הרהרה רגע קט. "אמנדה. אמנדה סמית."

"אני אשיג לך מסמכים מתאימים, אמנדה. אגב, יש לך מזומנים עלייך?"

סנדרה השפילה מבטה. "לא, הודתה במבוכה.

קליף הוציא מאי שם צרור שטרות עבה במיוחד, גרף ממנו כשליש על פי אומדן, ותקע אותו בידה.
"איך זה?" שאלה במבטה.
"אל תדאגי, אני אתחשבן עם ה-FBI בסוף", הרגיע אותה.

פרק 46

'איך הגעתי למצב הזה, לכל הרוחות?'
הוא חזר ושאל את עצמו זו הפעם המאה, ולא מצא תשובה. שוב ושוב שיחזר לעצמו איך חזר לתומו אמש לביתו. בשעה זאת כבר ירדה החשכה על העיר, ותנועת העוברים ושבים היתה דלילה עד כדי כך, שהוא לא זכר בעצם שום דמות שצעדה בסמוך לו. וכמה מטרים לפני הכניסה נלכד לפתע בין שתי זרועות ארוכות, חזקות כפלדה. הוא זוכר שניסה להתנגד, אבל עוצמת הלפיתה היתה עשרות מונים חזקה מכוחו שלו, כמו היה תינוק בן יומו המונף אל על בידי אביו. קולין לא היה איש אלים ומעולם לא נאלץ להפעיל את כוחו בעימות פיזי, ולא רכש שום מיומנות לחימה. וכך, חסר אונים, איבד את חירותו.

כאשר התעורר הרגיש כאב עמום בפדחתו. מישהו הימם אותו במכה על ראשו. הוא עיכל שאיבד את הכרתו והגיע לכאן. לאן בדיוק - לא ידע אפילו ברמז, ועתה הוא כפות בידי ורגליו, במרתף שכוח אל עמוק מתחת לאדמה.

הוא ידע טוב מאוד שנחטף על רקע נבואות מיסטר X, ושחוטפיו ישאלו אותו, ובלי עדינות, כל מה שהוא יודע וגם מה שאיננו יודע. והוא הניח שהם יודעים עליו, ועל סנדרה, היכן היו, מה שאלו ושהם רצחו את העיתונאי והרופא על רקע הביקורים הללו.
'הכל יורד לטימיון', הרהר בחוסר תקווה. 'לאיש אין מושג איפה אני ומה קורה לי. אד נלחם היום על חייו. עם סנדרה נותק הקשר מזה כמה ימים. קליף נעלם עוד לפני כן. לא הצלחנו להתקדם במשימות המקוריות שלנו אפילו בפסיק זעיר. והגרוע מכל, הרעים - עומדים לנצח.'

הוא החל לכעוס על עצמו. 'אני סוכן FBI, איך לא הערכתני שזה עלול לקרות? רצחו מתחת לאף שלי שני אנשים שחקרתי אותם. איך לא הבנתי שהם יודעים את זהותי ואת כתובתי? למה לא צפיתי שאני הבא בתור? איך יתכן שלא נקטתי שום אמצעי זהירות?'

גל צמרמורת חלף בגבו. 'עכשיו ברור לי לאן נעלמה סנדרה!' קולין חש בחזהו לחץ עמום.
'השאירו אותי חי לעת עתה. לפחות יש להם סיבה לא לחסל אותי.'

ואחרי כן:

'לעזאזל, איך אני נחלץ מכאן?'

פרק 47

אד הפסיק להביט על שעונו, כדי להקשות על מוחו להיות מודע למצבו. רק הליכה כפייתית הלך ושוב, אם אפשר עד חצות. אליוט הוצא מן התא כנראה לדווח לחוקרים על כישלונו בדליית סודותיו של אד. אי שם במשך היום נפתחה דלת התא, ואחד החוקרים ביקש מאד להתלוות אליו להמשך החקירה.
'באתם להתנצל ולשחרר אותי?' שאל אד.

"עדיין לא, השיב החוקר. "יש צורך להמשיך את החקירה."
"חבל על הזמן שלכם, השיב אד. "מרגע זה אני מנצל את זכות
השתיקה שלי ולא אשתף אתכם שום פעולה, עד אחרי שתנצלו
ותשחררו אותי."

"אתה בכל זאת חייב להתלוות אלי. ואני רוצה להזכיר לך
שאתה זכאי לעורך דין, אם אתה מעוניין."
"אני לא זקוק לאף עורך דין."

אד הובל לחדר החקירות, והוחזר לתאו לאחר זמן מה, בו מילא
את פיו מים. לרווחתו, שום בשורה מרה לא היתה בפייהם שהיה
בכוחה להלוס בליבו את מכת המוות. הוא חזר לצעוד בנחישות
הלך ושוב והוציא את אליוט מדעתו, שהוחזר בינתיים לתא.
"אתה בטוח שאתה רופא?" ניסה אל להשחיל שאלה מדי פעם,
"אתה מתנהג ממש בצורה מטורללת."

אבל אד לא התרגש מדעתו של אל, והמשיך לצעוד. כמה זמן
צעד לא ידע, עד אשר נפל תשוש לפנות ערב על מיטתו. בארוחות
שהוכנסו לתא אפילו לא העיף מבט, עקב תחושת הבחילה ששררה
בקרבו.

עשרים ואחת שעות חלפו בתוך יום הנבואה, ואד נשאר חי.
נותרו לו עוד שלוש שעות לחיות, לפי דברי הנביא שדייק ולא
החטיא ולו בנבואה אחת. שוב נשכב על גבו ושילב ידיו על חזהו.
הוא עצם את עיניו. עד לרגע זה לא נמסרה לו שום בשורה מפי
איש.

"רוצה לדעת מה שמעתי היום?" שמע ברקע את אל.

אד לא רצה לשמוע שום דבר.

"שמעתי את השוטרים מדברים על משהו שקשור אליך,"

המשיך אל, "רוצה לשמוע מה הם אמרו?"

חשכת מוות אפפה את אד.

"נרדמת?" שאל אל, "אין דבר. אני אספר לך את זה מחר."

אליוט ניעור בבוקרו של יום חדש, ושפשף את עיניו המימיות. אחד
השוטרים הניח שני מגשי אוכל דרך החרץ המיועד לכך.

"קומו לאכול," אמר השוטר, והתקדם לתא המעצר הבא.

אל התיישב על מיטתו בקומה העליונה, וניתר ארצה. הוא ניגש
לפינת השירותים ורענן את עצמו, ואחרי כן נטל את אחד המגשים
והחל לסעוד. הוא הביט באד, וזה היה שרוי בשינה עמוקה.

"הי," קרא אל לעבר המיטה התחתונה, "הביאו לך ארוחת

בוקר."

שותפו לתא נראה נם כבול עץ.

"דוקטור?"

אל קרב למיטתו של אד. "הי, אתה בסדר?" הוא קרב עתה

לטווח נגיעה, ושלח ידו אל כתפו של אד. הוא נענע אותה בעדינות.

"אתה מרגיש לא טוב?" שאל את אד.

אד לא נע ולא זע.

אליוט משך בכתפיו. "מאז שנכנסתי לתא הזה לא אכלת שום

דבר, דוקטור. אתה בסוף עוד עלול למות מרעב."

פרק 48

השוטר שבא לאסוף את מגשי האוכל הציץ לתוך התא.

"מה עם החבר שלך? אני רואה שלא אכל כלום מהמגש שלו."

"הוא עוד לא התעורר מהבוקר," השיב אל.

"תנענע אותו," אמר השוטר. "עוד מעט באים לקחת אותו

למסדר הזיהוי."

אל התקרב למיטתו של אד ושב לגעת בעדינות בכתפו.
 "אד? דוקטור אד?" קרא, "אתה צריך להתעורר."
 אד לא הגיב.
 אל נענע בחוזקה את כתפו של הישן. "קום, השוטר אמר שאתה צריך לקום! עוד מעט מוציאים אותך מכאן למסדר הזיהוי!"
 הוא הביט מקרוב בפניו של אד, והתקרב כדי להבין אם הוא נושם. לפתע פקח אד את שתי עיניו, ואל המבוהל נרתע לאחור.
 "אוף, ישנת ממש חזק!"
 אד מצמץ מעט בעיניו, כדי להסיר מהם את קורי השינה.
 "אני חי? חשב.
 הוא הזיז את ראשו לעבר אל.
 "מה השעה?" שאל בלחש.
 "השוטר כבר לקח חזרה את המגש של ארוחת הבוקר," השיב אל.
 "מה השעה?" חזר ושאל.
 "כמעט שמונה בבוקר."
 "אני חי!" אמר לפתע, ואישוני עיניו התרחבו להרף עין. נצנוץ של אור הוחזר מהקרנית שלו וסנוור לרגע קט את עיניו של אל.
 "מה חשבת לעצמך, שאני ארצח אותך בלילה?" נעלב אל.
 "אני חי!" בקעה שאגת שמחה מגרונו של אד, מבלי שיכול היה לשלוט בה. "נשארתי בחיים!"
 אליוט הנדהם נסוג לאחור. אד התיישב על מיטתו והחל למשש את כל גופו ולצבוט את ירכו. אל התבונן במחזה כאילו שותפו לתא יצא מדעתו.
 "מה קרה לך?" שאל אל בחשש.
 אד הביט באל במבט מפויס, בחיוך. "לך ספר לאיש הזה, אליוט המדובב עלוב הנפש, מה קרה לי בשבועות האחרונים, חשב. הוא הניד בראשו לאות שלא עולה בדעתו להסביר לאיש דבר על פשר התנהגותו.
 "השוטר אמר שתכונן, עוד מעט יקחו אותך למסדר זיהוי," אמר אל.
 "עכשיו כבר לא מעניין אותי שום דבר," אמר מבלי לבאר, "אני אחרי הכל. היום הכל יסתדר ואני אצא מכאן בקרוב."
 יועל הרגלים שלי, ולא באלונקת מתים! חשב.
 "דרך אגב, נזכר לפתע אד, "מה בדיוק רצית לספר לי אתמול בערב? משהו ששמעת עלי מהשוטרים?"
 "אה, נזכר אל, "שמעתי אותם מדברים על זה שיכול להיות שבאמת אמרת להם את האמת."
 "האמת... מה בדיוק הם אמרו?"
 "מישהו מהם אמר שהיה חיוב נוסף של כרטיס האשראי שלך אתמול בלילה, כאשר אתה היית כאן במעצר."
 "דווקא מזה לא הייתי מתפגר," העריך אד.
 "פחדת שאתה עומד למות הלילה?" ניסה אל להבין מה מתרחש מול אפו.
 אד הביט בו והנהן "כן, פחדתי שלא אתעורר הלילה הזה."
 "אם אתה כבר מדבר על להתעורר, רוצה שאני אגלה לך משהו על עצמך?" שאל אל.
 שפתיו של אד לבשו חיוך רחב. הוא לא באמת היה מעוניין לשמוע את הקשקושים של אליוט, אבל מצב רוחו השתפר לאין ערוך, והוא החליט להיות סבלני כלפי שותפו הנודניק.
 "כן, אתה יכול לספר לי כל מה שאתה רוצה עכשיו."
 "בעצם, זה לא משהו כל כך מיוחד או חשוב," התנצל אל,
 "פשוט, באמצע הלילה אתה התעוררת פתאום, השתעלת חזק ואמרת כמה משפטים וחזרת לישון."

"מה?" קרא אד, המום. "אתה בטוח?"
 "למה אתה שואל?" נרתע אל. "בטח שאני בטוח. אני התעוררתי
 בגללך."
 "ומה אמרתי?" חקר אד.
 "לא יודע. המילים שלך לא היו ברורות."
 "ימתי זה היה בדיוק? בשעה שלוש בלילה?"
 "לא יודע בדיוק, כי לא הסתכלתי בשעון. אבל זה יכול להיות."
 אד הניח את שתי ידיו על רקותיו. "מה קורה כאן, לכל הרוחות?
 איזה וירוס מידבק חדר אלי? קודם מיסטר X, אחרי כן לואיס
 פלטשר האוטיסט, ועכשיו אני? מישהו יכול להסביר לי מה קורה
 כאן?"
 אט אט חלחלה התובנה בליבו של אד, שאיש לא ידע להסביר לו
 מה קורה כאן. הוא יצטרך להבין זאת בכוחות עצמו, אם בכלל.

פרק 49

"תחליש את המוזיקה שלך! אני לא יכולה לסבול את זה יותר!"
 'הוא בטח שוב מסטול', חשבה בכעס. מתילדה, אשה עבת בשר
 כבת שישים, בעלת שיער כסוף ופרוע, פתחה את דלת התנור
 והוציאה מתוכו מגש ובו חתיכות לחם מיובשות למחצה. היא
 ניגבה את ידיה במגבת מזוהמת, פתחה את המקרר והוציאה ממנו
 חלב, ושפתה אותו לתוך קערה. סיר על הגז החל לגלוש, והיא
 מיהרה להנמיך את עוצמת האש. לתוך הקערה הכניסה ספל קמח
 והחלה לערבב את העיסה. משום מה היה נדמה לה שעוצמת
 המוזיקה מתדרו הסגור של בנה הסורר רק מתחזקת, וגם שמישהו
 נמצא בחוץ ומצלצל בפעמון הדלת.
 "גיף, תנמיך את המוזיקה!" צרחה בעצבים, "מתי כבר תתחתן
 ותלך לשגע את אשתך במקום לשגע אותי?"
 הפעמון חזר וצלצל, והיא נגבה שוב את ידיה, הפעם בסינור
 המעופש שלה. היא דשדשה עד לדלת הכניסה ופתחה אותה.
 מאחורי הסף עמדו שני שוטרים צעירים במדים.
 "גיף בבית?" שאל אחד השוטרים.
 "הוא שוב הסתבך במשהו?" שאלה בזעף.
 "הוא לא הסתבך בשום דבר, גברתי. פשוט, תפסנו שני צעירים
 שניסו לגנוב את האופנוע שלו."
 מתילדה נרגעה. "אהה... זה הבייבי שלו... הוא אוהב את
 האופנוע שלו יותר מאשר את האמא שלו, זה בטוח!" נאנחה.
 היא הפנתה את מבטה לכיוון חדרו הרועש. "גיף!" צעקה. "כמה
 פעמים אמרתי לך להנמיך את המוזיקה הארורה!"
 לא היתה תגובה. "הוא לא שומע. אגש לקרוא לו," אמרה.
 כמה שניות אחרי כן הופיע גיף בחופזה. בחור מגודל, שערו
 השחור ארוך ואסוף בגומייה לזנב סוס, לבוש בגופיה צבעונית
 וצעקנית ומכנסי ספורט שהיו זקוקים לכביסה דחופה. "מי נגע
 באופנוע שלי?" רעם בקולו.
 "אתה גיף סונדרס?" שאל אחד השוטרים.
 "כן, כן," ענה בחוסר סבלנות. "מה קרה?"
 "עצרנו שני נערים שנטפלו לאופנוע שלך," אמר השוטר השני,
 "חשדנו שהם מנסים לגנוב אותו, אבל הם אמרו שאתה אישית
 להם לעשות עליו סיבוב."
 "אני לא מרשה לאף אחד בעולם לגעת בו!" קרא גיף בזעם.
 "איפה הם? אני רוצה לראות אותם בעיניים שלי!"
 "בוא איתנו, הם בתוך הניידת, תוכל לדבר אתם."

"יש להם מזל שאתם תפשתם אותם ולא אני," אמר והחל לפסוע לכיוון הניידת. שני השוטרים צעדו בעקבותיו. כאשר הגיע, פתח את הדלת האחורית שלה והתכופף כדי לזהות את הפרחחים החוצפניים. להפתעתו, הניידת היתה ריקה.

"איפה הם?" שאל. באותו רגע שמע נקישה מתכתית חזקה. על ידו הימנית הוצמד אזיק פלדה קריר.

"מה קורה כאן?" צעק בזעם.

"אנחנו עוצרים אותך," הודיע לו השוטר הראשון.

"אותי? עוצרים? למה, מה עשיתי?"

"אתה מואשם בנהיגה באופנוע שלך תוך כדי שלילת רישיון, בדריסת אדם למוות בתאונת 'פגע וברח', כאן, בפילדלפיה."

"מה? איך - - - אני לא יודע על מה אתם מדברים. אני לא דרסתי שום בן-אדם."

"הקרא לו את הזכויות שלו," ביקש השוטר הראשון מעמיתו, "למרות שהוא כבר יודע אותם בעל פה... לפי הרישומים עליו, לפחות חמש פעמים הוא כבר שמע אותם, על עבירות סמים ואלומות..."

הצד השני של האזיק היה כבר צמוד לידו השמאלית של השוטר. הוא הדף את ג'ף פנימה לתוך הניידת, והתיישב לצידו.

"אם תנסה להתפרע נאזוק לך גם את הרגלים ונרסס לך פלפל על הפנים," הזהיר אותו השוטר. "אתה רוצה שאקריא לך את הזכויות שלך?"

"לכו להזדיין!" נהם.

פרק 50

אד היה האחרון בטור חמשת הגברים שנכנסו למסדר הזיהוי. מצאו לו ארבעה גברים דומים למדי בגובהם, בגילם, בצבעם ובשיעורם. בתחילה עמדו חזיתית מול המראה הגדולה, אחרי כן בצדודית ימנית, בהמשך בצדודית שמאלית ולבסוף עמדו הפוך עם הפנים אל הקיר. התהליך כולו בוצע פעמיים, עבור כל מתלוננת בנפרד.

לאחר מכן ליוו אותו לאחד המשרדים הרגילים. שם קיבל את פניו שוטר אחר, בעל קרחת מושלמת ובוהקת ובעל דרגה גבוהה יותר על מדיו. זה האחרון לטש מבט ממושך באד, ונראה כמתלבט בינו לבין עצמו. ניכר היה שמשוהו עומד על קצה לשונו, אך שפתיו לא נעו.

"אני יודע שאף אחת לא זיהתה אותי, כמו שאמרתי לכם כל הזמן. אני יכול ללכת?" שאל אד בשלווה ובביטחון עצמי.

"לא..." הניד השוטר בראשו, "קודם כל אנחנו נתנצל בפניך, ואחרי כן תוכל ללכת."

"תחסכו מכס וממני את השטויות," אמר אד במצב רוח טוב, "אני יודע שבסך הכל עשיתם את העבודה שלכם, ואין לי שום כעס עליכם."

"אם אנחנו כבר באווירה טובה," אמר השוטר, "אולי אתה יכול לענות לי לכמה שאלות לא מחייבות?"

"בהחלט."

"באמת חשבת שאתה עומד למות?"

אד הנהן. "הייתי בטוח שלא אצא מהעסק הזה חי."

"אתה יכול להסביר לי את הסיפור שלך עם הצנתור והפחד למות?"

"את זה לא אוכל להסביר, כי כל מה שאמרתי על הפרויקט המסווג היה נכון, ואסור לי לחשוף שום פרט עליו."

"אבל בכל זאת טעית. היית משוכנע שלא תצא מזה חי, וכעת אתה יוצא מפה בריא ושלים, בדיוק כמו שהבטחתי לך."
 "נכון," הסכים אד.
 "והסיפור עם הזריקה המיוחדת היה ממש לא לעניין."
 "אמת," הודה אד. "אני יכול רק לספר לך שהסיפור האמיתי מסובך פי כמה. בעצם, אני צריך לשאול אותך, איך זה יתכן שהעללתם עלי עלילה כזאת?"
 "זו לא היתה עלילה, מישהו באמת אנס את המתלוננות וגנב כספים."
 "אבל איך הגעתם אלי? מה הקשר שלי לפשעים האלה?"
 "זה קרה כבר הרבה פעמים בעבר. ההשערה שלנו כעת היא שמישהו השיג את כל פרטי הזיהוי שלך, והתחזה לדוקטור אדוארד גארווין. לכן, אתה היית החשוד הראשון שהיינו חייבים לבדוק אותו."
 "ומי האיש המתחזה הזה? עליתם עליו כבר?"
 "לא, עדיין לא. הוא ממש זהיר." השוטר נאנת. "אבל לפחות עכשיו אנחנו יודעים שאנחנו מחפשים אדם שלבש את דמותך. הבעיה היא, שאיננו יודעים איפה להתחיל לחפש את האיש הזה." אד התעשת לפתע. כעת הנבואה על מותו נראתה לו ברורה ביותר.
 "אני יכול לתת לך טיפ," אמר, "חפש אותו בחדרי המתים בעיר. יהיה מי שיהיה, רוב הסיכויים שהוא מת אתמול מדום לב."
 "אני אעשה זאת," הבטיח השוטר, והגיש לו שקית ניילון גדולה ובו כל חפציו שהפקיד בכניסה למתקן המשטרה.
 "רוצה להשתמש בטלפון שלנו?" הציע השוטר.
 "אני מעדיף להגיע הביתה ולעשות משם את השיחות שלי."
 "אני מרגיש שאנחנו חייבים לך לפחות את זה," אמר, "אני אסיע אותך כעת הביתה."
 הוא הוציא מכיסו כרטיס ביקור והגיש לאד. "אני פקד דאגלאס. אם תרצה להוסיף משהו בקשר לחקירה שלנו, תרגיש חופשי להתקשר אלי בכל עת."
 בביתו, הדבר הראשון שעשה אד היה להפעיל את הטלפון הנייד שלו. עשרות הודעות המתינו לו שם בסבלנות. בתפריט השיחות שלא נענו, גילה מספר טלפון חדש שלא הכיר, משם ניסו ללא הרף ליצור עמו קשר. הוא חייג אל המספר הזה.
 "שלום," אמר, "מישהו חיפש אותי במספר הזה. אני אד גארווין."
 "אבא!" שמע צרחה אדירה מעברו השני של הקו. "אבא! אבא חי!"
 ואז שמע אותה רוקדת.

פרק 51

סנדרה, או אמנדה בגירסתה החדשה, נראתה כל כך שונה, עד שקליף עצמו הופתע למראה היפהפיה הבלונדית, בעלת הקארה הקצר, הנכנסת לחדר העלוב במוטל כאילו זה היה חדרה. השאלה האינסטינקטיבית 'מי את' כבר עמדה על קצה לשונו ומוכנה לשיגור כאשר זיהה אותה.
 "מצוין!" אמר לה, "אם אני בקושי זיהיתי אותך, את יכולה להסתובב ככה בחופשיות."
 כעת ראה אותה צורחת משמחה ורוקדת, ופורקת את כל המתח של הימים האחרונים. וכאשר השיחה הסתיימה, ביקש ממנה את

הטלפון הנייד, פירק ממנו את הסוללה, דרך על המכשיר עצמו והשליכו לאשפתון שמתחת לשולחן.
"למה עשית את זה?" שאלה בתדהמה.
"כי החל מרגע זה הם עלו על הקו הזה, ומתחילים לחפש איפה את מסתרת, ענה. "שרפנו את הקו הזה, אבל אל תדאגי, הכנתי מלאי של מכשירים זולים אנונימיים שקניתי בשוק השחור."
"אבל עכשיו אבי לא יוכל יותר לתקשר אתי, מחתה.
"יטוב שכך, מפני שעדיין הוא עצמו לא יודע שהוא תחת האזנה ומעקב. אנחנו צריכים לתדרך אותו לפני שהוא עושה טעויות ונופל לידיים שלהם - ומפיל אותנו יחד אתו."
"ואיך נעשה את זה?"
"את זה אני אעשה. אני יכול להגיע אליו כנהג אמבולנס או כשליח פיצה ולהבריח אותו מתחת לאף שלהם."
"ולאן נבריח אותו? לכאן? אלינו?"
"אני חושב שהמקום הטוב ביותר עבורו בימים הקרובים יהיה בתוך המתקן של ה-FBI. שם יהיה קשה לעוקבים אחריו, יהיו אשר יהיו, לחדור ולחטוף אותו."
"כל המצב הזה לא מתאים לי, התלוננה, "אני רוצה להיות פסיכולוגית, לא בלשית ולא מרגלת."
"ואני רק רוצה להרוויח כסף ממופעי קסמים על הבמה, " החזיר לה, "אבל החיים לא בדיוק מתחשבים במה שאנו רוצים."
"יש בכלל משהו שאנחנו יכולים לעשות כנגד אלה שעוקבים אחרינו?"
"בוודאי."
"מה?"
"ראשית כל, גללות מי הם."
"ואיך אפשר לעשות את הקסם הזה?"
"את זה קולין ואני נוכל לעשות, " טווה קליף תוכנית ראשונית, "אם ידוע לנו שהם עוקבים אחרייך, ואני מוכן להתערב אתך שאחת המכוניות שלהם צופה ברגע זה על הדירה שלך, ואולי גם של אד, - אני יכול לעקוב אחריהם."
סנדרה הנהנה בהסכמה. "כן, התחלה אפשרית."
"אפשר להציף אותם במידע מוטעה, אפשר לטמון להם מלכודות, אפשר לביים תאונות או חשיפה תקשורתית. נוכל לחשוב על דרכים רבות להפריע להם, לו רק נדע מה בדיוק הם רוצים מאיתנו."
סנדרה התעודדה מעט.
"אבל דבר ראשון - אבא שלי."
"כמובן."
"איך נעשה את זה?"
"אני הייתי הולך על תרחיש פשוט ויעיל. הוא גר בבית דירות ומטפל בפציינטיים בבית שלו. הייתי מתאם אתו טלפונית על טיפול דחוף, ומגיע אליו מחופש לדמות שדומה לו פיזית. לאחר מכן הוא היה יוצא מביתו, מחופש בדיוק לאותה דמות שהגעתי אליו. כך הוא יגיע ללא מעקב למתקן של קולין, לדוגמה. זמן מה לאחר מכן אני אצא בדמות אחרת לגמרי, כדייר תמים מדירה אחרת, ואעלם."
"תוכנית סבירה, פרט לכך שהוא לא יוכל להיכנס למתקן ה-FBI ללא קולין. הוא צריך לעבור לאיזה מלון. בוא נרים טלפון."
"אמנדה, אמנדה, " נאנח, "כדי להרים טלפון אני צריך לנסוע עם הרכב שלי לשכונה אחרת, ולשוחח אתו מטלפון ציבורי, שכחת?"
היא שמה את פיה על ידה. "אפילו שכחתי ששמי החדש אמנדה, לחשה.

קליף לקח דף מכתבים של המוטל, תלש ממנו את הכותרת עם שם המוטל, נטל עפרון והחל לכתוב. בסיום, נתן לסנדרה לקרוא את שכתב.

אד - ברוך הבא! סנדרה ואני מאושרים
שאתה בריא ושלם!
אל תדבר בקול רם. מאזינים לך,
מקליטים אותך ועוקבים אחריך, אנחנו
לא יודעים עדיין מי בדיוק ולמה.
אנחנו משערים שזה קשור לנביא שמת.
דבר בקול רם רק מה שאתה אומר
למטופלים שלך במפגש הראשון, וכתוב
לי על נייר מה אני צריך להגיד. תבטל
את הטיפול בהמלצה לפנות למטפל אחר.
אתה חייב לרדת למחזרת. עבור לגור
במלון לכמה ימים, רצוי בשם בדוי. אל
תשלם בכרטיס אשראי אלא במזומן. אל
תיזום שיחות בטלפון הנייד שלך, אתן
לך טלפון נוסף לתקשר איתי ועם
סנדרה.

כעת אתה תתחפש בדיוק לדמות שלי, עם
הפיאה הנוכרית, הבגדים והתיק, אחרי
כן צא ולך למלון, שם תהיה מוגן לזמן
מה. כמה דקות אחריך אני אצא מכאן
מחופש בדמות שונה וכך נעלם לעוקבים
שלנו. אנחנו נתקשר אליך לתאם כדי
להיפגש.

"מעולה", אמרה סנדרה. "ועכשו, איך זה מגיע אליו?"

פרק 52

קולין היה בשפל העמוק ביותר בחייו. "אתה יודע למה אתה רואה את הפרצופים שלנו? כי אתה לא תצא מכאן חי, " טרחו להודיע לו בתחילת החקירה, ולהמחשה העניק לו הענק סטירת לחי מצלצלת, שהטיחה בחוזקה את ראשו ימינה. סימנים אדומים של אצבעות עבות במיוחד נותרו על לחיו השמאלית לימים הבאים.
עמדת נחיתות מוחלטת שכזאת רואים רק בסרטים, אבל בהם הכל מסתדר בסופו של דבר. הגיבור הטוב יוצא מהעסק בריא ושלם ועטור תהילת מנצחים. או שמישהו מהצוות שלו מציל אותו, או שתושייתו העצמית מושיעה אותו. אפילו בתרחיש האופטימי ביותר לא היה קולין יכול למצוא נחמה. אף אחד לא יודע שנחטף. ואם ישערו שנחטף, אין לאיש מושג היכן הוא נמצא. וגם אם ידעו היכן הוא, אין כל ערובה שמבצע ההצלה יוכתר בהצלחה מבלי שהוא עצמו לא יפגע ברגע הראשון.
נותרה אם כן, השתעשעות במחשבה של חילוץ עצמי. גם את התרחיש הזה לא יכול היה לראות בדמיונו. ידיו ורגליו היו כבולים כל כך חזק, עד שהוא לא יכול היה להזיז את הפרקים שלו. מלבד כאבי הקשירה, הוא היה צפוי לפצעי לחץ עקב התנוחה הדוממת

הרצופה של שעות ארוכות כל כך. והסטירה הזאת בוודאי שלא תרמה לשום שיפור במצב! החוקר שלו לא טרח לברר אפילו אם הוא נכון לשתף פעולה ולספר כל מה שיתבקש!

קולין הבחין באיש מבוגר וצנום, ובצעיר ענק שקיבל מייד את הכינוי ההולם 'גודזילה'. הוא לא הכיר איש מהם. החוקר שלו, זה שניהל את הכל ביד רמה ובהבל פיו, נראה היה מתקרב לגיל שבעים. מבנה פניו צר ומוארך, שיערו אפור נוטה ללבן, מגולח למשעי, משקפיים יקרים על אפו, ולבוש מקטורן שנתפר לפי מידה אצל חייט יוקרה. הוא דיבר, הענק רק ציית.

"עד כמה התקדמתם בחקירה שלכם?"

"איזו חקירה?" שאל קולין בלי לחשוב, ומייד אחרי כן הוסיף במהירות, "אנחנו ב-FBI עובדים על הרבה מאוד חקירות." הענק הפנה מבט שואל לעבר הבוס שלו, כשואל האם זה הזמן לסטירה נוספת. החוקר הניד בראשו.

"החקירה שלך שאתה עוסק בה אישית בשבועות האחרונים. שנינו יודעים טוב מאוד במה התעסקת."

מוחו של קולין עבד במהירות. "לא התקדמנו קדימה אלא אחורה. כל מה שעשינו רק התווספו לנו שאלות חדשות, ולא הצלחנו למצוא תשובות לאף שאלה."

כעת הניע החוקר בראשו, וסטירה אדירה נוספת נחתה על לחיו שמאלית. אם קודם היו רק סימני אצבע אדומים, כעת הלחי כולה הפכה אדומה, לאחר שאלפי נימי דם תת עוריים נקרעו והחלו לדלוף. הכאב היה חזק מנשוא, כאילו קירבו לפניו שלו מבער. קולין נאנק. "אם אתם מגיבים ככה כשאני מספר לכם את האמת, מה תעשו כשאני אשקר?"

"זו לא היתה האמת, זו היתה התחמקות טיפשית," אמר החוקר בקול שקט ואיטי. "אנחנו יודעים בדיוק על מה אתם עובדים, אבל אני רוצה לשמוע את הכל מפיך. אני רק מצליב את המידע, כדי להיות בטוח שכל הפרטים ידועים לי והתמונה באמת שלמה."

קולין כבר הפסיק לקוות באותו זמן לנס של חילוץ הרואי, ורק חשב איך הוא נשאר בחיים לאחר החקירה הזאת. בסדר, הוא יספר את הכל. ממילא, הצוות שלו באמת לא התקדם הרבה בהבנת הנבואות והיכולת להתערבות כלשהי בהם, ולכן הנזק לא יהיה גדול מדי.

"הקמנו צוות של שישה..." התחיל לדבר, כאשר פיו מעוות מן הכאבים, אולם החוקר סימן בעינו שוב וקולין ספג סטירה אדירה נוספת, הפעם בלחיו הימנית. הפעם הראש הוטח שמאלה בחוזקה, וקולין איבד את הכרתו.

הוא התעורר לאחר שדלי מים הותז על פניו.

"הייתם ששה, אבל שנים פרשו בתחילת החקירה שלכם, ונותרתם ארבעה בלבד!" רשף החוקר, "החל מן השקר הבא הבחור שלי ישבור לך עצם על כל שקר. תתחיל שוב, אבל לפני זה ספור את העצמות השלמות בגוף שלך!"

"כן, התחלנו ששה, ושניים פרשו בהתחלה," גנח קולין. "כעת אנחנו ארבעה..."

"ספר לי דברים שאני לא יודע!" הורה בקול שקט.

קולין הרגיש שהוא מוכרח פסק זמן למחשבה. הוא גלגל את עיניו והשמיט את ראשו, מתחזה כמתעלף.

"שפוך עליו דלי נוסף," שמע את המבוגר. "אתה מכה אותו חזק מדי. אני צריך אותו חי עד שנאסוף את כל השאר."

'הם ישאירו אותי חי עד שילכדו את אד, סנדרה וקליף', הרהר לעצמו, בהמתנה לשטף המים הנוסף. המים הצוננים דווקא הטיבו עמו, כי קיררו מעט את עור לחייו.

'אולי הם חטפו את סנדרה וחקרו אותה', חלפה מחשבה מהירה בראשו, שניות אחדות לפני זרם המים שניגר עליו. 'לכן היא נעלמה לפני כמה ימים.' הוא השיב עצמו כמתעורר ונאנק. "המשך", פקד המבוגר.

"אה... כן... הצוות כולל את הפסיכיאטר אדוארד גארווין, הבת שלו, סנדרה, ועוד אדם אחד, קוסם במקצועו, שאני לא יודע את השם האמיתי שלו, אלא רק את שמו המסחרי." "מה שמו המסחרי?"

"קליף ג'ונסון. זה שם הבמה שלו, אבל אני יודע שהוא בדוי. הוא סירב לגלות לי את שמו האמיתי."

"למה הוא סירב, ולמה אתה הסכמת לקבל אותו בשם בדוי?" "הוא סירב בגלל בעיות שיש לו עם מס הכנסה. חובות, עיקולים או תביעות משפטיות, משהו כזה. אני קיבלתי אותו כי הייתי צריך קוסם מסוגו בצוות."

"איזה סוג של קוסם הוא?"

קולין אמר לעצמו שאין טעם להסתיר את מומחיותו, ממילא ניתן יהיה לברר זאת בדפי זהב.

"קריאת מחשבות, ראיית הנסתר, הזזת חפצים מרחוק." הוא ציטט כמעט במדויק את תוכן המודעה שקליף פרסם את עצמו בעצם, צינזר רק את 'חיזוי העתיד' המופיע ראשון במודעה. להפתעתו של קולין, דבריו האחרונים עשו רושם עז על החוקר. זה האחרון נראה נמלך בדעתו. לראשונה הבחין בהיסוס או בחוסר נוחות מצד שובהו הנחוש.

"מה יכול להיות הקשר של מאחז עיניים כזה לחקירה שלך?"

"נזקקתי לו כדי להפריך תזות בשיטת האלימינציה." "לפתע שינה החוקר את הכיוון."

"מי זאת ברברה, ואיך היא קשורה לחקירה שלך?"

קולין הופתע. ברגע הראשון לא זכר כלל את השם הזה. ברברה? הוא הריץ את כל הדמויות של השבועות האחרונים בזיכרונו, עד שנזכר בסיפורה של סנדרה על האישה שנספתה בדליקה, לאחר שהוטלה עליה קללה נגדית.

'אבל מה הקשר אלי?' מוחו פעל במלוא הקיטור, 'ואיך נודע

לאיש הזה עליה?'

בבת אחת החלה להתבהר התמונה בראשו. החוקר שלו יכול היה לקשר את השם ברברה אך ורק דרך סנדרה. הווה אומר שהוא חטף וחקר גם אותה! הוא כנראה באמת יודע הכל, ורק מצליב פרטים. אבל מה פשר שאלתו? הרי ברברה כלל לא היתה קשורה למחקר על הנביא... אלא אם כן... סנדרה 'עבדה' עליו, ושרבה גם את שמה כדי לבלבל אותו.

"אני צריך לחכות עוד הרבה זמן?" התיז החוקר. הוא כבר עמד

לסמן לענק להנחית מהלומה נוספת.

"היא מתה בשריפה," פלט קולין בשניה האחרונה לפני המכה.

"את זה אני יודע, קראתי על זה בעיתון," זעם החוקר, "שוב

אתה מספר לי דברים שאני כבר יודע? השאלה היא למה היא מתה בשריפה ואיך זה קשור אליך?"

"השריפה שלה קשורה בתופעה מיסטית. היא הושפעה מנבואה

שמגשימה את עצמה."

החוקר עשה אתנחתה קצרה בשאלותיו. הוא זכר היטב את

האזהרה של סנדרה שלא להיכנס לעובי הקורה, פן ימות בתוך

שלושה ימים. הוא עדיין לא ידע לבטח שהיא משקרת, וחיפש דרך

ללמוד מה שאפשר בלי להסתכן. הוא ידע שקולין יספר לו כל מה

שישאל, אך קולין השבוי היודע שסופו קרוב, לא יטרח להזהיר

אותו על מעורבות יתר במחקר. קולין ישפוך את הכל גם כנקמה,

כדי לפגוע בו.

גם קולין עסק כרגע בהערכת מצב. 'למה הוא לא שואל אותי במישרין על הנביא והנבואות, אם הוא באמת יודע הכל?' שאל את עצמו. אולי הוא לא יודע באמת הכל. יתכן שהוא מתעניין רק בפרטים שיעזרו לו ללכוד את אד ואת קליף, בהנחה שסנדרה כבר בידיה. אפשרות נוספת היא, שהוא פוחד ממהו. אולי הנושא הזה הטיל עליו מורא?

הטלפון הנייד של החוקר צלצל. הוא הביט במספר המזוהה של המתקשר, וענה לשיחה. הוא הקשיב, ובמהרה פניו החלו להסמיק. "הסתלק? אולי אתה יכול להסביר לי איך הוא הצליח להסתלק מתחת לאף שלך?"

הוא המשיך להקשיב. "מישהו עזר לו? מי?"
ואחרי כן: "אתה יכול להסביר לי איך זה קרה?"
הוא המשיך להאזין ולהאדים מחרון. "זה אותו אדם שעזר להבריח אותה! האיש הזה היתל בנו פעמיים! אני רוצה שתביאו לי גם אותו!"

כעת היה מחומם לגמרי. "אז כעת אני נותן לך קצה חוט! האדם הזה מכנה את עצמו קליף ג'ונסון, והוא קוסם שמופיע בפני קהל! קנה כרטיס למופע שלו, ותבקש ממנו חתימה בתור מעריץ! אני צריך להכניס לכם את הכל לפה, לכל הרוחות?"
הוא העביר את הטלפון לאוזנו השניה. "אתה שורף לי את המוח!" נבח, "ואל תשכח שעדיין לא השלמת את המשימה של המטפלת!"

הוא ניתק בזעף. "האיש הזה, קליף, עושה לי צרות בינתיים, אבל אני יכול לספר לך, שבעוד זמן קצר תהיו כל ארבעתכם עם משקולות בקרקעית האוקיינוס, ותשמשו מזון לדגים!"
הוא יצא מן המרתף בעצבים וטרק מאחוריו את הדלת.
קולין היה מרוצה מאוד ממה ששמע. קליף - ולא ברור איך - הציל את סנדרה מידיהם, וכעת הצליח להציל גם את אד. כל הכבוד, קליף! כעת שלושתם יודעים שרודפים אחריהם כדי לפגוע בהם, והם יפלו את המשך דרכם בהתאם. אבל, מי זאת ה'מטפלת'? הוא התכוון לסנדרה או לאחרת?
'אולי עכשיו יש סיכוי שהם יבינו גם מה מצבי', חלפה מחשבה מעודדת ראשונה בראשו.

פרק 53

אד לגם כוס תה חמה, ומצב רוחו טוב במיוחד. סנדרה האוהבת והמאושרת לצידו. קליף, שהתגלה כבחור תכליתי ומוכשר, סיפר לסנדרה את כל קורותיו מאז נכנס לטיפול הדחוף אצל הפסיכיאטר. הוא יצא משם כרבע שעה אחרי כן כאדם אחר, וצעד לא פחות ולא יותר לצידה של מכונית הטרנזיט השחורה של חוטפיה שלה.

"אד היה המום כשקרא את הדף, נזכר קליף, "בקושי מנעתי ממנו לקרוא אותו בקול רם."

אד חייך. "מה אתם מצפים ממני? מגיע אלי ברנש מוזר, פצינט פוטנציאלי, מסמן לי לשתוק, דוחף לי דף ליד ומכריח אותי לקרוא אותו, הייתי בטוח שזה קשור לבעיה הנפשית שלו. ומיד אחרי זה הוא תוקע ביד שלי במתנה חבילת שטרות ירוקים..."
"אד, באיזה שם נרשמת במלון?" שאל קליף.

"דיוויד בראון."

"נעים להכיר, קראה סנדרה בעליצות, והושיטה ידה לאביה.

"אמנדה סמית."

"ג'ון סמית, אמר קליף, כאשר אד נשא אליו את מבטו.

"אתם נשואים?" פער אד עיניים.
"עדיין לא, אבל מי יודע?" חייך קליף.
"דרך אגב, מישהו מכס יודע היכן קולין?" שאל אד.
שני בני שיחו הנידו בראשם. "תעלומה," אמר קליף, "הוא נעלם
בלי להשאיר עקבות, התנתק מהטלפונים, לא מסר שום הודעה,
כאילו שכח מהפרויקט שלנו."
"זה ממש לא אופייני לקולין," ציינה סנדרה.
"בכל זאת, מה אתם יודעים? ג'ניס לא יודעת היכן הוא?" תהה
אד.

"ג'ניס גמגמה כששאלתי אותה," סיפר קליף, "היא פלטה משהו
על משימה דחופה, טיסה, לא יודעת לאן, לא יודעת מתי ישוב...
היא השפילה את מבטה כשאמרה את זה. היא לא אמרה את
האמת."

"אם ככה, או שהיא יודעת ומסתירה, או שאיננה יודעת בעצמה.
בשני המקרים זה גרוע," אמר אד.

"יש לי הרגשה רעה בקשר אליו," אמרה סנדרה. "אם חטפו
אותי ושאלו אותי שאלות על מקלאוד ובייקר, הם מכירים גם את
קולין, כמובן. יכול להיות שהם עקבו גם אחריו, אולי חטפו אותו
או חס וחלילה רצחו אותו."
"רק אתה עדיין נשארת נקי," אמר אד, "ואתה חייב לשמור על
עצמך."

קליף חייך. "אותי הם לא יצליחו ללכוד. אני חי כל חיי כמו רוח
רפאים. גם הורי לא היו מכירים אותי, לו היו בחיים."

"ואם הם כבר מכירים את שמך? אתה הרי קוסם במה, ואפשר
להגיע אליך דרך מודעות ופרסומים גלויים," הקשתה סנדרה.

"סנדרה, אמרתי לך שאת לא יודעת עלי כמעט כלום," הסביר
קליף באורך רוח, "קליף ג'ונסון אינו שמי האמיתי. אף אחד בעולם
לא יזכה יותר להשיג אותי עם השם שבחרתי לי להופיע כקוסם.

גם כשאחזור לבמה, זה יהיה בשם חדש, כמובן. אני משיל את
שמותי כמו עורם של נחשים, וקם לתחייה כמו עוף החול."

"זה לא נושא להתרברבות," הרציף אד. "מכל מקום, איך אנחנו
יכולים לברר מה קורה עם קולין? ואם הוא חטוף, איך אנחנו
יכולים לאתר אותו ולסייע לו?"

שתיקה השתררה בחדרו של אד.

את השקט שבר קליף. "לדעתי, הנחת העבודה שלנו צריכה
להיות שקולין חי, מפני שהחוטפים של סנדרה, למרות שאיננו
יודעים עליהם הרבה בשלב זה, רצו אותה חיה לחקירה. אם חטפו
את קולין, הם ירצו את אותו מידע גם ממנו."

"אולי הם מסתירים אותו באותו בית שאני הייתי?" שאלה
סנדרה.

"אין סיכוי. הם מקצוענים, ולא יחזרו יותר לאותו בית. אני יכול
לבדוק את האפשרות הזאת, ולרחרח שם הערב, אבל לדעתי הם
במקום אחר."

"חבל שלא רשמתי את מספר הרכב השחור," הרהרה סנדרה
בקול רם.

"מי אמר שלא רשמתי?" נעלב קליף. "עקבתי יומיים אחר כך
בבית ההוא, ורשמתי את מספרי שתי המכוניות שלהם. אבל גם
בזה אל תתלי הרבה תקוות, אנשים כאלה משתמשים בלוחיות
רישוי מזויפות."

"ספרי לי מה הם שאלו אותך," ביקש אד.

לאחר שסנדרה סיימה את סיפורה, מן הלכידה ועד לחילוץ
המפתיע, שבה הדממה לשרור בחדר. לאיש מהם לא היה רעיון לאן
מתקדמים מכאן. מצבם נראה בכי רע. 'הנביא מת, לא נותרו

נבואות נוספות לחקור, לא הצלחנו לשנות נבואות ולא לשלוט בהם, וקולין איננו. לפחות מהצרה שלי נחלצתי בעור שיני, נאנח אד.

'האומנם לא נותרו נבואות נוספות?' חלפה מחשבה בראשה של סנדרה. היא לטשה את מבטה בקליף.

"קליף, אמרה בשקט, "לא הגיע הזמן לשתף את אד בנושא היומן?"

קליף הנהן. "בדיוק הרגע חשבתי על כך. כן, הגיע הזמן."

"איפה היומן נמצא?"

"אביא עותק אחד לאד. אני עצמי עוד לא קראתי אותו

ביסודיות."

"על איזה יומן אתם מדברים?" תמה אד.

בבניין המשרדים הראשי של משטרת לוס אנג'לס, צלצל הטלפון במשרדו של פקד דאגלאס.

"כן?"

הוא הקשיב. "חמק?" שאל בהפתעה. שריקת התפעלות בקעה

מפיו. "נעלמו עקבותיו?"

הוא המשיך להקשיב בעניין. "בסדר, חזור לתחנה," אמר.

בן שיחו, הבלש שנשלח לעקוב אחרי אד בביתו, התעניין ושאל

שאלה סקרנית.

"האיש הזה מעניין אותי באופן אישי," אמר דאגלאס

לשפופרת, "בדקתי קצת עליו. באמת יצא לו שם של פסיכיאטר

מומחה בתחומו, והוא ריפא הרבה מאוד אנשים. רציתי להשגיח

עליו. הוא גם גירא אותי במחקר הסודי שלו, ואני מתכוון לגלות

מה קורה שם."

הבלש שאל שאלה נוספת.

"אני אצור אתו קשר ישירות. יש לי בשורה מיוחדת לספר לו."

פרק 54

יותר משתי כוסות בירה התחילו להשפיע עליה לרעה, לכן הקפידה לא לעבור את הכמות הזאת, כאשר סיימה משמרת בשעות הקטנות של הלילה. תמיד חזרה לדירתה אחרי בלוי קצר בפאב האהוב עליה. ורוניקה עדיין שלטה היטב בנהיגה לאחר שתיית ליטר בירה 'היינקן', וכעת, לקראת אור ראשון של שחר נכנסה לדירת הסטודיו שלה.

היא חיה בגפה, ולכן שכרה את הדירה הקטנה הזאת במרכז העיר, קרובה הן למקום עבודתה והן למרכז הביילויים והסחר. היא נראתה טוב: בלונדינית בעלת עיני שקד חומות. גופה המחוטב השתרע על מטר ושמונים שנשאו רגלים שאינן נגמרות. היא הקפידה להתעמל במכון כושר, ולאכול מזון בריאות בלבד. משקלה לא עבר את השישים וחמישה קילוגרמים.

לא היתה לה כל סיבה לשנות את הרגליה היום הזה. היא פשטה את בגדיה ונכנסה להתקלח, אחרי כן לבשה חלוק שינה ונפלה עם עיניים עצומות למחצה על מיטתה. ברגעים המעטים לפני שעצמה אותם לחלוטין, חשבה על סדר יומה הקרוב. בסביבות צהרי היום היא תתעורר. היא תתקשר לאמה, שעקרה בחורף האחרון משיקאגו לאוסטיין, המצויה בחגורת השמש, לשנות סביבה אקלימית. אחרי כן תחטוף משהו לאכול מהמקרר, תלך להסדיר תשלומים בבנק, ומשם לעבודה. ואז נרדמה.

העבודה במשמרת הלילה כאחות בבית החולים המיוחד התבררה כמתישה, אולם מאחר והיא עצמה ביקשה את המשמרת

הזאת לא הרשתה לעצמה להתחרט. העייפות המצטברת החלה להשפיע עליה בדיוק בשעה הזאת. התרדמה מיהרה להשתלט עליה, ואפילו תותח שהיה יורה פגז סמוך לאוזניה לא יכול היה להעירה כעת.

זו היתה הסיבה לכך שלא יכלה לשמוע את הרשרוש הקל שבדלת החיצונית שלה, וכן לא שמעה את הדלת נפתחת ונסגרת. וגם לא את צעדיו החרישיים של הענק שצעד כרגע היישר למיטתה. היא לא שמעה כלום. כרית הונחה על פניה ומחצה בכוח אדירים את אפה. פרפוריה שככו לאחר כשני רגעים.

"עכשיו, כשאת מתה, בואי נראה מה הרג אותך," דיבר אליה הרוצח הענק. "אולי התחשמלת?"

הוא חיפש מכשיר חשמלי פגום, בית נורה גלוי, שקע שבור בקיר, אך לא מצא את מי להאשים.

"לא לימדו אותך שאסור לשחק בגז?" שאל אותה, ונכנס למטבחון. הוא כבר עמד לפתוח את ברז הכירה, אך נמלך בדעתו.

"כדי שזה יראה כתאונה, אני צריך לביים אמצע בישול, וזה יותר מדי עבודה," מלמל לעצמו. הוא חזר לחדר. היה בו אח מובנה לחימום הדירה בחורף.

"אולי נחנקת מעודף פחמן חד חמצני?" שאל אותה. "אסור להדליק אש באח מבלי לפתוח חלון לאוויר צח," נזף בה. אבל אז חזר בו. לא היתה סבירות להפעיל חימום בתקופה הזאת של השנה, כאשר הלילות היו כה נעימים.

הוא הציץ לחדר השירותים, והבחין שיש בתוכו אמבטיה. "נו, טוב, טבעת באמבטיה," החליט. הוא סגר את מכסה הניקוז, ופתח את המים הקרים. "עד שימצאו אותך סביר שהמים יהיו כבר קרים," הסביר. עתה שב אליה, פשט את חלוקה ונשא אותה לתוך האמבטיה. הוא פיזר את בגדיה ברישול, הניח מגבת בסמוך, שיקע אותה בתוך המים, ושפך מעט אבקת סבון מקציף שמצא על מדף.

"איזו תאונה מצערת קרתה לבחורה כל כך נחמדה," ציקצק בלשונו.

מלאך המוות יצא מן הדירה וחמק עם הקרניים הראשונות של הזריחה.

פרק 55

הטלפון הנייד של אד צלצל. "שלום," אמר לתוך המכשיר הקטן.

"שלום," אמר הקול בצד השני, "מדבר דאגלאס."

"מי?" אד היה מבולבל מעט, ולא זכר כרגע מי האיש.

"אני החוקר במשטרה, פקד דאגלאס."

אד התעשת. "כן, אני נזכר. אתה מתקשר לעדכן אותי שמצאתם את המתחזה שלי מת, בדיוק כמו שאמרתי."

"ובכן, לא בדיוק," אמר השוטר, "זו הסיבה שהחלטתי להתקשר ולעדכן אותך. הוא לא מת."

"הוא חי?" קרא אד בתדהמה.

"חי, נושם ובוועט."

"תפשתם אותו?" אד היה המום.

"לא, עדיין לא. הוא עדיין מחייב את כרטיס האשראי המזויף. אתמול בערב הוא אנס מטופלת נוספת, שהגיעה אלינו סמוך לחצות להתלונן עליו. אבל אנחנו מהדקים סביבו את הטבעת. לדעתי נלכוד אותו בתוך ימים ספורים. אנחנו יודעים שהוא מסתובב רוב זמנו באזורי בוורלי הילס והוליווד. אנחנו מכינים לו מלכודת בעזרת שוטרת שתבקש ממנו להיות המטפל שלה."

"אני לא מאמין!" התחלחל אד.

"יש אפשרות שתסביר לי כעת למה חשבת שאחד משניכם עלול למות מדום לב?"
"אני מצטער..." השיב אד, "בבקשה ממך, אל תלחץ עלי בנושא הזה."

"והמצב שלך הסתבך מהידיעה שהוא עדיין חי?" שאל החוקר.
"הסתבך זה לא מילה, המצב הסתבך כרגע פי אלף," רטן אד.
"כל מה שחשבת קרס כעת כמו מגדל קלפים ברוח!"
"אני עדיין לרשותך אם תזדקק לי או שתחליט לשתף אותי בבעיות שלך," הבטיח השוטר.
"תודה."

"דרך אגב, אני מנסה להשיג אותך בביתך, ואתה לא עונה לי. אתה נמצא בסביבה?"
"כן ולא," השיב אד, "בימים הקרובים אהיה זמין רק בטלפון הנייד."

"אתה יכול להגיד לי איפה אתה נמצא?"
"אני מעדיף שלא."

פקד דאגלאס יכול היה לגלות בנקל את אזור שהייתו של אד בעזרת חברת הטלפון הסלולרי. הוא חשב רגע קט, והחליט לא להמשיך ללחוץ. למעשה, לא היתה לו כל עילה חוקית כדי להמשיך ולחקור... "אז להתראות, בינתיים."
"להתראות."

אד השפיל את עיניו לקרקע, והשעין את סנטרו על ידו השמאלית.

שניהם נותרו אם כן בחיים! איך זה יתכן?
מאז שהתעורר בבוקר, היתה לו הרגשה מוזרה בגופו, שלא ידע לתארה. בגרונו היתה מעין תחושת חמיצות, כמו זכר של צרבת שלא זכר מתי התרחשה. הוא היה עייף יתר על המידה הממוצעת של יום חול. הוא כחכך בגרונו והשתעל, אך התחושה הזאת מיאנה להרפות ממנו. גם המים ששתה לא הטיבו את הרגשתו.
'אולי אכלתי אתמול בערב משהו מקולקל?' תהה.
אבל כשניסה לשחזר מה אכל אמש, נוכח כי לא אכל שום דבר חריג בהשוואה לימים הקודמים. ארוחת הערב שלו היתה סבירה וטעימה, במסעדת המלון. הוא אכל רק סלט חסה עם רוטב צרפתי, ואחרי כן מאתיים גרם 'פריים ריב' צלוי של בקר, עם תפוח אדמה אפוי בתוך נייר כסף, המעוטר בחריץ חמאה. אתמול הוא אפילו ויתר על קינוח והסתפק בכוס קפה.
אז מה פשר העניין?
אולי...

אד מצא את עצמו קם מהכורסה, ורגליו מקרבות אותו אל מיטתו שבה ישן הלילה הזה, הלילה הראשון שלו במלון. הוא התבונן על המיטה ביסודיות. דבר מה משך את עינו והוא רכן מטה כדי להטיב ולראות.

למיטב זיכרונו, הסדין היה נקי כאשר עלה אמש על משכבו. כעת הבחין בכמה כתמים כהים שהיו על הסדין. הוא העביר את אצבעו ובחן אותה מקרוב. כמה פיסות לכלוך זעירות, המורכבות מנקודות שחורות זעירות, בדומה לאבקת פחם על נייר שיצא ממדפסת לייזר פגומה, שלא הצליחה לחמם את ההדפסה וילהדביקי אותה על הנייר. מהיכן הגיע לכאן לכלוך הדומה לאבקת פחם שחורה?

הסדין היה יבש, כלומר האבקה הזאת הספיקה להתייבש, אם היתה רטובה קודם לכן. אך מנין מקורה?
לפתע גל קור חלף בחוט השדרה שלו. הוא נזכר במה שסיפר לו אל הנודניק בתא המעצר:

"באמצע הלילה אתה התעוררת פתאום, השתעלת חזק ואמרת
כמה משפטים וחזרת לישון."
"לא רק שהתעוררתי באמצע הלילה והשתעלתי, אלא גם פלטתי
כיח שחור!"
אד טפח על מצחו. "הנביא מת, והוריש לי את התכונה שלו?
נבעת."
"אני חייב לשים מכשיר הקלטה כדי לשמוע מה אני אומר,"
דיבר לעצמו.
הוא המשיך לחשוב. "אני לא אוכל להבין הכל לבד, הגיע הזמן
לשתף את סנדרה ואת קליף."

פרק 56

המפגש המשולש הערב הזה נקבע במוטל בו שהו השניים,
'סקיילארק'. אד הגיע לשם במונית שעצר בעצמו באופן אקראי
בכביש, כפי שהדריך אותו קליף. לאחר שהציץ לתוך חדרם, עיקם
אד את אפו ושלושתם ירדו ללובי.
כל ה'לובי' של המוטל הזה היה פינה במסדרון, ובו שולחן עץ
נמוך וארבעה כסאות עשויים מוטות במבוק ומשטחי נצרים.
"בפעם הבאה נחפש מקום קצת יותר מרווח," ביקש אד. "נוכל
להיפגש במלונות יותר מאווררים." אבל בערב זה הסכימו
להסתפק במה שיש כרגע.
"יהיו לנו הערב הרבה נושאים לשיחה," פתח אד. "יש לי כמה
דברים לספר לכם."

"ראשית, אני יכול לעדכן אתכם שאין איש בבית בו החזיקו
אותך, סנדרה" פתח קליף, "נסעתי לשם וגיששתי. המקום נטוש.
הם כנראה שכרו אותו ועזבו אותו מייד לאחר ההסתלקות שלנו."
"יש דרך לברר מי שכר את הבית הזה?" שאלה סנדרה.
"תיאורית כן, מעשית זה לא קל. אני לא יודע מי הבעלים של
הבית הזה. אפשר יהיה לשכור חברת חקירות פרטית ולבקש ממנה
לחקור את השאלה הזאת, אם נחליט שזה הכיוון שכדאי לנו ללכת
בו."

"אני רוצה להבין תעלומה אחרת, הרבה יותר חשובה. איך
בדיוק נשארתי בחיים? זו הנבואה הראשונה שלא התגשמה,
ולמרות שאני מאושר מזה, אני לא מצליח להבין איך זה קרה."
"סיפרת לנו על הפושע שהתחזה בשמך, והיית משוכנע שהוא מת
במקומך," ציינה סנדרה.

"כן, זה מה שחשבתי עד היום בצהריים," הסכים אד, "עד
הטלפון של פקד דאגלאס, ממשטרת לוס אנג'לס. מתברר לי,
להפתעתי, שגם האיש המתחזה לא מת. הוא עדיין חי וממשיך
בפשעים שלו."

"עדיין חי?" קראה סנדרה.

"זה מעניין..." מלמל קליף.

"יכון. שנינו נשארנו בחיים, דבר שמעיד שהנבואה הופרכה

באופן חד משמעי. השוטרים עדיין לא לכדו אותו, אבל הם
משוכנעים שהם מהדקים מסביבו את הטבעת והוא יעצר בקרוב.

אבל השאלה היא, איך זה יכול להיות?"

"באמת, איך?" שאלה סנדרה. גם קליף משך בכתפיו.

"השקעתי בזה הרבה מחשבה," אמר אד, "ויש לי שתי השערות.

אני יוצא מנקודת ההנחה, שהוכחה לנו שוב ושוב, שכל הנבואות
הקודמות התגשמו כלשונו. כולן - פרט לנבואה שלי. לכן, אני יכול

להגיע למסקנה שהנבואה שלי לא היתה כלל קיימת מלכתחילה."
"מה זאת אומרת?" תמחה סנדרה.

"אולי היא היתה מזויפת. מישהו ביים את הנבואה הזאת, אולי כדי לשכנע אותי להיכנס לנושא הזה."
סנדרה נראתה המומה. "אתה טוען שקולין פיברק הכל כדי לערב אותך?"

"אני לא אומר שום דבר באופן ודאי, אני רק מעלה השערה. אני גם לא מאשים את קולין, אולי זה לא הוא אלא מישהו אחר? אולי נתנו לקולין קלטת מזויפת? אני רק מציג אפשרויות."
"אם כן, למה עשו את זה?" שאלה סנדרה.

"אינני יודע. אבל אפשר לשאול שאלות נוספות כמו, למה דווקא אני? למה היה חשוב להם כל כך שאני ולא אחר אהיה מעורב בעסק הזה?"

"אולי בגלל תחום הטיפול הייחודי שלך?" הציעה סנדרה.
"מה הקשר בין תחום הטיפול שלי לנבואות?" החזיר לה בשאלה.

"אז מה התשובה?"

"אין לי תשובה, יש לי רק מבול של שאלות. אבל זו לא ההשערה היחידה, השנייה מפחידה אותי הרבה יותר. אולי הנבואה עלי באמת נאמרה, אבל מישהו טיפל בקלטת, נניח ערך את הקול, ושינה רק את התאריך? באפשרות הזאת אני עדיין נתון בסכנת חיים אמיתית, ורק התאריך הנכון לא ידוע לי!"

"אבל למה שמישהו ירצה לזייף את התאריך?" שאל קליף.
"כדי להאיץ את המעורבות שלי, לדוגמה. בזמן מוקצב קצר להישארותי בחיים המוטיבציה שלי לפתור את התעלומה גדולה בהרבה אם יתברר לי שיש לי שנה שלמה לחיות, נניח."
סנדרה נראתה על סף היאוש. "רק זה חסר לנו, לעבור הכל פעם נוספת!"

"ואם האופציה השנייה היא הנכונה, הפעם הזאת הסיכוי שלי לצאת מזה בריא ושלם באמת אפסי," אמר אד בקול נכאים.
"אבל אולי המתחזה שלך יהיה זה שימות," הביעה סנדרה משאלת לב.

אד ביטל את דבריה בתנועת יד. "לפי דברי השוטרים, הוא ילכד בקרוב, יועמד לדין וישא את עונשו תחת שמו האמיתי."
"אנחנו מוכרחים לברר מה האמת," קבעה סנדרה.
קליף אימץ את מוחו. "אולי..." הרהר לעצמו.
"אולי מה?" שאלה סנדרה.
"יש לי רעיון, אבל אני צריך לבדוק אותו," החזיר.
"הבאת את היומנים?" החליפה סנדרה נושא.

אד שמע את סיפורו של קליף בעניין רב. רק עתה עיכל שהמעלט בערכו של זה האחרון עד שנודע לו על הצלתה של סנדרה.
מלכתחילה לא האמין כי קליף כקוסם במה יכול לתרום לצוות במשהו. מחוסר ברירות השלים עם נוכחותו של קליף בצוות, גם מפני שלא רצה לעורר נוגדנים בתחילת הדרך. כעת חש שעליו להתנצל, ועשה זאת בכל ליבו. "אני לא מתבייש להודות כשאני טועה," הסביר.

קליף סיפק את הסחורה. הוא העביר לאד קובץ של צילומי זירוקס מהודקים בסיכה. "כאשר היתה בתחילת אחת המשמרות שלה, 'ביקרתי' בחדר המגורים שלה, וישאלתי לכמה שעות את יומנה. נסעתי לחנות לשירותי משרד, וצילמתי שני עותקים. הספקתי להחזיר את היומן למקומו לפני שסיימה את המשמרת."
"היא היתה המטפלת הקבועה של הנביא?" קימט אד את מצחו.
"בשנתיים האחרונות," אישר קליף.

אד החל לעיין ביומנים ברפרוף. "לדעתי יש פה גם אוצר בלום וגם חומר נפץ," העריך. "אני אקרא את כולו ביסודיות."

הוא סגר את היומן, ולפתע אישונים התרחבו לשבריר שנייה.
"יש לי הרגשה מוזרה," אמר בקול נמוך.
"מה?" שאלה סנדרה.
"משהו... לא יודע להסביר..."
הוא מישש את חזהו. "אותה אחות, ורוניקה... ספרת לנו שהיא
נחקרה גם על ידי אנשים נוספים, וגם להם סיפרה הכל..."
סנדרה רכנה קדימה. "איך לא קישרתי את זה קודם!" רגזה על
עצמה. "אלה אותם אנשים שחקרו אותי! אז הם יודעים את הכל
על הנביא והנבואות!"
עכשיו קליף נרתע במקומו. "וזה אומר שהחיים של ורוניקה
בסכנה!"
הוא שלף את ארנקו וחיטט בתוכו בידיים רוטטות. הוא הוציא
משם פתקה. "זה הטלפון שלה, בכתב ידה," אמר, וחייג. הוא
המתין והודיע שאינה זמינה.
"חייבים להשיג אותה ולהזהיר אותה," קבעה סנדרה. "אולי
כדאי לנסות במקום עבודתה."
קליף חיפש ושלף פתקה נוספת, וחייג למחלקה בה עבדה. הוא
לא נאלץ להמתין הרבה, עד שענתה לו אישה. "שלום."
"ערב טוב," אמר קליף, "אפשר לדבר עם ורוניקה?"
נשמע רחש קצר בצד השני של הקו.
"מי... מי אתה?"
"ידיד שלה, קליף," ענה ולא כיחד.
שוב נשתררה שתיקה מעיקה מעבר לקו.
"איזה ידיד? איך בדיוק אתה מכיר אותה?" נשמעה שאלה
מוזרה, עקשנית, נוספת מבת שיחו.
קליף הופתע מהשאלה. "למה את שואלת את זה? יש בעיה
מיוחדת לשוחח אתה בטלפון?"
"היא..."
האישה נדמה לרגע. "אתה לא שמעת את החדשות?"
"איזה חדשות?" ליבו של קליף הצטמק בתוך בית חזהו. זה
נשמע לו מבשר רעות. "היא נמצאת במשמרת כעת או לא?"
"היא לא הגיעה לעבודה הערב... טרגדיה..."
"טרגדיה? מה קרה?"
"תאונה איומה בדירתה... היא טבעה למוות באמבטיה... היא
לא הגיעה לעבודה, וזה היה דבר שמעולם לא קרה לה... תמיד
הגיעה בזמן, ומעולם לא נעדרה בלי להודיע מראש... הזעקנו את
המשטרה, והם גילו את הגופה שלה שקועה בתוך המים..."
קליף החוויר. "לא היה לי מושג," מלמל. "אני ממש המום."
"כולנו במחלקה באבל כבד," אמרה האישה, "היא היתה אחת
האחיות הטובות והאהובות אצלנו."
"את יודעת מתי ההלוויה?" שאל קליף, מבולבל.
"עדיין לא. יודיעו לנו מאוחר יותר."
"תודה לך," אמר קליף וניתק.
"איחרנו את הרכבת," פלט אד באכזבה. "הרוצחים האלה לא
משאירים אחריהם עקבות."
"למה שאלת על ההלוויה? אתה לא מתכוון להגיע אליה. בטח
הרוצחים שלה יחפשו אותנו שם," אמרה סנדרה.
"לא, לא התכוונתי ללכת, פשוט לא ידעתי איך להגיב," מלמל
קליף. "אני לא מבין איך אפשר לרצוח בחורה נפלאה כזאת, רק
מפני שטיפלה במסירות רבה בזקן תימהוני בלי שם..."
"אני מתחיל לחשוש לגורלו של קולין, אם הוא בציפורניים
שלהם. הם עלולים לרצוח גם אותו, אם לא עשו זאת כבר," אמר
אד.

"היה לי מזל גדול שהשאירו אותי בחיים, " תהתה סנדרה בקול רם. "יכול להיות שאם לא היית משחרר אותי - לא הייתי כאן היום."

"איך אנחנו מוצאים אותו?" התחבט קליף. בימים האחרונים הוא נראה גדוש בביטחון עצמי, כעת נראה היה שאיבד ממנו מעט. הוא נראה אובד עצות.

אד החזיק בידיו את צרור דפי היומן בחוזקה. "יש לי הרגשה מוזרה, " אמר בקול נמוך, "זו הפעם השנייה הערב. שניהם נשאו אליו את מבטם בתימהון. "אני מרגיש שחלק מן הפתרון נמצא בידיים שלי, בתוך היומן הזה, " אמר בקול נמוך.

סנדרה לא יכלה להתאפק. "אבא, מה קורה לך? לא זכור לי שאתה משתמש במילה 'הרגשה'..."

"לא היו לי בעבר תחושות מוזרות כמו היום, " השיב לה. השלושה עשו אתנחתה ארוכה, להסדיר את המחשבות. "אולי כדאי לגשת למטרה?" שאלה סנדרה.

"מה נגיד להם? שאנחנו חושבים שסוכן FBI נחטף על רקע מחקר סודי על נביא שמת?" ביטל אד את הרעיון. "אם זה סוכן של ה-FBI, למשטרה המקומית אין בכלל סמכות לטפל בעניין. "אנחנו לא חייבים להגיד שהוא סוכן, אלא פשוט את שמו, " התגוננה. "גם אותי חטפו וחקרו, נוכל לספר גם את זה. ומלבד זה, לקליף יש את מספרי המכוניות שלהם."

"שאנחנו מניחים שהם מזויפים, " הגיב קליף, "ואין לנו שום אפשרות לדעת שהם לא החליפו אותם בלוחיות מזויפות חדשות זמן קצר לאחר שברחת. הם יודעים שאדם נוסף עזר לך, וכמקצוענים הם יניחו שרשמתי את מספרי המכוניות שלהם כאשר עקבתי אחריהם עד לבית ההוא."

אד התערב. "אפילו אם אתה צודק, תן לי בבקשה את מספרי המכוניות. אולי יש לי אפשרות לבקש טובה אישית מפקד דאגלאס."

קליף שקע במחשבות עמוקות, ולבסוף סירב. "לא כעת. נעשה את זה בתזמון מתאים יותר. " הוא שב להרהר מעט. "אד, מה בדיוק הסיפור שלך עם ה'הרגשות' החדשות שלך?" אד נשען לאחור על משענת הנצרים החורקת. "כן, זה נושא נוסף שרציתי לספר לשניכם."

הפעם היה תורם להקשיב לסיפורו המופלא. לסתותיהם של קליף וסנדרה נשמטו כאשר שמעו על תגליתו של אליוט, בדבר אד המתעורר בלילה ומדבר, ועל וידויו של אד בדבר האבקה השחורה בסדין שלו. הדמיון להתנהגותו של הנביא היה מעורר צמרמורת. אד אמר שההערכה הראשונית שלו היא שהוא כאילו נדבק מאיזה וירוס של הנביא. האם מדובר בנבואות? לא ידע לומר. הוא רק מחפש אמצעי הקלטה.

סנדרה הוציאה מהתיק שלה מכשיר אלקטרוני זעיר. "זה נגן מוזיקה, " הסבירה לו, "אבל הוא יכול גם להקליט שעות רבות באיכות מצוינת. " היא לימדה אותו לתפעל את המכשיר. "שים את זה הלילה ליד המיטה שלך."

"אד, אני צריך את כרטיס האשראי שלך, " אמר קליף. "אתה יכול לסמוך עלי שלא אבזבז לך הרבה כסף. "לפי חבילת המזומנים שנתת לי באמת לא נראה לי שאתה זקוק לכרטיס שלי. מה אתה מתכוון לעשות בו?" "אני אנסה לעשות משהו שיעזור לנו למצוא את קולין."

"איך עבר עליך הלילה, אבא?" היתה שאלתה הראשונה של סנדרה.

היא עצמה התקשתה לעצום עיניה כל אותו לילה בציפייה לשמוע ממנו האם התעורר ובעיקר, מה היו דבריו. היא החלה לדמיין במחשבותיה כיצד אביה מתחיל למלא את מקומו של הנביא המת, והם, אביה והיא, מדהימים את העולם בנבואות המתממשות. ואולי היא עצמה 'יתדבק' ממנו ותתחיל לנבא אף היא?

כאשר לא יכלה לעצור את סקרנותה, בשש לפנות בוקר, והתקשרה אליו, הופתעה מכך שבעצם העירה אותו. אך יותר מכל, התאכזבה לשמע תשובתו המפתיעה.

"לא התעוררתי הלילה. ישנתי טוב מאוד שינה רצופה."
 "אתה בטוח?" שאלה בספקנות. "אולי אתה רק לא זוכר שהתעוררת?"

"אני די בטוח," עמד על דעתו, "תבדקי את המכשיר שלך ותיווכחי בעצמך. מלבד זה, הסדין שלי הבוקר הזה נותר נקי. לא מצאתי עליו שום סימן."
 "אחרי ארוחת הבוקר אקח מוניט ואגיע אליך." סנדרה שקעה במחשבות.

אד, משנתעורר בעל כורחו, החליט לקום ולהתרענן. עדיין לא היה רעב והחליט לרדת לאכול מאוחר יותר, וכעת נטל את צרור צילומי יומנה של ורוניקה והחל לקרוא אותו מן העמוד הראשון. הוא דילג במהירות רבה על חייה הפרטיים של האחות המתה, וחיפש אך ורק את ציטוטי הנבואות של המטופל שלה. הוא זיהה אותם בנקל, מאחר וצורת דבריו היתה מוכרת לו. משפטים קצרים, עומדים בפני עצמם ותלושים מהקשר כלשהו, מנוסחים בלשון עבר.
 'זו הסיבה שורוניקה לא הבינה שמדובר בנבואות', הסיק אד. התחושות המוזרות של הימים האחרונים שבו לפקוד אותו. כאילו באו לבקר בתוך גופו ומיאנו לעזוב. כל מה שהיה עליו לעשות זה להחליף את לשון העבר בלשון העתיד, ואד דימה בנפשו שהוא קורא מן העיתון של מחר. זה היה מדהים. העולם כולו מתנהל בהווה, בכבודות ובעצלתיים, בנקודת מפגש דקיקה להפליא בין מה שהיה לבין מה שיהיה. ובעוד כולם זוכרים את מה שאירע אתמול, ונאבקים לבצע כרגע את מה שלדעתם ייטיב עמם מחר - הוא היחיד בתבל שיודע, בדיוק נמרץ, לעיתים אכזרי וקטלני, מה יקרה בעתידם של אנשים, קהילות ומדינות. הוא פשוט קרא את הדברים שחור על גבי לבן, בדפים שהחזיק בידיו הרועדות. וידיו החלו לרעוד, ועוד איך. זיעה קרה פרצה מנקבוביות עורו. הוא ידע כעת דברים שאחרים היו משלמים כסף רב כדי לדעתם במועד.

אד עצם את עיניו.

הוא סיים לקרוא זה עתה את כל דפי היומן, פעמיים. הוא ידע כעת הרבה מאוד דברים, וגם שהבין רק מעט מאוד. שלושים נבואות נרשמו בדייקנות ביומנה של ורוניקה, שעשתה מלאכה נאמנה וקפדנית. אך עשרים מהם לא היו שווים הרבה. חציים - עשרה - היו על אירועים שכבר התרחשו עד למועד זה. אד חשב על כך, שיתכן ובכל זאת ימצא בהם תועלת, מפני שגם גילויים על העבר יכולים לסייע לגופים שונים, בדומה ללכידתו של האופנוען הדורס בפילדלפיה. עשר נבואות נוספות היו מכוונות

לעתיד המרוחק, או למקומות רחוקים, או למצבים שאין לאיש עניין בהם.

נותרו, אם כן, עשר נבואות בלבד, שעתידות להתרחש בעתיד הקרוב, באזור הקרוב, ושיש לאנשים עניין רב בהם. עיניו של אד עדיין היו עצומות, כאשר ניסה להבין איך נבואות כאלה בכלל יכולות לבקוע מגרונו של אדם. הוא גלגל במוחו כמה אפשרויות, שלא היה לו מושג אם יש בהן ממש. הוא חשב על הנביא של ימי המאה השש עשרה, נוסטרדמוס. איך הוא ניבא את כל הדברים המיוחסים לו? הנזיר ההוא עסק באסטרולוגיה, בפולחני מאגיה שחורה, העלה דמויות באוב, ובאופן כללי ראה חזיונות אותם תיאר בחרוזים המרובעים שלו. אבל אף מדען לא יכול היה להציע הסבר מספק לתופעה הזאת.

רעיונות נוספים? אד נזכר בחיך על תיאוריות הזויות של אחד מחבריו מתקופת הלימודים באוניברסיטה. היה זה סטודנט בפקולטה לפיזיקה, שטען שאפשר לנבא בקלות את העתיד. "איך?" התעניין אז אד גארווין, הסטודנט המשועשע מהפקולטה לפסיכולוגיה. הפיזיקאי הצעיר הציע שתי השערות. לראשונה קרא 'מסע בזמן'. "תאר לך שאיש מן העתיד קופץ לבקר אותנו בהווה. הוא יכול לספר לנו כל מה שקרה בדיוק. מבחינתו זה יהיה תיאור העבר, אבל מבחינתנו זה יהיה ניבוי העתיד."

איך מתבצע מסע בזמן הלכה למעשה - לא ידע לתאר עדיין. והתזה השנייה? הוא העניק לה את הכינוי 'קפיצות קוואנטיות'. אד שמע את הרעיון וניסה לשווא להבין אותו. "כמו שיכולות להיות 'קפיצות דרך' בחלל הרב מימדי, או בין יקומים מקבילים, כך יכולות להיות קפיצות קוונטיות בין הזמנים." אד לא הבין מאומה. "ראה", ניסה הפיזיקאי הנלהב להסביר, "במצאיאות אנחנו חיים כל רגע בקפיצות קוונטיות בין העתיד לעבר, כך שאנחנו בעצם נמצאים בהווה רק בממוצע. כך יתכן שאנחנו יכולים לקלוט תמונות מן העתיד באותה דרך שאנחנו קולטים תמונות מן העבר, רק שלזה מצאנו שם, ואנחנו קוראים לזה זיכרון." גם את זה אד לא הצליח להבין, בלשון המעטה.

ואולי כל הנבואות האלה קשורות לתופעה המוכרת בתחום המקצועי שלו, נבואות המגשימות את עצמן? דוגמאות אין ספור כבר תועדו בספרות הפסיכולוגית על כך. בהשערה הזאת היתה רק בעיה מהותית אחת, שלמרבה הצער הפילה אותה על הסף: נבואות רבות שהתרחשו לא היו ידועות מראש לנוגעים בהם. נבואה המגשימה את עצמה יכולה להתרחש רק אצל אנשים הנוגעים ישירות בדבר, ולעולם לא אצל אנשים זרים או במקומות מרוחקים. אבל, אולי מה שאנו יודעים כיום בנושא הזה, אינו אלא חלק קטן מתוך תיאוריה מקיפה ורחבה יותר, שיגיע זמנה להתגלות למדענים?

אד נאנח. השערות רבות יש, אבל את האחת והיחידה הנכונה, עדיין אין. הוא ידע לבטח שגם לא תהיה לו אחת כזאת. כל 'העסק' הזה לוט בערפל.

תובנה נוספת עלתה פתאום בדעתו. מי שיודע דבר מה על העתיד, אין לו, ולא יכול להיות לו, יתרון כלשהו על מישהו אחר. העתיד דטרמיניסטי בדיוק כמו העבר, במקרה זה, כיון שאין יכולת לשנות בו דבר. 'אז מה הטעם בידיעת העתיד בכלל?', שאל את נפשו בתסכול. 'רק לספק את יצר הסקרנות?' הוא נזכר בתרגיל הפילוסופי של האדם, המבקש לקפוץ שבוע קדימה בזמן, כדי להציץ בתוצאות הגרלות הלוטו, הטוטו, הפיס ומירוצי הסוסים. כך, סבור האדם, יוכל להתעשר במהרה. אך למעשה אין בכך שום תועלת, אם לא ימצא גם את שמו בעיתון כזוכה בר מזל... לכן, אין זה משנה אם קפץ לביקור קצר בעתיד בכלל. אם בגורלו לזכות,

יזכה גם אם לא יבקר בעתיד. אם גורלו נחרץ לא לזכות, הרי גם אז אין טעם רב בביקור בעתיד, שכן לא יכול היה לממש את ידיעתו בדבר המספרים הזוכים. לו יכול היה, היה כבר מוצא באותו עיתון עצמו את שמו מתנוסס בין ברי המזל.

'אף אחד לא צריך לדעת כלום על העתיד, אלא אם כן יהיה ניתן להשפיע על העתיד בדרך כלשהי, הבין. 'ומנגד, כולם יודעים היטב את העבר, אך אין איש יכול לשנות בו מאומה. ' הוא פקח את עיניו רק כאשר סנדרה נקשה על דלת חדרו.

סנדרה הקשיבה זמן ממושך לדממה שבקעה מהמכשיר האלקטרוני הזעיר שלה. אד משך בכתפיו והניח לה להיווכח בעצמה בצדקת דבריו. אך לפתע היא ניעורה משלוותה.

"אתה התעוררת ועוד איך, אבא!" קראה.

אד הופתע. היא נטלה עיפרון וכתבה כמה מילים בשולי עיתון ישן שהיה מונח בצד.

"המילים שלך לא היו ברורות," אמרה, מתוסכלת מעט. היא טיפלה בכפתורי הפיקוד הזעירים של המכשיר כדי לשמוע פעם נוספת את ההקלטה.

"הנה, אתה משתעל," אמרה. "השיעול מתגבר... אתה פולט ליחה כעת, בלי ספק... אתה מתחיל לדבר, כמה הברות... כמה מילים עמומות... הנה, אני מצליחה לפענח רק שלוש מילים... הנה, הכל מסתיים כעת. אתה חוזר לשכב ונרדם..."

היא הציצה בשעונה. "אם התחלת את ההקלטה בדיוק בחצות, כמו שביקשתי, אז אתה התעוררת בערך בשלוש ורבע."

"התחלתי להקליט בערך ברבע לשתיים עשרה," אמר לה.

"אם כך, התעוררת בדיוק בשלוש, כמו הנביא שלנו."

"מה אמרתי?"

"היא הראתה לו את שלושת המילים שכתבה. "שלושה. שומר. מהירות."

הוא ביטא את דעתו בהנפת יד. "חסר משמעות לחלוטין. לא נוכל לפענח למה הכוונה. אבל למה לא ראיתי שום סימן על הסדין?"

סנדרה אימצה את מחשבתה. "איפה הבגדים שלבשת הלילה?" שאלה.

"שמתי בשקית הניילון של הכביסה."

"אני רוצה לראות אותם."

אד וסנדרה ניגשו לחדר המקלחת, שם הוציא אד את הבגדים ופרש אותם.

סנדרה הצביעה על המכנס. כמה כתמים כהים היו עדיין לחים. "אנחנו צריכים להתקין מערכת הקלטה מקצועית יותר," קבעה.

גם סנדרה קראה בעיון את הנבואות, והצטערה בסתר לבה שלא מצאה דבר על קולין. היא קיוותה למצוא בהן רמז על מקום הימצאו, או מידע על גורלו. אך משחשבה על הדברים, הבינה כי טעות בידה, וטוב שלא מצאה בנבואות מאומה עליו. כך נותרו לו עדיין סיכויים לשנות את מצבו, יהא אשר יהא. במחשבה נוספת הבינה שגם זו טעות: יתכן ואחת הנבואות כן עוסקת במצבו ובגורלו, רק ששמו אינו מצוי בניסוח הדברים. אולי אחת הנבואות עוסקות בו בעקיפין, ומנבאת דבר מה על חוטפיו ששם לא מוכר לה?

'ידיעת העתיד זה עסק לא פשוט', קבעה. 'צריך להקדיש לזה עוד מחשבה.'

אדוארד גארווין שלישי נולד זה עתה במזל טוב מבעד לערפילים של העיר הגדולה הזאת.

"אפשר לקבל את כרטיס האשראי שלך?" פקידת הקבלה הייתה מחוייטת כבובת תצוגה מושלמת בחלון ראווה של בוטיק יוקרתי. מלון הילטון נטה להעסיק נשים יפות וייצוגיות בדלפק האורחים. קליף הנהן בחיך והוציא מתוך ארנק עור מהודר את כרטיסו של אד. הפקידה הציצה בו קצרות. איש גבה קומה, בעל שיער בלונדיני עם בלורית נדיבה המשומנת בתכשיר כלשהו, לבוש טוקסידו אפור, משקפי שמש בעלות מסגרת איטלקית יקרה, שעון 'ראדו' שחור, תיק שחור מעור תנין. היא לא יכלה לראות את נעליו, בעלי התחתית הגבוהה, שהעניקה לגובהו ששה סנטימטרים נוספים.

הוא עקב אחר החיוב, נטל את הכרטיס והחזירו לארנקו. הוא קיבל ממנה את כרטיס הדלת ופנה אל המעלית, לכיוון חדרו. עתה, ידע שהוא חי על זמן שאול, ועליו להיעלם מהעולם בתוך כמה דקות. הוא לחץ על כפתור הקומה השמינית, אך כאשר המעלית עצרה בקומה הרביעית עבור אורח אחר, הוא ניצל את ההזדמנות וחמק ממנה. כעת פנה אל השירותים הציבוריים, ונכנס לאחד התאים לזמן ממושך. כעבור עשרים דקות יצא משם אדם אחר, נמוך יותר, שיער שטני מוארך, חולצה בהירה מתחת לחליפה חומה, עונד שעון קאסיו יפני פשוט, נושא תיק זמש גדול שהכיל בתוכו את תיק העור ואת הבגדים והאביזרים של אד השלישי. כך חזר אל הלובי, רכש עיתון והתיישב לקרוא בו כאשר הן דלפק הקבלה והן הכניסה נמצאים בקו ראייתו.

"כמה זמן חיכית?" שאלה סנדרה, מרותקת.

חלפו רק כעשר דקות מאז שהתרווח על הכורסה בלובי, ואדם שנכנס למלון הסב את תשומת ליבו של קליף. הזר נראה לו יותר שוטר בלבוש אזרחי מאשר אורח טיפוסי במלון כזה. השוטר ניגש לפקידת הקבלה, שוחח עמה קצרות ואחר פנה לשבת בבר, בעברו השני של הלובי, והזמין לעצמו כוס קפה. קליף התקשה להבין מי האיש ומה הקשר שלו לפרשה, אם יש בכלל קשר כלשהו לעניין של אד.

"יש פה יותר מדי בלשים", הרהר לעצמו.

שעה נוספת חלפה מבלי שעוררה תשומת לב נוספת מבחינתו של קליף, עד אשר ליבו החל להלום בפראות, למראה הענק שחלף על סף דלת המלון. קליף זיהה אותו בוודאות. זה היה אחד משני החוטפים של סנדרה. מבלי משים הוא התכווץ במושבו, כאילו מנסה להיעלם מן הנוף. 'חסר לי אם הענק הזה יזהה אותי...' חלפה מחשבה מצמררת במוחו. אולם הענק שם את פעמיו היישר למעלית. קליף הבין מיד שהענק יודע שני דברים: ראשית, שכרטיס האשראי של אד גארווין חויב במלון הזה לפני כשעה וחצי, ושנית, את מספר חדרו של אד. בוודאי קיבל את מספר החדר בטלפון בשיחה שגרתית דרך מרכזיית המלון.

קליף הקיש על כמה ספרות בטלפון הנייד שלו. "הענק הבלונדיני שנכנס כרגע למעלית", אמר בקול נמוך וניתק. איך שדלת המעלית נסגרה, קליף קם וצעד לעבר היציאה. דקה אחרי כן כבר היה בתוך מונית ליעדו.

"אז עכשיו נכנס לתפקיד החוקר הפרטי ששכרת", הנהנה סנדרה. "מה קרה בהמשך?"

"כן, כאן הסתיים התפקיד שלי והעברתי את השרביט לבלש ששכרתי. אני חזרתי לכאן וחיכיתי לשמוע ממנו מה יעשה או לאן ילך האיש שחטף אותך, אחרי שימצא את חדרו של אד ריק."
"אמרת לבלש שהאיש הזה יכול להיות מסוכן?"
"כמובן. אבל האיש ששכרתי גיחך, והבטיח לי שהוא עצמו יותר מסוכן. הוא עצמו היה מתאגרף מקצועני, ובעל ניסיון של חמש עשרה שנים במשטרה ועוד חמש שנים כחוקר פרטי. הוא כמעט נעלב מהאזהרה שלי."
"ומה קרה בהמשך?"

"החוטף שלך ירד חזרה ללובי לאחר כמה דקות, וניגש לשוחח עם פקידת הקבלה. הוא נצפה משוחח עם מישהו בטלפון הנייד שלו, ואחרי כן עזב במהירות את המקום, נכנס למכוניתו והחל לנסוע. האיש שלי החל לעקוב אחריו. בשלב זה המצב התחיל להסתבך כל כך, שיש כמה גירסאות והרבה השערות."
"מה הסתבך?"

"אם הייתי יודע בדיוק, לא הייתי אומר שזו הסתבכות... קליף לגם מכוס הקפה שבידו. "מעקב מכוניות זה אף פעם לא דבר פשוט. הטלפון האחרון שקיבלתי מהאיש שלי היה שהחוטף נכנס ליסנטה אנה. מאז אבד הקשר עם החוקר ששכרתי. כנראה החוטף חשד במשהו, או הרגיש שמישהו עוקב אחריו, וטמן לו מלכודת, ונוצר עימות ישיר בין השניים."
"ומה קרה?"

"אני לא יודע. בעצם, אני לא יכול לדעת. מפגש בין שני אנשים אלימים כאלה לא יכול להסתיים טוב, בפרט כשכל אחד מהם משוכנע שהוא עצמו בלתי מנוצח. אין לי מושג אם זה הסתיים בוויכוח, במכות או ברירות. מכל מקום, לפי מה שנודע לי מאוחר יותר בעזרת אד, התברר שהחוש הראשוני שלי לא בגד בי. את זוכרת את האיש הראשון שנכנס למלון ועורר את חשדי? זה באמת היה בלש ממשטרת לוס אנג'לס, שנשלח לשם כדי לעקוב אחרי אד גארווין. אבל לא שלנו, אלא זה שהתחזה לאביך. מתברר שהוא עצמו התחיל לעקוב אחרי שתי המכוניות, וכאשר קלט את העימות שמתחולל בין החוטף לבלש שלי, הזעיק כמה ניידות לתגבורת, והם הופיעו והחלו לרדוף אחרי החוטף שלך."
"ולא הצלחת ליצור קשר עם הבלש שלך מאז?"

"לא. גם לא תכננתי ליצור אתו קשר יותר. כל הרעיון היה קשר חד כיווני ממנו אלי בטלפון בטוח. נתתי לו את כל הסכום שדרש מראש ובמזומן. כך איש לא יוכל לעקוב אחרי ולזהות אותי. בשלב הזה הדבר היחיד שקיבלתי ממנו שהמיקום שלהם נמצא במקום כלשהו בסנטה אנה. יתכן גם שקולין נמצא שם."
"יכאן הכנסת את אבי לתמונה?"

"כן. חששתי שהענק הצהוב יצליח להתחמק מהשוטרים תוך כדי גרימת סיכון לחיי בני אדם חפים מפשע. ואז התקשרתי לאד, ובקשתי ממנו לספר לשוטר שלו, אותו פקד דאגלאס, על מספרי המכוניות של החוטפים שלנו, שכנראה נמצאים כרגע בבית מסתור כלשהו בסנטה אנה. המידע המודיעיני הזה היה בדיוק מה שחסר לשוטרים, והגיע בתזמון מעולה. אחרי כמה דקות התחילו לצפור בערך עשר ניידות משטרה בשכונות השקטות של סנטה אנה, ולחפש את המכוניות לפי המספרים שמסר אד."
"ומה קרה אחרי זה?"

"אני מניח שהחוטפים שמעו, וכנראה גם ראו, את הניידות הצופרות והבינו שמחפשים אחריהם, והצליחו לנטוש את בית המחבוא שלהם מתחת לאפס של כל השוטרים. אולי היה להם רכב שכור נוסף, שהמספר שלו לא היה ידוע לי, וככה הצליחו לחמוק מלכידה. אבל הראשון, אותו ענק מחומצן, נקלע לפני כן לקרב

יריות עם השוטרים, ונהרג. שני שוטרים נפצעו. כך סיפר דאגלאס לאד.

"ומה עם קולין?"

"אני מגיע בדיוק אליו. השוטרים הצליחו לאתר את אחת המכוניות בבית כלשהו, רגיל ותמים למראה. בבית נתגלו עקבות של שני אנשים שנטשו אותו בבהילות. במקרה היו בירות, במאפרה היו סיגריות שעישנו אותם לפני זמן קצר. ושם, במרתף, מצאו את קולין חי, כבול וחבול, והעבירו אותו באמבולנס לבית החולים."

"סיפרת לי את זה בהתחלה?"

קליף חייך. "הוא כנראה ישהה שם עוד יום או יומיים. את חייבת לזכור שאסור לך לבקר אותו, ואפילו לדבר אתו בטלפון. אנחנו עדיין בסכנת חיים, כי לפחות שניים מהרעים עדיין

מסתובבים בחוץ."

"תביא לכאן את קולין בבקשה," קולה היה מתחנן, אבל באוזניו נשמעה בקשתה כמו פקודה שיש למלאה בהקדם.

פרק 59

לשעות אחדות חשה סנדרה את עצמה רגועה, מאושרת ומאובטחת היטב. קליף שכר בית צמוד קרקע בפרוור שקט בשולי הכרך הענקי והתוסס, בית עץ צנוע בעל שלושה חדרי שינה ושתי חניות, שכעת היו בהן שתי מכוניות שכורות חדשות. והחשוב מכל, האיחוד שכה ציפתה לו וערגה אליו במחשבותיה: ארבעתם היו כעת יחד באותו בית, נינוחים ומוגנים.

ג'ון ואמנדה סמית נטשו את המוטל העלוב שלהם הבוקר ועקרו לכאן עם מיטלטליהן הדלים; דיוויד בראון עזב את מלון הילטון וקיבל את אחד מחדרי השינה, וקולין פשוט נמלט מבית החולים כרבע שעה לאחר שאחת האחיות ניתקה אותו מן האינפוזיה. קולין הבין שהמקום הזה מסוכן עבורו, מפני שחוטפיו עלולים לחפש אותו שם.

רק לילה אחד היה מאושפז, אך זה הספיק לו לנוח ולאסוף כוחות. שתי שיניים שבורות הכאיבו לו עד כדי כך שנאלץ להגיע לרופא לטיפול חירום. חבורות אחרות החלו בתהליך ההחלמה האיטי שלהן, והנפיחויות החלו לרדת. לפני כן בישרו לו הרופאים שאין לו אף עצם שבורה בגופו. אז החליט שימלט מכאן בהזדמנות הראשונה.

הצבע חזר להסמיק מעט את לחייו של אד, לאחר ימים רבים של חיורון שאפפו עד ליום המחרת של נבואת מותו. עתה היה שלו ורגוע, יושב על הספה לצידה של סנדרה ולוגם תה ירוק. קולין וקליף טרפו משולשי פיצה שהביא שליח לפני כמה רגעים.

"הם ידעו בזמן אמת על חיוב כרטיס האשראי של אד," אמר קליף.

"איזה גופים יכולים להשיג מידע כזה?" שאלה סנדרה.

קולין חייך. "יותר טוב שלא תשאלי. הרשימה כל כך ארוכה,

שהיא רק תייאש אותך."

"כולל המשטרה עצמה, שחיפשה את אד גארווין האנס," העיר

אד. "אבל אני חושב שאת לא שואלת את השאלות הנכונות."

"מהן השאלות הנכונות?"

אד הביט לתוך עיניה. "אחת מהן כבר העליתי באוזניכם, אבל

קולין לא שמע אותה: למה, מכל הנבואות עד היום, רק הנבואה

שלי לא התגשמה? הבנת הסיבה היא לדעתי שאלת מפתח."

השתררה דומייה קצרה בחדר.

הוא המשיך. "נעזוב לעת עתה את נושא הנבואות, הוא לא יברח לנו. אני רוצה להתרכז בשאלה של הנבואה שהופרכה. אני חוזר ושואל: איך זה יתכן? ואני לא שואל סתם, אלא מפני שיש לי שתי אפשרויות לענות על זה. וכל אחת מהן גרועה יותר מחברתה. קולין, מי הפיק את הקלטות? איך הן הגיעו לידיים שלך? אתה אישית צילמת או היית שותף בהכנתן?"

קולין הופתע משטף דבריו של אד. "לא הייתי שותף, זה לא המקצוע שלי. יש בשירות שלנו מחלקת צילום מקצוענית שהיתה אחראית על כל העסק הזה."

"איך הם הגיעו לידיים שלך?"

"גי'ניס מסרה לי אותם ביום הראשון ששיתפה אותי בפרויקט הזה והגדירה את היעדים שלי."

אד הרהר רגע קצר. "אם ככה, אתה נקי... חשב בקול רם. "אני חשוד במשהו?" תמה קולין.

"לא. כמו ששיערת, אתה לא מעורב בבישול הקלטות. לך נתנו משימה אחרת, הקשורה בי. אני מקווה שלא תעלב אם אומר לך שאתה רק החייל האחרון בשורה, וקיבלת משימה צרה וממוקדת, מבלי לדעת את התמונה מנקודת מבטם של המנהלים הבכירים יותר. אתה היית רק כלי משחק בידיהם."

קולין הסמיק מעט, והסגיר את תחושתו לשמע דבריו של אד. הוא נפגע מעט. עד לרגע זה סבר שהוא, כמידען, יודע יותר מכולם. אד המשיך. "אני מקווה שלא תעלב מדברי, אבל מה שרואים משם - בדרגים הבכירים - לא רואים מכאן, בדרגים הנמוכים."

"מה החמצתי לדעתך?" שאל קולין בשפתיים קפוצות.

"למה לדעתך כל הנבואות האחרות התגשמו פרט לנבואה שלי?"

קולין הניד בראשו לציין שאינו יודע.

"אני מעלה בדעתי שתי סיבות אפשריות. האחת, שהנבואה שלי היתה זיוף. היא לא נאמרה על ידי מיסטר X שלנו. מישהו כנראה בייס אותה כדי שכולנו נחשוב שהנביא אמר אותה. אולי השתמשו בשחקן, אולי זייפו תוכן נבואה אחרת באמצעים טכנולוגיים. אם זה באמת מה שקרה, מה הסיבה יכולה להיות לדעתך?"

קולין נע בחוסר נוחיות על מושבו. אד המשיך, "אני רואה אפשרות אחת, והיא לערב אותי בעסק. מישהו רצה שאני אצטרף לצוות שלך, ושלא אותך לגייס אותי, וצייד אותך בקלטת המבויימת. ואם אני צודק, מי עשה זאת? האם זה היה מישהו שמכיר אותי ורצה דווקא אותי מכולם? ולמה דווקא אותי? מה המיוחד שהוא מצא בי?"

קולין משך בכתפיו.

"האפשרות השניה מפחידה אותי יותר, המשיך אד, "שהנביא באמת אמר את הנבואה עלי, אלא שמישהו טרח לזייף את התאריך, למוקדם יותר. השאלה היא מדוע טרח מישהו להקדים את התאריך? כדי להאיץ בי למצוא את סודותיו של הנביא? ואם האפשרות הזאת נכונה, מה התאריך האמיתי? נגזר עלי לעבור את כל היסורים שעברתי פעם נוספת? ואיך אני אשרוד את הפעם האמיתית?"

השתררה דממה מוחלטת בחדר.

"אני יכול לבדוק איזו אפשרות נכונה, אמר קולין לאחר רגע ארוך.

"איך? שאלה סנדרה.

"כל הקלטות נמצאות במשרד שלי, נעולות בארון. אני יכול לבצע בדיקות מעבדה כדי לדעת מה להשיב לאד."

"איך אתה יכול לדעת שלא תגיע לאותם האנשים שבישלו את הזיוף?" שאל קליף. "אסור לך להוציא את הקלטות לבדיקה במעבדות חיצוניות."
"נכון. אני מתכוון לעשות את הבדיקות בעצמי."
"הרשה לי לתת לך עצה," אמר קליף. "שנה את הדמות החיצונית שלך, כי מישהו עלול לארוב לך שם."
"יש בזה משהו," השיב קולין.

פרק 60

'מה בדיוק אני עושה כאן? זו משימה עבור סטיבן...! הרהר קולין בתסכול. הוא היה רחוק מלהיות איש שטח כמו המרחק ממזרח למערב. לו היו שואלים אותו, היה מעדיף להיות צמוד לשתי המקלדות שלו, למסמכים בארונות, לתיקי הארכיון, אפילו למיקרו פיש המיושן. למרות שעבודה זו נשמעה אפורה ומשמממת אצל רבים, הקסים אותו התוצר של עבודה משרדית וחסרת הוד זו: מציאת כל מידע שחפץ בו. אנשים רבים לא הבינו עד כמה החומר שהיה תחת ידו העניק לו כוח רב, ועד כמה משמעותי היה הכוח הזה.

כעת נאלץ להתגנב בשעת לילה מאוחרת לתוך מטה ה-FBI, למשרדו שלו! ועוד מחופש לדמות אחרת, תחת פאה נוכרית ושפם מלאכותי, שהציק לו מאוד. השיער הסינטטי של השפם היה מוקשח ודיגדג את גשר אפו, עד שבשלב מסויים כמעט שקל לתלוש אותו ולהשליכו לאשפתון הקרוב. רק בקושי רב נמנע מלהתעטש. התוכנית נראתה סבירה על הנייר. הוא יגיע למשרדו בתחפושת. מעט מאוד אורות בקעו מהמשרדים שהעידו על כמות דלילה של עובדים ששהו כאן בשעות האלה, בעיקר בקומות הגבוהות. לאחר שיקח מארוננו את הקלטת, ירד שתי קומות למעבדה, שאמורה להיות ריקה בשעה הזאת. הוא ידע להפעיל את ציוד הוידאו המתוחכם, מפני שפעמים רבות ראה את הטכנאים מבצעים זאת. התוכנית פעלה כהלכה עד אשר הגיע למשרדו. איש לא ראהו נכנס, ומאחר ובחר לעלות במדרגות ולא במעליות, לא פגש נפש חיה כל הדרך עד למשרדו. למרבה הפתעתו, דווקא המשרד הפיננטי בקצה המסדרון היה מואר. משרדה של ג'ניס!

'מה היא עושה כאן בשעה כזאת?' שאל את עצמו. ג'ניס רק לעיתים נדירות שהתה במשרדה אחרי השעה שבע בערב, ואילו עתה השעה היתה אחת עשרה בלילה. הוא ניסה להבין מה הסיבה, אך ויתר ונכנס למשרדו.

כדי לא להעלות אור, הפעיל את פנסו כדי למצוא את דרכו אל הארון. תחילה ניגש אל מגירת שולחנו ופשפש בתוכה, עד אשר מצא את מפתח ארונו. כעת פנה אל הארון הגדול בקיר המרוחק. בדרך התנגש בלי משים בכיסאו, שנפל ארצה בשאון רב. הוא נחבל קלות, ופשפש את בירכו בשפתיים קפוצות. יותר מן הכאב בברך, חרה לו על השקט שהופר. הוא היטה את אוזנו עד ששבה הדממה לשרור.

הוא הגיע אל הארון, נעץ את המפתח ופתח אותו. הוא כיוון את אלומת הפנס אל מדף הקלטות.

המדף היה ריק!

כעת חש את ליבו מתחיל להלום בקצב מהיר. מישהו העלים אותם מתוך ארונו הנעול!

קולין ידע שלאיש מלבדו אין סיבה להיכנס לחדרו, ובוודאי שאין לאיש סיבה לפרוץ לתוך ארונו הנעול ולהוציא ממנו דבר. מי עשה זאת ומדוע, לכל הרוחות?

תוכניות, טובות ופשוטות ככל שתהיינה, טבען להשתבש. הוא ניסה לחשוב, אולי הוא עצמו העביר את הקלטות למקום אחר, או מסרן למישהו אחר? האם זיכרונו מתחיל לבגוד בו?

לפתע קפץ ממקומו כנשודך נחש. דלת משרדו נפתחה בפתאומיות, ומישהו הדליק את האור. קולין, שענינו התרגלו לאפלה, החל למצמץ במבוכה.

"מי אתה?" שמע את קולה של ג'ניס. ראייתו החלה להתייזב, והוא הבחין בה עומדת בפתח, ומאחוריה ניצבו שני אנשי ביטחון חמושים.

"ג'ניס? פלט."

היא התבוננה במבט נוקב בדמות שלפניה. "קולין?" היא צעדה פנימה, בוחנת את הפיאה והשפם הזרים לה. הוא הנהן, תלש את השפם הארוך והסיר את הפיאה הנוכרית.

"מה בדיוק אתה עושה כאן?" שאלה בתקיפות.

הוא כיבה את הפנס. "באתי לחפש משהו בארון שלי."

"לחפש את מה?"

"לחפש את אחת הקלטות." הוא היה חייב לספר את האמת. "איזו סיבה שבעולם יכולה להיות לך להגיע לכאן בתחפושת ולחפש כמו גנב בלילה את אחת הקלטות בחדר שלך?" התיזה בכעס.

קולין נעץ בה מבט נוקב. תחת מתן מענה לשאלתה, שמע את עצמו משיב לה באותה מטבע:

"איזו סיבה שבעולם יכולה להיות למישהו לגנוב מהארון הנעול שלי את הקלטות?"

פרק 61

אד גארווין חיפש במבטו אחר עזרה. מישהו, לא חשוב מי. מידען, ספרנית, פקידה. רק שיהיה אנושי ולא מכונה קרה או מקלדת בלתי ידידותית. לפתע נראתה לו הספרייה העירונית של העיר גדולה מדי, מרוחקת, מנוכרת, כאילו הוא עומד לטבוע באוקיינוס של ספרים. הוא עמד חסר ישע מול המסוף, מזה כרבע שעה, ולא התקדם לשום מקום.

ברגע שהחליט ללכת ולחפש אנשים, שמע קול אישה צעירה מאחוריו:

"אדוני, אפשר לעזור לך?"

הוא לא הצליח להסתיר את אנחת הרווחה. מרוב תסכול לא הבחין בצעירה הזאת, שהסתובבה בין המסופים וסייעה למתקשים.

"אני לא מצליח להסתדר עם זה," אמר במבוכה, "אשמח עם מישהו יסייע לי."

היא חייכה אליו. "מה אתה מחפש?"

"אני מחפש ספרים על תקופת המלחמה הקרה," השיב.

"יש לך שתי אפשרויות," הרצינה, "מקד קצת יותר את הבקשה שלך, או שתפנה לך הרבה מזמנך הפנוי, כמה שנים, כדי לקרוא את כל הספרות בנושא."

אד קימט את מצחו. "את צודקת, אין לי כל כך הרבה זמן," השיב לה. "יש לי רק כמה שעות להיות כאן."

קליף נהג ברכב השכור על הכביש המהיר 15 לעבר לאס וגאס, וסנדרה, לצידו, קראה מן הפתק שבידה, ושיננה אותו בעל פה. "עוד מעט הפתק יתבלה מרוב שימוש", העיר לה. "אני ממש מתרגשת. לא כל יום יוצא לי להגיע למקום שבו נבואה עומדת להתגשם."

"אבל מה הקשר לפתק הזה? קראת את תוכן הנבואה הזאת בערך אלף פעמים."

"אני רק בוהה בו", הסבירה. "אני מנסה להבין את המשמעות העמוקה ביותר של הנבואה הזאת."

"איזו משמעות עמוקה אפשר למצוא כאן?"

"לא בפתק, אלא בסך הכל", השיבה. "אני מנסה להבין אם אני יכולה בכלל להתערב באופן פעיל... אני באמת יכולה לשנות מה שכתוב כאן, או לא? האם מה שכתוב כאן כולל את העובדה שאני ראיתי את זה ויודעת מה הולך לקרות? האם הנבואה לקחה את שנינו בחשבון?"

"אלה שאלות קשות מדי. יותר טוב שאתרכז בנהיגה", אמר לה. סנדרה המשיכה. "לו אני הייתי הגיבורה במה שהולך לקרות, הרי השם שלי היה מופיע כאן. זאת אומרת, שמה שלא אעשה, לא אוכל להיות הגיבורה, נכון?"

קליף הניד בראשו. "המסקנה היא שלא אוכל להשפיע, אפילו אם אתאמץ במיוחד, לתקן או להפריע. אני לא אמורה להצליח לעשות שום דבר משמעותי."

קליף נאנח. "אבל אולי אוכל להזהיר אנשים אחרים?" המשיכה לחשוב בקול רם. "ייתכן ומישהו אחר יתקרב ואני אעצור אותו?"

"גם זה לא יכול להיות", נכנע קליף, והצטרף להגיגה. "הנבואה לא יכולה להיות מושפעת ממך בכלל. היא תתממש כלשונה בין אם את בוחרת להתערב או לא להתערב, בין אם את נוכחת או נעדרת מן המקום. כל מה שתבחרי לעשות או לא לעשות לא יכול להשפיע, מפני שההשפעה שלך כבר מגולמת בין שורות הנבואה."

"כמו מה שקרה בשוד חנות הצעצועים?" הקשתה. "קולין ידע ששוטר בלבוש אזרחי סיכל את השוד וגרם לכיידת השודדים. אתה אומר שהוא קרא את הנבואה כאשר הוא עצמו משתתף בה?"

"בדיוק."

"אבל מה היה קורה אם הוא לא היה בוחר בכלל להגיע לזירה הזאת? אם באותו יום הוא היה נוסע לבלות בפורטו ריקו?"

"לא יודע", משך קליף בכתפיו. "במקרה כזה, יתכן ששוטר אחר בלבוש אזרחי היה מבצע את העבודה. או, יתכן שהדבר לא יכול להיות: רק קולין היה מוכרח להיות שם, ולא רק בגלל הסקרנות שלו או הרצון שלו. אפילו אם לא היה רוצה, והיה מנסה למנוע את הדבר בכל כוחו, היה מוצא את עצמו מכב שם. קיימת עוד אפשרות: שדברי הנבואה היו אחרים לגמרי, והיו כוללים את הצלחת השודדים ואולי כמה נפגעים..."

"אתה מתאר כאן עולם דטרמיניסטי מוחלט", ציינה. "זה בדיוק ככה. עולם הנבואות הוא כזה, בדיוק כמו שתאור ההיסטוריה הוא כזה."

לשון הנבואה היתה פשוטה מאוד. היא סיפרה שהיום בשעה שתיים אחרי הצהריים, אחת החשפניות הרוקדות באחד המלונות, נאנסת בפינת הסטריט ודרך פלמינגו, על ידי שלושה בחורים, לקול זעקותיה, ולקול מצהלות הקהל, שהיה משוכנע שמדובר בצילום סצינה מתוך סרט.

מאחר ולא דובר על סיום הפרשה, סנדרה היתה חדורת מוטיבציה לגרום ללכידתם ולעמדתם לדין. "אם אני לא יכולה למנוע את האונס, לפחות אגרום לזה שהפושעים ישבו בבית הכלא."

"אז למה מיסטר X לא סיפר איך זה הסתיים?" שאל קליף.
"הרי זה בדיוק מה שקולין רצה שאבי יגלה. איך אפשר לשכנע את הנביא לספר את המשך הנבואה, או לכוון אותו לנבא מלכתחילה בנושא שיורו לו."

מאחר ותכננו היטב את הזמן, כבר בשעה אחת בצהריים מצאו את עצמם קליף וסנדרה מטיילים על הסטריפ, בין מלונות MGM ופלמינגו. הם הבחינו בהכנות של החבורה, שכללה ששה גברים. מצלמת קולנוע הוצבה על המדרכה, כחמישים מטרים מן הצומת. הטרגיזט של הכנופיה חנתה ברישול על המדרכה, מוכנה כנראה למילוט מהיר.

"מה היה קורה עכשיו, אם הייתי מתנפלת עליהם בצרחות ומעוררת מהומות? ואתה היית מזעיק משטרה והורס להם את כל התוכניות?" לחשה באוזני קליף.

"אין לי מושג, החזיר לה בלחישה, בעודם צופים במרחק בטוח מן ההכנות. "רוצה להסתכן ולנסות?"

"מה יש כאן להסתכן? אנחנו לא מופיעים בנבואה."
"אולי אנחנו מופיעים בנבואה אחרת, שאף אחד לא הקליט או שמע מעולם? אולי מסופר בה על זוג ידידים שנורה ונהרג במקום הזה על ידי כנופיית פשע בשעה אחת ארבעים וחמש? מוכנה לקחת סיכון כזה?"

"אם לא נבדוק, לא נדע לעולם," הפטירה.

"הקשיבי. אם הקהל חזה במאורע הזה ואפילו מחא כפיים, אנחנו יכולים להיות חלק מהקהל," הציע לה, "נוכל להתקרב כמו יתר הסקרנים שמביטים בסצינת חוץ."

אחד מן החבורה מתח סרט צהוב לסמן לקהל העוברים ושבים לא לחצות את הסט. קליף וסנדרה פסעו לאיטם לעבר התחום המורשה הזה, יחד עם תושבים ותיירים נוספים. רק כעת היא הבחינה שקליף נושא בידו שקית ניילון כהה.

"מה יש לך בשקית?" שאלה.

"הבאתי אתי תפוח אדמה," השיב.

"לאכול?" תמהה.

"לא, הוא לא מבושל," לחש לה. "אולי יזדמן לי לאטום להם את האגוז, כדי שלא יוכלו לברוח."

סנדרה אהבה את הרעיון. "מתי נזעיק את המשטרה?"
"אנחנו?"

"אז מי לדעתך צריך להזעיק את השוטרים?"

"מישהו בקהל בטח יעשה את זה, לא?" הוא משך הכתפיו.

סנדרה גלגלה את עיניה לשמים. "לא, בשם אלוהים! אף אחד לא יעשה את זה! הרי הקהל לא מבין מה זה באמת! הם רק ימחאו כפיים!"

"אבל מישהו בוודאי אמור להבין ולצלצל למשטרה."

"עצור!" פקדה עליו. הם היו כעת במרחק כחמישים מטרים מן הסט.

היא המתינה רגע קט עד שהעוברים והשבים יתרחקו מהם.

"שכחת שאני פסיכולוגית?" שאלה אותו.

"לא שכחתי, ומה הקשר?"

"שמעת על המושג 'פיזור אחריות'?" אף אחד לא יתקשר אפילו

אם כולם בינו שזה אונס אמיתי! אתה לא זוכר את האונס

בקווינס, בשנת 1964?"

"איך אני יכול לזכור? הייתי אז עדיין בשני מקומות נפרדים :
חצי בביצית וחצי בזרע."

סנדרה התעלמה מהערתו. "איזה מטורף תקף בחורה בשלוש
לפנות בוקר, עינה אותה ובסוף רצח אותה. עשרות אנשים
התעוררו בדירות הסמוכות לשמע הצרחות שלה, וצפו במתרחש.
מילא שאף אחד לא ירד לעזור לה, נניח שהם פחדו להתערב. אבל
אף אחד מהם אפילו לא הרים טלפון להודיע למשטרה!"
"איך זה יכול להיות?"

"זהו פיזור האחריות. כאשר יש הרבה עדים לארוע, כל אחד
'מטיל את האחריות' על מישהו אחר שיעשה את העבודה, ובסופו
של דבר אף אחד לא עושה דבר. מלבד זה, במקרה שלנו רק אנחנו
יודעים מה האמת, ואנחנו חייבים להיות אלה שיזעיקו את
המשטרה!"

"ששש..." היסה אותה, לאחר שעוברי אורח נוספים חלפו על
פניהם. הוא החזיק בידו את הטלפון הנייד שלו, בעמדת צילום.
"את לא שמה לב? "לחש לעברה, "אני מצלם את כל העסק
בסלולרי שלי. צילמתי את הרכב, את כל המסייעים, ואני אצלם
את כל האונס."

"למה לא אמרת לי?" לחשה בכעס.

לפתע העביר לה את הטלפון. "אני צריך לעקוף את הכל ולהגיע
לצד השני. הנה, ככה מצלמים, לוחצים על הכפתור הזה. המשיכי
את הצלם, "ולפני שהספיקה להגיב הוא התרחק ממנה. משנותרה
לבדה, החליטה להתערב בקהל והתקדמה עד לסרט הצהוב
המתוח. משם המשיכה לצלם בכל פוזה אפשרית.

מעשה האונס הצליח להפתיע גם אותה. בחורה צעירה, חטובה
ומאופרת באופן מתגרה, פסעה על המדרכה לתומה, ונראתה
ממהרת לעבודתה, מן הסתם באחד המלונות. היא הגיעה מן
הכיוון המרוחק, שלא היה מוגבל על ידי הסרט הצהוב. כאשר
חלפה סמוך לשלישיה, חסם את דרכה אחד מהם.

מה שהתרחש בדקות הקרובות נראה היה כסצינה מוצלחת
מעולם הסרטים. הבחורה החלה לזעוק כאשר שלושת הגברים
קרעו מעליה את בגדיה, שניים אחזו בה בחוזקה ואחד מהם החל
לאונס אותה על המדרכה. שלושת המסייעים טיפלו במצלמה,
במיקרופון תלוי ובבימוי, והיסו את הקהל שעמד נפעם למראה
שהתחולל מול עיניו.

"מי זאת השחקנית הזאת? היא משחקת ממש נפלא, " שמעה
סנדרה את אחת התיירות מדברת אל בעלה. "אנחנו בטח עוד נשמע
עליה, " החזיר לה. סנדרה, חיוורת מחרון, נעצה בהם מבט קר.
"איזו סצינה אמינה!" שמעה חיווי דעה נוספת מאחוריה.

"השחקנים של היום ממש טובים. זה נראה ממש אמיתי. " תיירת
אחרת אמרה, "אני מוכרחה לשאול את השחקנים מה יהיה השם
של הסרט. " תייר נוסף העיר, "הם משתמשים בשחקנים אלמונים
כדי לא לשלם להם משכורות עתק. תהיו בטוחים שבסרט הבא
שלה היא כבר תדרוש מיליונים."

סנדרה המשיכה לצלם. כעשרה מטרים ממנה, צרחה בבעתה
הצעירה הנאנסת, "הצילו! זה אמיתי! הם אונסים אותי!" והקהל
התמוגג. 'הבמאי' סימן לקהל להירגע, ושהכל בסדר.
סנדרה לא יכלה להתאפק.

"זה באמת אונס אמיתי!" שאגה בקול רם, "הם באמת אונסים
אותה! שוטרים, איפה יש שוטרים! שמישהו יצלל למשטרה!"
האנשים מסביבה הביטו בה בתימהון. אחד מהם ניסה להסות
אותה.

"ששש... את מפריעה לצלם סרט..."

"זה לא סרט! אלה פושעים אמיתיים שמתחזים!" צרחה.
"שמישהו יקרא למשטרה וגם לאמבולנס!"
כמו לאשר את דבריה, קמו האנסים בבת אחת, השאירו את
הצעירה על המדרכה, חיוורת ורועדת, ונכנסו במהירות אל
המכונית שחיכתה להם בעמדת זינוק למילוט מהיר. עוד שני
דברים קרו: המכונית לא הצליחה לנוע. היא קרטעה מעט ונתקעה.
ובתזמון מושלם שאין ממנו, מעבר להצטלבות הרחובות, נשמעו
סירנות מייללות של שלוש נידות.

"בכל זאת שיניתי קצת את הנבואה," התעקשה סנדרה. "רק אחד
אנס אותה בפועל, ושני האחרים רק עזרו לו להחזיק אותה."
"אבל כתב האישום ידבר על שלושה אנסים ושלושה סייענים,"
החזיר לה.

"למה לא סיפרת לי את כל התוכניות שלך?" נזפה בו. "תכנתת
הכל מראש כל כך טוב, למה לא שיתפת אותי?"
קליף נהג עכשיו בכביש המהיר 15, הפעם מערבה. "הגישה שלי,
כמה שפחות יודעים – עדיף. פחות הדלפות, פחות תקלות. מלבד
זה, ראית שהכל הצליח. מיד כשנפרדתי ממך התקשרתי למשטרה
והודעתי שהאונס כבר החל, וכך הרווחתי שלוש דקות. ואז
החדרתי את תפוח האדמה עמוק לתוך פיית האגוז. אפילו את
הטלפון עם המצלמה הבאתי במיוחד לזה, כי ידעתי שאשאיר אותו
אצל השוטרים כעדות."

סנדרה לא התרצתה. "היית צריך לספר לי מראש את הכל!"
קליף חייך. "אף אחד לא מספר לאחרים את הכל, סנדרה.
התבגרי!"

באופק המרוחק, השמש גלשה לעבר קו המים של האוקיינוס
השקט.

בתוך הספרייה העירונית, אד סגר את הספר האחרון שעיון בו. סך
הכל חמישה ספרים הביאה לו הספרינית, והוא צלל לתוכם
והתמסר כולו לשורות הצפופות. כאשר קם, החל להרגיש כאב
ראש קל.

"מצאת מה שחיפשת?" שמע את הספרינית שואלת אותו.

"כן, תודה רבה."

"לפי דעתי, לא רצית חומר על המלחמה הקרה, אלא על ה-

CIA," המשיכה.

אד הניע בראשו לחיוב, ולא טרח להשיב. כאב הראש החל
להתחזק. הוא לא יכול היה להחליט, אם מקור הכאב בקריאה
המאומצת בת עשר השעות הרצופות, או שמקורו בגילויים
המדדהימים שמצא.

הוא חשב שהוא מתחיל להבין מה מתרחש כאן, ממש מתחת
לאפו.

פרק 62

לקולין היה שפע של זמן למחשבות. "את לא מתכוונת לשחרר את
אנשי הביטחון?" שאל אותה, כאשר תפשה אותו במשרדו באישון
הלילה. ג'ניס שלחה אותו למעצר בית, והורתה לו שלא לעזוב את
המתקן עד שתתפנה אליו, בערב הבא. "מחר יש לי יום פגישות
עמוס, ואני צריכה להכין כמה דברים. אתה נשאר בבניין הזה עד
מחר בערב, יש לנו הרבה על מה לשוחח." ואז שיחררה את אנשי
האבטחה, ושבה למשרדה להשלים את הכנותיה. "נצל את הזמן

להכין לי דו"ח מפורט של כל מה שעבר עליך מאז שנחטפת ועד לרגע הזה."

לג'ניס היתה השפעה מכרעת על קולין, מעשיו ועתידו בסוכנות. היא היתה עבורו אלוהים בכבודו ובעצמו. היא קלטה אותו לעבודה, לימדה אותו כל מה שהוא יודע, הטילה עליו את כל משימותיו, קידמה אותו בכל דרגות השכר שעלה בידה, הגנה עליו בתחקירים כאשר כשל, חיפתה עליו כאשר שגה. היא יכלה לעשות לו ככל העולה על רוחה, כולל למרר את חייו אם רצתה. היה בכוחה להוריד אותו מהתיק הזה ולהעבירו לתיק משעמם עד מוות, לפטר אותו או לעצור אותו. אך עד היום, הציון שהעניק לה כמנהלת היה עשר מתוך עשר. מעולם לא ניצלה לרעה את כוחה, תמיד הכרעותיה היו עינייניות.

זו לא היתה הפעם הראשונה שקיבלה ציון כה גבוה. לפני עשרים שנה, בהיותה בת שלושים, סטודנטית למתימטיקה נאה ומבריקה, היתה מועסקת בחברת יעוץ והדרכה. מטעם אותה חברה הגיעה להעביר סדנה בת יומיים בתורת המשחקים, לקבוצת מנהלים בכירים בסוכנות. בסוף היום הראשון היא קיבלה שלוש הצעות עבודה. בסוף היום השני כבר רבו עליה אחד עשר מנהלים, וכך היא מצאה את עצמה 'מראינת' את המנהלים כדי להחליט מי יזכה לקלוט אותה לעבודה באגף שלו.

מאז ועד היום רק צלחה והתקדמה. בתקופה מסויימת כינו אותה 'מידאס', מפני שכל מה שנגעה בו הפך לזהב. נמצאו בה גם יופי חיזוני וגם יופי פנימי. גם היום, בגיל חמישים, היא נראתה שמורה ואצילית, מן הסוג שכל מנהל בכיר או איש עסקים שפגש בה - היה מעוניין לחזר אחריה. אחת הסיבות הנוספות לכך היו, שהיא הביסה את כולם בפוקר בלי להתאמץ. הגברים ממש אהבו את הדמות, 'גם יפה וגם אופה'. כל מי שהכירה מקרוב ניבא לה עתיד מזהיר ברשות.

היום הזה, בו שהה במתקן והמתין לה, היה הפעם הראשונה שעלו במחשבתו הרהורי כפירה. אולי ג'ניס עצמה מעורבת בפרשה הזאת איכשהו? זה שהיא יודעת יותר ממנו היה לו ברור. תמיד היא ידעה יותר ממנו בכל דבר, מפני שהיא עצמה הגדירה את תחומי משימותיו, ומפני שהיו לה תמיד מגוון מקורות נוספים. הוא החל לתהות, האם היא עצמה נקיה מכל חשד. היא הקסימה את כולם, ושבתה את ליבם. אולי המנהלים שלה נרדמו בשמירה, והיא סטתה מעט הצידה? או חלילה, החליפה צד? במקרה כזה, חשב, השמיים יפלו על ראשו. זו תהיה עבורו המהלומה הקשה מכל.

מי לקח את הקלטות ומדוע?

מה הוא הולך לספר לג'ניס? עד כמה לגלות לה את האמת, ואת כל חשדותיו?

לתת בה אמון עיוור, ולבקש את עזרתה?

אולי היא עצמה הוטעתה, או נפלה בפח?

אולי משתמשים בה? אולי היא משחקת לידי של מישהו אחר? על נקודה זו התעכב קצת יותר. אם ג'ניס היתה מגלה שהיא משמשת כלי משחק בידי מישהו, היא היתה מתפוצצת מזעם. ואחרי כן היתה נוקמת ומשמידה אותו.

אט אט הבשילה האסטרטגיה של קולין. הוא נזכר בדבריו של הנשיא המנוח ג'ונסון, שאמר על אדגר הובר: "מוטב שאיש כזה יהיה בפנים וישתין החוצה, מאשר יהיה בחוץ וישתין פנימה." ג'ניס חייבת להיות בצד שלו.

מישהו נקש על דלתו. בחור צעיר פתח את הדלת והציץ פנימה. "ג'ניס ממתינה לך במשרדה כעת."

ג'ניס שפשפה את עיניה, שהיו אדומות מעט מחוסר שעות שינה ויום עמוס במיוחד. לאחר מכן לגמה מכוס קפה שחור.
 "רוצה קפה?" שאלה.
 קולין הניד בראשו. "רק לשוחח."
 "כן." היא שפשפה מעט בערימת ניירות שהיו על שולחנה, ושלתה מתוכה דו"ח מסויים. "זה הדו"ח שהעברת אלי היום בצהריים. לא הספקתי אפילו להציץ בו."
 היא החלה לעיין בו בדומייה, וקולין המתין.
 "זה מסביר למה התחפשת כשהגעת לכאן," אמרה לעצמה, והמשיכה לקרוא. "דרך אגב, איפה אתה גר בימים האחרונים?"
 קולין שקל את תשובתו בטרם השיב. "את מוכרחה לדעת?"
 שאל בזהירות.
 "לא," השיבה. היה נדמה לו שהיא חייכה חיוך דקיק.
 היא המשיכה לקרוא. "עברת על האלבומים לזהות את החוטפים שלך?"
 "עדיין לא הספקתי להגיע לזה."
 "שב בהקדם עם צייר הדיוקנים, כל עוד אתה זוכר את כל הפרטים. וחפש גם באלבומים, למרות שאני משוכנעת שלא תמצא אותם שם."
 קולין הנהן בראשו. היא סגרה את הדו"ח והניחה אותו בראש ערימת המסמכים.
 "עכשו, מה הסיפור של הקלטות?"
 "חיפשתי את הקלטת עם הנבואה על אד."
 "מדוע?"
 "כדי לבחון אותה שוב, לעומק."
 "מה חשבת למצוא בה בפעם הזאת שלא מצאת בה בכל הפעמים הקודמות?"
 "אד ואני חשבנו שנוכל למצוא שם את הסיבה מדוע זו היתה הנבואה היחידה שלא התגשמה."
 ג'ניס קלטה מהר. על שפתיה הופיעה הבעה של התפעלות.
 "יפה... של מי היה הרעיון, שלך או של אד?"
 "של אד," הודה קולין.
 "אני מבינה. אתם חושדים שהקלטת זו ייפה. בעצם, מבחינתכם, אני העברתי לך את הקלטות, אז אני עצמי חשודה."
 "יש כאן שתי אפשרויות... ניסה קולין לרכך מעט, "אד לא יודע אם הקלטת זו ייפה והנבואה שלו לא היתה מעולם, או שהנבואה אמנם נאמרה ורק התאריך זוייף, ואז ראשו עדיין בסכנה. בכל מקרה אנחנו צריכים להבין מי עשה את זה, ומה היו המניעים."
 ג'ניס שקעה בהרהורים. קולין היה מוכן לשלם הרבה כסף כדי לקרוא כעת את מחשבותיה. חלק מן המפתחות היו בידיה. היא יודעת מי הקליט את הנביא, מי ביים וערך את הקלטות, למי היה מידע עליהן, למי היתה גישה לקלטות האלה. הוא תהה אם היא מתכוונת לשתף אותו או להסתיר ממנו את המידע הזה.
 "נפתחו כאן כמה שאלות מעניינות," פלטה לבסוף.
 קולין נזכר לפתע בהבטחתו לאד. "ויעוד משהו... אד ביקש את הקלטת של הצוות השני שניסית לגבש, והבטחתי לו לנסות להשיג את זה ממך."
 ג'ניס קימטה את מצחה. "לשם מה הוא צריך את הקלטת ההיא? ולמה בכלל הוא יודע על קיומה?"
 "אני גיליתי לו ביום שגייסנו אותו, שאת מנסה להקים צוות מקביל. כמה ימים לפני מועד הנבואה שלו, כאשר הוא היה מיואש ומפוחד עד מוות, הוא ביקש לדעת עד כמה הצוות השני התקדם, ואולי ימצא שם משהו שיציל את חייו. אז סיפרתי לו שהצוות

התפרק בפגישה הראשונה שלו. מכל מקום, הוא סבור שיוכל למצוא רמזים כלשהם בהקלטה של המפגש ההוא.

"רמזים למה? הרי הוא נשאר בחיים, למה נזכרתם לסגור את דלת האורווה אחרי שכל הסוסים ברחו?"

"רמזים לפתרון התעלומה הראשונה שלשמה גוייס לצוות. איך הנביא ניבא, איך אפשר לעשות משהו יזום עם הנביא."

"גם הנביא מת, להזכירך. נראה שאתם הולכים לסגור את דלת האורווה אחרי שכל הסוסים מתו."

"זה לא ככה, ג'ניס. כנראה שיש לאד סיבה טובה מאוד לחקור את הצוות המקביל ההוא."

"מהי הסיבה?" תבעה לדעת.

קולין עצמו לא ידע מהי הסיבה. איש עדיין לא סיפר לו שאד עצמו כנראה מתחיל לנבא בלילות.

"אנסה לברר את זה אצל אד. אבל אולי את יכולה להגיד לי איזו סיבה יש לך לסרב לאד? מדוע שלא יצפה בקלטת ההיא, מבחינתך, אם הוא חושב שזה עשוי לסייע לו להבין מה מתרחש כאן, או התרחש?"

בטרם הספיקה להשיב לו, נצנצה בראשו הברקה. אישוניו התרחבו לשבריר שניה. ג'ניס, המומחית בפוקר, הבחינה בכך.

"מה עבר לך הרגע בראש?" חקרה.

"אם הקלטות שלי נעלמו, גם הקלטת הזאת נעלמה!" אמר בהתרגשות. הוא ידע עכשו שלכד את ג'ניס. כעת לפי תגובתה ידע לנתח אם היא בצד שלו או בצד האחר.

ג'ניס חייכה. "אין סיכוי שהקלטת ששמורה אצלי נעלמה. היא נמצאת בחדר הכספת שלי."

"אפשר רק לראות אם היא נמצאת?" שאל קולין. "לזה אין לך שום סיבה לסרב. רק לראות אותה מרחוק אם היא קיימת עדיין ברשותך."

"אל תהיה ילד, קולין, נזפה בו בלי כעס. "אם מישהו הצליח לקחת ממני את הקלטת הזאת בלי אישור ממני, אפשר לסגור את הסוכנות שלנו. ועכשיו, יש לי אליך שאלה בנושא אחר לחלוטין. אתה יכול להסביר לי, איך יתכן ששני אנשי הצוות שלך, הקוסם והפסיכולוגית, מצאו את עצמם היום בצהריים בלאס וגאס, בדיוק במקום הנכון ובזמן הנכון, כדי ללכוד אנשים בשעת מעשה? ואיך אתה עצמך לא ידעת מזה? וחמור מכך, איך אני לא ידעתי מראש על זה שום דבר?"

קולין נדהם. הוא פרש את ידיו לצדדים.

"אין לי מושג על מה את מדברת."

"זה לא מוצא חן בעיני. הם מתקדמים בלי בקרה שלנו. הם יודעים דברים שאנחנו לא יודעים. איך אתה נותן לזה לקרות?"

קולין חש שעור פניו מסמיק. "אני אבדוק את זה."

"אתה משוחרר. שים על עצמך תחפושת וחזור למקום המסתור שלכם. בובי ילווה אותך עד מחוץ למתקן."

"מה עם הקלטת?"

"הדבר היחיד שאני יכולה להבטיח לך כעת, זה שאשקול את העניין הזה פעם נוספת."

קולין עזב את משרדה. נזיפה כה גלויה מעין זו לא ספג ממנה עד היום.

ג'ניס נשארה מהורהרת במשרדה. לאחר כעשר דקות דיווח לה בובי באינטרקום, שקולין יצא כרגע מן המבנה. היא קמה ממקומה ונכנסה לחדר הסמוך, שם היו מדפי תיקים גלויים, ארונות נעולים וכספת ענקית. כל מסמך נשמר בהתאם לרמת הסיווג שלו. היא החלה בתהליך המייגע של פתיחת הכספת.

כאשר נפתחה דלת הפלדה, היא החלה לפשפש בפנים. מה שהיא
לא ראתה, לא מצא חן בעיניה.
כלל וכלל לא.
קולין צדק. הקלטת נעלמה!
זו היתה עבודה רעיית אדמה!!!

פרק 63

הפצצה שהטיל קולין השאירה את שלושתם המומים.
"גיניס סוגרת את הפרוייקט?"
פניו של קולין היו חתומים וקפואים. הוא רק שב והנהן לאות
אישור.
"אבל איך היא יכולה לעשות את זה?" סנדרה היתה המומה.
"שום דבר לא הסתים עדיין."
"מבחינתה הכל הסתיים."
"איך יכול להיות?"
"הנביא מת, ואין מה לחקור יותר בנושא הנבואות. אזלו לנו כל
הנבואות שלו למעט שתיים אחרונות, השריפה והתפרצות המחלה
באפריקה. מבחינתה אפשר לסגור את העסק."
"אבל עדיין רודפים אחרינו הרוצחים ההם!" סנדרה היתה
מזועזעת מן הרעיון הנואל הזה.
"כן, זה יעבור למישור המודיעיני. זה הופך להיות עניין משטרתי
רגיל. המחלקה שלנו סיימה את התפקיד שלה."
"אבל אם אתה טועה, החיים שלנו עדיין בסכנה!"
"סנדרה, אבדנו את העקבות שלהם, ויש לנו סיבה טובה להעריך
שהם נמצאים במנוסה או שכבר התפרקו וסיימו את המשימה
שלהם."
אד וקליף שתקו בארשת פנים קודרת. לתפנית כזו איש לא
ציפה.
"אז מה יהיה איתנו?" המשיכה סנדרה לשאול. "מה נעשה
עכשיו?"
"כל אחד חוזר לשיגרת חייו לפני המפגש שלנו. אד ימשיך לרפא
פציינטים, את תסיימי את ההתמחות, קליף ימשיך לעסוק
בקסמים. אני חוזר לפרוייקטים האחרים שלי."
"אולי נשוחח אתה? אולי ננסה לשכנע אותה?" שאלה ביאוש.
"איך תוכלי לשכנע אותה? אין לנו שום דבר חדש שאפשר
להמשיך לחקור אותו. שום רמז נוסף, שום התפתחות שעשויה
לתת לנו קצה חוט נוסף. אינני רואה מה יש לך לחדש לגיניס."
מבטיהם של סנדרה ואד הצטלבו. היא לא יכלה להרשות לדבר
נורא כזה לקרות.
"אז זהו? נפרדים?"
קולין קם ממקומו. "גם אני ניסיתי להניא את גיניס מסגירת
הפרוייקט הזה, אבל אני מוגבל מאוד ביכולת שלי לשכנע אותה.
היא המנהלת שלי, והיא מגדירה לי את היעדים. אני מצטער, אבל
אנחנו נאלצים להיפרד בשלב הזה."
הוא החל לפסוע לכיוון הדלת.
"אנחנו מודים לכם על שיתוף הפעולה עד היום, ומאחלים לכם
הצלחה," אמר סמוך לדלת. הוא הושיט את היד לעבר הידית.
"חכה רגע," פלטה סנדרה, "יש לי משהו נוסף לספר לך. גם
לקליף יש... זה יעניין גם את גיניס."
קולין הסיר את ידו מהידית. "מה?"
אד התערב לראשונה, כאשר ארשת פניו חיוורת. "קולין, חזור
לשבת. גם לי יש משהו חדש לעדכן אותך... יכול להיות שטעינו

כאשר לא עדכנו אותך לפני כן. סברתי שאוכל לטפל בזה לבדי, אבל יתכן וראוי היה לשתף אותך ואת ג'ניס בזה." קליף חייך לפתע. "קולין עשה לנו תרגיל, חברים. הוא יודע שהתקדמנו בלי לשתף אותו, ובחר בתחבולה הזאת במקום לנזוף בנו."

קולין חזר להתיישב. "הגיע הזמן להוציא את המרצע מן השק, אמר. "אני חייב לתת לג'ניס תשובות לכמה שאלות קשות. לדוגמה, מדוע אתה, אד, מתעניין בקלטת של הנבואה שלך, אם היא לא התגשמה ואתה בריא ושלם, והנביא ממילא מת? ושאלה לקליף ולסנדרה, איך ידעתם להיות במקום הנכון ובזמן הנכון כדי למנוע אונס שלשום, בלאס וגאס? אתם חייבים להחליט, אם אנחנו ממשיכים כצוות, בסינרגיה, או שנפרדים כל אחד לדרכו. אם אתם בוחרים באפשרות השניה, אני קם והולך, ותוכלו להמשיך לבדכם. אם אתם רוצים אותי ואת ג'ניס בצוות, אני מתכוון להקשיב לכם כמה שצריך, מצדי נשב כאן כל הלילה. אבל אתם מספרים לי הכל. אני לא מתכוון להיפרד מכם פעם נוספת."

שלושתם ספגו את גערותו, והשפילו את מבטם לקרקע. "אולי תתחילי את, סנדרה. מה יש לך לספר לנו?" "גילינו לאחרונה שאד מתחיל להתעורר בלילות, בשעה דומה שמיסטר X היה מתעורר, ופולט כמה מילים. עדיין לא הצלחנו לזהות משפטי נבואה, אבל יתכן שזה מתקרב מאוד לכך." קולין לא הגיב. הוא נשא מבטו לעבר אד. "גם לי יש משהו לספר... חקרתי לעומק בנושא ה-CIA, ואני חושב שעליתי על משהו מעניין."

קולין הביט אל קליף. על שפתיו של קליף היה חיוך ממזרי. "אני הצלחתי לשים יד על יומנה של ורוניקה, המטפלת של הנביא, וגילינו שם כמה נבואות שהיא שמעה ממנו בלילות שלפני ההקלטות, וככה הגענו לאונס בלאס וגאס." "ורוניקה?" קולין שמע את השם הזה לראשונה. "הם רצחו אותה," הרצין קליף. "הצליחו להסוות את זה כתאונה של טביעה באמבטיה. זה קרה יום אחד לפני שחולצת." קולין החמיץ פנים. "אם הייתם מדווחים בזמן לג'ניס עליה ועל היומן שלה, יתכן והיא היתה עדיין בחיים," אמר. "אנחנו היינו במנוסה מהם באותו זמן, ואתה לא היית בסביבה," הזכירה לו, "ולא יכולנו ליצור קשר עם ג'ניס." קולין התרווח על הכורסה. "אם בחרתם להמשיך כצוות, אנחנו הולכים ארבעתנו ליישר קו. גם לי יש מה לעדכן אתכם, דרך אגב. גם לנו יש צרות בתוך הבית שלנו, ב-FBI. ואני רוצה להגיד לכם מניסיוני, שבחרתם להמשיך בדרך הנכונה. כל אחד מאיתנו לבדו מאיר כמו פנס, אבל כולנו יחד נוכל להאיר כמו קרן לייזר." כמה שעות מאוחר יותר, סמוך לחצות, מתח קולין את ידיו וקם מן הכורסה.

"ג'ניס תהיה מרוצה מן ההתקדמות שלכם," הודה. "ודרך אגב, מה שעשיתי בתחילת הערב לא היה תרגיל. באמת התכוונתי ללכת. ואם הייתי יוצא, לא הייתי חוזר. למדתי משהו מדוקטור גארווין."

פרק 64

"הסיפור התחיל בשנת 1953, שנות המלחמה הקרה בין ארצות הברית לבין ברית המועצות," פתח אד. "אתם זוכרים את ההשערות שלי בקשר לניסויים של בנזנברג, הקשורים במלחמה הקרה? ובכן, לאחר שסוכנות הביון המרכזית גילתה את מאמצי

הסובייטים לחפש את הנשק האולטימטיבי בתחום המוח, הקים ה-CIA שלנו יחידה סודית בשם M.K.Ultra, או בשם קיצור 'מקוי'. מטרת היחידה הזאת היתה ללמוד לשלוט על המוחות ועל התודעה של בני האדם. המנהל הראשון של היחידה הזאת היה סידני גוטליב. בשנים הראשונות של פעילות המחלקה הזאת הם הזריקו סמים - כגון LSD - לאנשים תמימים כדי לבדוק את ההשפעות. כבר אז החלו הבעיות: אנשים מתו או שיצאו מדעתם. מדיניותם היתה הסתרת המידע מן הציבור, והמשכת הניסויים ביתר שאת. בהמשך המחקרים הלכו והשתכללו, והם השתמשו בזונות כדי לסמם לקוחות תמימים ולבדוק איך הסמים משפיעים על המוח." אד עשה הפסקה קצרה ולגם מספל התה.

"לא הצלחתי לאתר בספרים מה היתה מידת ההצלחה של הניסויים ההם," הודה. "חבל שלא הצלחתי לשים את ידי על התייעוד המכיל את המסקנות שנלמדו מהניסויים האלה. ואם אני נשמע לכם ציני, זה באמת נכון. אני החוורתני כאשר קראתי על כך. אנשים חלו, הפכו נכים, אושפזו בבתי חולי נפש, איבדו את חייהם, ואפילו פיסת ידע חדשה אחת לא הצלחתי לגלות כתוצאה מכל אלה.

"בין השנים 1957 ל-1964 ערך דר. קמרון ניסויים מזעזעים לשליטה על התודעה של בני האדם, שוב, כמובן, במימון מלא של ה-CIA. אני לא רוצה לספר לכם על הזוועות בשלב המחקרי הזה, וגם כאן לא הצלחתי להבין אילו תובנות חדשות גילתה סוכנות הביון המרכזית שלנו כתוצאה ישירה מהניסויים האלה."

"מצאת שם את השם בנוזנברג?" שאלה סנדרה.
"לא. שמות החוקרים והנסיינים הבכירים נשארו חסויים. במקום שמות היו אותיות בלבד, ורק אחת לכל איש, ואין אפשרות לדעת אם האות הזאת היא הראשונה מהשם הפרטי, משם המשפחה או סתם קוד הידוע רק למנהלים הגדולים. לכן אין טעם להיכנס להשערות בנושא הזה."

"מה היה סופה של היחידה הזאת?" שאל קליף.
"בסופו של דבר היא פורקה, לאחר שהפסיקו לתקצב אותה. גם סיבת הפירוק איננה חד משמעית. לא ברור אם הניסויים נכשלו והמנהלים נוכחו לדעת שאין טעם בהמשך מימון הניסויים האלה, או שתכונת המוסר והאנושיות החלה להופיע בסוכנות. יתכן גם שגילויים חדשים בדבר אי התקדמות הסובייטים בתחום הזה הפחית את המוטיבציה גם בצד שלנו. דרך אגב, ככל שעלה בידי לגלות, שום דבר שקרה ב-CIA בשנים ההם לא היה חד משמעי. ככל שהעמקתי לחקור גיליתי שאני יודע פחות ופחות על המניעים והמטרות האמיתיות, על המזימות והתככים, מידע ומידע מוטעה, פרובוקציות, תחבולנות וערמומיות, והמסקנה הבודדת שהצלחתי להבין מכל מה שקראתי היא שעל האמת לא שמעו שם. האמת הוצאה מן המילון שלהם, או שהיא מקבלת פרשנות שונה אצל כל מנהל שם, שבמקרה תואמת את האינטרסים והיעדים שלו..."

"מה השורה התחתונה שלך מכל זה?" שאל קליף.
אד לגם פעם נוספת. "אני משער שאיזו יחידה חשאית ב-CIA עלתה בדרך כלשהי על הפרויקט של ג'ניס וקולין. הם עקבו אחרי ההתקדמות של הצוות שלנו עם הנביא, העיתונאי, האוטיסט והרופא שלו, וניסו לחבל בכל העסק הזה ככל שיכלו."

"מה הסיבה שלהם?" המשיך קליף.
"לדעתי - הם מנסים למנוע את גילוי הסוד הזה, הנחשב כתקופה אפלה בעברה של הסוכנות."

קליף הרהר מעט. "אפשרות סבירה. אבל יתכן שיש כאן מניע נוסף, חזק יותר. אולי יש כאן דחף אישי של אחד המנהלים או

המדענים שהשתתף בניסויים ההם להשתיק את הפרשה כדי שהוא עצמו לא יפגע בהווה. אולי הוא מנהל בכיר בסוכנות כיום שעלול להפסיד את משרתו, או פוליטיקאי בכיר שחשיפת הארועים האלה עלולה לפגוע בקידומו, לפיטוריו, או אפילו להעמדתו לדין. "זה נשמע לי מתקבל יותר על הדעת, "חיוותה סנדרה את דעתה, "שלושה אנשים נרצחו כדי לעצור את הפרויקט שלנו, קולין ואני נחטפנו, והיום אנחנו חיים מתחת לאדמה בגללם. זה חייב להיות אינטרס חזק ביותר."

אד נשא את מבטו לעבר קולין.
"מה דעתך?"

פניו של קולין היו כפני הספינקס. "בשלב הזה אני מעדיף רק להקשיב לכם."

"אם יש מישהו שיכול להשלים את כל החורים במידע שאד גילה, הרי זה אתה, "טענה סנדרה. "אתה מסוגל לגלות הכל על כל איש במדינה הזאת, למיטב הבנתי."

קולין נעץ בה מבט קר. "היכולות שלי לחדור לגנוזים או לכספות של ה-CIA די מוגבלות."

"אולי ג'יניס תוכל לעזור?" שאל אד.

קולין הנהן בראשו. "אולי... אבל אני היחיד שראיתי ושמעתי את האיש. הערב אני נפגש עם מרכיב הקלסטרונים שלנו, ומחר יהיה לנו דיוקן שלו."

מספר קילומטרים משם, באקספוזישן פארק, ישבה ג'יניס על ספסל מול גן הורדים. בידיה אחזה ספר קריאה מסידרה בלשית, 'ספר טיסה'. כעת, משהחשיך, סגרה את הספר. עמוד התאורה הסמוך הפיץ אור קלוש מדי מכדי שיספיק לקריאה. היה זה המקום האהוב עליה ביותר, ועל הספסל הזה בדיוק נהגה לשבת לעיתים קרובות. עד כדי כך, שכנתה אותו 'הספסל שלי'. בשם זה אף הכירו אותו כל העובדים תחת חסותה, מפני שבישיבה עליו נהגה לשוחח אתם כשהיא פטורה מן החשש להאזנות. יום אחד קולין התלוצץ ואמר לה, שהיא שוגה שהפכה אותו לספסל הקבוע שלה, ושומה עליה לשנות את המקום הזה מדי פעם, כי הוא משוכנע שה-CIA כבר הטמינו גם כאן מיקרופון כדי להקשיב לדבריה... אולם היא לא שעתה לדבריו. הנוף הנשקף מספסל זה היה אהוב עליה במיוחד והשרה עליה אווירה נעימה ועודד את רוחה ברגעי לחץ. רוח קרירה לחכה את עורפה והיא הוציאה מתיקה צעיף צמר צבעוני ומיהרה להגן על צווארה.

להקה רעשנית של כמה מאות תוכים ירוקים הסתערה על עץ פיקוס ונעלמה בתוך עלוותו. שבילי הפארק היו ריקים מאדם בשעה מאוחרת זו, ולמרות התאורה המלאכותית היו די חשוכים. מתוך האפלה הגיחה דמות צנומה, כהה. גבר שחום עור, נמוך ורזה קרב לספסלה והתיישב לצדה.

"אני הולכת להטיל עליך את המשימה הקשה והמסובכת ביותר עד היום, סטיבן, " אמרה לו.

פרק 65

קליף אהב לישון היטב בלילותיו, ולכן הופתע ששעון היד שלו העז להתחיל להשמיע צמדים של צפצופים אלקטרוניים ממש סמוך לאוזנו. אם היה לו על מי לרטון, היה עושה זאת. תחת זאת, הוא פקח את עיניו, ונזכר שהוא עצמו תיכנת את השעון להעירו בדיוק בזמן הזה: שתיים וחמישים.

הוא הדליק את האור, הזדקף והתמתח. לבוש היה באימונית ספורט קלה, בצבע שחור, ולא הצטרך ללבוש בגד נוסף. בחדר השינה שלו היה חמים ונעים. הוא גרב גרביים, ויצא מן החדר. בלא להשמיע קול ניגש לחדרה של סנדרה, ופתח את דלתה באיטיות.

חדרה היה מואר, והיא היתה ערה. סנדרה ישבה על הכורסה וקראה ספר כאשר נכנס. היא היתה לבושה בחלוק כחול כהה. "חשבתי שאצטרך להעיר אותך," אמר בלחישה. "אני כבר ערה בערך רבע שעה," החזירה לו בקול נמוך. הוא הביט על רגליה היחפות. "כדאי שתלבישי גרביים," לחש לעברה.

היא הנידה בראשה. "אין צורך." "בואי נעשה את זה," לחש.

הוא סב על עקביו ויצא מחדרה. היא הניחה את הספר על השידה וקמה לצאת אחריו. שניהם טופפו בחרישיות על קצות אצבעותיהם במסדרון החשוך. סמוך לחדרו של אד עצרו, וקליף הצמיד את אוזנו לדלת.

הדממה מעברה השני של הדלת הניחה את דעתו, והוא אחז בעדינות בידו את הידית, וסובב אותה באיטיות משל פתח כספת. נשמע 'קליק' חרישי, והדלת החלה להיפתח. שוב היטה את אוזנו בחריץ הצר שנוצר, והקשיב. הוא סימן לעברה בראשו שהכל בסדר. לאחר מכן הדף באיטיות את הדלת ופתח אותה לרווחה. שניהם נכנסו פנימה ונצמדו אל הקיר המרוחק מן המיטה. כאשר קליף הגיע לפינת החדר, התיישב על ריצפת הפרקט הקרירה, והצטנן במקומו. בגדיו הכהים השתלבו היטב בחדר החשוך, וכאשר חדל להתנועע, ההסוואה היתה מושלמת.

כמוהו עשתה גם סנדרה, שהשתופפה והתקפלה כצימוק סמוך אליו. השעה היתה שתיים וחמישים וחמש דקות. אד ישן היה שנת ישרים במיטתו, על צידו, פניו לכיוון הקיר. נשימותיו היו קצובות, כבדות, על סף נחרה קלה. סנדרה עצמה כמעט ועצרה את נשימתה, לבל תשמיע קול. שני זוגות העיניים הערות עקבו בדריכות וציפיה אחר האדם הישן הנמצא בערך מטר ומחצה משניהם.

כל נקודות היחוס משתנות בחשיכת הליל. בהיעדרו של האור, לא מגיעים למוח גרויים חזותיים כלשהם, ובאזור שקט וחרישי יוצא דופן, המוח אינו יודע ליצור תמונה של עומק ומאבד את תחושת הזמן. כך ארע, שלאחר זמן רב מדי, לטעמו של קליף, הוא לחץ על לחצן האור של שעונו, וגילה שהשעה היתה רק דקה אחת לפני שלוש.

השניים המשיכו להמתין זמן מה נוסף. דבר לא התרחש, ואד המשיך לישון בשלווה. השעה שלוש חלפה זה מכבר. קליף האיר שוב את תצוגת שעונו האלקטרוני: שלוש דקות חלפו אחרי השעה שלוש.

"הוא לא מתעורר," לחשה אליו באכזבה. "ששש..." היסה אותה.

מלבד נשימותיו של אד לא שמעו דבר. כל חושיה של סנדרה היו טעונים לקראת הבאות, ולמרות כל ההכנות הגופניות והנפשיות שלה, נשמתה כמעט פרחה מגופה בבוא הרגע המכריע שלו ציפתה: שיעול פתאומי, רם, נשמע. סנדרה כמעט התעלפה מאימה. היא חשה שהיא עומדת לצרוח והושיטה את ידה אל קליף, כדי לאחוז בו בחוזקה. קליף עצמו גם הופתע מפתאומיות השיעול, אך עוד יותר מכך, מהמגע הבלתי צפוי של ידה של סנדרה. הוא קפץ ממקומו. הנגיעה הבלתי צפויה הבהילה אותו כהוגן.

אד המשיך להשתעל, בעוצמה שהלכה וגברה. סמוך אליו, החלו להירגע שני הצופים בו, האוחזים כעת ידיים ומנסים לייצב את

סדירות נשימתם. נראה היה שלא היה מודע לנוכחותם. ואז, מבין הצללים הכהים של החשיכה, הזדקף פתאום למצב של ישיבה. שיעולו הלך וגבר, והוא נשמע פולט כיח ממעמקי גרונו. לפתע שיעולו פסק. סנדרה יכלה לשמוע כעת רק את הלמות ליבה הרועם, והיא חששה שקולות ליבה יעירו את אביה, שלא כמתוכנן. אד לא התייחס להלמות ליבה. שטף של הברות החל לנבוע מתוך פיו, בקול עמום ועמוק, כאילו בוקע ממעמקי ביטנו. קליף וסנדרה היטו אוזנם ללקט את ההברות, לפענח מילים, להבין את המסר. אולם שום מסר לא התקבל. גם לא מילים מלאות. רק חלקי מילים, קרעי משפטים. לרגע דימה קליף שהדברים אולי נאמרים בשפה אחרת, חד הברתית.

אך המילים שבקעו מגרונו של אד לא היו בשפה אחרת, מפני שלפתע זיהה בוודאות שתי מילים ברורות, 'שלושה מנהלים...' ושוב זרם של הברות חסרות פשר. הוא נראה כמו אדם מהופנט, שכוח חיזוני כופה עליו לפלוט את המילים מגרונו בלי שיש למוחו שליטה על המתרחש. אולי זו היתה אוטו-סוגסטיה, היפנוזה עצמית. מיסטיקן היה תוהה, אולי באמת כפאו שד? אולי נכנס בו דיבוק? אבל סנדרה חשה פחד ממלא את ליבה. המדובר היה באביה, ומשהו לא מובן לה - ולמדע כולו - מתרחש בתוך גופו של אביה, מול עיניה, ולאיש אין הסבר לתופעה המפחידה הזאת! מבין שטף ההברות העמומות קלטו השניים מילה נוספת, ברורה: "כחול...". הוא בפירוש אמר מילה שלמה. ולאחריה שוב חזר להברות בודדות חסרות מובן. כל הנבואה ארכה פחות מדקה אחת.

"אולי ננסה להעיר אותו?" סנדרה שמעה לפתע לחישה מכיוונו של קליף.

"אל תעז!" החזירה לו בלחישה רועמת. לפתע החסירה פעימה: אד השתק, כאילו שמע את לחישתה. הוא חדל מלדבר, וסובב את ראשו לכיוון מקור הרחש החשוד! שיערה של סנדרה סמר, והיא חשבה שהיא מתפלצת... האם התעורר וקלט אותה, או את שניהם? איך יגיב? באיזה מצב נפשי הוא נמצא בדיוק ברגע זה? עיניו היו פקוחות, אולם נראו אטומות וקרות. עפעפיו לא נעו. הוא נראה לה כרובוט מתוכנת, חסר נשמה. ראשו לא זע. סנדרה לא נשמה.

ואז, כמו שסובב את ראשו אליה, חזר ליישר את ראשו ביחס לגופו, ואז חזר למצב שכיבה, והתהפך על צידו. סנדרה חשה כיצד נשמתה שבה אליה. חלפו מספר רגעים נוספים, ונחירה קלה העידה שאד חזר לנום שינה סדירה. הם החלו לזחול על ארבע כדי לצאת מהחדר.

סנדרה הניחה את ידה על ליבה. "חשבתי שאני מתה. זה היה המבט הכי מפחיד בחיי."

"גם אני הפסקתי לנשום," הודה קליף. "הייתי בטוח שהוא התעורר וקלט אותנו."

"איזה רעיון זוועה קפץ עליך פתאום?" גערה בו. "מה פתאום

רצית להעיר אותו? ולמה לא תיאמת את זה מראש איתי?"

"כי חשבתי על זה רק באותו רגע," אמר בנימת התנצלות,

"חשבתי על כך שמעולם לא ניסו להעיר את הנביא ברגע הנבואות.

חשבת על זה? למה לא העירו אותו?"

סנדרה הרהרה מעט. "אולי מפני שהניחו שלא ישתף פעולה.

כאשר היה ער לא ישתף פעולה, למה שיעשה זאת בשנתו?"

"יכול להיות, אבל הסיכוי היה שווה ניסוי. יתכן ודווקא אז היה

מתנהג קצת אחרת? לכן חשבתי שעם אד היינו יכולים ללמוד

משהו חדש."

"אבל מה אם זה היה מזיק לבריאותו? אם היה נכנס להלם כמו מוכה ירח?"
 קליף לא השיב.
 "אני מוכנה לעשות ניסוי כזה בתאום מלא עם אבא. רק אם ידע מראש על הכוונה שלנו ויסכים."
 "נוכל לדבר אתו."
 סנדרה שינתה נושא. "מה דעתך על המילים ששמענו?"
 "הוא נשמע לי כמו אדם מבולבל שממלמל לעצמו כל מיני הברות בלי מובן," השיב קליף. "לא נוכל לפענח שום נבואה ממנו, ונראה לי שאנחנו מאבדים את כל הנבואות שלו."
 "זה באמת נראה ככה," הודתה סנדרה, "כל פעם יוצאות לו רק שתיים או שלוש מילים ברורות. אי אפשר לעשות עם זה כלום."
 קליף לא ענה. סנדרה פיהקה והתמתחה.
 "אני חוזרת לחדר שלי לישון," הודיעה. "מה אתך?"
 "אני אעשה לעצמי תה חם לפני כן."

פרק 66

ההתקדמות בתור האחיד היתה איטית הבוקר, מול הדלפק של השכרת הרכב. רק שלוש מתוך שש עמדות החזרת הרכבים היו פעילות. האיש האפור ומעוגל האיברים היה קצר רוח עד שזכה להגיע לפקידה שהחלה לטפל בניירת.
 "כתוב כאן שהחזרת רבע מיכל. על פי הנוהל אני מחייבת אותך על מיכל מלא," אמרה.
 "בסדר, בסדר," קולו היה על סף הרטינה.
 "כרטיס האשראי בבקשה." היא העבירה אותו בחריץ והחזירה לו.

"בבקשה, מר גארווין. תוכל להגיע עם הרכב שלנו עד לבית הנתיבות, כל חמש דקות יוצא מהתחנה ממול."
 הוא עזב את התור בארשת פנים חמוצה. בפתח של האולם הוא התחכך עם ברנש חצוף, שחסם את דרכו באופן גס ביותר. היה זה איש גדול מידות במיוחד. תוהה מה שומה עליו לעשות, האם כדאי בכלל להחליף דברים עם בריון מגודל כזה, ניסה להתחמק מן הצד.
 "מר גארווין," שמע לפתע את הענק מדבר אליו, "לאן אתה ממחר, אתה לא זוכר את הפגישה שקבענו?"
 האיש נדהם. "איזו פגישה? אני לא מכיר אותך בכלל... ואיך אתה יודע שקוראים לי גארווין?"
 "יש לך זיכרון קצר," אמר הענק, "קבענו להיפגש בדיוק כאן ועכשיו, בתוך המכונית שלי." הם היו כעת מחוץ לאולם. האיש האפור נרתע מעט לאחור. "אין לי שום פגישה אתך," התחיל לומר, ואז נאלץ להפסיק. יד חזקה כפלדה חסמה את ידו, והוא החל להיגרר בכוח איתנים לעבר ואן שחורה, שחנתה ממש ליד הכניסה. הוא הוטח פנימה בעוצמה רבה, כאילו היה חפץ.
 "לטובתך, אל תצעק!" פקד הענק. האיש ציית.
 הענק סגר את הדלת האחורית ונכנס לתא הנהג. הוא התניע והחל לנסוע משם. איש לא ראה ואיש לא שמע. לא היו הדברים מעולם.

סנדרה הניחה את מגש כוסות הקפה על השולחן. קליף כבר הספיק להתעורר, לצאת לריצת השחר שלו, לחזור עם עיתון ולהתקלח. אד סיים לעבור על כותרות העיתון, כאשר נטל כוס קפה.
 "אני חייב לעשות משהו בעניין," אמר לה.
 "באיזה עניין?"

"חוסר המעש שלי. הכליאה מרצון בבית הזה. כל מה שאני עושה זה רק לנסות לפענח את ההקלטות שלי, ובלי הצלחה גדולה..."

"עדיף לצאת החוצה ולהתפס?"

"ברור שלא. אבל מי אמר שיש רק את שתי הברירות האלה?"

"איזה ברירות נוספות יש?"

"אני יכול להגיע שוב לספרייה הציבורית. איש לא יחפש אותי

שם."

סנדרה סירקה את שיערה. "חשבתי שסיימת שם."

"סיימתני?" גיחך, "יש שם חומר לכמה חודשים. רק עכשיו אני

מתחיל להבין באיזה נושא אני צריך להתמקד."

סנדרה פנתה אל קליף. "מה דעתך בקשר ללילה?"

אד נשא את מבטו לעברה. "מה קרה הלילה?"

קליף הרים את ידו לכיוונה, כאומר לה 'בבקשה, ספרי לו הכל', ללא מילים.

"שמעת כבר את ההקלטה של הלילה הזה?" שאלה בזהירות.

"לא, בסדר היום העמוס שלי זה מתוכנן לאחרי ארוחת הבוקר."

היא נדמה לרגע ממושך.

"אבא, יש לנו מה לספר לך בקשר להתעוררות שלך הלילה."

אד לטש בה מבט מופתע.

"כמה דקות לפני שהתעוררת, קליף ואני נכנסנו בשקט לחדר

שלך וראינו את הכל."

אד העביר את מבטו לעבר קליף, שהנהן. אד לא היה מרוצה

ממה ששמע.

"למה? מה לא היה בסדר בבקשה שלי לפרטיות?"

סנדרה חשה במבוכה. "לא היתה לנו כוונה לפגוע בפרטיות

שלך..."

"אני לא רציתי להקליט את עצמי בווידאו, על אחת כמה וכמה

שלא רציתי אורחים בשר ודם בחדרי, "נזף בה.

"אני מבינה, "ענתה במצוקתה, "אבל... חשבנו שנצליח ללמוד

משהו חדש מעבר למה שהמכשיר שלך מקליט."

אד הרהר מעט. "אם כבר ביקרתם אצלי, מה הצלחתם לגלות?"

"לא הרבה, "השיבה, "שוב מלמלת כמה הברות חסרות פשר.

הצלחנו רק להבין שלוש מילים בלבד. אמרת 'שלושה מנהלים',

ואחרי כמה מילמולים נוספים הצלחנו לזהות את המילה 'כחול'."

"אז אם לא למדתם משהו חדש, אני מבקש לא להיכנס לחדרי

פעם נוספת."

סנדרה השתקתה. קליף נחלץ לעזרתה. "אתה לא הרגשת שום

דבר?"

"מרגע שנכנסתי למיטה אתמול בלילה ועד שקמתי הבוקר לא

הרגשתי שום דבר. אני לא מרגיש ולא זוכר דבר מהנבואות שלי,

כביכול. אבל כבר שוחחנו על כך כמה פעמים... מדוע אתם חוזרים

שוב ושוב לנושא הזה?"

"מפני שבשלב מסויים עשינו רעש קל, ואתה הפנית את המבט

שלך אלינו... חשבנו שהערנו אותך וקלטת אותנו..."

אד גירד במצחו. "הפנית מבט לכיוון שלכם?"

"כן, "השיבה סנדרה, "וכמעט פרחת לי הנשמה... אתה נראית

כאילו כפאך שד..."

"אינני זוכר דבר, "חזר אד ואמר, "אני מבקש שתשחזרו את

המקרה. אני רוצה להבין היכן הסתתרתם ומה בדיוק ראיתם."

"בהחלט, "הסכים קליף. "אני גם רוצה לגלגל באוזניך איזה

רעיון..."

"כן?"

"את הנביא לא העירו מעולם באמצע הנבואות שלו, מדוע לדעתך?"

אד משך בכתפיו. "לא יודע."

"האם ניסית לחשוב מדוע לא העירו אותו?"

"לא. עד לרגע הזה לא חשבתי על זה."

"קליף חשב על איזה רעיון, "סייעה סנדרה, "הנביא לא תקשר עם איש בעירונו, כך שסביר שלא היה מתקשר עם איש גם בשנתו. אבל אתה, זה סיפור אחר... מה היה קורה, להערכתך, אם היינו מעירים אותך לקראת סוף הנבואה שלך? אתה היית יכול לשתף פעולה, ולספר מה אתה מרגיש. יכול להיות שהיינו לומדים משהו חדש מהשינוי הזה..."

אד הניד בראשו. "טוב שלא ניסיתם להעיר אותי. הגוף עלול להיכנס לטראומה במצב הבלתי יציב הזה. זה דומה לניסיון להעיר אדם באמצע מצב היפנוטי על ידי פעולה חיצונית שתזעזע את כל הפעילות המוחית הפנימית."

סנדרה וקליף הנהנו בראשם.

"אם ככה - זהו סוף פסוק, "קבע קליף."

"לאו דווקא, "אמר אד, "רשמתי לפני את הרעיון. אני אבדוק את זה בספרות המקצועית, אולי נעשה ניסיון כזה בעתיד."

"איך בדיוק תגיע לספרות המקצועית?" הקשתה סנדרה.

"בעזרת התחפוש של קליף, "השיב, "אני חוזר לבקר בספרייה."

קליף העיר, "זה מסוכן מדי. אתה עלול לעשות טעות ולהתגלות. לדעתי עדיף שתמשיך את החיפושים שלך באינטרנט." אד הניע בראשו לשלילה.

קולין נקש בעדינות על דלת משרדה של ג'ניס.

"היכנס, "שמע את קריאתה מבפנים.

קולין נכנס והתיישב על אחד הכסאות מולה.

"איך זה לגור במתקן הזה?" שאלה.

"פחות טוב מהדירה שלי, יותר טוב מהמרתף של הבריונים

ההם."

"כך חשבתי. קראתי לך כי יש לי לעדכן אותך במשהו."

קולין הנהן והמתין.

"אתה צדקת, "היא היישירה מבטה לתוך עיניו. "הקלטת באמת

נעלמה."

"נעלמה?" הוא פער עיני עגל.

"לא יאומן כי יסופר... מישהו טרח לגנוב את הקלטת הזו, ורק

אותה מתוך כל החומר הסודי הנוסף שהיה בתוך הכספת שלי!"

קולין לא היה בטוח איך עליו להגיב. מחשבות רבות החלו

להסתחרר בראשו. מצד אחד היה עליו להרגיש שמחה, או גאווה,

על כך שצדק בדבריו. היא טעתה! וזה היה נדיר מאוד... מצד שני,

הוא היה בהלם מוחלט. למישהו היה עניין לגנוב את הקלטת הזו,

ולא זו בלבד - היתה לו גם היכולת לפרוץ לכספת האישית של

ג'ניס, מנהלת בדרג בכיר ב-FBI ולגנוב אותם... זאת ועוד: ג'ניס

נוקתה כרגע מכל חשד!

"ומה עכשיו?" שאל.

"אני מתכוונת להשיג אותה בחזרה."

"את יודעת מי עשה את זה?"

פניה של ג'ניס האדימו. "אני לא מאמינה שאני הולכת להשמיע

את המשפט הבא, "אמרה כמעט בלחש, "אינני יודעת, ואין לי

מושג מה לעזאזל קורה פה."

הענק נשא את האיש האפור כאילו היה גור כלבים והטיל אותו על הספה כשק קמח. הגבר כבן השישים היה מפוחד עד מוות, ובצדק. הבריון רכן מעליו וקשר את ידיו מאחורי גבו, והידק כל כך חזק עד שהדם עצר מלכת בו ברגע. הוא החל לחוש את העקצוצים בקצות אצבעותיו.

"זה חזק מדי... אתה עוצר לי את הדם..." יבב כחלתול.
 הבריון גיחך. "עוד מעט נשאל אותך כמה שאלות, ואולי אחרי שתענה נשחרר לך קצת את הלחץ."
 "אני אענה על הכל, על הכל!" האיש הכפות היה חיוור כסיד כל העת. "מי אתם, שוטרים?"
 הענק לטש בו מבט בוז.
 "לא שוטרים... אני פגעתי בכם? לקחתי לכם כסף? אני אחזיר לכם את הכל..."
 "שתוק כבר!" צעק הענק בעצבים. "לא ככה תיארתי לעצמי התנהגות של דוקטור כל כך מכובד!"
 "איזה דוקטור? אני בכלל לא דוקטור," אינפף האיש, עומד לפרוץ בבכי כל רגע. "אני לא הבן אדם שאתה מחפש. אני לא דוקטור."

"אתה אד גארווין?"
 האיש השתק לכמה שניות. "לא... אני מתחזה לאדם בשם הזה כדי לגנוב כסף..."
 לפתע הזדעזע. הוא שמע קול זר, מתכתי, של איש נוסף מאחוריו.

"אתה לא הפסיכיאטר גארווין?"
 הענק לפת לפתע את ראשו של הכפות, לפני שזה סובב את ראשו לעבר השואל. "אם תסובב את הראש שלך אני הורג אותך במקום," צעק הענק. "אתה רק תענה לשאלות שלו, הבנת?"
 "כן... כן..." עיניו של הכפות כמעט יצאו מחוריהן. "אני אענה. אני אענה... אני לא פסיכיאטר. אני יועץ מס. אני לא הבן אדם שאתם מחפשים..."

"מה שמך?" שמע את הקול מאחוריו.
 "שון פילדס..."
 "למה שכרת מכונית על שם אד גארווין?"
 "זייפתי כרטיס אשראי על שמו, ואני גונב ממנו כספים..."
 "למה דווקא ממנו?"
 "לא רק ממנו... אני כל פעם מחליף שמות... ככה אני חי..."
 "אתה מכיר אותו אישית?"
 "לא... הבת שלי סיפרה לי עליו, היא היתה בדיכאון אחרי שהתגרשה, והוא טיפל בה."

השתררה שתיקה בחדר. הענק הכניס יד לכיסו של שון, ושלה מתוכו את ארנקו של העבריין הרוטט. הוא חיטט בפנים והוציא כמה כרטיסי אשראי שונים. הוא עיין קצרות בשמות, והושיט אותם אל האדם מאחור. זה האחרון הציץ בהם בחטף, וסימן לבריון באצבע צרידה על גרונו. לאחר מכן קם ויצא מן הדירה.
 "מה יקרה עכשיו?" הכפות התחלחל. "תשחררו אותי? תסגירו אותי למשטרה?"
 הענק הביט בו ברחמים. "נצא לטיול," אמר.

במרחק כמה דקות נסיעה משם, באחד מחדרי השינה של דירה חשוכה, נשמע קול שיעול רם ומתגלגל, בליווי ליחה שחורה. הפסיכיאטר אד גארווין החל לפלוט מפיו תוך כדי שינה שטף של

הברות וחצאי מילים. צרור לא ארוך, שנמשך כארבעים שניות, בטרם נדם, התהפך וחזר לישון.
בבוקר, כאשר שמע את ההקלטה יחד עם סנדרה וקליף, התאכזב פעם נוספת. מכל בלילת האותיות וההברות הצליחו לפענח רק שתי מילים, שמשמעותם מספר מוגדר בבירור: 'שבעים וחמשי'. מה יכול להיות פירוש המספר הזה? לאיש לא היה מושג. בחלל החדר היתה תחושה של החמצה. אם אלו אכן נבואות, כפי שהניחו, הרי הם מאבדים את כולם. מדוע הנביא התמהוני, שדבריו היו עמומים בימים דיבר כה ברור בלילות, ואילו מאד שנשמע כל כך טוב בימים, נשמע מעורפל ומקוטע בלילות? גם על כך לאיש לא היתה תשובה.

המחשב של ג'ניס הקפיץ הודעה על הצג: ישיבה אצל מרטין קולמאר מתחילה עוד חמש דקות. למרות שעברה בבוקר, כמדי בוקר, על לוח הזמנים היומי שלה, פרח מזיכרונה קיום הישיבה הזאת עם הבוס הישיר שלה. היא בירכה את היומן הממוחשב הזה. היא הקישה עליו כדי לעיין בראשי הפרקים של הישיבה המתוכננת.
הדלת נפתחה תוך כדי נקישות איטיות, וראשו של סטיבן הציץ מתוכה.

"אפשר להיכנס?"
"סטיבן!" חייכה. "בוא, למרות שיש לי רק כמה רגעים."
"זה יספיק," אמר סטיבן. בידיו נשא מעטפה דקה בצבע חום. "אתה הולך לספר לי שכבר ביצעת את מה שביקשתי?" אורו עיניה.

"לא בדיוק, אבל חצי הדרך." הוא הניח את המעטפה על שולחנה. "מאחר ויקח לי כמה ימים להשיג את המקור, חיפשתי דרך להשיג לך לפחות העתק."
ג'ניס התפעלה. "ואיך עשית את זה?"
"לא שואלים ג'נטלמן מה הוא עושה בלילות," חייך.
"הרשה לי להזכיר לך, שאתה רחוק מלהיות ג'נטלמן."
הוא הרצין. "שכפלתי את ההקלטה מהגיבוי. לכל מה שעושים במחלקת הצילום, הקבצים המקוריים נשמרים ואפשר לשחזר אותם ולהכין קלטת נוספת זהה למקורית."
"אז מה יש במעטפה הזאת?"
"CD עם ההקלטה. עם כל ההקלטות של הפרוייקט, ליתר דיוק."

"רעיון יפה," שיבחה אותו. "אבל הוא עוזר לי חלקית בלבד. אני צריכה לדעת איפה בדיוק נמצא המקור הגנוב."
"אני אעבוד על זה," הבטיח לה. "אבל, כמו שאמרת, זה לא הולך להיות קל."
"מישהו הבטיח לך חיים קלים?" נאנחה. היא קמה ממקומה. "אני יוצאת כעת לישיבה אצל הבוס."
היא נטלה את המעטפה, וטופפה עליה קלות באצבעותיה. עד מהרה הכריעה היכן יהיה מקומה: היא פתחה את תיקה האישי, זה שליווה אותה לכל מקום ובכל זמן, והכניסה פנימה את המעטפה.

פרק 68

קליף וסנדרה סיימו לשמוע את ההקלטה האחרונה זו הפעם השלישית. "אין כאן שום התקדמות," העיר קליף לסנדרה, כאשר

הבחין בכוונתה להקשיב לה בפעם הרביעית. היא הביטה בו והנהנה. היא סגרה את המכשיר והרחיקה אותו מעליה.
"מה המספרים האלה יכולים להביע?" שאלה את עצמה בקול רם.

"חבל על המאמצים. אין לך סיכוי לפענח מסר שלם כאשר יש לך שתי מילים בודדות או מספר."
"אני לא הקשבתי לתוכן," הפתיעה אותו.
"לא?"

"לא. בהאזנות של הימים האחרונים לא ניסיתי לעבד את התכנים. באמת אין להם משמעות. ניסיתי להקשיב לניגון, לרצף, להטעמות, לקצב. ניסיתי לשאול את עצמי האם המסר נאמר בהססנות או בנחישות? מה משך הזמן של כל הקלטה? שאלות מן הסוג הזה."
"ומה גילית?"

"לא הרבה, אבל יש כמה ממצאים מעניינים," אמרה. "רשמתי אותם במחברת שלי." היא דפדפה מעט בין הדפים. "הנה, כאן. לדוגמה, גיליתי שמשך הזמן של הנבואות של אבא דומות מאוד, כמעט זהות. כולן נעות סביב הארבעים שניות."
"מה זה אמור להביע?" תמה קליף.

"עדיין אינני יודעת. אבל זה מעניין. למה משך הזמן של כל נבואה שונה נמשך בדיוק אותו זמן? למה אני לא מוצאת אצלו נבואות של חצי דקה, דקה ורבע או שלוש דקות?"
קליף משך בכתפיו.

"ועוד ממצא מעניין: תמיד יש הפסקה של חמש שניות בערך, בסביבות אמצע הנבואה. נדמה לי שאני מוצאת דמיון גם בהדגשים ובהטעמות, אבל את זה ממש קשה לקבוע."
"לדעתי זה יוביל אותך למבוי סתום. אולי נוכל להתקדם

ברצינות רק אם נעיר אותו ונחקור אותו ברגע ההתעוררות."
סנדרה נשאה את מבטה לעברו ולא הגיבה לרעיון האחרון.
"מכל מקום," המשיך, "אבא שלך החליט להפוך להיות יתולעת ספרים... הבוקר כשעזרתי לו להתחפש הוא סיפר לי שהוא מתכוון ללכת לספריה כל יום במשך הימים הקרובים."
"הישיבה בבית הזה מדכאת אותו. בעצם, גם אותי. אני מרגישה כמו לביאה כלואה בכלוב."
קליף הנהן לאות הבנה. "סנדרה, עדיין מסוכן עבורנו להסתובב בחוץ. יש שם ציידים עויינים."

קולין צפה כמהופנט במסך. רק לפני כחצי שעה קיבל את הדיסק מגיניס. הוא שקל לתמלל את השיחות, אך תחילה בחר לבחון את תוכנה כדי לוודא את איכות השמיעה. מאחר ומהלך הדברים נשמע ברור וצלול, ויתר על תוכניתו לעריכת סטנוגרמה.

כאשר סיים, הפעיל את הסרט שוב מתחילתו. רק כרבע שעה ארכה הפגישה הראשונה - והאחרונה - של הצוות המקביל, ובמהלכה חזה במתח הולך וגובר בין ארבעת המשתתפים, ניסיונות שליטה, איומים וקללות, עד לקריסה הבלתי נמנעת. האוירה הכללית היתה תיעוב וחשדנות הדדית. קולין הבין ששום דבר חיובי לא יכול היה לצאת מן המפגש הזה.

הוא שב להאזין לדברים כדי ללכוד את הפרטים הקטנים שיתכן ונעלמו ממנו בפעם הראשונה. כמה רמזים זעירים, פליטות פה ומבטים מוזרים לכדו את תשומת ליבו. במחשבה נוספת החליט שמוטב לעשות זאת בחברתו של אד, ואולי גם בהשתתפותם של קולין וסנדרה.

הוא נטל את הדיסק, עטה על עצמו פיאה ושפם נוכריים, ויצא ממשרדו לשוב לביתו השכור.

שון פילדס, אד גארווין לעת מצוא, היה מבועת. הוא חש לחץ הולך וגובר על בית החזה שלו. מכל נקודת מבט, הוא הרגיש שסופו קרב. מה בדיוק עומד לסיים את חייו - לא ידע. האם הכאב העז בפלג גופו העליון הוא תוצאה של התקף חרדה, או התקף לב אמיתי? והאם זה יקפד את פתיל חייו או ידיו העבות והשריריות של הענק האוחז בשכמותיו?

אוזניו קלטו את משק המים אך הוא לא הקשיב להם. גלי הים, המרגיעים בדרך כלל את האנשים, נראו שקופים ונשמעו אילמים בעת הזאת. היאכטה התנוודדה קלות במי המפרץ. אורות המרינה והנמל המתרחקים התנוצצו כאשר פגעו באדוות המים. קול המנוע העמום שטרטר עכשו בחוזקה, לא נקלט באוזניו, התמונות ריצדו בתודעתו כמו מתוך הלם קרב. קרב שממנו סיכוייו לצאת חי היו אפסיים.

החשכה אפפה את גופו ואת נפשו.

"אל תדאג, ימצאו את הגופה שלך," אמר הבריון כאשר השליך את המת אל מי הים הרגועים. אלה קיבלו את פניו באדישות, ובלעו אותו כאילו לא בא אל קרבם. לרגע שקע ונעלם מתחת לקו המים, ובמשנהו חזר לצוף, מתנוודד כקליפת אגוז לנתיב שיחליטו הגלים עבורו.

הענק פתח את מצערת הספינה הקטנה למכסימום, והיטה את ההגה חזק שמאלה. הספינה זינקה ובעטה בגבו. החרטום התיישר לכיוון החוף.

פרק 69

קולין הניח בעדינות את תיקו התפוח על השטיח. הוא הוציא מחשב נייד, והתקיין אותו לשימוש על שולחן הסלון. לאחר מכן הוציא מתיקו דיסק.

"זהו זה, סנדרה, הבמה שלך," הכריז.

"מה?"

"בדיסק הזה נמצאים כל הסרטונים של הנביא, של אד, של

הצוות המקביל שהתפרק."

היא התישבה לצידו. "אתה יכול ללכת," אמרה לו.

"רגע, את לא יודעת איך להפעיל את התוכנה."

"אני אסתדר."

היא החלה לתפעל את המחשב במיומנות שהפתיעה אותו.

רשימת הקבצים הופיעה על הצג, והיא בחרה את הראשון. השניים צפו בו בדממה, ואחרי כן את הבאים לפי הסדר הכרונולוגי. על נבואת מות אביה התעכבה, וצפתה בו שלוש פעמים. מקץ כשעה תמימה סיימה לעבור על כל סרטוני הנביא, וחשה שלא הצליחה להתקדם לשום מקום חדש.

גם קולין וקליף לא הצליחו למצוא כל רמז שיוביל לתשובות כלשהן. אם מישהו זייף את הקלטות או את חלקן, הוא בהחלט עשה עבודה טובה מאוד. גם התמונות וגם הקולות נשמעו אותנטיים, ללא סימני עריכה בתמונה או בקול.

"רוצה לשמוע את המפגש של הצוות המקביל?"

"לא." סנדרה הנידה בראשה. "את זה אני אשאיר לאבא."

"אני רוצה לבדוק את כל שאר הנבואות," התערב קליף.

קולין פינה את מקומו. "הקבצים מסודרים לפי סדר כרונולוגי, לפי תאריכי ההקלטות."

קליף החל לצפות בדומיה בהקלטה הראשונה, נבואת טביעת המעבורת. "איזו איכות גרועה," מלמל לעצמו. "זה כבר יותר טוב," ציין בסיפוק כשצפה בנבואה השניה. אולם לאחר שסיים את הנבואה השניה, חזר והפעיל שוב את הנבואה הראשונה. "למה אתה לא מתקדם?" שאלה סנדרה. "לא יודע להסביר," השיב קליף. "יש לי תחושה מוזרה בבטן. לרגע היה לי חשד שיש הבדלים בחדר שלו."

"זה מפני ששינינו קצת את מיקום המצלמה," הסביר קולין. "אם זכור לך, את ההקלטה הראשונה עשינו בעצמנו בצורה חובבנית, והחל מההקלטה השניה המצלמה הותקנה במיקום קבוע."

"היית נוכח בהקלטות האלה?" שאל קליף.
"לא נכחתי אישית באף הקלטה. צוות אחר עשה את העבודה הזאת."

קליף הנהן והמשיך לצפות ביתר הנבואות. קולין שקע בהרהורים, בעודו בוחה במסך לצידו של קליף.
"נתת לי רעיון," אמר לפתע. "סנדרה, השיגי לי בבקשה סרגל."
"סרגל? לצייר קווים?"
"לא, למדוד אורך של קווים."
"מה הרעיון?"

"רק השיגי לי. אני רוצה לבדוק משהו."
סנדרה נראתה ספקנית. "אין לי כאן שום דבר שיכול לשמש למדידה."

קליף התערב. "אם אתה צריך להשוות משהו, אפשר לסמן מרחק על נייר או להשתמש בחוט."
"השיגי לי חוט דק," ביקש קולין.
סנדרה פרעה מעט את שערותיה והחליקה עליהם ביד מכווצת. היא הציצה בידה לאחור מעשה והושיטה שיערה דקיקה לעברו.
"זה יהיה מספיק טוב?"
"זה יהיה מצוין," חייך.

"זהו, עד כאן," אמרה מדליין בקול שקט ומתפנק באוזניו של טימוטי. "אנחנו לבד עכשיו, בדיוק כמו שרציתי."
צעירה זו, יפהפיה בעלת פני ילדה, הובילה את החבר החדש שלה דרומה מן החוף המוכרז כמה מאות מטרים. ככל שהתרחקה ממרכז חוף הרחצה, התמעטו הרוחצים המבלים, עד שנותרו שני האוהבים לבדם. טימוטי שאחז כל העת בידה, העביר את ידו אל כתפה בליטוף רך.
"בוא ניכנס למים," הציעה.

טימוטי הובל על ידה עד כה, ולא חשב לסרב. מאחר והיא היתה לבושה כבר בבגד ים בלבד, היא סבה לכיוון המים ושעטה אליהם כילדה הששה לגלות הרפתקה חדשה. הוא נאלץ להתעכב מעט, כדי לפשוט את חולצתו ומשקפי השמש שלו. הוא חיפש מקום מתאים להניח את חפציו, וקרב אל סלע גדול. הוא הקיף אותו ומצא פינה נוחה נסתרת, ושם הניחם.

ואז שמע את צריחתה, שהקפיאה את נשימתו. הוא זינק בזריזות לעברה. צריחתה לא נפסקה, אלא נמשכה ביתר שאת, והתגברה ככל שקרב אליה. היא נראתה עומדת כנטועה ובמבט ראשון לא נשקפה לה כל סכנה. איש לא נראה בקרבתה, וגלי הים לא סיכנו אותה.
ואז קלט את סיבת בהלתה. כעשרה מטרים ממנה צפה על ביטנה גופת גבר, כאשר פניו שקועות מתחת לקו המים.

אד הגיע לחניית ביתו הזמני. היתה זו שעת בין הערביים, וערפילי הערב הזמינו את עצמם לרבוץ על הכרד הענקי. הוא בדיוק כיבה את מנוע מכוניתו כאשר צלצל הטלפון הסלולרי שלו. פקד דאגלאס היה על הקו. השוטר סיפר לאד על גילוי גופתו של המתחזה שלו, ששמו האמיתי שון פילדס. האיש טבע במימי המפרץ, לא ברור באילו נסיבות. חוקרים כעת את הדבר.

אד היה משוכנע שהאיש נרצח ואחרי כן הושלך למים. השוטר הסכים שזו אפשרות שתיבדק בקפדנות. אבל מאחר ואד העלה את נושא החשד ברצח, הוא המליץ לאד לקבל על עצמו שמירה משטרתית. אד סירב. הוא העריך שלא יאונה לו כל רע.

דאגלאס השתאה, איך אד יכול להיות כה שאנן כאשר ארועים כה רבים קורים לו לאחרונה. "אתה כנראה אמיץ מאוד," ציין בהערכה באוזני אד. אבל אד הודה שאין הוא אמיץ כלל, אלא נהפוך הוא, חששן וזהיר. אבל הוא יודע לבטח שהוא מצוי מחוץ למעגל הסכנה. דאגלאס ניסה לברר מהם מקורות המידע של אד, אך זה האחרון סירב בהתמדה לגלות מהם. השיחה נותקה. השוטר התרווח על כסאו במשרדו, והרים שוב את שפופרת הטלפון.

"גימי, הכנס אלי."

הוא לא המתין זמן רב. בלש בלבוש אזרחי נכנס למשרדו. דאגלאס נטל פתק ורשם בו כמה ספרות. "זה מספר הטלפון הנייד של פסיכיאטר בשם אד גארווין. עקוב אחריו מרחוק. דווח לי על כל ארוע חריג. אם אתה מזהה סכנת חיים, קרא לכל סיוע שתצטרך ועשה הכל לעזור לו."

פרק 70

"רצחו את המתחזה שלי." ההודעה שמסר אד בקול רוטט הדהדה באוזניה של סנדרה עוד זמן רב במשך הערב. היא מנתה כבר ארבע גופות הקשורות במישרין לסיפורם האישי. זה נראה לה יותר מדי. היא הצטנפה מעט בכורסה, ואחזה בשתי ידיה את כוס התה החמה. השתייה בבית המסתור הזה, לצד שלושת שותפיה, העניקה לה תחושת ביטחון זמנית.

"הצלחת לזהות מישהו מהחוטפים שלך באלבומי המשטרה?" שאל אד את קולין.

קולין הניד בראשו. "הם לא היו שם. ושנית, אלה כבר מזמן לא אלבומים מיושנים, אלא תמונות שמורות בקבצי מחשב." "שיהיה..." כעת הצטרף אד לשני הגברים וצפה עמם בנבואות. קולין שיחק בידיו בחוט דקיק מאוד, ומדי פעם מתח אותו על המסך.

"מה בדיוק אתה עושה עם החוט הזה?" שאל.

"ראשית, זה לא 'סתם' חוט, זו שערה של בתך... ולשאלתך, אני מודד את האורך של המיטה."

אד נעץ בו מבט תמה. "זה משמש לך בתור סרגל תיקני?" "לא בדיוק, אבל זה מאפשר לי להשוות את האורך בכל נבואה בנפרד."

"ולמה לך להשוות את האורך בכל נבואה?"

"אם הרעיון שלי יצליח, יתכן ואוכל להשיב לך על אחת השאלות החשובות ביותר ששאלת."

"איזו מהן?"

"אם הנבואה עליך היתה אותנטית או מזוייפת."

"אתה יכול להסביר?"

קולין הקליק בעכבר ועצר את הסרטון על המסך. "קליף זרק איזה משפט, ונתן לי רעיון. אנחנו עשינו התקנה סמויה של המצלמה בחדר של הנביא, ולכן כל הצילומים זהים מבחינת זווית הצילום, המיקומים בחדר חייבים להיות זהים בכל הנבואות, וכדומה... אבל אם מישהו ראה את ההקלטות האלה וזייף נבואה במקום אחר, אולי יהיה הבדל קטן במיקום, בזווית או באורך המיטה..."

אד הנהן בהתפעלות.

"מה גילית עד כה?"

בינתיים שום דבר, עוד לא הגעתי לנבואה שלך. יש לי עוד שתיים קודמות. אני מתקדם לפי הסדר הכרונולוגי."

אד השתתק. קולין מתח את השערה לאורך קו מיטתו של

הנביא. "גזרתי אותה בדיוק לפי האורך הזה, ואתה רואה שזה

תואם בדיוק. זו הקלטה מקורית בחדר שלו, בלי ספק."

כל השלושה הצטופפו לצידו, כאשר בדק את ההקלטות הבאות.

לא היה שום שוני באורכו של החוט. כעת הגיע אל סרטון נבואתו

של הנביא בדבר מותו הצפוי של אד. במבט ראשון הכל נראה זהה.

אולם כאשר מתח את השערה לאורך המיטה, החלה ידו לרעוד.

"מה קורה?" חקרה סנדרה.

"אולי לא הצלחתי למתוח את השערה," מלמל קולין, וניסה

שנית.

משהו לא היה כשורה. או שהמיטה התארכה מעט, או שהשערה

התקצרה מעט. הוא העריך את הפער כפחות משני מילימטרים.

הוא פתח את קובץ הנבואה הבא, ומדד. אורך השערה היה זהה

לאורך המיטה. הוא שב לקובץ סרטון נבואת המוות של אד,

והשערה היתה בפירוש קצרה מדי.

"רגע אחד," קראה לפתע סנדרה בהתרגשות, "חזור להתחלת

הסרט, אני רוצה להקשיב שוב למילים."

קולין הביט בה, מופתע. הוא הקליק על העכבר. "חשבתי שאת

מכירה את התוכן בעל פה," העיר.

"נכון, ולא שמתי לב לזה עד עכשיו... רטנה. "הוא אומר יקבל

דום לב וימות... איך לא שמנו לב לזה קודם? זו הנבואה היחידה

שמנוסחת בלשון עתיד! הנביא מעולם לא השתמש במילות עתיד

אלא ניסח תמיד בלשון עבר..."

מבטי כולם הצטלבו לרגע. "הקלטת הזאת זוייפה. במקום אחר,

בזמן אחר, עם שחקן שאיפרו אותו לדמות הנביא שלנו," פסקה

סנדרה.

"נוכל לוודא את זה אם נראה מול העיניים שלנו בו זמנית שתי

נבואות שונות, כך נוכל להשוות את הפרטים הקטנים," העיר

קליף.

קולין פתח שני קבצים במקביל. כולם נעצו מבטיהם בשני

הסרטונים.

"תקפיא אותם," ביקש אד. קולין הקליק על הלחצנים

המתאימים.

הדמיון היה רב, אך לא היתה זהות מושלמת. גובה הצילום

נראה מעט שונה, וכמוה גם הזווית שהמצלמה הוצבה מול המיטה.

לסנדרה זה הספיק, והיא פרצה בשאגות שמחה.

"הקלטת של אבא מזוייפת! אתה לא היית בסכנה אפילו רגע

אחד!"

היא העניקה ללחיו נשיקה בעליצות, וחיבקה את כתפיו.

קולין הזדקף. "בהנחה שזה נכון, מי עשה את זה ולמה?"

"צריך לעדכן את ג'ניס," אמר אד, "אולי היא תוכל לעזור."

קולין קם על רגליו והתמתח. "אני יוצא להביא סרגל אמיתי.

אני לא יכול לבוא אל ג'ניס עם שערה של סנדרה."

אד גירד את מצחו. "כדאי להמשיך לבדוק את כל יתר הנבואות.
אולי נגלה עוד כמה ממצאים מעניינים."
"בוודאי," השיב קולין. "אני ממילא חייב לבדוק את כולם
ולכתוב דו"ח רשמי עבור ג'ניס."

בשעת לילה מאוחרת סיים קולין את המדידות, והגיש לאד את
הטבלה שערך. אד עבר על הנתונים באיטיות. בטבלה היו שלוש
עמודות: תאריך, תאור קצר של נושא הנבואה, ואורכה של המיטה
במילימטרים.

הוא קרא רק את המספרים של העמודה השלישית. החל מן
השורה השניה המספר היה 84.5 מילימטרים, עד לנבואה על עצמו.
שם הופיע מספר 86.1, והחל מהשורה הבאה חזר המספר הקודם.
אד המשיך להתקדם לעבר סוף הטבלה, וכאשר הגיע לשורה
התחתונה, פרצה קריאת הפתעה מגרונו. המספר האחרון היה אף
הוא 86.1 מילימטרים. עיניו פנו לעבר תאור נושא הנבואה.
"אני לא מבין מה קורה כאן," מלמל.
היה זה הסרט שצולם בליל מותו של הנביא!

פרק 71

"זה משרדה של ג'ניס?" שאלה סנדרה.
"כן. המשרד שלה מוארך. המצלמה הזאת מצלמת את הצד
הקידמי שבו יש לה שולחן דיונים עגול."
"מה היא עושה עכשיו?" שאל אד. ג'ניס החזיקה בידיה כמה
טפסים וישרה אותם לחבילה מסודרת. ארבעת אורחיה ישבו
מצידיה, סביב השולחן העגול, בארשת פנים קפואה ומתוחה.
"ההקלטה הזאת התחילה לאחר שהיא החתימה אותם על
הסכם הסודיות."
"הם כבר מכירים האחד את השני?"
קולין הניד בראשו. ג'ניס התחילה לענות במקומו בדיוק באותו
רגע.

"לפני שאספר לכם בהרחבה למה כינסנו צוות כה מיוחד, אני
מבקשת שכל אחד יציג את עצמו בפני כולנו."
היא נשאה מבטה לעבר הראשון שלימינה, כמעבירה לו את
רשות הדיבור. אולם שלושה החלו לדבר בו זמנית: שני הגברים
המבוגרים והאישה. רק הצעיר שתק באותו רגע. מאחר ואי אפשר
היה להבין דבר מן המלל הסימולטני, ג'ניס הרימה את ידה.
"אחד אחד בבקשה," ביקשה בחיך, "אני אבקש ממך
להתחיל."

זה אשר ג'ניס העניקה לו את זכות הראשונים, לטש מבט זועף
בשני האחרים שישבו לצידו. מבטו הכועס השתנה למבט לעגני,
מתנשא משהו, כאשר פתח את פיו.

"אני דוקטור פטריק מור מאוניברסיטת וירג'יניה. דיקן החוג
להיסטוריה ולעתיקות. כתבתי שבעה ספרים בתחומי ההתמחות
שלי, ופירסמתי כשישים מאמרים עד היום, ואני מועמד
לפרופסורה..."

"היא ביקשה ממך רק להציג את עצמך, לא לספר לנו את כל
ההיסטוריה שלך," קטע איש הצוות שישב לימינו ברטינה, "אין
לנו את כל הזמן שבעולם להקשיב לכל מה שיש לך לספר על
עצמך."

"אם ככה, אתה רשאי לקום וללכת לדרכך," התיז מור בזעף.
"אני מניח שנוכל לוותר על נוכחותך."

גיניס הניעה בראשה לשלילה. "רבותי, רבותי," ניסתה להרגיע, "הניחו לי לנהל את הדיון. אני מעוניינת להתחיל ברגל ימין, מפני שהנושא שלנו חשוב ביותר. דוקטור מור, סיימת להציג את עצמך?"

"כן," סינן בין שיניו. הוא היה איש כבן חמישים, מרופד בשומנים, בעל שיער שחור המתחיל להקריח במרכז הפדחת. משקפיים שחורות ועבות נחו בכבדות על גשר אפו. הוא נשען לאחור והעביר את מבטו על התמונות בכותל הנגדי, להביע בהפגנתיות את חוסר העניין שלו בשותפיו.

"קולונל סקוט, פאראפסיכולוג, יו"ר קהילת הפאראפסיכולוגים במדינת קליפורניה." יריבו חטף את רשות הדיבור מן האישה שישבה מולו, מפני שגיניס התכוונה להציע לה את רשות הדיבור. הוא נראה היה כבן שישים וחמש, ושיבה זרקה בשיערו. הוא היה גוף וגמיש. עיניו נראו מימיות כאשר ישב רגוע, ורושפות גיצים כאשר התלקח.

"מה זה פאראפסיכולוגיה?" נהם פטריק מור, "זה בכלל מדע?" "אולי תשחררי את האיש הזה?" הציע קולונל סקוט, עומד להתפוצץ כמו הר געש, "אם הוא לא יודע מה זה פאראפסיכולוגיה, הוא לא יכול לתרום דבר לדיון שלנו."

גיניס נראתה כאובדת עצות. היא לא תיארה לעצמה פתיחה כה עויינת. "לדעתי כל אחד מכם יוכל לתרום לנושא שלנו, ואני מבקשת להתקדם. תואילי להציג את עצמך?" פנתה אל האישה היחידה בקרב אורחיה. היא היתה מלאת בשר ונמרצת, כבת חמישים.

"אני ברברה אסקולסטיקה, ואני מוכרת מאוד בלוס אנג'לס, בשם המסחרי 'ברברה הפלאית'."

"מה תחום ההתמחות שלך?" שאלה גיניס.

"מומחית בכל עולם המיסטיקה. מנבאת את העתיד, מתקשרת עם הרוחות, קוראת בכדור בדולח, בקלפי טארו, בקפה ובכף היד. אני עוזרת לאלפי אנשים למצוא את עצמם, לרפא אותם, לפתור להם בעיות חברתיות ועוד הרבה דברים נוספים."

דוקטור פטריק מור טפח על מיצחו ביאוש מופגן, אך לא הוציא מילה מפיו. ניכר היה עליו שהוא שוקל אם עליו לקום ולהסתלק משם. היא הבחינה בתגובתו.

"אתה יכול לקום וללכת, חבל שאתה כל כך סובל כאן," סיננה כלפיו.

"לא ביקשתי ממך עצות, תשמרי אותם למטופלים המטומטמים שלך," ירה לעברה בו ברגע.

"גם אתה תגיע אלי לעזרה יום אחד," החזירה לו, "יש לך הרבה יותר בעיות מאשר לרוב האנשים שמגיעים אלי."

גיניס הקישה בעיפרון שבידה על השולחן. "אני מבקשת... היא פנתה אל הצעיר שבחבורה, בחור גבוה וצר כתפיים, בעל רעמת שיער אסופה בזנב סוס מאחור ובלורית נדיבה מלפנים. "בבקשה הצג את עצמך."

"ז'אן פול מונייר, אסטרולוג," אמר קצרות והשתק. גם מבטא דבריו העיד על מוצאו הצרפתי.

"אתה לא צעיר מדי לעסוק באסטרולוגיה?" שאל אותו קולונל סקוט.

"אני עוסק באסטרולוגיה כבר חמש עשרה שנה, מגיל עשרים." גיניס הרימה את ידה. "סיימנו את החלק הזה, האמת שקיוותי שזה יהיה פחות טעון... בכל אופן, אני רוצה להציג לכם את הנושא שלשמו זימנתי אתכם."

"רק רגע, לפני כן הייתי רוצה להבהיר משהו," אמר קולונל סקוט, "היות וכבר אנחנו מכירים את הרקע, אני חושב שאני צריך

להוביל את דיוני הצוות הזה. אני גם המבוגר ביותר, וגם המנוסה ביותר בתחום הפאראפסיכולוגיה, שזהו בדיוק הנושא שלנו. פטריק מור האדים, ונראה כעומד להתלקח. אולם בטרם הספיק לשחרר את חרצובות לשונו, נשמעה נשיפה ארוכה מפיה של ברברה, ובעקבותיה השתחררה לחישה ארסית:

"אותי אף אחד לא מוביל ולא אומר לי מה לעשות! ולך לא הייתי נותנת להוביל אפילו שבלולים ביער!"

פטריק מור התפרץ מייד עם סיום דבריה. "אינני מוכן להמשיך ולסבול את ההבלים האלה! יושבים כאן סביב השולחן הזה שני שרלטנים, שרק השד יודע מה הם שווים באמת ועד כמה הם מסדרים את הלקוחות התמימים שלהם, ועוד אסטרוולוג שגם לו אין שום קשר אמיתי למדע, את יכולה להסביר לי מה קורה כאן? זה גן ילדים, או קרקס? אני באתי לכאן לתרום מהידע שלי ל-FBI, לכל הרוחות!"

"מה אתה יודע על אסטרוולוגיה שאתה כל כך תוקף אותה?" שאל מונייר בעדינות.

"אל תדאג, נחמה ברברה את הצעיר הצרפתי, הוא לא יודע כלום על שום דבר. יש לו רק אגו גדול מדי."

"את קוראת לעצמך 'ברברה הפלאית' ומעיזה להגיד שלי יש אגו גדול מדי?" מור הרים את קולו.

"אל תתעסק אתי!" סיננה בזעם בין שפתיה, כמו שפיפון לוחש. "אתה תצטער מאוד על כך!"

"מה תעשי לי? תכישי אותי עם הארס שלך?" לעג לה, "תטילי עלי את קללת הפרעונים?"

עתה ברברה החלה להאדים. ג'ניס הצטמקה במושבה ונראתה אבודה. צוות העבודה שניסתה להקים עמד להתפוצץ לפני תום המושב הראשון שלו. לפתע נחלץ לעזרתה האסטרוולוג הצעיר.

"גבירתי ורבותי, היצרים הלוהטים לא יקדמו אותנו ואת גברת פארקר שהזמינה אותנו לכאן כדי לעזור לה... אני מציע לכולנו להרגע מעט, או לפחות לשמור על נימוס של אנשים מבוגרים... זה מאוד חשוב לי הנושא הזה... אני מציע לשמוע על התופעה של הנביא המיוחד הזה..."

לו היו אנשים אלה מועסקים תחתיה, היתה מפטרת אותם לאלתר. היא לעולם לא היתה מניחה לסופה בעלת אנרגיות שליליות כאלה להתרחש במשרדה! אולם להפתעה של ג'ניס, דבריו הצליחו להרגיע מעט את סערת הרוחות. עיני כולם ניבטו לעברה.

"תודה רבה!" חייכה אליו בהכרת תודה, ומיהרה לנצל את חלון ההזדמנות הקצרצר: "אני אציג לכם את הקלטת של הנבואה הראשונה שהקלטנו, המדברת על טביעת המעבורת. אחרי כן נוכל לדון בסרטון הזה ולשמוע את חוות דעתכם."

הפעם היה תורו של קולונל סקוט למוטט את מגדל הקלפים העדין. "אני מבין למה קראת לשלושתינו, אבל אני עדיין לא מצליח להבין למה הזמנת את הדוקטור לדיון הזה. מה כבר יכול הסטוריון להועיל לנו במקרה מיסטי כזה? הוא אולי יכול לספר לנו על נפוליון ועל מרי אנטואנט, אבל מה הקשר שלו לנביא שמתעורר בלילה ופולט מפיו נבואות?"

"זהו! עד כאן!" הכריז פטריק מור בהשלמה, וקם ממקומו. "את לא זקוקה לצוות הנפל הזה, הצהיר באוזני ג'ניס, מתעלם כליל מנוכחותם של היתר. "תוכלי לזמן אותי לפגישה אישית במועד אחר - בארבע עיניים - ואשמח לסייע לך ככל שתהיה ידי משגת." הוא גחן לעברה ולחץ את ידה, ולאחר מכן סב על עקביו ויצא בחופזה מן המשרד.

"טוב שהוא הלך, זה היה מיותר שהזמנת אותו בכלל..." דיבר לעצמו קולונל סקוט בקול רם. "ככה אוכל לנהל טוב יותר את הצוות הזה..."

"אתה שוב מתחיל?" התרתחה ברברה. "מי אתה בכלל שתנהל אותי? מה אתה בכלל עשית כבר בחיים שלך? אני רפאתי כל כך הרבה אנשים אסירי תודה, יש לי אלפי מכתבי תודה והערצה! זה התחום שלי, ואני אנהל את הצוות הזה!"

גיניס לא יכלה למנוע את הקרב המתלקח מחדש, וביתר שאת. היא נשאה מבט יאוש בז'אן פול הצעיר, אבל גם ידו שלו קצרה מלהושיע. קולונל סקוט הסתער במלוא העוצמה.

"את מפורסמת מאוד בלוס אנג'לס, אז איך זה יתכן שלא שמעתי עליך עד היום? ומדוע אף אחד מקהילת הפאראאפסיכולוגים לא מכיר אותך?" סנט בה.

"יומי מכיר אותך בכלל? תן לי שם של אדם אחד שעזרת לו!" צעקה.

"יומה את מסוגלת לעשות בכלל, מלבד לקחת כסף מהפציינטיים שלך?"

"אתה מעז להטיל ספק בכוחותי?" שאגה, "בתוך שלושה ימים מהיום תחזיר את נשמתך העלובה לבורא!"

קולונל סקוט נעמד על רגליו, לרגע נראה היה לג'ניס שהוא מתכוון להתנפל עליה ולהכותה. אולם הוא החל רק לצחוק בקול רם, מלאכותי.

"אני לא מאמין בקללות ולכן אני חסין מקללות, אישה מטופשת שכמותך! אבל כל מה שאמרת עלי, עתיד לחזור אליך בקרוב מאוד עם ריבית דריבית!"

מונייר הצעיר נראה כעת חיוור כסיד. "רבותי... רבותי..."

"אני מציע לך להעיף מכאן את האישה המנוולת הזאת!" נהם קולונל סקוט לעבר ג'ניס, ושעט לעבר דלת היציאה. הוא טרק בחוזקה את הדלת אחריו.

גיניס ספקה את כפיה. לא נותר דבר לעשותו כדי להציל משהו. רגע אחד אחרי כן יצאה ברברה, סמוקה מחרון, מבלי אומר ודברים. מיד אחריה קם ממקומו מונייר הצעיר, קד לג'ניס וחמק החוצה על קצות אצבעותיו. ההקלטה הסתיימה באותו רגע שהדלת נסגרה מאחוריו.

"מה דעתכם?" שאל קולין.

"ברור מה שהלך במפגש האומלל הזה," הרהר אד בקול רם, "מלבד זה לא הצלחתי ללמוד משהו חדש."

"מה היה כאן ללמוד?" סנדרה נראתה מאוכזבת מאוד. "מזל שהצוות שלנו היה הרבה יותר בוגר ואחראי."

"ובקשר לברברה הפלאית, אני רואה שהתפרצתי לדלת פתוחה... בסמיכות זמנים קרובה מאוד היא חטפה בחזרה שתי קללות נגדיות..." העיר אד בחצי חיוך.

סנדרה הרצינה. "אמרתי, ולא ידעתי מה אמרתי..." אמרה לעצמה.

"מה אמרת?" שאל אד.

"כשחטפו וחקרו אותי, המצאתי להם סיפור שמותה של ברברה קשור למחקר שלנו. רק עכשו אני נוכחתי לדעת שלא ממש שיקרתי להם..."

"איך ג'ניס עצמה הגיבה למה שקרה במפגש הזה?" התעניין קליף.

קולין התהרהר קמעה לפני שהשיב. "מוזר, אבל בין השורות היא הצליחה למצוא רק משפט אחד חריג, שהיא לא הצליחה להבין אותו."

"משפט של מי?" שאלה סנדרה.
 "של האסטרוולוג הצעיר, מונייר."
 "מהו?"
 "כאשר הוא ניסה להרגיע את הרוחות, הוא אמר ' זה מאוד חשוב לי הנושא הזה', וג'ניס לא יודעת לפרש למה התכוון."
 "אז מה הבעייה לשאול אותו?" תמהה סנדרה.
 "את רצינית?" חייך קולין, "ג'ניס לעולם לא שואלת שאלה שאין סיכוי שיענו עליה את האמת."

פרק 72

אד ישב על הספה, כאשר חומר רב מפוזר על שולחן הכיבוד. עותק מיומנה של ורוניקה, עותק הסטנוגרמות של נבואות הנביא, כמה ספרים ששאל מן הספרייה ומחברת אישית בה רשם את הערותיו. לבקשתו, השיגה לו סנדרה לוח שנה. הוא עיין בו וספר עליו ימים.
 "זה יקרה מחר..." מלמל.
 הוא שב ועיין בתמלילי הנבואות, וביומנו האישי. על הכורסה סנדרה עלעלה בין דפי אחד הספרים, משועממת.
 "מה יש בספרים האלה שהבאת?" שאלה.
 "בספרים כתוב הכל, רק צריך לדעת איפה לחפש," השיב קצרות, עדיין מתעמק ביומנו.
 "אתה הופך לאט להיות מידען כמו קולין," ציינה.
 "קולין דומה לנהר שרוחבו מייל ועומקו אינטש. הוא יודע מעט מאוד על הרבה נושאים. אני משול לנהר שרוחבו אינטש ועומקו מייל. אני מתעמק ביסודיות בנושא יחיד."
 "איפה בכלל קולין?" תהתה.
 "בהנחה שהנביא באמת נפטר, שלחתי אותו לבדוק היכן הוא קבור. לפי הבדיקה שעשה קולין עם הקלטות, יכול להיות שצפויה לנו הפתעה נוספת."
 סנדרה נאנחה. "אני לא רוצה לחשוב על זה. ואני גם לא מצליחה לפצח את פיענוח הנבואות שלך..."
 אד הביט בה. "הפסיקי לנסות. זה נראה לי כמבוי סתום." סנדרה לא הסכימה. "אני חייבת לגלות מה אתה מבא בשנתך! יש לי הרגשה שאם נצליח לעלות על זה, נתקרב להבנה מה קורה לנו בשבועות האחרונים."
 אד משך בכתפיו וחזר להתעמק במחברתו.
 "בכלל, כל הנושא הזה של העתיד," המשיכה ללהג, "חשבתי עליו הרבה בזמן האחרון. מה היה קורה אם הכל היה הפוך? חץ הזמן, לדוגמה. למה שאנשים לא יוולדו זקנים וחכמים, ובמהלך חייהם יקטנו עד שיסתיימו בתוך הרחם? אדם כזה, לדוגמה, שחי הפוך בזמן, יכול בעצם להיות הנביא של מי שחי בזמן הרגיל. הוא רק צריך לזכור מה קרה בעבר שלו, וזה בדיוק העתיד של האיש הרגיל. וגם ההיפך נכון: האיש הרגיל יוכל להיות הנביא של האדם מהזמן ההפוך."
 אד שמע אותה ברקע. לקראת סוף דבריה החל להטות לה אוזן.
 "אבל זה לא יכול להיות המקרה של מיסטר X שלנו. אחרת הוא היה צריך להפוך לצעיר עם הזמן, ולא להזדקן כמו כולנו... אבל הרעיון הזה ממש מעניין. העתידן יכול להחשב בעצם להיסטוריון של העתיד..."
 אד נשא את מבטו מכתביו לעבר בתו.
 "איזה רעיון מבריק!" התנשף לפתע.
 "מה?"

"רגע, תני לי לחשוב," ביקש. הוא עצם את עיניו לרגע ארוך.
"אמרת משהו שהצית בי איזה רעיון... אני מנסה לחשוב איך
לממש אותו..."
"נו, שתף אותי!" דחקה בו.
אד לא ענה, ורק הרכין את ראשו לעבר השטיח. עיניו היו עדיין
עצומות.
"זה יכול לפעול," אמר לבסוף. הוא חזר ופקח את עיניו, והבחין
בסנדרה ממתינה לבלוע את מילותיו. הוא הרים את ידו לעצור את
קוצר רוחה.
"תני לי זמן," ביקש. "אני רוצה ללטש את התוכנית. עדיין לא
הגיע הזמן לדבר על זה."
"תן לי לפחות רמז," התחננה.
הוא הניד בראשו. הוא הביט על הטלפון הנייד שלו, שקיבל
מקליף.
"איפה הטלפון הנייד המקורי שלי?" שאל.
"לשם מה אתה צריך אותו?" שאלה, "קליף אמר לנו לא
להשתמש בו. הוא בטוח שיש עליו האזנה."
"אני יודע. אני צריך אותו, בכל אופן."
"פירקתי ממנו את הסוללה, ושמתי את כל החלקים, כולל את
המטען, במגירת הנעליים בארון, בתוך שקית ניילון. מכל מקום,
איזו תוכנית יש לך?" לחצה.
"מי אמר לך שיש לי תוכנית?" חייך אליה.
"אבא, הפסק למתוח אותי. אתה חושב על איזו תוכנית, ואני
חייבת לדעת עליה, ואני רוצה להיות חלק ממנה!"
"אם היא תצליח, את תהיי הראשונה לשמוע עליה. עדיין
מוקדם לדבר על זה."
ארשת של אכזבה נפרשה על פניה של סנדרה. "היית רוצה שאני
אבצע את התוכנית שלי בלי להתחשב בך?"
"איזו תוכנית יש לך?"
"להעיר אותך באמצע דבריך בלילה."
אד הרצין. "סנדרה, אינני רוצה לשמוע או לדון בזה. את חייבת
להפנים את זה שלא נצליח להבין את דברי בלילות, עד שלא נמצא
איזו פריצת דרך."
"אבל איזה צעדים אנחנו עושים כדי להגיע לפריצת דרך? הרי
אנחנו לא עושים כלום!"
"מי אמר שלא עושים כלום? לשם כך הבאתי את הספרים האלה
מהספרייה. מעיון שטחי בהם אני סבור שיש לי סיכוי למצוא משהו
חדש."
סנדרה השתתקה. "בהצלחה," פלטה ברוגז קל. "ומה אני אעשה
בדיוק?"
"עזרי לי להתחפש ולהתאפר, ואחרי כן הזמיני למעני מונית."
הטלפון הנייד שלו צלצל. קולין היה על הקו.
"הצלחתי למצוא ברשומות את מיקום הקבר של הנביא שלנו,"
הודיע לאד.
אד הזדקף. "נו?... פתחת אותו?"
צחוק קצר נשמע מעברו של קולין. "לא, לא. זה לא כל כך פשוט
להסדיר פתיחת קבר... זה יארך קצת זמן." הוא ניתק. מאז שירדו
למחתרת, שיחותיו הפכו לאקונויות ותכליתיות.
"לאן אתה רוצה לנסוע?"
"לנגריה שהולכת להישרף מחר," השיב לה. "אני רוצה לרחרח
מעט במקום הזה."

סנדרה בדקה היטב שתאריך נבואת הדליקה בנגריה, בה ימצא את מותו איש אחד, הוא באמת של מחר. שאביה איננו טועה בתאריך, כשם שטעו בתאריך קטטת הבר. היא היתה מוכרחה לוודא שלא יהיה זה אביה שימצא שם את מותו... לבסוף אישרה לו לצאת מן הבית. מחופש היטב, מצויד בשני טלפונים ניידים עם סוללות טעונות במלואן, יצא לדרכו ונבלע בתוך המוניית. לשם מה הזדקק לשני טלפונים ניידים, לא השכילה להבין. ברם, היא סמכה עליו שלא יעשה טעויות.

קליף לא יצא כל אותה עת מחדרו. העבודה היסודית שעשה קולין עם הסרטונים נשאה חן בעיניו. עבודת מחקר כזאת לא היתה מוכרת לו בכל עברו. הרעיון לעבור קובץ אחר קובץ ביסודיות, למדוד בסבלנות עם סרגל ולרשום בקפידה בטבלה מסודרת, ולגלות דבר חדש שלא ידעו קודם לכן - הרשים אותו עמוקות.

'אם קולין יכול, גם אני יכול', חלפה מחשבה בראשו. הוא וסנדרה עבדו על נתיב אחר, הינבואות' של אד. קליף החל לחקור אותם לעומק. הממצא שסנדרה גילתה, שאורכו של כל מסר מפיו של אד נמשך 40 שניות בדיוק, הניע אותו להמשיך ולקדוח בכל מה שיוכל בכיוון הזה. וכך, בעזרת שעון עצר, נייר ועיפרון, שמע שוב ושוב את ההקלטות ותיעד כל מה שצלח בידו. עד מהרה קימט את הנייר וזרק אותו לאשפה. הוא השיג גליון נייר רחב ידיים, וחזר לשקוד שוב על עבודתו, אלא שהפעם ערך את הנתונים בצורת טבלה רחבה. השורות היו ההקלטות לפי הסדר הכרונולוגי, ובעמודות היו 40 השניות של אורך המסרים. ובשטח העצום החל למלא את הנתונים. קווים, סימני שאלה, כוכביות. אותיות, הברות, מילים. אותיות דקות, אותיות עבות, אותיות נטויות. רק הוא ידע מה פשר הסימנים שהמציא במפה ההולכת ונבנית מול עיניו.

סנדרה אימצה את מחשבתה במשמעויות האפשריות של שתי הנבואות המזוייפות. השאלה שניקרה במוחה ללא הרף היתה כמובן, למי היה אינטרס לביים את הנבואה על מותו של אד. מדוע דווקא הוא מכל שאר העולם? מי הכיר אותו כל כך טוב, עד שהחליט להכריז את שמו? זאת ועוד: איך ידע מי שידע, שהנבואה על אד תגיע לאוזניו ותמשוך אותו לתוך ההרפקאה הזאת? קולין וג'ניס לא ידעו לספק תשובות לשאלות הללו. ג'ניס בשלב הזה לא ידעה לבטח אפילו מי פרץ למשרדה וגנב את הקלטות המקוריות, פרט להשערות משלה שהצליחה להסתיר אותן עמוק בביטנה.

סנדרה חוותה תחושת ריקנות, של שאלות מצטברות ללא קצה חוט וללא תחילת יוזמה לפעולה כלשהי, העשויה להוביל לתשובות אפשריות.

'אולי אד טיפל בפציינט מהסוכנות, וזה האחרון הכניס את שמו לנבואה המזוייפת?'

'אולי אד נכשל בטיפול בו, ולכן שרבב את שמו כמעשה נקמנות?'
'אולי אד כל כך הרשים אותו במקצוענותו, עד שבחר באד לסייע בידו?'

'אם ככה, מדוע לא פנה ישירות לאד לבקש את עזרתו?'

קליף קרא לסנדרה לחדרו, והציג לה את המפה שהכין. היא פערה את עיניה כאשר פרש בפניה את הטבלה היסודית, והיתה מרותקת להסבריו. היא חשה שהם מתקרבים לפריצת דרך כלשהי, אך עדיין חסר להם הניצוץ שיצית את הפתיל, או ההדק שישגר את רעיון הזהב. היא בהתה שעה ארוכה בנתונים, וההשראה בוששה לבוא.

"אנחנו מסתובבים כל הזמן סביב הזנב של עצמנו, " פלטה ברוגזה.

אד חזר לדירה לפנות ערב, וארשת פניו היתה סתמית, כהבעת שחקן פוקר. הוא לא שיתף איש במהלכו. סנדרה לא אהבה זאת, והציקה לו בחקירות ונידנודים. הוא רק הניד בראשו בעקשנות תמוהה, בלתי מוסברת. רק מילה אחת הפטיר, "סבלנות, " וזה רק הרגיז אותה יותר. אד, עטוף בשתיקתו, נטל את אחד הספרים שהביא ושיקע את עצמו בתוך דפיו.

בשעת לילה מאוחרת, קולין התקשר לסנדרה מאי שם וסיפר שמחר יפתחו את קברו של הנביא. היא נכנסה לחדרו של אביה כדי לעדכן אותו. כאשר נכנסה על בהונות רגליה, משום שסברה שהוא נרדם, גילתה אותו עירני ביותר, צולל במעמקי הספר שקרא. "למה לא הלכת לישון?" שאלה.

"ששש..." היסה אותה, "אל תפריעי לי... אני מגיע עכשיו לקטע המעניין..."

היא נסוגה לאחור ויצאה מחדרו. נבוכה ומאוכזבת פנתה לחדרה. נדמה היה לה, שפרט לה עצמה, כולם מצאו נתיב להתקדם. אבל במבחן התוצאה, הכשלון מהדהד. הכל לוט בערפל. לרגע נזכרה במנטרה של סקרלט אוהרה, מספר האלמוות 'חלף עם הרוח': "הרי ככלות הכל, מחר יהיה יום חדש."

פרק 74

שחר חדש אכן הפציע מכיוון מזרח, כמאמר הפתגם 'עוד לא נולד הגיבור שיעצור את הזמן'. אד, בארשת פנים מוזרה ובעיניים מזוגגות עזב את הבית בלי התרעה מוקדמת, שלא על מנת לשוב אליו כהרגלו מדי ערב. הוא מצא את דרכו אל בית דירות קטן ומוזנח, בכתובת עלומה, שם פגש בעל מלאכה שקבע עמו מבעוד מועד.

"צבע אפור?" שאל איש המקצוע.

"אפור בהיר, " אישר אד.

"יומה לעשות עם התמונות, הוילונות, החפצים?"

"להעיף הכל. רק המיטה נשארת, צמודה לקיר המזרחי, הראש בכיוון צפון. " אד נשמע החלטי, למרות שדבריו היו סתומים לאיש שיחו.

"הפינוי יעלה בתוספת תשלום. "

"אני נותן לך הכל במזומן. אבל היום הכל צריך להסתיים. "

"אל תדאג, עד הערב הכל יהיה כמו שאתה רוצה. "

בעברה המרוחק של העיר, באחד מבתי העלמין האפורים, סיימו להרים זה עתה ארבעה גברים, כולם אנשי הבולשת הפדרלית, את ארון המתים שהורה להם קולין. מכסה הארון הוסר, וקולין זרק הצצה חטופה פנימה. לאחר מכן התקשר לטלפון הנייד של אד.

"ריק לגמרי?" שאל אד בשלווה בלתי מוסברת.

"לא בדיוק ריק לגמרי, " דייק קולין, "יש כאן שק חול. "

השיחה נותקה. אד פירק את סוללת הטלפון הנייד שלו, זה שהביא לו קליף, שלף את כרטיס הזיכרון הזעיר, דרך עליו, והשבית את המכשיר הקטן לעולמים.

"אבא שלי חזר להתנהג כמו ילד קטן, "רטנה סנדרה בתיסכול,
"בלילות פלט שוב ושוב הברות כמו תינוק וכעת עושה מעשים
תמוהים מבלי לשתף אותי!"

קליף ספק צפה ספק בהה במפת ההקלטות של אד. מקרוב, הכל
נראה בלילה רותחת של אותיות ומספרים, כמו רבבות עצים ביער
גשם אינסופי. אבל ביער עצמו, התקשה להבחין. הוא קם מן
הכסא. הטבלה החלה להתרחק מעיניו. האותיות קטנו אמנם, אך
כל המפה נכנסה למסגרת מבטו. כעת נסוג כמה צעדים לאחור.
סימני הכתב הטשטשו כעת לגמרי, אך תמונת היער החלה
להצטלל.

כעת ראה דבר אחד בבירור, שלא יכול היה לראותו קודם לכן.
לפתע הבזיק ברק בעיניו.

'בלילות פלט שוב ושוב הברות כמו תינוק...'
המשפט שסנדרה התיזה חדר לראשו כגונג מהדהד. התינוקות
מרבים לחזור שוב ושוב על ההברות שלהם...
חלקי הפאזל התחברו במוחו לתמונה שלמה, בניצוץ אחד של
השראה.

"ביננו!" קרא לפתע בסערת רוח. "סנדרה, את גאונית! פתרת
את התעלומה!"

"מה בדיוק פתרתי?" משכה סנדרה בכתפיה, נדהמת, "אין לי
מושג על מה אתה מדבר."

הוא שב וקרב אל השולחן, אל טבלת הענק שהכין. "עזרת לי
לפענח את המפה שעשיתי, " אמר בקוצר רוח.
היא רכנה לצידו. הוא נטל גליון נייר ריק, והחל למלא בו אות
אחר אות. משסיים, ביד רועדת, הקריא לה את הכתוב. שניהם
חשו כיצד שיער ראשם סומר.

"צריך להשיג דחוף את אד, " אמר קליף.

סנדרה לא נזקקה לעצתו. היא כבר ניסתה לחייג שוב ושוב אל
הטלפון הנייד שלו, אך ההודעה על 'מנוי לא זמין' בלמה את כל
מאמציה.

"נראה לי שהוא החליט להתנתק מהעולם. " סנדרה נשכה את
שפתיה בחמיצות.

ואחר הוסיפה:

"ומי זה ג'ראלד גרייבס, לכל הרוחות?"

היום החל לפנות. שעות הדימדומים נסוגו בפני הערב שנשף
בעורפם, ואיים לרבוץ בכבדות על העיר הגדולה ספוגת הערפיל.
בערך בשעה הזאת פרצה הידיעה הראשונה בכלי התקשורת
האלקטרוניים. בדליקה גדולה של מחסן השייך לאחת הנגריות
הנטושות, נמצאה גופה חרוכה של אלמוני, גדול מידות. כעת
מנסים לברר את זהות הקורבן. בבדיקה ראשונית העלו הכבאים
את הסברה שהאש הוצתה מבדל סיגריה שהושלכה כנראה ע"י
הקורבן עצמו על הרצפה רווית הנסורת.

פרק 75

'אני לא אהיה בלוס אנג'לס', חזרה ואמרה לעצמה. "אין סיכוי
שאני אשאר בלוס אנג'לס."

זו הפעם העשירית שאמרה את המשפטים האלה לעצמה בשעה
האחרונה. הפעם הראשונה היתה לפני שיחת הטלפון לחברתה
סמנתה. זו האחרונה עקרה לדירה שכורה בקווינס זה מכבר, ומאז
הפצירה בסנדרה שתקפוץ אליה לביקור.
ומה יותר מתאים מהיום?

בפעם השניה אמרה זאת לעצמה כאשר ארזה את התיק שלה, ובשלישית כאשר הגיעה המונית לפתח ביתה. הפעם האחרונה היתה כאשר התרווחה במושב המטוס.

באמצע הדרך עצרה המונית בקניון. המליצו לה ש"מאה שנים של בדידות" של הסופר הקולומבייני מארקס הוא הספר הטוב ביותר בעולם, והיא החליטה שהיא תרכוש את הספר הזה ותקרא אותו יום אחד.

ומה יותר מתאים מהיום הזה?

הספר היה ברכיה כאשר המטוס החל את ריצת ההמראה שלו. היא הביטה דרך החלון אל מסלול האספלט הנע לאחור במהירות הולכת וגוברת, ונפרד מהם לשלום בלא להתרגש. היא פתחה את הספר והחלה לקרוא את העמוד הראשון. אולם עוד בטרם פגשה את ביקור הצוענים במקונדו, עיניה החלו להעצם.

'רק עוד שעה יגישו את הארוחה', הרהרה, 'למה שלא אנמנם קצת?'

כיסוי העיניים הכהה היה מוכן בתיק היד שלה, בדיוק לשעה זו. היא החשיכה את עיניה, הסיטה את משענת המושב לאחור והתרפקה עליו, נותנת חופש מלא לתנומה להשתלט על כולה.

היתה לה תחושה שהיא חולמת. וחלומותיה היו מוזרים. הגוף שלה כמו היטלטל באוויר, אבל היא קיבלה את החלום הזה בהבנה ובסלחנות, מפני שידעה אפילו תוך כדי שנתה שהיא אכן באוויר. והיא חלמה על הנבואה של אביה, שפיענחה יחד עם קליף. ארבעים שניות של מסר ברור וחד משמעי. נהמת הרקע המונוטונית של המנועים בחוף כבר הפכה לשיגרה, ומוחה ביטל אותו אל מתחת לסף ההקשבה. והיא חלמה על בדידות, תחילה מאמה, ואחרי כן מאביה, וכעת מכל העולם שהשאירה מאחוריה, עולם של אלימות, מיסטיקה ותעלומות. היא דילגה על החלומות של שני הגברים הצעירים שהצטרפו לחייה בשבועות האחרונים, שהחלו להתאהב בה, ולצרף אותה לחלומותיהם.

והיא חלמה על כך שהיא תגיע למספר ימים להרגע בניו יורק, אצל חברתה הטובה. ויהיו לכך שני יתרונות ברורים. גם מפגש עם החברה הטובה ביותר שלה, שמזה שלושה חודשים לא התראתה עמה, וגם העדרות כפויה מן הנבואה שתתרחש בלוס אנג'לס, בעוד יומיים...

לבסוף ניעורה והסירה את הכיסוי מעיניה. תחושה מוזרה בביטנה לימדה אותה, שהחמיצה את הארוחה. אולי הדיילות התעכבו בהגשה, או שהיא ישנה כה חזק עד שהחמיצה את הכל? מבט מהיר לימד אותה שכל מדפי האוכל היו מורמים ואף מגש אוכל לא נראה מסביב.

סנדרה הציצה בשעון היד שלה. אין ספק, הארוחה הוחמצה, מפני שחלפו שלוש שעות ומחצה מאז עצמה את עיניה. היא הניפה מעלה את אצבעה אל לחצן הקריאה לדיילות.

רגע קצר לאחר מכן התייצבה אצלה דיילת נאה, מחומצנת שיער, וביטלה את נורית הסימון הזעירה.

"במה אפשר לעזור לך?" שאלה את סנדרה בחיוך מלאכותי.

"אני החמצתי את הארוחה, אני יכולה לקבל אותה כעת?"

החיוך של הדיילת נמחק. "הארוחה לא הוגשה... אה... את ישנת כך כך עמוק, לכן את לא מעודכנת..."

"לא מעודכנת במה?"

"אנחנו עומדים לנחות בעוד מספר דקות."

משהו עם הזמנים לא הסתדר לסנדרה. טיסה מחוץ לחוף בארצות הברית אורכת כחמש שעות, ולמיטב חישוביה נותרה עוד שעה וחצי לטוס.

"לנחות? זה לא מוקדם מדי?"

"גבירתי, כשאת ישנת הודענו לכולם... בהמראה נתגלתה תקלה במטוס, ואנחנו חוזרים לנחות בלוס אנג'לס. אנחנו טסים כעת במעגלים מעל הים כדי לרוקן את מיכלי הדלק." סנדרה תפשה את ראשה בשתי ידיה.

"זו מתוכננת להיות נחיתה חירום?" שאלה, נסערת.

"כנראה שכן," השיבה הדיילת, "עוד מעט הקברניט יקבל

החלטה סופית, ואנחנו ננחה את כולם מה לעשות."

סנדרה החלה לחייך, להפתעתה של הדיילת.

"אני לא חושבת שהבנת מה שאמרתי," אמרה הדיילת בסבלנות.

"אף אחד לא חייך במטוס הזה מאז שהכרזנו על הבעיה."

"אני הבנתי טוב מאוד," התעקשה סנדרה. "אני יכולה להבטיח

לך שהנחיתה תעבור בשלום."

"ואיך את יכולה להבטיח לי דבר כזה?" חקרה הדיילת.

"יש לי פגישה חשובה מאוד בעוד יומיים," השיבה.

הדיילת קפאה לרגע על מקומה, אחרי כן הזדקפה בחיוך

מלאכותי, ופנתה לדרכה. כל אחד מגיב אחרת לארוע טראומתי מן

הסוג הזה, והיא היתה משוכנעת שפגשה כעת עוד סוג נדיר של

תגובה נפשית כזאת. בגב מופנה לסנדרה, היא גלגלה את עיניה

פרק 76

ברנארד אחז בידו הימנית בזכוכית מגדלת בעלת קוטר גדול במיוחד, וחיפש גשרי אוויר. הרבה אותיות צפופות ודחוסות גדלו פתאום, כל אימת שהעדשה חלפה מעליהם, וחזרו למצבם המקורי כאשר העדשה נסתלקה. בשולי הדף הוא סימן לעצמו קווים, שלבסוף נימה אותם ויסכם את מספרם. גשרי אוויר הינם סימן חשוב מאוד בכתב היד. הם מלמדים על הטמפו, על מהירות הכתיבה, ומשקלם רב בפענוח הגרפולוגי.

את עבודתו קטע צלצול הפעמון בדלת הכניסה. ברנארד נאנח,

הניח את זכוכית המגדלת והלך לפתוח את הדלת. בדרך הציץ

ביומן הפגישות שלו.

"זה הנוודניק שרצה ממני פגישה של שלוש שעות," נזכר.

אד עמד בפתח. שניהם לחצו ידיים ונכנסו לחדר העבודה.

"הבאת את כתב היד?" שאל ברנארד.

אד הוציא מכיס פנימי במקטורנו מעטפה, והושיטה אל

הגרפולוג. "עשרים שורות על דף חלק, כמו שבקשת, מהיום בבוקר,

ועמוד נוסף שכתבתי לפני כעשר שנים."

"יפה." ברנארד הוציא את הדפים ועיין בהם קצרות.

"ומדוע אתה רוצה להיות נוכח בתהליך ניתוח הכתב?"

אד חשב רגע לפני שענה. "יש לי סיבה טובה, אבל אני אוכל

להגיד לך אותה רק בסוף. אני חושש שאם תשמע אותה כעת זה

עלול להשפיע על התוצאות של העבודה שלך."

"אני מקצוען, אדוני!" נימה של עלבון נשמעה בדברי הגרפולוג.

"שום דבר חיצוני לא יכול להטות את הניתוח שלי."

"בכל זאת, אני מעדיף לספר לך בסוף. כמו שנדברנו, אני רק

אשב בצד ואצפה בך עובד."

"שיהיה כרצונך, משך ברנארד בכתפיו. "אני לא ערוך לקבל אצלי אורחים, כך שלא אוכל להציע לך כיבוד. ותדע לך מראש, יהיה לך משעמם."
"אין לי צורך במאומה, תודה."

ברנארד צדק. אד החל להשתעמם לפני תום השעה הראשונה. בשיחה המקדימה העריך הגרפולוג שהניתוח יארך כשעתיים ומחצה, והותיר חצי שעה לדון בתוצאות. על פי השקעת הזמן הזאת גם גבה את שכרו. אד נאלץ לצפות בעבודה באמת חסרת ריגושים. למזלו, בתחילת השעה השניה החליט הגרפולוג להתחיל לדבר, וכאילו קרא את מחשבותיו.
"אולי העבודה שלי נראית לך משעממת, פתח ברנארד, " אבל יש בצדה סיפוק עצום."

"איזה סיפוק?" אד שמח על ההזדמנות לשבור את המונוטוניות. "תאר לעצמך, שאחרי עבודה של כמה שעות, אתה מכיר אדם זר כאילו הכרת אותו מרגע לידתו. הכל פרוש בפניך: אישיותו, אופיו, תכונותיו, אפילו מצב בריאותו. אנחנו יודעים אפילו לאבחן מחלות דרך כתב היד."

אד לא ידע מה להשיב. "מעניין, פלט לבסוף. שוב חזר השקט לשרור בחדר עבודתו. אד הבחין באיש המקצוע הופך את הדף ובוחן את צדו האחרוני בזכוכית המגדלת הענקית שלו.

"מה אתה מגלה בצד הזה של הדף?" שאל אד בסקרנות.
"לחץ."
"לחץ?"

ברנארד הרים את משקפי הקריאה שלו לרגע על מצחו, והציץ קצרות באד. "כך אני קובע את מידת הלחץ של מכשיר הכתיבה שלך, או הכוח שהפעיל השריר שלך על הנייר. זהו סימן רב ערך בגרפולוגיה."

אד נרגע. אין מדובר בלחץ נפשי או מנטלי. שוב השתררה רגיעה בחדר. הוא החל להצטער שלא בחר להגיע היישר למחצית השעה של תוצאות ניתוח, אך אז החלה תכונה לא צפויה מצד הגרפולוג. הוא נראה מגרד את מצחו, שוב ושוב, והתדירות רק הלכה וגברה. לאחר מספר רגעים קם ברנארד מכסאו, וניגש אל הספרייה בקיר הנגדי. מבין עשרות הספרים נטל אחד עב כרס, והחל לעלעל בתוכן העניינים שלו. לאחר מכן החזיר את הספר למקומו, ובחר ספר שני. כך עשה לעוד שלושה ספרים. כל אחד שהוחזר למדף נראה היה שרק הגביר את מבוכתו ואת חוסר מנוחתו של הגרפולוג.

"מה קרה?" שאל אד.

ברנארד הידק את שפתיו לאות מצוקה. "אני מאתר בכתבי היד שלך דפוס מוזר, שלא זכור לי כמוהו מן הספרות. רציתי להיות בטוח שלא שכחתי איזה פרק נידח במקצוע שלי, אבל אני לא מוצא את זה בשום ספר."
"איזה דפוס?"

"זה יהיה חסר טעם להסביר את זה לאדם שאינו מתעסק בגרפולוגיה, אבל מילא. גיליתי אצלך תבנית מוזרה של סימנים החוזרים על עצמם בחלק העליון של הכתב. אני חייב לציין שלמרות הניסיון הרב שלי במקצוע, מעל ארבעים שנה אני מנתח כתבי יד, לא ראיתי תבנית כל כך עקבית וברורה ויחד עם זאת כל כך נדירה."

"התבנית הזאת מצויה בכתב ידי מהיום או גם מלפני עשר שנים?"

"בשני כתבי היד."

"ומה זה אומר עלי?"
 "זה בדיוק העניין, שאינני יודע לפענח את פירוש הסימן הזה.
 הרמז היחידי שיש לי, היות וזה חלקו העליון של הכתב, שמדובר
 במשהו בראש שלך, או במוח. מה הדבר בדיוק - אין לי מושג."
 הוא שקע לרגע ארוך במחשבות.
 "אמור לי, "שאל לפתע, "היית חולה אי פעם במחלת הנפילה?"
 "לא, "השיב אד קצרות.
 "עשו לך אי פעם ניתוח בראש? ניתוח מוח אולי?"
 "אף פעם. "אד הניע את ראשו מצד לצד בביטחון רב. "מעולם
 לא אבחנו אצלי בעיה נוירולוגית."
 ברנארד גירד בפחדתו. "אכפת לך אם אעשה ניסוי קצר ופשוט?
 לא מדעי, רק לבדוק איזו השערה שעולה בדעתך... בעצם לשלול את
 ההשערה שלי באלימינציה..."
 "קדימה, "הסכים אד.
 ברנארד ניגש לשידת מגירות וחיטט מעט במגירה העליונה,
 אולם מצא את מבוקשו במגירה השניה דווקא. רטייה לעין אחת.
 אחר מכן שב למגירה העליונה, והוציא ממנה חמישה חפצים
 שונים. זוג מספריים, מהדק סיכות, מחורר, משקפי שמש, 4
 סוללות בתוך אריזתן. הוא הציב את כולם על השולחן, בסמוך
 לאד. לאחר הרהור קצר, יצא מן החדר, וחזר מן המטבח כשבידו
 שלושה חפצים נוספים: תפוח עץ, קופסת שימורים המכילה טונה
 ומלפפון ירוק. את כולם הניח בערבוביה על השולחן.
 כעת ביקש מאד להניח את הרטייה על העין הימנית.
 "אתה רואה משהו בעין הימנית?"
 "לא."
 "בסדר. כעת, אצביע לך על אחד המוצגים, ואתה תאמר לי
 מהו."
 ברנארד הצביע על מהדק הנייר. "מהדק נייר, "אמר אד.
 "כעת, אצביע על מוצג אחר, ואל תאמר מהו בקולך, רק הצבע
 עליו בעזרת ידך הימנית, בבקשה."
 ברנארד הצביע על המלפפון. ידו הימנית של אד נשלחה אל
 המלפפון.
 "כעת העבר בבקשה את הרטייה אל העין השמאלית, ונחזור על
 שני הניסויים הללו."
 אד עבר בהצלחה רבה את המשך המבחן. הוא אמר "מספריים"
 וידו השמאלית הצביעה על משקפי השמש.
 "אם ככה, זה שולל את ההשערה שלי."
 "מה היתה ההשערה שלך?" חקר אד.
 "סברתי שאולי יש לך נתק בכפיס המוח, "אמר הגרפולוג.
 "סימני כתב היד שלך מרמזים על הפרדה, או יכולת הפרדה בין
 שתי אותות המוח, אבל הניסוי הקצר שעשיתי שולל את הרעיון
 הזה."
 "אז אפשר להתקדם ולהמשיך בניתוח שלך?" שאל אד, מתחיל
 להפגין מעט חוסר סבלנות.
 "לא, אינני מתכוון להמשיך, "הודיע הגרפולוג במפתיע.
 אד כמעט נפל מהכסא. "מה?"
 "אני מצטער להשיב את פניך ריקם, "המשיך ברנארד, "אבל יש
 משהו מוזר וחריג בכתב היד שלך, אני משער שיש בו פוטנציאל רב
 אבל אינני יכול לשים את אצבעי על התכונה הזאת. אינני יודע איך
 לפענח את זה. וכדי שלא אטעה בגדול, אני נאלץ לבטל את כל
 הניתוח שלי. לא ארשה לעצמי לתת לך דו"ח שאין לו תוקף."
 אד בלע את רוקו ביחד עם מנה גדושה של אוויר.
 "לא, לא. אינני יכול להסכים לזה פעם נוספת..."
 "פעם נוספת? כבר קבלת ניתוח גרפולוגי מקולגות שלי?"

אד שקל אם לספר לו על חוויות ילדותו.
"אני לא רוצה להרחיב, אבל אם לקצר סיפור ארוך, אתה בעל
המקצוע הרביעי שבדק אותי ומסרב לתת לי דו"ח. אצל כולם
זיהיתי דפוס חוזר על עצמו. כולם ראו אצלי דבר מה וסירבו לגלות
לי במה מדובר. לכן, כאשר הגעתי אליך רציתי לשים לזה קץ. לא
יתכן שאשב מול גרפולוג מקצועי, ואבקש ניתוח מלא בתשלום,
ולא אקבל את מבוקשי. לכן, אני נאלץ לבקש ממך לשמוע כל מה
שגילית עד כה."

"אתה טועה אם אתה חושב שאני לא מוכן לגלות לך מה
שמצאתי עד כה, ויתכן שזה היה כך גם אצל האחרים. אני פשוט
לא יודע מה קורה אצלך. לכן אינני מוכן לדווח על מה שאינני יודע.
אני לא אמציא לך תכונות אופי סתם כך כדי ליטול את כספך.
בספרות שלי לא מצאתי שום תקדים לתבנית המיוחדת שזיהיתי
בחלק העליון של הכתב שלך."

"אז זהו? נפרדים?"
ברנארד הנהן. "ואני לא אגבה ממך תשלום על העבודה
שהשקעתי עד כה."
אד לא האמין שזה קורה לו פעם נוספת, בבגרותו.

פרק 77

בעל המקצוע ששכר אד עשה עבודה מעולה. החדר הפך להיות ריק
ומשמים. 'לחדר כזה אני לא הייתי מוכן להיכנס בחיים', חשב
לעצמו כאשר ראה את תוצר עבודתו. אבל אצלו כל לקוח היה
צודק, ובמיוחד כאשר כספו היה במזומן.

אד היה שבע רצון כאשר אישר את המוצר המוגמר. הארוע דמה
לאדם המבקש מרצונו להיכלא בצינוק, שמח ומתרגש לקראת זה,
ולהוט לעשות זאת כמו אוהד כדורגל העומד לצפות במשחק הגמר
של קבוצתו האהודה. בעל המלאכה נטל את כספו ופרש לדרכו.

אד נותר בבדידותו הרצונית עם הקירות החשופים, ועם המיטה
העלובה. לא היו אפשרויות רבות מה לעשות בחדר הזה, פרט
לישיבה או שכיבה על המיטה. זו האחרונה היתה החפץ היחידי
בחדר. כיוון שכך, הוא נשכב והשתרע על המיטה, ידיו מאחורי
עורפו, ושקע במחשבות עמוקות. מעט לפני שעשה זאת, הוציא
מתוך בגדיו את מכשיר ההקלטה, והפעילו.

המדטיציה שכפה על עצמו היטיבה עם מצב רוחו. פעימות ליבו
הואטו. קצב נשימתו היה רגוע. הוא ניקה את מוחו מן המחשבות.
אפילו חיוך של סיפוק נמתח על שפתיו. הוא לא הטריח עצמו לברר
מה השעה. הזמן עצר מלכת, ומבחינתו הזמן יכול ללכת לעזאזל.
כאן, בחדרון הקטן והאפור ששכר, לזמן לא היתה משמעות
כלשהי. ממילא אף אחד ממקורביו או ממכריו לא ידע היכן הוא,
ולא ניתן היה ליצור עמו שום קשר.
הוא פקח את עיניו.

אד ניסה להבין, האם הוא מצוי עדיין בתחילת הלילה הקודם או
בתחילת יומו החדש. שום שעון לא יכול היה לגלות לו את
התשובה, מפני שלא היה ברשותו שעון או טלפון נייד. גם אור
השמש לא יכול היה לרמוז לו דבר כלשהו – וילון הסתיר את
החלון. חוסר ידיעתו זה לא השפיע על מצב רוחו. רק אביזר אחד
היה ברשותו, שיכול היה לגלות לו מה מצבו.
הוא שלח יד אל מכשיר ההקלטה, והחל לטפל במקשי התפקוד
שלו. הוא כרה את אוזנו בסקרנות מהולה בשלווה.
מן המכשיר בקע קולו שלו, ברור וצלול.

ארבעים שניות בדיוק. לא היה באמתחתו שום מכשיר מדידה שיכול למדוד את זאת, אבל הוא ידע שכך הדבר. והוא גם ידע שההקלטה התרחשה, בלא ידיעתו, בדיוק בשלוש לפנות בוקר. תוכן הדברים ששמע גרם לעקצוצים בעורפו. משם התרחבה התחושה הזאת לשני הצדדים: העפילה במעלה פדחתו, וגלשה במורד גבו. כעת ידע הכל. או לפחות כך סבר. 'מעניין מי זה ג'ראלד גרייבס', תהה.

פרק 78

קולין חש שמצחו מזיע מתחת לפיאה הנוכרית שחבש. הוא חשב בליבו, האם מקורה של הזיעה הזו באמת בחומר ממנו עשויה הפיאה, או שהיה מזיע גם לולא התחפש כלל? מאז שחררו מהחוטפים לא השאיר שום פתח למשגה. את צעדיו תכנן בקפידה, כמו במבצע צבאי. מתי יצא, איזה מסלול, איך יגיע. אפילו שינן תרחישים בליבו של חלופות שונות בחירום. היום היה עבורו יום בלתי רגיל, שלא ישכח. אולי אפילו ניתן לכנותו 'יום מכוון'. חיוך עלה כעת על שפתיו, כאשר סנדרה סיפרה לו על הנחיתה המוזרה שלה. הוא דמיין לעצמו את ההמולה, ההתרגשות, את תחושת הפאניקה והמתח במטוס התקול. הוא ראה בעיני רוחו את הדיילות החיוורות כסיד מסבירות לנוסעים ההמומים איך לכופף את הראש ולהצמידו לבירכיים, ולשלב מעליו את הידיים להגנה מירבית. הוא דימה בנפשו כיצד תקעו בסנדרה מבט כמטורפת שכניה למושבים, וגם דיילת אחת שרצה והביאה את הכלכל הראשי, ובתוך כל הבוקה, מבוקה ומבולקה הזאת - את סנדרה יושבת ברוגע, קוראת את ספרו של מארקס, ומתענגת מכל מילה, כאילו לא נמצאת בליבה של מהומת אלוהים. לאחר מכן פקח עיני עגל כאשר שמע את סיפורם של קליף וסנדרה, על מפת התמלילים הליליים של אד, ואישוניו התרחבו כאשר קרא את פיסת הנייר שהגישה לו. לא בכל יום קרא בכתב יד רוטט, של עט כחול על גבי נייר לבן, באיזה ארוע ישתתף בעוד יומיים, ומה יהיה סופה של אותה פרשה. אבל לפני כן, הוא גמר אומר בנפשו להקדים ולעשות שיעורי בית. אמנם הוא יודע מה יקרה, אך אין הדבר מונע ממנו להבין ולדעת גם מה הרקע ומה התרחש מתחת לאפו כל העת, והוא לא ידע על כך מאומה. ולחשוב על כך, שעד לבוקר זה סבר שהוא יודע הכל, ושולט במתרחש. וזו הסיבה שנסע כעת למפגש עם ג'ניס. בפעם הראשונה בחייו, מעמדת כוח. זה הטמון בידע, כמובן, שהרי הוא ידע מה עתיד להתרחש, ולג'ניס עצמה לא היה מושג קלוש על כך. היום הוא ישאל אותה שאלות, וינהל את השיחה לפי חלילו. אבל עוד לפני כן, הוא הולך לברר מיהו בדיוק ג'ראלד גרייבס. רק כדי להגיע מוכן היטב לשיחה עם ג'ניס. ועדיין לא יכול היה לשער איזה שיעור יקבל בקרוב. במהרה התברר שזה היה החלק הקל בתוכניתו. חמש דקות לאחר שהתיישב במשרדו על מחשבו והקליד את השם, גילה שהאיש הוא סגן המנהל הכללי של סוכנות הביון המרכזית, ה-CIA. מסתבר, שלאיש הזה יש קשר הדוק מאוד עם הפרשה של הנביא התמהוני, שמת או חי עדיין, ולקולין לא היה מושג על כך. כעת הרים את הטלפון והודיע לג'ניס על הצורך להיפגש עמה בדחיפות לשיחה ארוכה בארבע עיניים. היא היתה פנוייה בשעה הקרובה, ואישרה לו להיכנס.

"שיחה דחופה וחשובה בארבע עיניים!" קידמה את פניו בחיך, "ובכן, מה בפיד?"
קולין התיישב. "איך ג'ראלד גרייבס קשור לפרוייקט הנביא שלנו?"

החיך שלה התפוגג. "איך הגעת לשם שלו?"
"זוהי ג'ניס", חשב קולין. הוא לא הניח שהשיחה תהיה פשוטה וקולחת, כפי שקיווה. ג'ניס תמיד משתלטת על ניהול השיחות, וקשה מאוד לחלץ ממנה ביט אחד מיותר של מידע... אבל הוא החליט לעמוד על רגליו האחריות, לפחות הפעם הזו.
"ג'ניס, בסוף הרי אענה לך על כל שאלה, כרגיל. הפעם הזאת אני רוצה לשאול את השאלות ראשון. הניחי לי בבקשה לנהל את השיחה הזאת."

מיצחה של ג'ניס התקמט מעט, וחשף חריצים זעירים בצידי עיניה. היא לא אהבה את זה.

"אני לא יכולה להשיב לך תשובות לעניין, כל עוד אני לא יודעת כל מה שאתה יודע. אם תספר לי את כל התמונה שלך, אוכל להשיב לך לכל שאלה."

היא צדקה, כמובן, אבל זה היה מנוגד לתוכניתו.
"מדוע את לא יכולה פשוט לספר לי מה הקשר של גרייבס לפרוייקט שלנו?"

"תאר לעצמך שזה קשר עקיף כל כך, שכדי שתוכל להבינו, אני צריכה לספר לך קודם לכן על שלושה אנשים אחרים, שאתה לא מכיר אותם כלל עד היום? אני מוכנה לענות לך, אבל אני חייבת לדעת לאיזו רמה הגעת בכוחות עצמך..."
קולין ידע שהיא צודקת. לעזאזל, האישה הזאת תמיד צדקה. היא הייתה עילוי, וכולם העריכו אותה ככזאת. ביטחונה העצמי התערער קמעה, והוא התפתל בכיסאו.
להפתעתו, היא המשיכה. "לדוגמה, הקשר שלו לפרשה שלנו היא דרך אדם בשם פיטר שרייר... אתה שמעת את השם הזה?"
קולין הניד בראשו.

ג'ניס תופפה על השולחן בעזרת עיפרון ארוך. היא תלתה בו מבט חודר, כמו ששפופרת קרני רנטגן חודרות בתוך הרקמות הרכות כדי לגלות את מצב הרקמות הסידיניות שמתחת. היא ניסתה לקרוא את מחשבותיו, להבין דבר משפת גופו. הוא נע ונד באי נוחות, מפגין לחץ קל, אבל מתוך ארשת פניו לא יכלה לקרוא מאומה.

"בהמשך הדברים אחזור לפיטר שרייר ולג'ראלד גרייבס, המשוכה, "אבל לפני זה תן לי לשאול אותך משהו אחר. עד כמה אתה חושב הציבור יודע מה קורה באמת במסדרונות השלטון שלו?"

"למה את מתכוונת?" קולין הופתע מהנתיב החדש.

"קח את האזרח הקטן, הממוצע. עד כמה הוא יודע מה נעשה באמת במשטר שלו? עד כמה הוא מודע לסיבות האמיתיות של כל ההתרחשויות, עליהן הוא קורא בעיתון?"

קולין הרהר מעט. "לא הרבה, אני מניח."

ג'ניס הנהנה. "יפה. עכשיו בוא נתקדם לשיכבה קצת יותר מעמיקה, העיתונאים. כמה לדעתך הם יודעים מה באמת מתרחש מתחת לאפס?"

"הרבה מאוד," העריך קולין. "הם מסתובבים במקומות שהציבור הרחב לא מגיע, שומעים מקורות רבים, כולל שלא לציטוט, מצליבים מידע. אני די משוכנע שהם לא מספרים לציבור כל מה שהם יודעים."

ג'ניס חייכה. "באחוזים. תן לי תשובה באחוזים. כמה הציבור הממוצע יודע, כמה העיתונאים יודעים."

קולין משך בכתפיו. "לאזרח הממוצע הייתי נותן 30 אחוזים, לעיתונאי הממוצע הייתי נותן 80 אחוזים. את יכולה להסביר לי מה זה קשור לעניין?"
גיניס נאנחה קלות. "אם היית מדייק יותר באחוזים שלך, היית מבין את הקשר בעצמך."
"מה את מעריכה?"
"אני הייתי אומרת אחוז אחד וחמישה אחוזים, בהתאמה."
קולין התנשף, והאוויר נפלט בין שיניו בשריקה נמוכה. "כל כך מעט?"

"גם אני בוודאי טועה, אבל לדעתי הייתי נדיבה מאוד... העיתונאים, שחושבים שהם יודעים הרבה מאוד, לא יודעים כמעט כלום במציאות. על האזרח הממוצע אני בכלל לא מדברת. אלה מגששים בחשיכה מוחלטת. לכן הם ממלאים את החסר במגוון עצום של אמונות, פרדיגמות, אשליות, ומשלימים לעצמם את החסר בתמונות עולם שגויות והזויות, שאין בינן לבין המציאות כמעט כל קשר."

קולין הניד בראשו. "יש לך דוגמאות?"
"נניח שמנהיג מפרסם החלטה מסויימת, ומנמק אותה לציבור. עד כמה אתה חושב שהנימוק שלו מדויק, וקשור לסיבה האמיתית?"
"די נמוך."

גיניס הנהנה בהסכמה, וחייכה. "תשובה די טובה, מפני שגם אפס יכול להיכלל בהגדרה 'די נמוך'.
"את טוענת שאין קשר בין מה שהמנהיג אומר לבין הסיבה האמיתית להחלטתו."
"אתה לומד מהר."
"יש לך דוגמאות."

"ראה, זו טענה שקשה להוכיח אותה, מפני שאין לי יכולת לשכנע אותך שאני בוחנת כליות ולב. איש לא מתיימר לקרוא מחשבות ולדעת בדיוק למה המנהיג התכוון באמת. אבל באותם פעמים שנתאפשר לי לגלות את הסיבות האמיתיות להחלטות בדיעבד, לא היה מקרה אחד של התאמה בין הסיבה המוצהרת לאמיתית. היו פעמים שהתחלתי לגחך לעצמי ברגע ששמעתי לראשונה את הנימוק המוצהר, מפני שידעתי ממקורותי את האמת. לעיתים הצלחתי להגיע למסמכים המפריכים את הסיבות המוצהרות רק אחרי עשר שנים. לעיתונאים וותיקים, זה אורך לעיתים 30 שנה, או עד שארכיונים רשמיים נפתחים ואז הם מגלים את האמת. והיא לעולם לא כפי שהם חשבו שהיא היתה. אני אישית מכירה כמה עיתונאים ישרים, שהתפטרו מהמקצוע שלהם לאחר שהתפכחו. הם לא יכלו לסבול את העובדה שהונו את קוראיהם."

"אני מקבל. מה הנקודה שלך?"
גיניס תופפה שנית בעפרונה על השולחן, מהרהרת.
"נעזוב את המנהיגים, המדינאים, הפוליטיקאים. מה קורה לפי דעתך אצל בעלי חברות? מנהלים?"
"כנראה די דומה."
"יפה. כעת נחזור לעניין שלנו. מה אתה יודע על המטרה שלנו בפרוייקט 'מיסטר X'?"
"בדיוק מה שאמרת לי. בבקשה אל תגידי לי שהכל היה שקרי..."
גיניס חייכה. "רוצה קפה?"

גיניס רצתה קפה, קולין רק רצה לדעת את האמת. הוא המתין בסבלנות עד שחזרה להתיישב, קפה מהביל מונח במגש על שולחנה, ולצידו צלוחית עוגיות שוקולד.

"ספר לי בקיצור מה המטרה של פרויקט 'מיסטר X'."

"רצינו להבין איך הוא מצליח לנבא. איך אפשר לשלוט בנבואות שלו, האם אפשר להתערב בנעשה, להבין איך אולי אפשר לכוון את הנושאים שבהם אנו מעוניינים לדעת את העתיד. איך אפשר לשנות את הנבואות שלו. כל מה שאמרת לי."

"אמת," אמרה גיניס בקול שקט, "אבל אתה צריך להבין שאלו היו המטרות שהוגדרו לך... הן לא תואמות בהכרח את המטרות שלי... ואני משוכנעת שהן לא תואמות את המטרות של הבוס שלי. אתה צריך להיות מוכן לכך שבכל רמת ניהול שאתה עולה, המטרות שונות... אתה חייל בתוך היחידה שלי. אני חיילת בתוך המחלקות של מרטיין קולמאר, והוא עצמו חייל המשרת תחת המנהל הכללי של ה-FBI... ככל שאתה מעפיל במעלה הפירמידה, אתה רואה דברים אחרים, נוספים. זוית הראיה משתנה. מקורות המידע אחרים. רמות ההחלטות והפעולות משתנות. הדרגים הנמוכים עוסקים בטקטיקות, והעליונים באסטרטגיות. ולכולם מניעים ואינטרסים שונים. והחמור מכל הוא, שלאף אחד אין מושג מהם המניעים האמיתיים של האחרים, ומהם האינטרסים שלהם. כל אחד יכול רק לנחש, להעריך, להאמין. ובמציאות, הכל לוט בערפל."

היא הבחינה בהבעת האכזבה שבפניו.

"גם אני לא הייתי מודעת לזה כשהגעתי לכאן, צעירה ותמימה. אלה דברים שרק החיים האמיתיים יכולים ללמד אותך. כאן גדלתי והתבגרתי. אתה עדיין צעיר, בתחילת הדרך, אבל גם אתה תלמד את כל אלה, אם לא תיפול בדרך."

"למה את משוחחתי איתי על זה רק היום? למה לא ביום הראשון שנפגשנו?"

"מפני שרק היום אתה הבשלת לכך. ניסית פעם לקטוף תפוח לא בשל? כמעט בלתי אפשרי. אבל כאשר התפוח בשל, הוא נופל לך לתוך היד."

קולין הרגיש שהמעשה החכם ביותר מצידו כרגע הוא להמשיך ולשתוק.

"אנחנו, אתה ואני, מוקפים בשלל של בעלי חיים, וכולם רק נראים כמו בני אדם. כרישים וצלופחים. נחשים ארסיים וצבועים. גם ניצים דורסניים וגם נשרים אוכלי נבלות. וכן, גם חמורים ושפנים. והרבה מאוד בהמות. אבל זה לא שיעור בזואולוגיה, כל זה היה רק ההקדמה לשאלה שלך. בעצם, רק עכשיו אני יכולה להתחיל לענות לך. אם לא יצא לך החשק."

קולין התעורר. "לא, לא יצא לי החשק. המשיכי. מה היו המטרות שלך בפרוייקט שלנו?"

גיניס נעצה בו מבט משועשע. "סבלנות... זו כבר שאלה נוספת, עדיין לא השבתי לך על השאלה הראשונה שלך. אתה רוצה לוותר עליה?"

"לא," הזדרז קולין לענות, "רק תזכרי שזו תהיה השאלה הבאה."

היא לגמה מן הקפה ואכלה עוגיה אחת.

"נחזור לשמות החדשים. פיטר שרייר הוא מנהל ב-CIA, מקביל לדרגת הניהול שלי. ג'ראלד גרייבס הוא הסמנכ"ל והמנהל הישיר שלו, ומקבילו של מרטיין קולמאר, הבוס שלי. נתחיל בשרייר."

מתברר, שהוא כל כך מחבב אותי ומעריך אותי, עד שהורה להטמין במשרד שלי מכשירי האזנה. הוא האזין לי בשקיקה מזה מספר חודשים."

"והוא מאזין לנו גם עכשיו?" נבעת קולין.

"כבר לא. לפני שבוע נמאס לי ויגילינו אותם והסרנו את כולם. מכל מקום, כאשר רציתי לדבר בלי שאיש יקשיב, הלכתי לכמה מקומות מאובטחים. אחד מהם זה הפארק שלי, כפי שאתה יודע." "אבל בכל שאר הפעמים? הוא הרי שמע וידע כמעט הכל!" קולין נראה המום.

"זה די נכון," הסכימה ג'ניס, "רק זכור שאני ידעתי זאת, ולכן כל מה שהוא שמע - עמד בשני קריטריונים: או שלא היה אכפת לי שישמע, או שרציתי שישמע. אל תשכח שהדבר פועל בשני הכיוונים. המאזין מסתכן גם בהקשבה לדיס-אינפורמציה. עדיין יש לו מלאכה קשה כדי לברור את המוץ מתוך התבן, לסנן את הבלופים, ההטעויות והמלכודות."

"אבל זה נכון רק אם הוא ידע שאת מודעת לקיומם של מכשירי ההאזנה שהטמין לך."

"נכון," אמרה ג'ניס באנחה, מתוסכלת מעט. "אבל אתה צריך להבין שהוא לא ילד. וגם לא אדיוט. זה משחק עדין מאוד, עם אלמנטים של פוקר. לפעמים הצלחתי, ולפעמים נכשלתי בטקטיקות הרגישות האלה. בכל מקרה, האיש לא היה אגוז קל לפיצוח."

"אם נחזור לפרוייקט שלנו, מה הוא ידע?"

"הוא ידע הכל. הוא ידע על הנביא, על המטרות שלך, על שני

צוותי המשימה שהקמנו, והוא דיווח למי שדיווח."

"כלומר, את היית מעוניינת שהוא ידע על הפרוייקט הזה," קבע קולין.

"ג'ניס הנהנה קצרות." "זה החלק הקל, ההאזנות במשרד שלי. אבל הוא גם הצליח לשתול בכל צוות איש שלו, שיודיע לו מה מתרחש בכל הדיונים..."

קולין כמעט נפל מהכסא. "מה? מישהו היה שתול בתוך הצוות שלי?"

"ג'ניס פרצה בצחוק." "אתה רצית את השיחה הזאת, זוכר?"

חשבתי שאתה בשל לפחות להקשיב עד הסוף..."

קולין נכנע. "המשיכי בבקשה. מי זה היה?"

"בצוות המקביל שהתפרק, זה היה האסטרולוג הצרפתי, ז'אן-

פול מונייר. איזו הערה אחת לא מחושבת הסגירה אותו. אבל

הצוות ההוא התפרק, כך שלא נגרם שום נזק."

"ובצוות שלי? אני מקווה שזה היה אחד מהפורשים

הראשונים..."

"משאלות לב..." נאנחה ג'ניס. "לא, זה לא היה אחד מהם."

קולין החוויר. אם זה לא רונאלד סמית ולא מתיו סטאר, זה

אחד מהצוות הנוכחי..."

"זה היה הקוסם שלכם, ששמו הבדוי קליף ג'ונסון."

"מה?" שאג קולין, מאדים מחימה, "אני הולך לתקוע לו כדור

בין העיניים!"

"אני לא יכולה להמשיך ככה!" גערה בו. "אתה מוכן להקשיב לי

בשקט? אמרתי **היה**, אתה מוכרח להקשיב היטב למילים שלי. הוא

נשכר כדי לדווח על המפגשים שלנו, ועשה זאת תמורת בצע כסף.

האיש הזה היה נוכל ועבריין בצעירותו. אבל בשלב כלשהו, הוא

השתנה. לא ברורה לי הסיבה עד הסוף, אבל הוא הפסיק לדווח

להם את האמת, והתחיל למסור להם מידע מוטעה. הבעיה היתה

שהוא היה טירון בהמצאת דיס-אינפורמציה. הוא לא התייעץ אתי

לפני כן, והם חשפו את שינוי הכיוון שלו והתחילו לרדוף גם אחריו.

הוא ירד למחתרת, ומאז הוא בצוות שלנו כל כולו. זה קרה בערך בתקופה שהציל את סנדרה."

"למה הוא שינה פתאום את עורו?" קולין היה סמוק כסלק.

"אינני יודעת לבטח. יתכן שהרציחות העיקו עליו והחליט לחזור למוטב, או שאולי התחיל להתאהב בסנדרה. מכל מקום, כיום הוא נקי, ותפסיק לירות לי על אנשים בין העיניים. ואל תשכח שהוא הציל גם את התחת שלך!"

"אל תדאגי, עדיין לא יריתי באף אחד."

"אני יודעת. ובכן, עכשיו אתה יודע מי זה גרייבס. זה האיש שקיבל את כל הדיווחים משרייר, ממשרדי, ואת המידע מקליף, וכנראה היה זה שהפעיל את שני הבריונים שלו. מתברר, שהיה להם מניע חזק מאוד לבלום את ההתקדמות שלנו, עד כדי כך שהתחילו לרצוח אנשים, להעלים ראיות, וכנראה דאגו בכישרון רב להעלים גם את הנביא עצמו."

"כנראה? את לא בטוחה?"

"אין חשיבות למה שאני בטוחה או לא. אני יודעת כל כך הרבה דברים, שאין מקום בבתי הכלא להכיל את כל המנוולים. אבל מה שקובע זה רק מה שהמשטרה והפרקליטות מצליחים להוכיח לשופט. את זה עדיין לא השגתי, כלומר ראיות לכתב אישום. אבל אני מעריכה שזה יגיע בקרוב."

"מה בעצם היה המניע שלו?"

"כנראה הוא או אחד מאנשיו הקרובים במחלקה שלו היה בעבר אחד מהצוות של בנזנברג, כאשר ערך את הניסויים המיסטיים שלו. אני מניחה שהיה לו עניין להסתיר את המידע על הנעשה אז. אולי גם שלא יתגלה הקשר שלו לעסק."

"איך את יודעת את כל זה?"

"זה התפקיד שלי. משלמים לי כדי לדעת."

קולין תפס פתאום את מצחו בשתי ידיו.

"אני מבין כעת מה היתה המטרה שלך... את טמנת לגרייבס מלכודת כדי שיפול... את רוצה לרשת את מקומו ב-CIA!"

גיניס לא ענתה, אלא רק לטשה בו מבט חודר. עיניה שידרו לו שצדק.

"אבל... אנשים נרצחו! איך יכולת לעמוד מן הצד כשאנשים מתחילים למות?"

"אני לא עשיתי שום דבר יזום. הדבר היחידי שעשיתי זה שלא הפרעתי לו לעשות שגיאות ולטבוע עמוק יותר בתוך הבצה של עצמו. כל הבחירות היו שלו, והוא בחר לעבור על חוקי המדינה... אתה לא יכול להאשים אותי בדבר. רק בזה שידעתי שהוא הטמין אצלי מכשירי האזנה. אפילו לא ניצלתי את המידע הזה כדי להטמין לו מלכודת, ולא השחלתי שום מידע מוטעה. הנפילה שלו מגיעה לו בצדק. וזה נכון ששמתי עין על התפקיד שלו. כאשר הוא יושלך לכלא, אני מצפה לקבל את תפקיד הסמנכ"לית בסוכנות הביון המרכזית. ובהקשר לרציחות, זה לא היה בצפי שלי. אני מאוד מצטערת על מה שאירע, גם אני הופתעתי מדרגת האלימות שלהם ולא היה ביכולתי למנוע זאת."

"ומה היתה המטרה שלך בפרוייקט שלנו?"

גיניס שתקה.

"זו היתה כל המטרה? לרשת את גרייבס?" קולין התקשה להאמין. "לא האמנת בשום דבר שעשינו עם הנביא? כל מה שעבר על אד אין לו שום ערך בעיניך?"

פניה של גיניס התכרכמו.

"מתי תתחיל להתבגר?" שאלה בקול נמוך.

"אבל... ג'ניס, "קולין חיפש את המילים הנכונות, "כל מה שעברנו יחד בשבועות האחרונים, היה שקוף מבחינתך? איך זה יכול להיות?"

"זה לא היה שקוף. מה שהוריתי לך לעשות רציתי שיעשה. העניין הוא שלא האמנתי, אז כמו היום, שנצליח להשיג אפילו יעד אחד. זה גדול עלינו, המדע עדיין לא מבין כלום בנושאים מיסטיים. לדעתי, התוצאות רק מוכיחות שצדקתי. לא התקדמנו חצי צעד להשגת כל המשימות שהטלתי עליך. אתה יודע איך הנביא ניבא? אתה יודע איך לשלוט בנושאי הנבואה? אתה יודע איך לשנות את הנבואות? אתה לא יודע כלום! נכשלת בכל המטרות שלך! ההבדל היחיד בין שנינו הוא, שאני הבנתי את זה כבר ברגע הראשון, ואתה עד לרגע הזה לא מבין את זה. "קולין היה המום. רגע ממושך לא יכול היה להוציא הגה מפיו. "וקולמאר? מה היו המטרות שלו?" "אתה שואל ברצינות?" תמהה ג'ניס.

"כן."

"איך אני יכולה לדעת מה היו המטרות שלו? ממתי אני יודעת לקרוא מחשבות? אני יכולה רק להגיד לך מה הוא אמר. אני מסוגלת להגיד לך מה אני חושבת. אבל אינני יכולה להגיד לך מה היו המניעים האמיתיים שלו."

"בסדר, בסדר. "קולין נכנע. "אמרי לי מה הוא אמר לך. "בדיק מה שהעברתי אליך. לא שיניתי אפילו פסיק אחד. "בסדר. ומה את חושבת על המניעים האמיתיים שלו?" "את זה אני מתכוונת לשמור לעצמי. אני לא מעוניינת בפליטות פה, ובטח שלא בדליפות מכוונות, מה דעתי על הבוס שלי. "קולין היה כעת חיוור כסיד. הוא שקע בהרהרוהים במשך רגעים אחדים.

"איך את מתכוונת להמשיך מכאן?"

"זו שאלה טובה. יכול להיות שנארגן מפגש בקרוב."

קולין הנהן בראשו. "כן, אתם תפגשו במסעדת 'ג'יק הדייג' במרינה, לארוחת צהריים בעוד יומיים. "ג'ניס נזדעזעה. "איך אתה יודע?"

קולין החליט להסדיר את נשימתו.

"ועדיין לא אמרת לי איך נודע לך שמו של גרייבס, "המשיכה. מחשבותיו של קולין התרוצצו בראשו בכל הכיוונים. לספר לה? להסתיר ממנה? זה בכלל משנה אם היא תדע את תוכן נבואתו של אד? אפשר בכלל לשנות משהו אם קראת מה התרחש בעתיד? הוא הוציא מתוך כיסו דף נייר מקופל, והניחו על השולחן. "עשי לי טובה, "ביקש, "פתחי וקראי את הדף הזה רק לאחר שאצא מן המשרד."

פרק 80

ג'ניס פתחה את הדף וקראה את תוכן הנבואה בקור רוח. לאחר מכן קיפלה אותו, מהורהרת, וטמנה אותו במגירתה. לא עלה כלל על דעתה לספר לקולין על שני טלפונים שקיבלה אמש. הטלפון הראשון שקיבלה היה מסטיבן. הוא סיפר לה שפרץ לדירה בכתובת שביקשה ממנו, והקלטת באמת נמצאת בה, והיא מול עיניו ברגע זה. היא הורתה לו שרק יצלם אותה מונחת במקומה - ושיסתלק משם.

הטלפון השני שקיבלה היה מהבוס שלה, סמנכ"ל הבולשת הפדראלית, מרטין קולמאר. הוא הזמין אותה לארוחת צהריים חשובה, שתתקיים במסעדת דגים בשם 'ג'יק הדייג', בעוד שלושה

ימים, ושישתתפו בה עוד מספר מוזמנים. רק שכעת, היא ידעה מי יהיו הנוכחים, מה יתרחש שם וכיצד הכל יסתיים.
מאותה מגירה בה טמנה את הנבואה של אד, הוציאה ספר עב כרס, ופתחה אותו בעזרת הסימניה בעמוד מס' 229. שם הספר היה "ק.ג.ב, עבודתם הסודית של סוכני החשאין הסובייטיים", מאת ג'והאן בארון.

פרק 81

אד חלם בהקיץ.
'יש לנו סיבה טובה להאמין שאד מכיר את האיש'...
'יש לנו סיבה טובה להעריך שהוא אולי מכיר אותך'...
'בנבואה השישית שלו הוא ציין את השם שלך במפורש, דוקטור אדוארד גארוויץ'...

אד היה ער, וההבזקים הללו הגיחו ממעמקים. זה היה בעצם המעשה היחיד האפשרי בחדר שבחר לחיות בו לאחרונה. חדר ריק מחפצים וטובין, פרט למיטת עץ המורכבת מארבע רגלים מרובעות, קצרות ועבות, מעליהם לוח דיקט שטוח ועליו מזרון ספוג דק וזול. נורת חשמל יחידה במרכז התקרה היתה כבויה עכשיו. וילון בד ירוק כהה כיסה את החלון כולו, והעטה אפולולית חיוורת ואווירה מדכאת, אולם זו האחרונה לא הצליחה להעכיר את מצב רוחו של אד.

'מי גייס אותי לעסק הזה?' שאל שוב ושוב את עצמו. 'למה דווקא אני מתוך למעלה משלוש מאות מיליון איש? מי ביים הכל? מי בישל את הקלטת שלי?'

עיניו של אד היו עצומות, והמחשבות נבעו בלא גירוויים חיצוניים. 'מי יכול היה לרצות דווקא אותי למשימה הזאת?' 'פציינטים', הבלית רעיון חדש. 'הרבה מאוד פציינטים הכירו אותי. אולי אחד מהם רצה לנקום בי.'
'או שהעריך אותי', הגיח רעיון נוסף, '...וחשב שאהיה מסוגל להתמודד בהצלחה ולספק את הסחורה.'
מוחו נח לרגע קט.

'זה חשוב? הוא... הוא מנהל די בכיר במערכת הביטחון...'
'זאת עם הפחד ממקקים!... הדוד שלה המליץ עליו... מה היה שמה?'

גלגלי השיניים הסתובבו במהירות רבה. טחנו את כל תאי הזיכרון במהירות המחשבה, המהירה פי אלפי מונים ממהירות האור. ההשוואה הזאת מצאה חן בעיניו. האור יכול לנוע רק כשלוש מאות קילומטרים בשנייה אחת, אבל המחשבה יכולה להגיע לגלקסיה המרוחקת מיליוני שנות אור בו ברגע.
'מרגרט קולמאר!'

הוא לא ידע מה השעה, וגם לא כל כך עניין אותו. הוא קם לצאת לטלפון הציבורי הקרוב, לבקש מקולין שיברר למענו מי זה הדוד של מרגרט.

כאשר סיים את שיחת הטלפון והתחיל להתרחק מן המכשיר, נמלך בדעתו וחזר על עקבותיו. בשיחה הנוספת שאל את ידידו, דוקטור האץ', מתי הוא מסיים את האבחון האחרון שלו מדי יום, ומתי מכבים את מכשיר התהודה המגנטית במעבדה שלו. ואז ביקש טובה אישית, להשאיר את המכשירים פועלים לבדיקה אחת נוספת, שלא מן המניין, ובהקדם האפשרי. המועד שנקבע היה למחרת בחצות.

"דרך אגב, מי הפציינט?" התעניין הנורולוג.

פרק 82

המלצרית החיננית רכנה כדי לאסוף את תפריטי הארוחה. אלו היו חוברות מהודרות, הכרוכות עור אמיתי ומדיפות ריח חריף. למרות האורות המעומעמים, שני הגברים בגיל העמידה לא יכלו שלא להבחין במחשוף הנדיב שלה, שכעת גילה להם כמעט כל מה שניסתה להסתיר.

"להביא לכם את תפריט היינות?" שאלה בחיוך. היא היתה מודעת היטב להיכן מבטם היה נעוץ, מפני שבהגדרת עבודתה במסעדה הזאת היה זה חלק מתפקידה. זה משך לקוחות מכובדים ובעלי ממון, והיה טוב לעסקים. בעל הבית היה מרוצה מצוות המלצריות שלו, ותגמל אותן בבונוסים רחבי לב כעומק מחשופיהן. "מעוניין לבחור משהו?" שאל אחד מהם. "אני אותר על יין," השיב עמיתו, "הערב מתוכננת לי מסיבת קוקטייל עם כמה פוליטיקאים."

היא הזדקפה, נטלה למגשה את שתי כוסות היין והתרחקה. "אנחנו לא מתקדמים," פתח הבכיר מבין השניים. "כל שבועיים אני מקבל ממך דו"ח עדכון על הפרוייקט והכל דורך במקום." "יש בעיה גדולה, מרטין," הודה בן שיחו, "זה לא נושא רגיל שאפשר לטפל בו בכלים רגילים. זה לא עניין של כסף, טכנולוגיה, אנשים. זה משהו בליגה אחרת." "איפה בדיוק הבעיה?"

"אני עוקב מקרוב אחרי הנושא ומנסה להבין איפה הבעיה. כל מי שמינינו להתקרב אליו, נכשל, וכל פעם מסיבה אחרת ובדרך אחרת. אחד ברח אחרי כמה פגישות. שני יצא מדעתו ונזקק בעצמו לטיפול. שלישי מת בנסיבות תמוהות, אבל פנימיות, לא חיצוניות. אף אחד לא 'עזר' לו למות. המכנה המשותף שהצלחתי למצוא שכל הבעיות נובעות בתוך האנשים. אף אחד לא מסוגל לטפל בזה בלי שזה ישפיע עליו לרעה בדרך כלשהי."

"מה אתה אומר לי, שאין מה לעשות? אתה מתכוון להרים ידיים?"

"אני אומר לך את האמת. אינני יודע איך להמשיך מכאן. אולי הם נדבקים ממנו באיזו דרך. אולי וירוס. אולי פחד מוות שנופל עליהם. לדעתי, זה מה שקורה להם. נופל עליהם פחד מוות ככל שהם צוללים פנימה. אולי צריך לחפש מישהו בעל אופי חזק במיוחד. אינני יודע."

מרטין נטל מזלג והחל להקיש על צלחת החרסינה. "יכול להיות שנתת לי רעיון," אמר מרטין, לקול צלילי המפגש בין המזלג וצלחת. "מהו?"

מרטין השתהה מעט בטרם השיב. "לפני כן, אני צריך לספר לך איזה סיפור."

הוא לגם מכוס המים שבה השתכשכו להם מספר קוביות קרח. "זה מימי מלחמת וייטנאם, הסיפור. הייתי אז חייל בגדוד 161, ואנחנו היינו הראשונים להיתקל בבעיית 'עכברושי המנהרות', לוחמי הגרילה של הווייטקונג. אלה עשו לנו את הצרות הכי גדולות במלחמה ההיא. הם היו צצים, פוגעים בנו ונעלמים. ממש ככה, מופיעים משום מקום, מבטן האדמה, יורים עלינו, זורקים עלינו רימונים, טובחים בנו, ולפני שהספקנו להגיב היו נעלמים כמו שהופיעו. לא יכולנו לפגוע בהם, כי לא ראינו אותם. חודשים רבים

הם עשו לנו את זה, בעצם לא הצלחנו למצוא לחרא הזה תשובה מבצעית מוצלחת עד לסוף המלחמה.

"אני מדבר על התקופה לפני שהיגיעו אנשי הגדוד השלישי של חיל ההנדסה האוסטרלי שהוקצו לטפל בזה. וגם לפני הפצצות השטיח של מטוסי ה-B-52, ב-1969, שעשו משהו, אבל לא מספיק. מה לא ניסינו בהתחלה? ריססנו את הגיונגלים בכדורים, אבל לא הצלחנו למצוא אפילו גופה אחת... שרפנו בלהבירים שלנו כל מה שחשבנו שזו, ולא מצאנו גוויה אחת חרוכה. הווייטקונג רק צחקו עלינו. המפקדים שלנו רתחו מזעם, והטילו על גדודים שלמים לחפש אותם בגיונגלים, חיפוש שיטתי. לא לדלג על שיח ולא על אבן. ואני, אז רב"ט, הייתי אחד החיילים האלו שניסו לעשות את העבודה.

"אני מוכרח להגיד לך, שהם היו ממש טובים, המנוולים. ידענו שהם מתחבאים בסביבת מקום, ולא ידענו איפה בדיוק ואיך להגיע אליהם. פעם אחת, יצא לי לראות אחד מהם, מגיח רטוב מתוך נחל, זורק כמה רימונים, ומזנק חזרה לתוך הנחל... היות ואני ראיתי אותו והוא לא ראה אותי, רדפתי אחריו כמו מטורף. צרחתי 'תפסתי אותך!' ועמדתי על שפת הנחל עם אצבע על ההדק וחיכיתי שיוציא את הראש. היתה לי ראות טובה בטווח רחב לשני צידי הנחל, כך שאם היה מרים את הראש בצד כלשהו ששחה אליו, הייתי מרסס אותו בכדורים. חיכיתי ככה חמש דקות, עשר דקות. החרא נעלם למחילה שלו שמתחת לאדמה, דרך הנחל! אתה יכול להבין כמה הייתי מתוסכל?"

"כמה ימים לאחר מכן, הצלחתי לרדוף אחרי אחד מהם שברח ונעלם לי ממרחק יריקה... החלטתי שאני מוכרח למצוא לאן נעלם הבן זונה הזה. תוך חצי דקה הצלחתי לזהות את פתח המחילה, מתחת לאחד השיחים, וצעקתי לחבר'ה שאני נכנס פנימה לירות לו בתחת, ושיחפו עלי. אחד החיילים, קן, שמר על הפתח כשנכנסתי. "ברגע הראשון הייתי חדור התלהבות ומסירות. לחיילים בגדוד שלי היו גם אקדחים, כי זה התאים למשימה. השארתי את הרובה בחוץ, ועם אקדח שלוף התחלתי לזחול. חלפו כמה שניות, והאור מאחורי נעלם. המנהרה היתה חשוכה לגמרי. הביטחון העצמי שלי התחיל להתערער. פתאום התחלתי לנתח את המצב שלי, והוא לא היה כל כך מזהיר כמו שחשבתי בהתחלה. כמו שאני יכול לירות בו בתחת, אולי הוא יכול לירות לי בראש? וככל שהמשכתי לזחול, עובי המנהרה הפך לצר יותר, והקשה עלי להתקדם.

"בשלב מסוים, באחד העיקולים, נתקעתי. עם יד אחת לפני, יד שניה מתחת לגוף, ולשתי הרגלים מאחור אין בסיס לעוגן ואין במה להאחז. לא יכולתי לדחוף את עצמי ולא למשוך קדימה. בשלב הזה כבר הצטערתי שנכנסתי בכלל לצרה הזאת. לא ידעתי מה לעשות. תקוע בבטן האדמה, בחשכה מוחלטת, דממת מוות. אויב מלפנים, ובלי תגבורת מאחור. אם קן יפגע כעת, או יאלץ לסגת, איש לא ימצא אותי כאן לעולם. זה עלול היה להפוך להיות הקבר שלי בעודי חי!"

"ופתאום, הפסקתי לחשוב. אימת אלוהים. שמעתי רק את פעימות הלב שלי, שצלצלו לי כגונג בראש. התחלתי להרגיש מחנק. החמצן שם החל להיגמר. אולי אני עצמי חסמתי את הגישה לאוויר צח מאחורי. ואז, הרגשתי את הלחץ בחזה. חשבתי שאני מת. כאילו מכבש דרך על החזה שלי. אני רוצה להגיד לך, במבט לאחור, זה היה הרגע המבעית ביותר בחיי. רק התקפת לב היתה חסרה לי באותו רגע אומלל."

"איך ניצלת?"

"קן הציל אותי. החבר'ה סיפרו לי שאחרי רבע שעה קן החליט להיכנס פנימה ולראות מה קרה לי. הוא היה קצת רזה ממני, והצליח להגיע עד אלי בקלות. הוא החל למשוך אותי מאחור, וכך הצליח לשחרר אותי מהתקיעה. זה נתן לי עידוד וכוח מחודש להתחיל לזחול רוורס, עד שיצאתי מהמקום הארוך ההוא.
"אבל הסיפור הוא, שנכנסתי פנימה חייל חדור מוטיבציה והתלהבות, ויצאתי משם חולה בקלאוסטרופוביה חריפה. שנים אחרי כן לא יכולתי להיכנס למקומות סגורים. לעזאזל, לא העזתי להיכנס למעליות או לטוס. אפילו בשירותים הייתי חייב לעשות את החבילה שלי עם דלת פתוחה. שמע, עשרים שנה אחרי כן הייתי עדיין בטראומה של המחילה ההיא מתחת לאדמה.
"ועד כאן הרקע. לפני עשרים שנה בערך, נודע לי שיש פסיכיאטר צעיר, שמצליח לרפא פציינטים שסובלים מהבעיה שלי בזמן קצר מאוד. מאחר ואיכות החיים שלי הייתה בלתי נסבלת, הלכתי אליו. זה היה אדם מיוחד במינו. מישהו בעל מוח מיוחד, שבז' לפחד מפני המוות. משהו כמו האיש שאתה מחפש לפרוייקט שלנו. הבן אדם הזה הצליח לרפא אותי בשעה אחת.
"איך הוא עשה את זה?"

"המאנייק הזה בנה לי מחילה כזאת בשדה, עם חושך ועיקולים וריח של מוות, והכריח אותי לזחול בתוכה ולהישאר שם כמה שעות! וכשהייתי בפנים, אמר לי לחשוב על כך שאני מת שם, והתולעים אוכלים את הבשר שלי... ולכל השדים והרוחות, אני לא יודע איך זה הצליח. מתתי מפחד, והסכמתי להיכנס. דקה אחרי שנכנסתי הוא חסם מאחורי את פתח הכניסה! בן הזונה הזה שרף לי את הגשר, שלא אוכל להתחרט ולחזור אחורה! ואחרי שעה זחלתי קדימה את כל הדרך ויצאתי החוצה אדם בריא... למשרד שלו הגעתי בתוך המעלית, לבדי! ואגב, זה עדיין לא סוף הסיפור..."

המלצרית הגישה את המנה הראשונה. מרטין קיבל סלט חסילונים במיונית ובן שיחו לבבות ארטישוק. הוא השתק עד שנפנתה משם.

"הסוף היה כאשר חזרתי לוייטנאם, כתייר, לפני מספר שנים. המדריך המקומי לקח אותנו אל המחילות התת קרקעיות האלה, ונכנסתי לשם פעם נוספת. ואז נודע לי ההיקף האמיתי של המנהרות האלה. זו היתה עיר מבוך תת קרקעית, עם מאות קילומטרים של מחילות, כאשר היו בפנים חדרי שינה, מטבחים, מחסני מזון ואפילו בתי חולים. המטבח, לדוגמה, היה במקום אחד, ולעשן בנו מנהרה ארוכה שהפתח שלה היה במרחק של מאות מטרים משם. וזה עוד לא הכל: היתה קומה נוספת של מחילות, צרות יותר, מתחת לקומה העליונה. הם נבנו אך ורק למקומיים הצנומים, שום אמריקאי לא יכול היה לזחול בהם. זה לא יאומן. באותה הרצאה התברר לי גם הסוד של ההיעלמות
בנחל."

"ובכן?"

"מתוך רשת המחילות היתה יציאה מעוקלת לנחל. כמו באסלות. קטע U קצר שכולו מוצף במי הנחל מצד אחד, וכדי להגיע למחילה צריך לצלול ולזחול כמה שניות בתוך מנהרה עד שמגיעים למחילה. הם ידעו בדיוק היכן הפתח התת מימי, יצאו ממנו וחזרו אליו, מתחת לאף שלנו."
"מדעים... פלט בן שיחו."

"ואם לחזור לנושא שלנו, הפסיכיאטר הזה יכול להתאים לפרופיל שאתה מחפש. לאיש הזה יש איזה פגם במוח. הוא כאילו מנצח את פחד המוות. מבחינתו, היחס שלו לפעולה כמו למות או

לקנות נעליים זהה. אם צריך לעלות במעלית, עולים. אם צריך להרוג עכביש ארסי, הורגים. אם צריך למות, מתים. לפחד אין שום משקל מבחינתו. והוא כל כך טוב, שאני הולך לשלוח אליו את בת אחי. היא פוחדת מג'וקים, והברנש הזה יכול לרפא אותה בקלות."

"כן, אחד כזה יכול להתאים, " הסכים בן שיחו.

"אני אשיג אותו."

"מה שמו?"

"גארווין. אדוארד גארווין."

"ואיך תוכל לגרום לו להצטרף לפרוייקט?"

"אתה שואל ברצינות?" מרטין ספק חייך ספק נעלב. "אוי לי

למדינה שלנו אם אין לי יכולת לבשל משהו כדי לצרף אותו לפרוייקט. אבל הגעתי להחלטה נוספת. אתה ואנשיך יורדים מן הסיפור הזה. אני מחליף צוות. אטיל על ג'ניס להוביל את ההמשך."

בן שיחו נעץ בו מבט מאוכזב. "מדוע?"

"אני חייב לחתוך, רוברט. שלושה חודשים לא הבאת שום

הצלחה, ואתה מסיים בנקודה הזאת."

רוברט הרכין את מבטו. "ההחלטה הזאת סופית?"

מרטין הנהן. "זימנתי אותה למחר בבוקר למשרדי בנושא הזה. השניים המשיכו לאכול בשתיקה מעיקה.

"יש לי משהו להציע לך, " אמר רוברט. "אל תגע באחות

המטפלת שלו, צעירה בשם ורוניקה. היא היחידה המסוגלת

לשהות במחיצתו מבלי להינזק. חמש קודמותיה פרשו לאחר זמן

קצר. תתקשה מאוד למצוא לה מחליפה."

"אין לי בעיה עם זה."

"ועוד דבר קטן אחד... תמסור לג'ניס שאני לא מקנא בה."

מרטין חייך. "אין צורך לקנא באשה הזאת. היא מצליחנית,

והיא עוד תגיע רחוק. אני חושש שיום אחד היא אפילו תעקוף

אותי."

פרק 83

הכורסאות בלובי המפואר של מלון הילטון היו רכות ונוחות, ושני הגברים שקעו בהם בהנאה. ניחוח עור חריף רבץ כערפל בפינה המבודדת שלהם.

"בטח הם משתמשים בתכשיר שמדיף ריח עור בכורסאות

העתיקות האלה, " העיר אחד מהם, גבר כבן חמישים ויותר, נמוך קומה, בעל כתפיים ובטן מעוגלות ומשקפי ראייה עבות מסגרת.

"למה לא, פיטר?" שאל השני, אדם גבוה ומרשים כבן שישים

ויותר, בעל עיניים מתכתיות המשדרות סמכותיות, יחד עם שיער

שחור מבריק ומבנה גוף אתלטי. "אם אני משתמש בספריי כזה

למושבי העור במכונית שלי, גם להילטון מותר."

פיטר רצה לפלוט משפט 'אתה גם משתמש בצבע להשחיר את

השיער שלך', אבל הבליג. תחת זאת הנהן בהסכמה. אם הנשיא

רייגן עשה זאת, גם הבוס שלו יכול.

"אנחנו על פרשת דרכים, פיטר."

פיטר שרייר הנהן שוב בהסכמה.

"הגיע הזמן לקבל כמה החלטות."

"כן, מר גרייבס."

מלצרית הבר קרבה אליהם עם מגש, ובו שתי כוסות קוקטיל מעוטרות וגבוהות. הכוסות הכילו נוזל מרהיב ביופיו. חלקו

התחתון היה בצבע ארגמן סמיך, וחציו העליון כחול שקוף. היא
הניחה את הכוסות על שולחנם והתרחקה.

"אתה יכול להסביר לי איך הגענו למצב הזה?" ג'ראלד גרייבס
נעץ מבט חודר בפקודו.

פיטר שרייר התפתל במושבו. "הממ... כן..."

הוא לקח את כוסו להרוויח מעט זמן מחשבה.

"אני אעזור לך בשאלות שמעניינות אותי," קבע גרייבס. "המידע

ברשותך היה אמין? לא האכילו אותך בדיס-אינפורמציה?"

"בהחלט לא," הזדרז שרייר להשיב. "אפילו שחשדתי בה שהיא

מודעת להאזנות, הכל היה ישר. הצלבתי את זה עם המודיע שלי

ששתלתי אצלה."

"אתה מרחף בעננים," הטיח בו גרייבס. "אין לך מושג מה

התרחש מתחת לאף שלך. מההכרה השיטחית שלי את ג'ניס, אין

סיכוי שבעולם שבאמת ידעת כל מה שחשבת שידעת. נודע לי שגם

המודיע שלך החליף צד באמצע הדרך. אין לך מושג מה קורה

לאחרונה בשטח."

קעת שרייר התכווץ במושבו תחת המתקפה הישירה.

"מה המקורות שלך?"

גרייבס הניד בראשו בכעס, ונטל את כוסו ללגימה ארוכה.

"מישהו רמז לי לברר היטב אם אתה לוטש עיניים לתפקיד

שלי," הרהר בקול רם.

"אדוני, אני מבקש ממך!" שרייר הזדקף, מאותת על כוונה

להיאבק על היושרה שלו.

גרייבס הניף ידו בביטול. "שמע, אתה מוכרח להבין. הפעלתי את

לנגלואה ואנשיו, אחת מחוליות השטח הטובות ביותר שלי. שניים

מאנשיו נהרגו, והוא עצמו נאלץ לנתק מגע. דבר כזה לא קרה

מעולם לפני כן. אתה יכול להסביר לי מה השתבש?"

"לא, אדוני."

"אתה באמת לא מבין כלום, הא?" נבח גרייבס. "לנגלואה לא

סתם נבחר למשימה שלו. היה לו אינטרס מובהק להצליח... הוא

היה זוטרי בצוות של בנזנברג בפזה הראשונה של הניסויים. מאז

שהתברר לו שכל המעשים היו לא חוקיים, היה לו מניע חזק מאוד

להסתיר הכל, ולמנוע בכל מחיר את החשיפה של הפרוייקט

לציבור, עד לקץ כל הדורות. מבחינתי, מצאתי את האדם הכי

מתאים בעולם למשימת העלמת הראיות. בהתחלה הם הגיעו

לכמה הצלחות מרשימות, אבל בימים האחרונים אני מתהלך עם

ההרגשה שבוקר אחד אפתח איזה עיתון מחורבן ואקרא שחור על

גבי לבן על כל הפרשה הזאת והשם שלי יתנוסס בכותרת

הראשית!"

שרייר עפעף במהירות רבה, ואחד העורקים בצווארו התמלא

דם.

"מחר אתה בא איתי לפגישה," קבע גרייבס. "מסעדת ג'ק הדייג

במרינה. אנחנו חייבים לחזור ולהשתלט על המצב, לפני שהוא

ישתלט עלינו."

"כן, אדוני."

"אתה בעיקר תשתוק שם. אתה עלול לפלוט שטויות ולחרבן לי

את הכל. ענה רק אם אשאל אותך, ושום דבר אחר. ברור?"

"בהחלט."

"יש לך שאלות?"

פיטר שרייר הניד בראשו לחיוב. "כן, יש לי כמה שאלות."

"ובכן?" גרייבס הציץ בשעונו בחוסר סבלנות.

"אני לא מבין מה אתה מנסה לחפש בפגישה של מחר. מה כבר

אפשר להציל בפרוייקט הזה? שני האנשים האחרונים שהשתתפו

בניסויי הרשת העל חושית אינם עוד. הכל גווע ומת. מה עוד אפשר להציל בעסק הזה?"

"אתה שואל ברצינות?" פניו של גרייבס הסמיקו, והוא נראה כעומד להתפרץ.

"כן, אני שואל ברצינות. אני לא יודע לאן אתה מנסה ללכת מכאן."

גרייבס הניח את כוסו באיטיות על השולחן. דווקא כעת נראה היה שהוא נרגע. שרייר, שעקב אחרי תווי פניו במתח, דימה שהוא רואה בזווית שפתיו חיוך נולד.

"כנראה באמת שלא נמצאת מולך התמונה הגדולה. רק עכשו, בימים האלה ממש, הפרויקט מתחיל להצליח. מתחיל! שמעת? עד היום, עשרות שנים של מחקר וניסויים, הם לא הצליחו לעשות כלום, ורק בשבועות האחרונים מתחילים להרגיש את ההצלחה המשמעותית הראשונה שלהם. ואתה מדבר על גוועה? מוות?"

"איזו הצלחה?" שרייר נראה המום.

"כל המשתתפים ברשת העל חושית שלהם, שהצליחו להפיק

נבואות, לא יכלו לתקשר כמו בני אדם נורמליים. כולם היו פסיכים או מטורפים בצורה זו או אחרת. מנבאים, אבל דפוקים בראש. גם כל מי שנדבק מהם, והצטרף לרשת, השתגע בדרך כלשהי והפסיק לתקשר עם הסביבה או שהתפגר. רק בשבועות האחרונים הם הצליחו להדביק את הפסיכיאטר, שהתחיל להדגים יכולת להפיק נבואות, ולא יצא מדעתו. אמנם הוא בהתחלת הדרך, ואין לו רשת למינוף התכונה הנבואית, אבל הוא הראשון שנשאר שפוי, מודע למצבו, מדבר ומקשיב, ומסוגל לשתף פעולה עם כולם! לזה אתה קורה כשלוך? לזה אני קורא פריצת דרך! אמריקה עומדת על סיפה של הצלחה, אתה לא רואה את זה?"

שרייר שתק, ורק הנהן בראשו.

"האיש הזה, אדוארד, נעלם. ירד למחתרת. הוא מרגיש משהו, ולא מראה נכונות לשתף פעולה. מחר, במסעדה, יש לנו סיבה טובה להעריך שהוא יופיע ונוכל לשים עליו את היד. זו יכולה להיות שעת מפנה."

שרייר גירד בפדחתו.

"מר גרייבס, אני מבין שלנגלואה רצה להשתיק את הכל, אבל מה בדיוק אתה רוצה? בטח לא להשתיק, אם אתה סבור שרק עכשיו אתה מתחיל להריח הצלחה..."

לראשונה, חיוך רחב עלה על שפתיו של גרייבס.

"מה אתה חושב?"

"אתה רוצה להפוך את הפסיכיאטר הזה לכלי נשק על חושי

בשירות ממשלת ארצות הברית?"

גרייבס נאנח. "בחיי, פיטר, אתה לפעמים חור בתחת!"

פרק 84

"ג'ון ואמנדה סמית."

המארכת נעצה בהם מבט קצר. "הזמנתם מקום?" היא תהתה האם השיער הבלונדי אמיתי או פיאה נוכרית.

"כן."

המארכת שבה להתבונן במסך ההזמנות. לאחר רגע ממושך היא הנידה בראשה.

"סמית, אמרת? אני מאוד מצטערת, אבל אני לא מוצאת את

ההזמנה שלכם."

אמנדה פנתה אל בן זוגה. "ג'ון, לא אמרת לי שתזמין מקום

במסעדה הזאת?"

ג'ון טפח במיצחו. "הבטחתי לך, אבל שכחתי... אני מאוד מצטער, יקירתי..."

המארכת לטשה מבט מחייך בג'ון. 'מוזר, אפשר להתערב שגם לאיש הזה יש פיאח... שני אלה סמית כמו שאני ג'ניפר לופז...', הירהרה. ג'ון, מכל מקום, היה עסוק בסקירה יסודית של המקום. "אז מה את אומרת, אם אנחנו כבר כאן, תוכלי למצוא לנו שולחן?" שאל כלאחר יד.

היא שבה להתבונן בצג. "לזוג? כן, הגעתם לפני שעת העומס. יש לי שולחן עבורכם."

אמנדה חטפה את זכות הדיבור חלקיק שניה לפני שג'ון הגיב: "לארבעה. קבענו כאן עם שני אנשים נוספים, שיגיעו מעט יותר מאוחר."

המארכת, צעירה תמירה ויפהפיה, חייכה לעברה. "מעשנים?" אמנדה לא עישנה מימיה, ולא יכלה לסבול אפילו עקבות של עשן סיגריות. אולם לפני שהיה סיפק בידה להבהיר זאת באוזני המארכת, הקדים אותה הפעם ג'ון.

"כן, באזור העישון, בבקשה."

סנדרה רצתה להחטיף לו סטירת לחי, אולם עצרה בעצמה ברגע האחרון. לחולל תקרית בשלב הזה, יום לפני המפגש הגורלי, היה חסר תבונה. כאשר יהיו ביחידות תהיה לה הזדמנות לשטוף אותו. "בואו אחרי, בבקשה." המארכת נטלה שני תפריטי נייר כרומו קשיח מצופה למינציה, עם השם "ג'יק הדייג" מודפס באותיות לטיניות מוזהבות, והחלה להוביל אותם לאגף מרוחק, מעבר לעיקול אולם הסועדים הגדול.

"אתם יכולים לבחור בין השולחן הזה כאן לבין ההוא מאחורי העמוד."

סנדרה הניחה לקליף לבחור. היא העריכה שמשוהו מתבשל בראשו.

"ניקח את השולחן ההוא, תודה," החליט. שניהם פסעו לקצה פינת המעשנים, והתיישבו. המארכת איחלה "שיהיה לכם יום נאה" ונסוגה משם בחינניות לעמדתה בפיתחת המסעדה.

"אני מקווה שיש לך הסבר טוב, כי אני נחנקת מריח של סיגריות..." סיננה בזעף.

"גם אני סובל מהעשן המצחין של הסיגריות," אמר קליף. "אבל הספקתי לשים לב שהמקום הזה מעולה למטרה שלנו. הוא מוסתר מהכניסה, ויש מכאן גישה נוחה לשירותים, ואפילו לתוך המטבח. במקרה חירום יש מפה אפשרות נוחה למילוט דרך הכניסה האחורית של המסעדה הזאת."

"את כל זה הספקת לראות ברגע שנכנסנו?" תמהה. "ממתי הפכת להיות בלש כזה מומחה?"

"כשהייתי צעיר כתבתי כמה סיפורים בלשיים," אמר לה. "ואיפה הם?"

"באותה מגירה שבה הינחתי אותם כשסיימתי לכתוב."

"אתה יכול להסביר לי למה בכלל היינו צריכים להגיע לכאן יום קודם? אנחנו הרי יודעים איך הכל יסתיים," שאלה סנדרה.

"אבל מלבד הסיום, אנחנו לא יודעים כמעט כלום," הסביר קליף. "את זוכרת את כל הנבואות שטיפלנו בהם? תמיד הופתענו. את זוכרת את האוטובוס של הילדים? הנבואה לא סיפרה לנו שתיפול עליו מכולה מהשמיים... ואת זוכרת את האונס בלאס וגאס? את האונס לא הצלחנו למנוע, אבל בזכותינו הפושעים האלה נלכדו, וזה לא היה בשום רמז בנבואה. בנבואות תמיד חסר משוהו, ואותו יש לנו סיכוי להשלים."

סנדרה לא ענתה.

"סנדרה?" שאל. כעת שם לב שהיא התחילה להחוויר.

"את מרגישה טוב?" שאל.
"ששש..." הייתה אותו. כעת היא היתה לבנה כסיד. קליף נדם
באחת, והיטה את אוזנו. אולי היא שמעה משהו, אולי ראתה דבר
מה בלתי צפוי.
"אני מזהה אותו לפי הקול..." לחשה באימה.

"מי זה?"
"השניים שנכנסו כרגע למסעדה... האיש שמדבר עכשיו עם
המארחת זה האיש שחטף וחקר אותי..."
כעת הודתה לאל ולקליף שהיא יושבת בפניה מוסתרת עם פיה
בלונדית.

"הוא עלול לזהות אותי אם הוא יתקרב לכאן..." לחשה אליו.
"אני הולכת להסתגר בשירותים, תסמן לי כשהוא ילך..."
השניים הפנו לה כעת את גבם, והיא חמקה לשירותים. באותו
רגע הגיעה אליו מלצרית לקבל את הזמנתם, והוא ביקש ממנה
שהות של כמה דקות נוספות. הוא המשיך לעקוב אחר מעשי
השניים. אחד מהם נראה רזה ומבוגר, ובן לווייתו נראה כשומר
ראשו, גברתן אימתני.

השניים החלו לסקור ביסודיות את כל המקום, וברור היה
לקליף שהם עושים את מה שהוא עשה בעצמו - מודיעין מוקדם
בשטח לפני הפעולה עצמה. קליף החל להתעמק בתפריט שבידו,
והגברתן שלטש בו מבט קצר בחר להתעלם ממנו, ועבר הלאה.
לרווחתו, נראה שהמארחת מובילה אותם לכיוון המרוחק. שם
היה חדר סועדים נוסף, מבודד, ושלושתם נבלעו בתוכו לכמה
רגעים. אחרי כן הבחין שהם יוצאים משם, משלימים עם המארחת
כמה משפטים אחרונים, ולאחר שהקלידה דבר מה במסוף המחשב
שלה יצאו מן המקום.

הוא המתין רגע נוסף לפני שקם ממקומו. אולם לפני שהלך
לשחרר את סנדרה, הלך בעצמו לראות את החדר שהם יצאו ממנו.
היה זה אגף סועדים נוסף במסעדה, שבו היו ארבעה שולחנות
בודדים, אולם בנקל ניתן היה להפכו לאזור סגור למוזמנים, והיה
מהודר דיו להכיל פגישות עסקים מבודדות. כעת עבר דרך
השירותים וסימן לסנדרה לצאת.

קליף וסנדרה קיבלו את המנה העיקרית. קליף הזמין צלופח
מטוגן, וקיבל רכבת נתחים דמויי טבעות מוזהבות מדיפות ניחוח
תאוה, וסנדרה קיבלה לובסטר אפוי עם רוטב שום וחמאה. מזה
כמה רגעים סעדו בדממה, אולם ראשו של קליף עבד כל הזמן.
"ימדוע את הסכמת להצעה שלי לבוא לכאן יום לפני המפגש?"
שאל אותה.

סנדרה הציצה בו. "לא יודעת להסביר. היתה לי הרגשה שכדאי
לי לבוא."

קליף סיים את מנתו, לגם מעט מן היין הלבן וקם מכסאו.
"לאן?" שאלה סנדרה.

"יש לי משהו לברר," אמר והלך.

היא המשיכה לעקוב אחריו במבטה. הוא פסע היישר אל
המארחת והחל לשוחח עמה. היא הבחינה כי בידו הופיע שטר
כסף, שנבלע בתוך ידה ונטמן במהרה באחד מכיסיה. ואז הוא עיין
מעט במסך המחשב שלה, ואחרי רגע נוסף חזר לשולחנם.
"השניים האלה הזמינו את החדר המבודד ההוא למחר
בצהריים, בדיוק כמו שחשבת." "על איזה שם?" שאלה סנדרה.

"צרפתי. עשר מקומות על שם פרנסואה לאגראנז'."
"כמה זה עלה לך?"

הוא התבונן בעינייה וחיידך. "מאה דולר. הבחורה הזאת היתה על רמה, והמחיר שלה בהתאם. בדרך כלל חושפים לי את קובץ ההזמנות במחשב תמורת שטר של עשרים."
"כמה מקרים כאלה כבר היו לך?"
קליף השתתק.
"עסקת הרבה בבלשות?"
"לא כדאי לשנינו להתעמק בעבר שלי," השיב וחתם בכך את הנושא.

סנדרה ביקשה מהמלצרית להביא לה את תפריט הקינוחים. לאחר התלבטות קצרה החליטה לוותר. קליף ביקש כוס תה, והיא הצטרפה לבקשה הזו. וכאשר המתינו לשתייה החמה, הבריקו לפתע שתי עיניה. הרגשתה להגיע הנה נתגלתה כמוצלחת במיוחד. אדם בודד נכנס באותו רגע למסעדה. תמיר, זקוף גב, עם שפם עבות ושיער שחור מתולתל, אבל כל אלה לא יכלו למנוע ממנה את זיהויו:
"אבא!"

פרק 85

"זאת ההרגשה שהיתה לי," הסבירה לקליף, "שאני אפגוש כאן את אבא, יום לפני מפגש הנבואה." היא התגעגעה אליו מאוד, לאחר תקופת ההתבודדות בגלות שגזר על עצמו, ונעלם לה מבלי להיפרד ומבלי להסביר. כעת ישב מולה, חופשי ומאובטח, וסיפר לה את כל מאורעותיו בימים האחרונים, והיא מצידה עדכנה אותו בכל שעבר עליה.

השאלה שריחפה באוויר היתה כמובן, איך גילה כל אחד מהם את תוכן הנבואה, והראשון ששאל אותה היה אד. הוא הקשיב בעניין רב בדבר המפה שהכין קליף, על תגלית משך הזמן הקבוע של המסר בן 40 השניות, על ההשערה שהתוכן חוזר על עצמו, ועד לפיענוח המלא. לסיום דבריה, הוציאה מתוך התיק שלה את הפתק ובו תמליל הנבואה, והגישה לו. הוא קראו בחיוך רחב על שפתיו.

"כעת תורך לספר לנו," אמרה.

הוא הושיט לה את מכשיר ההקלטה הזעיר שלו, וחיבר לו אוזניות. היא הרכיבה אותן והקשיבה. במילים צלולות וברורות, שמעה את כל התוכן שהיה בפיסת הנייר שלה. אם כן, הוא הקליט את עצמו כהלכה!

"איך הצלחת? אצלנו יצאו לך רק הברות לא ברורות."

"זה פשוט פעל, ואין לי מושג עד עכשו מהו ההסבר. את זוכרת

שהתחלתי להתעמק בספרים? ביליתי ימים שלמים בספרייה?"
"בוודאי."

"בספרים האלה מצאתי הרבה מאוד. תאורים על הניסויים

במיסטיקה של שתי המעצמות בתקופת המלחמה הקרה. אמנם לא גיליתי שם את השם בנזנברג, אבל היה כתוב שם על החקירות, כולל תיאור של חדרי הניסוי עצמם. ומה שצף מבין השורות היה תיאור אחיד ועקבי שלהם, שניכר בפשטותם. לא היה בהם דבר, פרט למיטה. לא אביזרים, לא כלי מתכת, עץ, פלסטיק או גומי. כלום. וכולם, אבל כולם, תוארו כצבועים באפור."

"יומה בכך?" תמחה סנדרה. "מה אפשר היה להסיק מזה?"

"כמעט כלום. אבל כאשר קראתי את זה בספרים, עלתה מול

עיני דמות חדרו של הנביא. זה היה בדיוק אותו דבר! חדר מלבני צר, צבוע אפור, ובלי שום דבר מיותר... ואז עלה בדעתי, שכאן יכולה להיות הסיבה להקלטות הברורות שלו והגרועות שלי. אני

הייתי בחדר שינה רגיל, כמו בכל דירה מודרנית. ואז הסתלקתי מהדירה ועברתי לגור בחדר חקירות פרטי."

"ככה הגעת להקלטה באיכות הזאת?"

"בדיוק. איך ולמה זה פעל - אינני יודע להסביר. אולי החפצים המיותרים הפריעו לריכוז, לאנרגיות, להחזרת הגלים האלקטרומגנטיים... כל השערה שתעלי יכולה להיות טובה כמו שלי... אבל זה פעל. לילה אחרי לילה הצלחתי לשמוע את אותו מסר בוקע מפי..."

"אז למה נשארתי שם כל כך הרבה זמן? למה לא חזרת אלינו אחרי ששמעת את המסר?"

"מפני שהסקרנות המדעית השתלטה עלי, הסביר אד. לא הבנתי, ועדיין איני מבין עד היום, מדוע אני חוזר כל יום על אותו מסר בדיוק, בעוד שאצל הנביא היה מסר שונה בכל פעם. לכן, לפחות בימים הראשונים, חיכיתי לשמוע מסרים נוספים, עד שהתאכזבתי. אחרי כן התחלתי לבצע ניסויים מבוקרים כדי למצוא אפשרויות שליטה או בקרה על המסרים. כל פעם ניסיתי לבדוד משתנה יחיד, וחיפשתי השפעות בתוצאות. שיניתי תנוחות, כיווני מיטה, ניסיתי בצום, בבטן מלאה, אבל נכשלתי בכל הניסויים. לא הצלחתי למצוא שום דבר שהיה עשוי לשלוט בנבואות של עצמי."

"אולי היית מצליח אם היית ממשיך בניסויים, אמר קליף. זה שלא מצאת עדיין אינו אומר שלא תמצא בעתיד."

"סביר להניח, הנהן אד. יחד עם זאת, יתכן שיש משתנים חיצוניים שחסרים לי, ואני לא מודע אליהם. אולי חסר לי

הפרמטר של הרשת העל חושית, שאני לא יודע עליה מאומה? אולי צריך גירויים חיצוניים כלשהם? חיפשתי על זה בספרים, אבל לא הצלחתי למצוא. המיסטיקה הזאת מסרבת לשתף פעולה עם המתודולוגיה המדעית כפי שאני מכיר אותה. יש לה מערכת חוקים שזרים לי לחלוטין."

הוא ערך הפסקה בדבריו, ואיפשר לסנדרה להחליף נושא.

"למה החלטת להגיע לכאן היום?"

"לפגוש אותך, אמר להפתעתה. היתה לי תחושה שגם את תהיי כאן."

"התחושות האלה מתחילות להפחיד אתי, אמרה סנדרה. אני לא מבינה איך הן פועלות, וזה נראה לי כמו אובדן שליטה על החיים הגשמיים."

"זה חלק מהסיפור הכולל, אמר אד. אני נמצא בתוך תהליך מתמשך של שינוי, ואין לי הסברים לגביו ואין לי שום יכולת לכוון אותו. והשינוי הזה יכול להתפתח לכל כיוון, ולצאת מכלל שליטה. המגמה הזאת בכיוון השטן או המשיח? אני הולך לעזור לאנשים או להזיק להם? אני עומד להפוך לכלי נשק או לתרופה?"

"זו הפעם הראשונה בחייך שעשו לך צילום הדמייה של המוח?"

"כן."

באישון הלילה, במועד שבין האשמורת השניה לשלישית, כאשר הירח כבר סיים להתכרבל בשמיכת עננים אפורים ולחים, שני גברים היו ערים - והלומי רעם. דוקטור האץ' ודוקטור גארווין התבוננו שוב ושוב בצילומי מכשיר התהודה המגנטית, ושפשו עיניהם בתדהמה. גם הטכנאי חסר השם שביצע את הבדיקה והגניב מבט בממצאים, היה חיוור כסיד כאשר העביר את החומר לניתוחו של האץ', ומייד נחפז להסתלק משם ללא אומר. הם לא חזו בדבר דומה בעבר. לא היה לזה שום תיעוד בספרות הרפואית, בכל העולם כולו. לא היה איש בתבל עם ניסיון להתמודד עם המסר שניבט מן התצלומים. לא היה להם מושג אם המדובר

במוטציה מולדת, במחלה שהתפתחה בילדות, וכמו כן, לעזאזל, איך בכלל זה העסק היה יכול לפעול כל כך טוב עד היום.

פרק 86

"את יודעת, אני ממש מרוצה מעצמי. יש לך מושג מדוע?"
גיניס נעצה בו מבט מופתע. רק אתמול הודיעה באוזניו על בחירתה במחלקה שלו, על הסכמתה שיהיה הבוס שלה במקום עבודתה החדש, ושאלה זו נראתה לה לא לעניין. מכל מקום, הוא הבטיח לה קורס יסודי להכשרתה לתפקיד, והיא סברה שנושא זה יהיה על סדר היום, כאשר קרא לה למשרדו.
מאחר ורק חייכה ולא השיבה, המשיך. "אני מרגיש בר מזל. לדעתי, כל האחרים מקנאים בי או מקללים אותי מאחורי הגב. ומדוע? מפני שאני ניצחתי את כולם, ואת נמצאת אצלי כאן. אין לך מושג איזו מלחמה היתה עליך במסדרונות, ביומיים האחרונים."

גיניס התרווחה לאחור, עדיין מחייכת בקורת רוח. היא רק תהתה בליבה אם הם התלהבו מכשרון ההרצאה ומוחה החריף או מיופיה החיצוני.

מרטיין קולמאר לא עצר. "אני מרוצה מאוד! אם נשתף פעולה, שנינו נגדל ביחד בשירות ונגיע לפסגות. אבל יש לנו עוד דרך ארוכה. ולכן קראתי לך, לשוחח עמך לפני שאת יוצאת לתקופת ההכשרה הפורמאלית. הייתי רוצה לזרוק אותך למים. אני רוצה שכבר מהיום תסיימי את עידן התמימות."

גבותיה הורמו בתמיהה. 'אם כך, אני תמימה בעיניך', אמרו מחשבותיה, אולם היא עדיין לא הוציאה מילה מפיה.

"מה המטרה שלנו, לדעתך?" ירה לעברה שאלה ישירה.

גיניס נעצה בו מבט נוקב, מנסה לקרוא את כוונתו. הוא שאל ברצינות או שזו רק שאלה ריטורית? הוא מצפה לתשובה או שמתכוון להמשיך בשטף דבריו? ואם זו שאלה אמיתית, למי הוא מתכוון במילה שלנו - שלו ושלה אישית, של ה-FBI או של אמריקה?

מרטיין ציפה לתשובה.

"מטרה שלנו - של מי בדיוק?" שאלה.

"של כולנו. אמריקה, הבולשת הפדרלית, אנחנו. מה המטרה

שלנו?"

גיניס התלבטה עם עצמה. היא בקלות יכלה לפתוח בנאום ה'אני מאמין' שלה, שהיה בדרגה ערכית ומוסרית גבוהה ביותר להערכתה. היא גם היתה מסוגלת לבטא את עצמה ברהיטות ובכישרון רב. אולם צד אחר במוחה דחק בה לבחור באסטרטגיה חכמה הרבה יותר, כלומר לשתוק.

"אני מניחה שקראת לי כדי להשיב בעצמך על השאלה הזאת,"

ענתה.

"יפה!" התלהב קולמאר. "את יודעת גם להקשיב, וזו תכונה

מעולה. הייתי רוצה לספר לך קצת על העולם שלנו. יש הרבה אנשים תמימים בעולם הזה, שחושבים שיש בו צדק, שיש בו טובים ורעים. העולם מקום מחורבן, גברת פארקר. אין בו צדק ואין בו טובים. יש בו הרבה אינטרסים אגואיסטיים ומעט מאוד מעשים אלטרואיסטיים. בואי ניקח לדוגמה את המסחר בנשק. כולם מוכרים נשק לכולם, ושלא יספרו לך דברים אחרים. ממשלות, סוחרים נשק, מתווכים, אין נקיפות מצפון. המצפון זו

מילה תיאורטית, שקיימת רק במילון. כל העולם יודע מזה ושותק, כי כולם שקועים בזה עד צווארם. בכל פינות העולם שלנו, ותתפלאי כמה פינות רבות יש בכדור, טובחים החונטות בבני עמם או בשכניהם, ויצרני הנשק וסוחרי הנשק חוגגים ומתעשרים. יש גם סיבה מוצהרת לתקשורת, אם מישהו בעל נפש טהורה יעלה את הנושא. 'אם אנחנו לא נמכור להם, הצרפתים או הרוסים ימכרו להם.' זו עילה מוצדקת? קשקוש. אנחנו מנוולים בדיוק כמו כל האחרים."

קולמאר המשיך להשתלהב מעצמו. "חושבים שאמריקה מנסה למנוע סכסוכים? לא, חשוב לה ללבות סכסוכים. אולי לשמר את גובה הלהבות תחת בקרה, ולא יותר. מישהו בעולם הזה מנסה באמת ובתמים לכוון שלום בין אומות, בין עמים? הרי זה מעולם לא עזר באמת. זמן קצר לאחר שחדלו המלחמות בין המדינות, החלו הסיכסוכים הפנימיים בתוך המדינות, המריבות האתניות. מה את חושבת, שזה מיקרי? זו יד הגורל! הכל אינטרסים של אנשים שיש ביכולתם לבחוש בקדרה. ודבר גורר דבר. למה חשוב לנו למכור נשק לכל העולם? מפני שזה מספק תעסוקה לאנשים שלנו. כבר הרומאים ידעו שיש לספק להמונים 'לחם ושעשועים'. לגבי השעשועים המודרניים האזרחים מצליחים לספק את עצמם. טלוויזיה, ספורט, תרבות, אמנות. אבל הלחם נשאר באחריות הממשלה. והלחם מגיע בין היתר מתעשיות הנשק. הסימנים מתרבים שהמלחמה הקרה עומדת להסתיים, כי גורבאצ'וב משנה כיוון בתקופה הזאת, אבל תמיד נצטרך להמשיך לספק תעסוקה להמונים."

קולמאר עשה אתנחתה קלה משצף דבריו. הוא ניגש לבר ומזג ברנדי לשתי כוסות, והושיט אחת לג'ניס.

"את יודעת כמה אזרחים משתכרים בדרך ישרה וכמה בדרכי עבריינות?" הוא התיישב בכיסאו והמשיך. "ואני לא מדבר על מעלימי מס קטנים, גנבים, מועלים או משחדים. אני מדבר על הימורים, על סמים ועל זנות. אם אני אתן לך את המספרים הסטטיסטיים הרישמיים, את תקבלי שוק. אבל אם שנינו היינו יודעים את המספרים האמיתיים, היינו נופלים מהכסא. כאן אנחנו נכנסים לתמונה, אבל את צריכה להבין שאנחנו מפסידים מראש. ואני אסביר לך מדוע. מפני שאנחנו קטנים מדי ומתוקצבים מעט מדי. וכל זה למה? יש למנהיגים שלנו סיבה טובה מאוד כדי שנהיה קטנים וחלשים מדי, ועמוסי עבודה עד מעל הראש. כדי שלא נרחח סביבם. על מנת שלא יהיה לנו זמן וכוח אדם לחקור את מעשיהם שלהם, וככה הם עצמם יכולים ללא חשש לקבל שוחד או לשדוד את הקופה הציבורית. כולם משמנים את כולם. את מכירה את המילה 'סוכנים'? מילה מתורבתת ל'משמנים'. אין אפשרות לעצור את השיטפון, מפני שהסכר קרס ונסחף מזמן. את יודעת כמה איומים וסחיטות מתרחשים אצל מקבלי החלטות? אצל אנשי מפתח בכל הנקודות הרגישות? לפעמים אני בעצמי לא רוצה לדעת. על הנעשה ברשויות המקומיות אני לא רוצה בכלל לדבר. אני רק מתפלל שנגע השחיתות לא הדביק גם את השופטים שלנו." ג'ניס לגמה מן המשקה. "אם ניסית לשכנע אותי שיש לנו הרבה עבודה, אז הצלחת," אמרה.

קולמאר זרח. הוא ידע שהשיג רכש מעולה למחלקתו.

פרק 87

סנדרה הרגישה תחושה לא נוחה ברגע הראשון שבו נכנס קולין למכוניתה. היא קלטה את ארשת פניו הקפואה, הזעופה, ולא

הצליחה לנחש מה עובר עליו. היתה זו שעת בוקר מאוחרת, והשניים היו בדרכם לאסוף את קליף. בהתאם לתוכניתם המדוקדקת, היו מחופשים ומאופרים, כדי שאיש מן הבכירים לא יזהה אותם באגף המרוחק במסעדת ג'ק הדייג, בעוד מספר שעות. "מה שלומך?" שאלה בכל זאת.

"בסדר, השיב לקונית.

"ובכל זאת, מה לא בסדר?"

קולין שתק. הוא היה מכונס בעצמו כקיפוד שהתכדר.

היא לא אהבה את תגובתו. "כועס עלי?"

קולין אפילו לא הביט בה כאשר הפטיר "לא."

היא המשיכה בנהיגה בדומיה, כאשר מחשבות אינספור

מתרוצצות בראשה. למרות הנבואה, תרחישים רבים יכלו לקרות לפני המפגש וגם לאחריו. אבל להרגשה כה כבדה מצידו של קולין, שנראתה שלא במקום, לא ציפתה בתחילת היום העמוס הזה.

בפרט, שקולין תמיד האיר לה פנים, חייך אליה תדיר בשפתיים שוחקות, הקרין חיבה בלשון גופו - עד כי נטתה להאמין שהוא חש אליה משיכה אישית שתוביל יום אחד למשיכה רומנטית. היום, כך נוצר הרושם, הכל קרס.

"עוד מעט יתבהר לך," שמעה אותו מסנן דרך שפתיים קפוצות.

'כנראה קיבל איזו שטיפה מג'יניס', הרהרה לעצמה והחליטה

להתרכז בנהיגה. הכבישים של לוס אנג'לס היו עמוסים בשעה

הזאת, אך לא פקוקים לגמרי. לאחר כחצי שעה היא החנתה את

מכוניתה דווקא בחניון של מסעדת מקדונלדס, במרחק שני מבנים ממסעדת "ג'ק הדייג". את המרחק הקצר הם תכננו לעשות רגלית.

מאות כלי שייט התנוודדו באיטיות במקום חנייתם במרינה,

מיאכטות של מליונרים דרך סירות מפרש לחובבים, ועד לסירות דייג רעועות ומוזנחות.

גם את ההליכה הקצרה גמא קולין במצב רוח קודר. סנדרה,

שהפכה למתולתלת שחורת שיער לכמה שעות, פסעה לצידו

בדממה, והשניים נכנסו למסעדה. קליף כבר היה בפנים, בחלק

המרוחק מן החדרון שהוזמן למפגש שיערך כאן בצוהרי היום. הוא סימן להם בידו לבוא אליו.

"היי, חברים!" אמר בחיוך כאשר התיישבו מולו.

"היי," השיבה סנדרה, תוהה איך יגיב קולין. הוא נראה כעת

חיוור ומתוח.

"קרה משהו?" שאל קליף את קולין.

"קרו הרבה דברים," התיז קולין בחמיצות.

קליף לטש בקולין מבט ממושך.

"אתה מתכוון לספר לנו?"

"אני מתכוון לשאול שאלות, אולי אתה תוכל לספר לנו דברים

מעניינים," נהם קולין.

"מה אתה רוצה לדעת?"

קולין נשא את עיניו. "למשל, כמה שילם לך פיטר שרייר כדי

לדעת מה קורה בצוות שלי?"

השתררה דממה מסביב לשולחן. לשאלה הזאת קליף לא היה מוכן.

"על מה אתה בדיוק מדבר?" שאלה סנדרה.

"הוא יודע טוב מאוד על מה אני מדבר."

קליף נעץ בקולין מבט חודר. "זה נגמר. אתה בטוח שאתה רוצה להיכנס לזה?" שאל בקול שקט. הוא התאמץ להישאר רגוע.

קולין היישיר מבט לתוך עיניו. "והייתי רוצה שזה יהיה סיפור

ממש טוב, שישכנע אותי."

"אתה כבר לא תוכל להשתכנע בשום דבר, כי הגעת לכאן משוכנע מראש, וכמו שאני רואה אתה במצב רוח קרבי במיוחד. אולי נדחה את כל הסיפור הלא רלוונטי הזה לפעם אחרת?"

"עכשיו זה זמן מצויין, הודיע קולין, "כמה הוא שילם לך וכמה ריגלת אצלנו?"

"על מה אתם מדברים?" נחרדה סנדרה. "קליף ריגל בצוות שלנו תמורת תשלום?"

"על זה בדיוק אנחנו מדברים, " אמר קולין. "הקוסם שלנו נשכר על ידי אדם בשם פיטר שרייר, איזו פיגורה ב-CIA, כדי לרגל אחרי הנעשה בצוות של אביך. הוא היה שטינקר למען בצע כסף, או אולי היה לו מניע אחר?"

"אין לך מושג על מה אתה מדבר, ולכן מוטב שתשתוק!" קליף האדים, נטל את התפריט והטיח אותו בכעס לעבר מרכז השולחן. "אתה שכחת שסיכנתי את החיים שלי להציל את סנדרה ואותך, איך אתה יכול לדבר ככה?"

"אני לא שכחתי שום דבר. אני רוצה להבין מה סיפרת למעסיק שלך, עד מתי ריגלת לטובתו, ובמיוחד - למה עשית את זה. וגם סנדרה תשמח לשמוע את כל זה."

"לכו שניכם לעזאזל, כפויי טובה שכמותכם!" סינן קליף בזעם, וקם ממקומו ללכת.

"וסנדרה גם תשמח להכיר אותך בשמך האמיתי, אדון בראד מרדוק, " קרא אחריו קולין.

"שמו האמיתי בראד מרדוק?" סנדרה היתה המומה.

"כן, " השיב קולין, "וגם אני, כמוך, תוהה אם יש משהו אחד אמיתי בחייו של האדם הזה."

קליף שהספיק להתרחק מעט קפא על עומדו. רגע ממושך עמד כך בגב מופנה אליהם, ואז סב על מקומו, וחזר להתישב בכסאו מול שניהם.

"המשך, " פקד על קולין, "ספר לה כל מה שאתה יודע. אם יהיו לך חורים, אני אשלים אותם."

מלצרית ניסתה להתקרב לשולחנם, אך סנדרה הרחיקה אותה בתנועת יד.

"מאיפה את רוצה שאני אתחיל?" פנה קולין לעברה של סנדרה, "מהילד הקטן שנולד בשם בראד מרדוק, אבל בחר לעצמו חיים של עבריין ונוכל, ואימץ לעצמו שמות בדויים כל כך רבים, עד שספק אם הוא עצמו מסוגל לזכור את כולם?"

"יש לי דווקא זיכרון מצויין, " העיר קליף, "אני זוכר את כולם. גם המחשב של המשטרה זוכר את כל השמות שבהם נתפשת. מכל מקום, הוא נלכד ונשפט כמה פעמים, לפעמים הצליח לזכות את עצמו ולפעמים נכנס לכלא לתקופות מאסר קצרות. לאחר תקופת התמחות קצרה בזריזות ידיים, החל להתעסק בכייסות. גם במקצועו החדש נאלץ לשלם כמה פעמים את חובו לחברה בתוך כותלי הכלא, ולבסוף החליט לנטוש את עולם העבריינות והפך להיות קוסם, שזה קרוב משפחה של להטוטי ידיים ואשליות, רק הפעם במסגרת כללי המשחק של החברה שלנו. נראה היה שבראד שלנו חזר למוטב."

"תמשיך, " האיץ בו בראד - קליף, "אבל רק לזמן קצר..."

"נכון. אתה ממש עוזר לי. כעת אני מגיע לגיבוש הצוות שלנו, לאחר שהנביא שלנו, מיסטר X, מתחיל לנבא נבואות שמתגשמות כולל נבואה על מותו של אד. ובראד שלנו, סליחה, בעת הזאת שמו כקוסם בעל מוניטין מפורסם כקליף ג'ונסון, מציע את עצמו לצוות שמקימה ג'ניס. וכאן אני שואל את עצמי כמה שאלות מעניינות, איך נודע לקליף על הצוות שג'ניס מקימה? ואיך ג'ניס עצמה

מסכימה לצרף אותו לצוות? ג'ניס לא עושה שגיאות מן הסוג הזה, לצרף שטינקר לתוך החבורה שלה... האם ג'ניס טועה או עושה זאת במתכוון? היא שחקנית פוקר מעולה... היא אלופה בשתילת דיס אינפורמציה. מה קורה כאן בדיוק, אם כן?"

"יש לך גם תשובות?" שאלה סנדרה.
"אני יכול לספר לך מה שאני יודע, ואולי קליף יעזור לי אם אני אטעה. כאן אנחנו מגיעים בסיפור שלנו לברנש בסוכנות הביון המרכזית בשם פיטר שרייר, שמתעניין מאוד בכל הנושא של הנביא שלנו, ומצליח לשתול בצוות שלנו את קליף כמרגל. והוא מציע לו סכום כסף הגון. כמה בדיוק? אינני יודע. אולי אתה תוכל לספר לנו כמה קיבלת ממנו?"

קליף שתק.
"זה לא משנה. הכסף לא שיחק במקרה הזה תפקיד עיקרי," השיב קולין במקומו.

"לא?" תמחה סנדרה. "אז מה היה המניע שלו?"
"אם המניע היה כספי בלבד, הוא היה מרגל עד הסוף. אבל באמצע הדרך הוא שינה כיוון. הוא הפסיק להעביר מידע לשרייר, והתחיל למכור לו בלופים מטופשים. מאחר ולא ידע איך בדיוק לעשות את זה כמו שצריך, שרייר עלה על כך שאיבד את המודיע שלו, ולכן קליף שלנו נאלץ לרדת למחתרת. הם היו חייבים להשיג את המידע מה קורה אצלנו, ולכן חטפו אותך ואחר כך אותי. קליף, שבשלב הזה כבר עבר כולו לצד שלנו, הציל את שנינו. אבל עדיין נשאלת השאלה העיקרית. אם המניע שלו לא היה רק הכסף, מה היה המניע האמיתי שלו להצטרף לפרויקט הזה מלכתחילה?"

קליף עדיין שתק. עיניה של סנדרה ביקשו להמשיך.
"בתחילה חשבתי שהוא הסתייג מהרציחות והחליט להעניש את הרוצחים. ג'ניס שוללת את ההשערה הזאת, בשלב הזה אינני יודע בדיוק כיצד. בהמשך סברתי שהוא אולי התאהב בך, אך גם את זה שללתי מהר מאוד. האיש הזה מסוגל להקסים כל אשה שיחפוץ, יש לו כשרון טבעי לכך. היו לו אינספור אהובות שנפלו ברישתו. חלקן דוגמניות ושחקניות בתעשיית הסרטים המפוארת שלנו. לכן את לא היית הסיבה להצטרפותו לפרויקט וגם לא לשינוי הכיוון שלו באמצע הדרך. היה לו, או עדיין יש לו, מניע אחר."

"אתה בחור פיקח," ציין קליף.
"האמת? ג'ניס עזרה לי להבין," הודה קולין בפרץ של נדיבות לב. "לקליף נודע על הפרויקט שלנו, מפיו של שרייר שגייס אותו למבצע הריגול שלו. כנראה נודע לשרייר איכשהו שג'ניס מחפשת גם קוסם לצוות, לשלול טריקים טלפטיים, זוכרת? אז זה מה שקרה: קליף הפעיל על ג'ניס תעלול של קוסמים, שנקרא "ברירת הקוסם". היא "קיבלה" הזמנה לראות מופע קוסמים שלו, בו הוא מבצע קוסמים ולהטוטים טלפטיים, ולכן נראה היה לה טבעי "לפנות אליו" ולגייס אותו לצוות שלה. היא חשבה שהיא בחרה בו, אך למעשה הוא גרם לה לבחור בו. כך הוא הגיע אלינו בכיסוי מושלם. חבר בצוות שלנו, מרגל של שרייר."

"אולי ג'ניס צירפה אותו אלינו למרות שידעה את האמת עליו?" אמרת שג'ניס מומחית בשתילת דיס אינפורמציה, "הקשתה סנדרה.

"יתכן, אבל זה חסר חשיבות. מה שאני רוצה לדעת, מה היה המניע האמיתי של קליף לצרף את עצמו לפרויקט שלנו, אם לא מדובר בכסף?"

"המשך," ביקשה סנדרה.

"יובן, המניע האמיתי לא היה כסף. המניע האמיתי היה הרבה מאוד כסף!"
"הסבר."

"את צריכה להבין, שקליף החל להתפרנס יפה כקוסם בתחום הטלפטיה. וזה התאים לו יותר מאשר עולם הפשע. הוא חזר בתשובה, והחל לקבל על עצמו את שלטון החוק, אבל הוא לא התעשר מספיק, לטעמו, ממקצועו החדש. והוא רצה להיות עשיר מופלג. בעצם, לא עשיר מופלג, אלא האדם העשיר ביותר בעולם. לפתע נקרתה לו ההזדמנות להגיע לכך, דרך הפרויקט שלנו, של הנביא התמהוני שלנו. הוא רצה לדעת - בדיוק כמונו - איך הנביא מנבא, איך אפשר לשלוט על הנבואות. ואז - היה הופך לקוסם הגדול והמפורסם בעולם, וגם עושרו היה ממריא בהתאם. הוא תיכנן לנבא לאנשים, לפוליטיקאים, לאנשי עסקים, לממשלות, את העתיד - תמורת תשלום מופקע. הוא היה הופך למלך העולם, לו סודותיו של הנביא היו נופלים בחיקו. זה היה המניע האמיתי של קליף. הוא החל לרצות בהצלחתו כדי למנף את תהילתו כקוסם וכנביא מספר אחד בעולם."

קולין עשה אתנחתה קלה, וקליף מחא לו שלוש מחיאות כף. "ואחרי מותו, או בעצם היעלמותו של הנביא מן הזירה, הוא החליט להמשיך להיצמד לאד, עד אשר סודות הנבואה יפלו לידי. יש לקליף שלנו אמביציות מרקיעות שחקים." קולין סיים את שטף דבריו, והפנה את מבטו הצידה.

סנדרה נשאה את מבטה לעבר קליף, וזה האחרון שמט את מבטו לעבר אצבעות ידיו שהיו מונחות לפניו על השולחן, ושתי אגודליו מתגלגלים ומסתובבים סחור סחור.

"לרגע חשבתי שהתחלת להחשיב את עצמך אלוהים," אמר קליף. "התחלת לבחון כליות ולב, ולדעת מה אני חושב ומה אני רוצה. אבל אני מוכרח להודות שהיה לך תאור לא רע. אולי באמת גיניס עזרה לך, כי לא נראה לי שהיית באמת בעניינים עד היום. נראה לי ששמשת טוראי פשוט, או רובוט שעשה כל מה שאמרו לו מבלי לחשוב יותר מדי. אבל נעזוב את זה. תגיד לי בעצם מה השורה התחתונה שלך. במה אתה מאשים אותי, שאני רוצה להתעשר? כל אחד בעולם המזופת הזה רוצה להתעשר. אתה רוצה להאשים אותי שאני מנצל את הכישרון הטבעי שלי כדי להתעשר? כל אחד בעולם המזויין הזה מנצל את הכשרון הטיבעי שלו כדי להתעשר. זמרת לא מתעשרת בזכות הקול שלה? דוגמנית לא מתעשרת בזכות היופי שלה? עורכת דין לא מתעשרת בזכות ההשכלה והמוח החרוף שלה? זונה לא מתעשרת על ידי שימוש בגוף שלה? מי אתה שתקבע איזה כישרון טבעי לגיטימי לנצל כדי לעשות כסף, ואיזה לא?"

סנדרה וקולין שתקו. קולין עדיין הסב ראשו לצד, וסנדרה השפילה כעת את מבטה.

"אתה בעצמך אמרת שעזבתי את חיי הקודמים. שילמתי, כמו שאומרים, את חובותי לחברה, ואתה לא יכול להמשיך ולהזכיר לי את העבר שלי. מתחתי עליו קו ובחרתי בחיים חדשים. היום אני נקי, כמו שאתה יודע. בחמש בשנים באחרונות לא עברתי שום עבירה. ולפני כמה שבועות סיכנתי את החיים שלי כדי להציל את סנדרה ואותך מאנשים שכמעט הרגו אתכם. אז תגיד לי, לכל הרוחות, מה השורה התחתונה שלך? אני מבין שבתפקיד החדש שלך אתה גם שופט עליון וגם התליין. אז קדימה, אתה יודע מה אני באמת חושב, אתה פוסק את דיני, ואתה גם הולך לגזור את דיני. אולי תוציא את האקדח שלך ותתקע לי כדור בלב?" "אם הייתי אומרת לך מידיעה, שלעולם לא תוכל לנצל את הפרויקט שלנו כדי לנבא ולהתעשר, היית קם והולך?" שאלה סנדרה.

קליף הרחרר רגע קט. "לא."

"כמה עותקים יש לך מהיומן של ורוניקה?" שאלה.

"אחד."

"אתה מוכן למסור אותו לקולין?"

קליף נעץ בה מבט נוקב. הוא שתק.

סנדרה המתינה עד בוש לתשובתו. משהו כבה במעמקי החזה שלה באותו רגע. היא פנתה אל קולין. "אני מנסה להבין מה החלק של אותו שרייר בעסק שלנו. למה ה-CIA רצו לעקוב אחרינו?" "ולמה אני רואה דרך החלון את ג'ניס והבוס שלה יושבים בתוך המכונית כאן בחנייה ונראים מתווכחים - או רבים - כבר כמה דקות?" שאל קולין.

פרק 88

קולמאר ישב בתוך מכונית הלינקולן הארוכה והמהודרת שלו, השחורה כמו לילה נטול ירח. ממערכת השמע שלו בקעו 'אָרִיּוֹת' של אופרות מפורסמות, דיסק שנכדו ערך עבורו במיוחד על פי דרישות העדפתו של הסבא. ג'ניס החנתה זה עתה את מכוניתה במקביל אליו ולא שמה לב לנוכחותו. הוא התאכזב שלא קלטה אותו.

בשתי המכוניות היה מכשיר קשר אלחוטי מאובטח מפני האזנות. הוא לחץ על שני לחצנים.

"אתה בתוך המכונית?" שמע אותה מופתעת.

"כן, הצטרפי אלי. אצלי יותר מרווח."

ג'ניס עברה לריכבו. "מרווח? אני במקומך הייתי משכירה את החצי האחורי של המכונית שלך לפאב, ומכפילה את המשכורות המזופתות שלנו."

"ששש... אמר לה בעיניים עצומות. עדיין התענג על עוצמת

קולו של הטנוריסט שמילא את חלל הרכב ברטט של עונג. "זו

הפיסגה של המוזיקה בעולם," אמר לה, "אריֶה בביצוע לוצ'יאנו

פאוורוטי. הביצוע עולה אפילו על זה של קארוזו."

"הבן שלי לא היה מסכים אתך. למען האמת, כאשר הוא משמיע

את מוזיקת הרוק המזעזעת שלו, מתחשק לי לפעמים לקפוץ

מהחלון."

"צעירים... נאנח קולמאר, "מה הם מבינים."

על אף שהקדימו, כפי שנדברו מראש, ג'ניס אהבה להגיע לעיקר

ללא דחיות מיותרות. לאחר שהסתיימה היצירה, העירה לבוס

שלה: "אנחנו מתכוונים לשוחח?"

קולמאר פקח את עיניו והנמיך את עוצמת הקול בחוסר רצון.

"כן. אנחנו הולכים לשוחח."

לאחר התלבטות קלה סגר את מכשיר המוזיקה. דממה

השתררה במכונית.

"תיאום עמדות?" שאלה ג'ניס.

"גם. אבל הפעם אני רוצה קצת יותר מזה. מזמן לא דיברנו

ברצינות על כל העסק."

ג'ניס שתקה. הכדור היה במגרשו כעת, והוא התחיל לכדרר

בהיסוס ובאיטיות. וכהרגלו, פתח בפילוסופיה מיותרת.

"כאשר אנשים מצויים בלב המלחמה, הם חושבים שאותה

מלחמה היא כל עולמם. הם יודעים מתי ואיך התחילה, ומקווים

שינצחו בה בקרוב לפי התוכניות והתקוות שלהם. אבל מלחמה

אמיתית היא לעולם לא באמת כמו שהנלחמים תופשים אותה,

אלא היא בדרך כלל חלק קטן, קרב אחד בודד, בתוך מכלול של

קרבות המהווים מערכה אחת כוללת, גלובלית. אחת הדוגמאות

הטובות לכך היא ישראל. מעל שישים שנה היא נלחמת על

העצמאות האמיתית שלה, כדי שהאזור שבחרה לחיות בו יקבל אותה כחלק ממנו. אבל אם תשאלו את הישראלים עצמם, הם מתקשים לראות את התמונה הגלובלית. בספרי ההיסטוריה שלהם יש בערך עשר מלחמות נפרדות, ולא מערכה אחת גדולה הכוללת עשרה סיבובים."

גיניס הכירה היטב את הנאום הזה, מפני שלפני שנים כבר השמיע מסר דומה באוזניה, אך אם הוא כנראה שכח זאת, היא זכרה היטב. הזיכרון שלה היה מושלם, במיוחד בנושאים האלה. היא לא חיבבה הטפות וסיפורי רקע, מפני שאף אחד לא חשד בה שאיננה קולטת במהירות את העיקר.

"ועכשיו - לנמשל, "זרזה אותו בדרכה.

"כן. הגיע הזמן שתדעי, שהפרייקט שלך, שבעינייך נראה כמו המלחמה הפרטית שלך, אינו עומד בפני עצמו. זהו רק עוד קרב קטן בתוך מערכה גדולה. המערכה עוסקת בנשק העל חושי, או על המלחמה הקרה בשטח הריגול וההרתעה הטלפתית. וכאן אני יכול להזכיר לך עוד הרבה פרויקטים יחודיים כאלה, בתוך המכלול רחב היריעה. את זוכרת את אלן דולס, שהקים ב-1953 את פרויקט M.K.Ultra?"

"בוודאי."

"ואת מכון SRI בקליפורניה, שעסק בנושא הזה? את המרגל הטלפטי המוצלח שלנו, פט פרייס מסטנפורד? אפשר למנות גם את פרויקט סטארגייט DIA, בפורט מיד, מרילנד. וכמובן, אי אפשר שלא להזכיר את ג'ו שלנו. ג'וזף מקגונגל, החייל מווייטנאם שהפך למרגל העל חושי המוצלח ביותר שלנו. האיש המדהים הזה הצליח לצייר בדיוק מה שהתרחש בתוך בניינים מרוחקים אלפי מילין ממנו. אז בשורה התחתונה, הפרויקט של הנביא שלנו הוא אחד מיני רבים בשרשרת ארוכה של עולם הריגול המיסטי."

גם את כל אלה גיניס ידעה, אבל הבליגה. היא הנהנה קלות בראשה.

"ההבדל העיקרי בין כל מה שהיה בעבר לבין מה שקורה עכשיו הוא, שאת כל הפרויקטים בעבר ניהלה ה-CIA, ואילו את פרויקט הנביא שלנו קיבל ה-FBI. וזה, כפי שאת מבינה, הרגז רבים במקומות שונים. בסופו של דבר תמיד אפשר למצוא שיקולים זרים של כבוד, יוקרה, אגו מנופח. אבל את כל אלה את כבר יודעת."

'אם אני יודעת, אז מה אתה מקשקש לי במוח? מתי כבר תגיע לעיקר?' חשבה.

"מכאן אני מגיעה לשורה התחתונה. אל תתפלאי אם תמצאי היום בפגישה במסעדה הזאת גם ניגודי אינטרסים וגם שיתופי אינטרסים. הקולגות שלנו בסוכנות הביון המרכזית לא ויתרו מעולם על רצונם לנהל, או לפחות להיות להיות שותפים לתגליות, של כל מה שנעשה במדינה בתחום העל חושי."

"יש לי עדיין כמה חורים בפאזל," אמרה כשהואיל להשתתק

סוף כל סוף.

הוא נעץ בה מבט מתוח. הוא ידע היטב שלאחר משפט שכזה - הבוקע מגרונה של גיניס - הוא יתחיל להזיע. והוא נכנס לכוננות ספיגה.

"היה לי הרושם שאת יודעת הכל," ניסה להפיג את המתח

באמצעות עקיצה הומוריסטית.

"איזה מניע היה לך לצרף דווקא את אד גארווין לפרויקט?"

זו היה מכה כואבת עבורו, והוא נרתע מעט, והשתקע בתוך מושב הנהג. ישר ולעניין? בלי הכנות? ללא משחק מקדים? אבל מנין לה שהיתה לו סיבה לכך?

הוא חשב במהירות. מה לעזאזל היא יודעת? היא יורה בערפל או שהיא מפריחה בלון ניסוי? ואולי היא יודעת יותר ממה שהוא סבור? הוא החל לחשוש מפניה. היא חש שהיא עולה עליו במשחק המוחות הזה. מחשבה נוספת חלפה בו - אולי רוברט גילה לה את תוכן שיחתם, כאשר החליט להחליף את ההובלה שלו בג'ניס?
"למה את חושבת שהיה לי איזה מניע מיוחד?"

חיוך דק, כמעט בלתי נראה הופיע בקצות שפתייה. היא שיערה שלא ישיב לה תשובה ישירה. אבל בשאלתה זו היא הסירה את הכפפות, והקרב שעמד לפרוץ כעת היה למעשה בלתי נמנע.
"לא אמרתי שאני חושבת. אני יודעת שהיה לך אינטרס חזק מאוד לחבר דווקא את גארווין למיסטר X, ושאלתי אותך מהו."
מרטין קולמאר כמעט השתנק. היא יודעת הכל, אבל איך בדיוק? הוא לא פילל שנודע לה על כך שהתעלול שלו של זיוף הקלטת לפיתוי הפסיכיאטר היה בהוראתו הישירה. מכל מקום, התקווה האחרונה שלו היתה להחזיר מתקפה שיערה, ולצאת לקרב הנואש האחרון שלו.

"איך לכל הרוחות הגעת למסקנה שלך?"
"מרטין, אתה בישלת את הקלטת של הנבואה המזוייפת בדבר מותו של אד. ללא הזיוף הזה אד לעולם לא היה מצטרף לצוות שלנו, זה ברור לשנינו. אף אחד מלבדינו אינו שומע אותנו עכשיו, אז אפשר לשים הכל על השולחן. שנינו יודעים שהקלטת המבושלת הזאת נעלמה מתוך הכספת שלי, ושנינו יודעים שהיא נמצאת כעת בביתו של האחראי לכך... אתה רצית מאוד להצמיד את גארווין לנביא, ואני רוצה לדעת מדוע."
"היא יודעת שהקלטת אצלי בבית!" מרטין נדהם. "ג'ניס, את יודעת היטב שאני גייסתי אותך לעבודה, ואני יכול לפטר אותך ברגע אחד." הטונים עלו, כמו גם לחץ הדם שלו. צבע פניו החל להאדים.

"מרטין, אתה יודע היטב שאני יכולה להתפטר ברגע אחד. אל תשכח שמאז שהתחלתי לעבוד אצלך, לא היה יום אחד שלא היו לי לפחות שלוש הצעות עבודה במקומות אחרים, גם בסוכנות שלנו וגם בסוכנויות אחרות."

הוא ידע את זה, וזה רק הוסיף שמן למדורה.
"את מודעת לכך שלא נוכל להמשיך יחד אחרי שיחה כזאת?"
"אתה יכול להיות בטוח שלא הייתי מתחילה בה, אילמלא קיבלתי כבר את ההחלטה הזאת."
"ולאן את עוברת, אם אפשר לשאול?"
"זה יתברר לך בהמשך היום."
"את יכולה להסביר לי מה את רוצה?" שאל בזעם.
"אני תמיד מנסחת במדויק מה אני רוצה," אמרה בקול שקט, "להשלים כמה חורים בפאזל."

"ואיזה עוד חורים יש לך מחוץ לזה ששאלת?" שאל בלעג.
"לדוגמה, למה אני רואה כעת את קולין, קליף וסנדרה רבים בתוך המסעדה?" השיבה לאלתר. "נראה לי מכאן שהם קרובים יותר מתמיד לתגרת ידיים."
"וגם על זה את מצפה שאני אענה לך?"

היא נשאה אליו את מבטה לשבריר שניה, ולא השיבה. היא ידעה את התשובה בעצמה, היא גרמה למריבה הזאת. היא רק לא יכלה לדעת באותו רגע איך העימות בין השניים יסתיים. מחלוקת כזאת בין קולין לקליף יכלה להוביל לפיצוץ או לרגיעה.
"יש דברים שאת לא חייבת לדעת," הפטיר. "את רשאית לתת קצת קרדיט לבוסים שלך. אני סמנכ"ל הבולשת הפדרלית!"

"זה מזכיר לי שאלה נוספת, ניצלה את ההזדמנות, הייתי רוצה לשמוע ממך עד כמה המנכ"ל עצמו נכנס לעומק העניין. תוכלי לשאול אותו בעצמך, נהם לעברה. כנראה שיהיו כמה דברים שלא תדעי. הפאזל תמיד נשאר עם כמה חורים. היא הביטה בו. "מרטין, אמרתי שהייתי רוצה לשמוע את התשובות בקולך. לא אמרתי שאני לא יודעת את התשובות. מרטין כמעט הוטרף ממנה. היא הצליחה להוציא אותו משיווי משקלו.

"למה החלטת לערב את המנכ"ל? שאל בקול חנוק, מתקשה להסתיר את זעמו. הוא ניסה בכל כוחו לשלוט בזעמו לפני שיתפרץ בלי בקרה.

"דברים השתבשו. אנשים נרצחו. זה לא יכול לעבור סתם ככה. ישאלו שאלות, יהיו חקירות. אנשים יצטרכו להשיב. מישהו יצטרך לקבל על עצמו אחריות. מעניין אותי לאיזה דרג יגיעו. את מחפשת פוליטיקאים מושחתים?"
"אני מחפשת רק את האמת."
"תוכלי למצוא אותה רק במילון."

גיניס החלה לאבד את סבלנותה. השיחה ממילא הובלה למבוי סתום מראשיתה, והיא החליטה לשנות לגישה פורצת דרך.
"לפני כמה חודשים קיבלתי ממך המלצה חמה ושני כרטיסים למופע של קוסם שמתמחה בתעלולים טלפתיים. את אותו קוסם, איש בשם קליף גיונסון, צירפתי לצוות של הפסיכיאטר גארווין לימים, אותו קוסם התברר כשתול מטעם ה-CIA. אני לא מאמינה אדוקה בצירופי מקרים, כידוע לך. השאלה המעניינת היא, האם השתמשו בך ללא ידיעתך כדי לשתול אותו אצלי, או שאתה היית מעורב ביודעין בכך?"

הוא נעץ בה מבט מופתע. "אני לא יודע על מה את מדברת. שפת גופו העידה שלא שיקר.

"אם ככה, השתמשו בך. הם השתילו אצלנו שני סוכנים לבדוק את ההתקדמות שלנו מקרוב, בנוסף להאזנות."
"אני עדיין לא יודע על מה את מדברת."

"זה לא משנה יותר. בתמונה שלי, ה-CIA בחשו כאן בשלושה מישורים מקבילים. מצד אחד שיתפו אתך פעולה ברמה האסטרטגית, ואת זה אתה רמזת בתחילת דבריך, שיש כמה אינטרסים משותפים בין שני הגופים. מצד שני שתלו סוכנים והאזנות, לבקרה הדוקה על הפרוייקט, ומצד שלישי ניסו לשבש ככל יכולתם, עד כדי הגעה לרציחות. אני יודעת מקרוב רק על המישור השני, בו הייתי מעורבת ישירה. על האינטרסים המשותפים שלך ושלהם אני אלמד בעוד זמן קצר, בתוך המסעדה, אם לא תואיל בטובך לספר לי עכשיו. אבל על המישור השלישי, זה שהוביל לרציחות, אני חייבת לדעת אם אתה נקי או מעורב. מישוהו כאן ילך לבית הכלא."

"אז אני אספר לך מה שאני יודע. בגלל העבר העשיר של ה-CIA בנושאי הריגול העל חושי, והביקורת הציבורית הקטלנית של הציבור כשנודע לו על כך, החליטו למעלה - הפוליטיקאים - שהנושא הזה יצא מהם. ולכן כאשר הפרוייקט החל להתעורר, העבירו אותו אלינו. זו היתה ההחלטה היחידה המשיקה לשני הגופים. המטרה הייתה לנסות ולהפוך את הנביא לנשק על חושי בשירות ארצות הברית של אמריקה. בשום שלב לא ידעתי לאיזה כיוון זה יתפתח. את יודעת היטב שאני לא ירדתי לפרטים הקטנים, ולא דרשתי ממך דיווחי התקדמות. זה היה האינטרס המשותף היחיד שלי עם המקביל שלי שם, ג'ראלד גרייבס. מה שהתחיל לקרות לפסיכיאטר, לא שמעתי ממך, אלא - למרבה

הפתעתי - מגרייבס. כאן הסתיימו האינטרסים המשותפים שלנו. הוא רצה שאד יתפוס את מקומו של הנביא, מאחר ולא הצלחנו להוציא מהנביא הזה שום הישג. **ממנו שמעתי - ולא ממך -** שגארווין מתחיל את הצעדים הראשונים שלו בנבואות, והוא שינה את כללי המשחק מבלי לידע אותי. ג'ניס, לי אין שום חלק בזה. ה-CIA רוצים להפוך את אד גארווין לנשק. אנחנו רק רצינו לדעת מה קורה בראש של הנביא המטורף ההוא. זה בהקשר לאינטרסים המנוגדים. בנושא הרציחות, למיטב ידיעתי זה יצא גם מתחום שליטתם. הם לא התכוונו להגיע לכך. מישהו מהצוות נטל את החוק לידיו ממניעים הזרים למנהלים הבכירים. ג'ניס הקשיבה בדומייה. זה היה פחות או יותר מה שהיא שיערה.

"אבל אתה שולט בפרויקט. מדוע אינך סוגר אותו?"
"זה לא בשליטתי. המנכ"ל הורה לי להמשיך עד הסוף. ואם תשאלי לדעתי, זה גם מעל המנכ"ל. אולי לוחצים גם עליו פוליטיקאים בכירים."
"מתחיל להיות מעניין," מילמלה לעצמה. "חם, דביק, מסריח, אבל מעניין."

בזווית מבטה הבחינה בקליף יוצא נסער מתוך המסעדה. היא ידעה שלא תראה אותו יותר לעולם בהקשר של שיתוף פעולה. היא לא יכלה להעריך אם תפגוש בו בעתיד מהעבר השני של המתרס.

פרק 89

"מתחילים להגיע," לחשה סנדרה לקולין, שהיה בגבו למבואה. המלצרית כבר קבעה לעצמה שהשניים היושבים מזה למעלה משעה בירכתי המסעדה, כנראה אינם נורמליים. אחרת כיצד ניתן להסביר לשם מה הם נכנסו - שלישייה - למסעדת הדגים היוקרתית הזאת, התווכחו ורבו, אחד עזב אותם בכעס, ומלבד שתי כוסות בירה לא הזמינו דבר?
המארחת עיינה בצג, והעניקה לשני הנכנסים חיוך רחב. היא נטלה שני תפריטים וביקשה מהם לבוא בעקבותיה. השלושה נבלעו בתוך החדרון השמור, והיא יצאה וחזרה לעמדתה זמן קצר לאחר מכן.

"הצלחת לזהות אותם?" שאל קולין.
"כן, אלה שני הבריונים של אתמול. זה שחטף אותי וחקר אותי, ושומר הראש החדש שלו, בעל השם הצרפתי."
"אנחנו צריכים להתחיל להזמין עכשיו, כדי שלא נעורר חשד."
סנדרה כמעט הרימה את ידה לקרוא למלצרית, כאשר התחרטה וכבשה ראשה בקרקע.
"הרגע נכנסו עוד שניים לא מוכרים לי," דיווחה בלחש.
"איך הם נראים?"

"מבוגרים, בגיל העמידה, לבושים חליפות מהודרות. נראים כמו אנשי עסקים מכובדים."
"אלה בטח אנשי ה-CIA."

לאחר שהשניים הללו נכנסו אף הם לחדרון, הרימה את ידה לקרוא למלצרית. קולין הזמין סלט סרטנים במיונית, וסנדרה הזמינה סלט ירוק ברוטב צרפתי. בשלב ההמתנה למנותיהם נכנסו פנימה גם ג'ניס והבוס שלה, והובלו לתוך החדרון המרוחק. רק אד עדיין לא הגיע.

לפתע הוכתה בתדהמה. יד נעלמה של גבר זר, שהצליח להגיע מן הצד מבלי שהבחינו בהתקרבותו, משכה בכוח את הפיאה הנוכרית שחבשה, ותלשה אותה בגסות, יחד עם הפיאה הנוכרית של קולין! "אתם לא צריכים את אלה," שמעו השניים את הבריון, שתלש כעת בגסות את שפמו המזויף של קולין והשליך אותו ואת הפיאות על הריצפה. "יש לכם מקום בחדר שלנו."

מאחר ולא היה טעם להתנגד, וממילא על פי לשון הנבואה הם אכן השתתפו במפגש הזה, הם קמו ועברו לחדר המפגש. הענק עצמו שליווה אותם מאחור בחר להישאר בחוץ, אולי לבל ינסו להסתובב ולהימלט משם. אך שם קלטו את ג'יניס, שסימנה להם להיכנס ולשבת במקומות שהוכנו במיוחד עבורם.

שלושה כיסאות היו עדיין פנויים. סנדרה הניחה שאחד מהם מיועד לאביה, השני לבריון ששומר על הפתח, והשלישי אולי לקליף, שישאר ריק. הם תכננו מפגש של עשיריה, או אולי יש אדם נוסף שצריך להופיע? היא לא יכלה לדעת.

"לא היה פשוט יותר אם היית יוצאת בעצמך לקרוא לנו? או מחייגת אלי לסולארי?" שאל קולין את ג'יניס, "ממתי צריך להשתמש בקינג קונג כדי להביא אותנו?"

היא ניסתה להרגיע אותו בחיך. 'הרגע... הקטע הזה הוא כלום לעומת מה שעומד להתרחש כאן', שידרה לו בלי מילים. "שנה את נקודת המבט שלך, ממיקרו למאקרו," יעצה לו בקול רך. "אם כן, שני אלה מהצוות הפעיל של מיסטר X," אמר אחד הזרים.

"אכן, זה קולין מקמהאון מהמחלקה שלי, וזו סנדרה גארווין, בתו של אדוארד," הציגה ג'יניס את השניים, ואז פנתה אל הצעירים: "זהו מר ג'ראלד גרייבס, סמנכ"ל ה-CIA, ואחד ממנהליו הבכירים פיטר שרייר."

קולין הביט בהם במבט נוקשה, ופרט להינהון קצר בראשו לא הגיב. סנדרה הביטה בשובה שלה, לנגלואה, במשטמה גלויה. זה האחרון עטה על עצמו ארשת פנים מאובנת כשל הספינקס. גם קולין עבר להביט באדם שציווה לענות אותו, והשתעשע לרגע במחשבה שהוא יכול לקום ולהכות אותו ממש כעת, אך למזלם הרב של השניים השולחן הרחב הפריד ביניהם. מה גם, שבאורח פלא מצא לפתע את הבריון עומד ממש מאחוריו, כאילו שומר עליו לבל יקום להסתער על הבוס הצנום שלו. קולין לא הבין איך ענק כזה מצליח לצוץ ולהיעלם בלי לעורר תשומת לב. הוא כלל לא הרגיש שהר האדם הזה נכנס לחדר זמן קצר אחריהם.

גרייבס פנה אל קולמאר. "רבותי, באנו כדי לדון על העתיד ולא על העבר. אתם מעדיפים להתחיל או להמתין לפסיכיאטר?" "נמתין," קבע קולמאר, "בינתיים נוכל להזמין משקאות." קינג קונג לא מש מעבר לכתפיו של קולין, שנתפש כנראה כדמות המסוכנת ביותר בשטח. כל זאת למרות העובדה שהוא היה בלתי חמוש, לא שלט בשום אמנות לחימה ואופיו היה נוח ביותר. סנדרה מצידה לא יכלה להסיר את עיניה מלנגלואה.

"למה היצור הזה לא כלוא בבית הסוהר?" שאלה את ג'יניס. "הרגע נא, בחורה צעירה," הפציר בה גרייבס. "את לא מקשיבה לי. אנחנו כאן עם הפנים לעתיד, ולא לעבר. אם את רוצה לריב על מה שהיה, תמצאי לך מקום אחר וזמן אחר." "איך אפשר להפריד את העבר מההווה והעתיד? הכל קשור בחבילה אחת," פלטה בכעס. "האיש הזה אחראי לרצח של שלושה אנשים חפים מפשע!" "איזה משקה אפשר להציע לך?" ניסה שרייר להסיט את האש.

"בן העוולה הזה חטף אותי ואת קולין, ובמזל לא הרג את שנינו. אני רוצה להבין למה הוא לא נמצא כעת בכלא. שם מקומו. מצידו, תן לו לשתות נפט. ולמה אתם מחפים עליו? האיש הזה יחד עם הגורילה שלו ומי ששלח אותם אלה ערימה של פושעים מנוולים!"

"אתם יכולים לרסן את החיילת הקשוחה שלכם?" פנה גרייבס אל קולמאר. זה הביט לעבר ג'ניס, והיא נעצה את מבטה בסנדרה. עיני השתיים הצטלבו והתנוצצו. סנדרה החליטה להשתתק. ממילא הקו שלה לא יכול היה להוביל לשום מקום, ופרט לשחרור קיטור לא השיגה דבר. היא לא חששה שדבריה ירמזו למישהו על העתיד להתרחש בסוף המפגש הזה, מאחר והיא קראה את הנבואה והאמינה בה. היא אהבה את המצב הזה: היא יודעת דבר מה שהאחרים אינם יודעים. זו הדרך המומלצת להילחם!

מלצרית נכנסה לחדרון עם מגש כסף מעוטר, נושאת 10 כוסות משקה שקוף וצלול. מבלי לשאול איש היא הניחה כוס מול כל עשרת הכיסאות, בין אם היו תפוסים או ריקים מאדם, ומיהרה לצאת בסיום החלוקה.

"אני מציע שנרים כוסית," אמר גרייבס, אולם באותו רגע הבחין בפתח בדמותו של אד, הפעם טבעית. אד סקר את כל הנוכחים וקרב אל סנדרה, להעניק לה ליטוף אבהי בעורפה. מבטו נעצר במרטיין קולמאר.

"שלום! מה שלומך?" שאל אותו.

קולמאר נראה מופתע.

"אתה זוכר אותי?"

"אני זוכר כל אחד ואחד מהפציינטיים שלי, מה היו הסימפטומים, מה היתה הדיאגנוזה ומה היה מהלך הפרוגנוזה."

"עשרים שנה בערך לא ראית אותי..." קולמאר השתומם באמת ובתמים. "אני מסיר את כובעי לכבוד הזיכרון המעולה שלך."

"ואשמח לדעת גם מה שלומה של מרגרט."

"היא בסדר גמור, תודה."

"אני שמח לשמוע."

"אולי עכשיו נרים כוסית?" ביקש גרייבס. "אנחנו יכולים להתחיל." הוא הרים את כוסו אל על. "לחיי כולנו, ולחיי הפרויקטים המשותפים!" הכריז, המתין כמה שניות עד שהאחרים הצטרפו להרמת הכוסות, ואפילו קינג קונג שהתיישב סמוך ללנגלואה הרים את כוסו. רק כאשר לגמו זיהו את המשקה כוודקה.

"כאמור, אנו נמצאים כאן כדי להתקדם, ולא כדי לדרוך במקום," פתח גרייבס. "זה אומר שאנחנו צריכים לעשות מאמץ להתגבר על המשקעים ועל האנרגיות השליליות ולחפש את הצעדים הבאים שיועילו לכולנו ויועילו לטובת העניין."

קולמאר הניע בראשו להסכמה. כל האחרים נדמו, והשאירו את ההובלה לשני הבכירים.

"כולנו יודעים לאן רצינו להגיע, וכולנו יודעים לאן הגענו בסופו של דבר," אמר גרייבס לאיטו, בטון פורמאלי, בעודו סוקר את כל הנוכחים באיטיות. קולין הניד בראשו.

"זה לא מדויק," קטע את דבריו. "אני לא בטוח שכולנו יודעים לאן הגענו, ועוד פחות מכך לאן רצינו להגיע."

גרייבס נעץ מבט נוקב במרטיין ואחרי כן בג'ניס, חוכך בדעתו האם לנזוף בהם או לאפשר למצות את נתיב ההפרעה.

"יש לכם בעיות תקשורת בתוך הבית?"

קולין הניד בראשו בשנית. "אולי לא כל התקשורת זרמה מלמעלה למטה. לי לא ברור לאן רצינו באמת להגיע, לדוגמה."

"ואני חושבת שמה שנאמר לנו בתחילה היה רק סיפור כיסוי להסתרת המטרה האמיתית," חיזקה אותו סנדרה. היא לא חששה

מאיש בחדרון הזה, והחליטה להביע את דעתה בנחרצות. "ואני מעוניינת לדעת את האמת."

"אני חושב שאני יכול לעזור לך, אמר אד במפתיע, כאשר הוא מתבונן בבתו ובקולין. "את מה שהם סיפרו לנו אנחנו מכירים היטב. מה שהם לא סיפרו לנו, זה מדוע הם ניסו להחיות את הפרויקט הזה, שבוטל והושקף לפני הרבה מאוד שנים בלחץ דעת הקהל. ואני חושב שאני יכול להסביר את הדברים, כפי שאני רואה אותם. שני המנהלים הבכירים שיושבים עמנו כאן, מהבולשת הפדרלית ומסוכנות הביון המרכזית, החליטו לשתף פעולה בפרויקט הזה, אבל לכל אחד מהם היו מטרות שונות. "אני נוטה להניח שבתחילה שניהם רצו לנסות ולהפוך את הנביא למקור מידע שוטף על העתיד. ואולי, אם אפשר, גם לשלוט בנבואות וגם לנסות ולהשפיע על העתיד. אם זה היה מצליח - מה טוב! אמריקה היתה זוכה ביתרון מופלא על שאר מדינות העולם. אבל, מה לעשות, זה לא כל כך הצליח, לפחות לא עם מיסטר X ולא עם האוטיסט, שהצליחו להישאר איכשהו בחיים מהניסויים של שנות השישים. שני אלה התבררו למרבה האכזבה ככשלוניות מבצעים. ה'רשת העל חושית' שפעלה רק בתיאוריה, כשלה במציאות.

"התקווה היחידה שנותרה היתה נעוצה בעובדה, שהנביא השפיע בצורה כלשהי על החוקרים הקרובים שלו, ובדרך כלל לרעה. הוא הדביק אותם במחלה כלשהי, אולי וירוס, השד יודע במה. וככה הגיעו אלי. מר קולמאר, היושב כאן, הכיר אותי ואת כישורי כפסיכיאטר, והצליח בדרך מקורית ביותר, עלי לציין, לצרף אותי לפרויקט הזה, כדי שאתחכך עם הנביא הזה על בסיס יומי. זה עלה לו בתשלום לשחקן מאופר ומוכשר ובקלטת מבושלת, ולי זה עלה בבריאות. בפרד מוות. והנביא באמת השפיע עלי איכשהו, ואני הפכתי לחלק בלתי נפרד מן הפרויקט, בניגוד לרצוני ובלי שטרחו לשאול לדעתי."

גרייבס נקש בעצבנות באצבעותיו. כל תוכניותיו השתבשו. אד המשיך. "ברגע זה שני המוסדות האימתניים ביותר של המעצמה שלנו מחפשים אותי. אני הפכתי בעל כורחי לנשוא המחקר. אני, בניגוד לנביא ולאוטיסט, מסוגל לתקשר היטב עם הסביבה, והתקווה היא להפוך אותי לנשק מהלך על שתיים. אני אמור להיות כלי נשק מיסטי בשירות ממשלת ארצות הברית. הללויה. היום הם יובילו אותי - כמובן בניגוד לרצוני - למתקן חשאי אי שם, ואעלם מן הציבור. אמריקה תזכה בנשק האולטימטיבי, כזה שאינו מצוי אצל אף מדינה אחרת בעולם. דרך אגב, רבותי, אתם רשאים לתקן אותי אם אני טועה."

"אבל הרבה דברים השתבשו, ואנשים התחילו למות," קטעה אותו סנדרה.

"אמת," המשיך אד, "אך זה סיפור מישני בתוך התמונה המלאה. לאדון שרייר ולקלגסים שלו היה מניע נסתר להשתיק את הנושא, כדי שעברם המפוקפק לא יתגלה. לכן פה ושם נרצחו אנשים, ולאיש לא היה אכפת. הסוכנים שלהם מאומנים להסוות את החיסולים כתאונות או התאבדויות, כך שגם ה-FBI יכול להרשות לעצמו לחיות עם העבירות 'הזניחות' הללו. "אם נחזור לתמונה הרחבה, גם כאן השתבשו פני הדברים. אני התחלתי לחשוד, לחקור ולהבין. נוכחתי לדעת שהשתילו מרגלים לצוותי העבודה שהקמנו. אני נוטה לחשוד שיד נעלמה קטעה את עבודת הצוות המקביל. לבסוף קלטתי שהתמונה הרחבה שהצגתי עד כה, איננה אלא חלק מתמונה כוללת הרבה יותר. את זה

התחלתי להבין, כאשר התברר לי שהנביא והאוטיסט כלל לא מתו, אלא הם חיים עד עצם היום הזה, רק במקום מסתור חדש. "על מה אתה מדבר?" קטע אותו גרייבס, "מיסטר X לא מת?" אד עצר משטף דבריו, תמה. הוא ניסה להבחין בקולו של גרייבס האם הוא שואל שאלה שקרית או שהוא באמת איננו יודע מה קרה. גם ג'ניס נראתה מופתעת. לשאלה כזאת היא לא ציפתה. "לא רק שהשניים לא מתים, אלא הם מוחזקים על ידיכם למיטב הבנתי," אמר אד. "איזו מין בדיחה זאת?" גרייבס החמיר את מבטו. "הנביא מת ונקבר, למיטב ידיעתי."

"אני אישית הוצאתי מקיברו שק חול," אמר קולין. השתררה דממה מתוחה מסביב לשולחן. איש לא הבין מה קורה כאן.

"אם אתם לא חטפתם אותו, ואנחנו לא חטפנו אותו, מי כן חטף אותו?" שאלה ג'ניס. היא לא האמינה שיכול להיות מצב כזה, בו היא מוצאת את עצמה כה מופתעת!

"אני שומע על כך בפעם הראשונה," טען פיטר שרייר. קולמאר וגרייבס החווירו. "אני רוצה להבין, גוף נוסף בוחש בעסק שלנו, שאין לאיש מאתנו מושג מיהו?" הקשה קולמאר. "כנראה שכן," השיב אד. "וזאת, מפני שגם אתה לא יודע מה הסיבה האמיתית המסתתרת מאחורי כל העסק המסריח הזה. כל הסיפור על הנשק המיסטי אינו קיים במציאות, אלא בלוף בלבד. האנשים שהפעילו אתכם לא חשבו באמת שנצליח להגיע לאיזה הישג, עם הנביא או אתי. הם רק רצו להשתיל את המידע המוטעה הזה אצל האויבים שלנו, שיחשבו שהצלחנו להניח יד על הנשק המיסטי הזה. ואין לי מושג מי האויבים האלה. הרוסים? הסינים? אולי בעלי בריתנו הבריטים, היפנים, הגרמנים, הצרפתים? המוסד הישראלי? אולי אתם תספרו לי... מכל מקום יכול להיות שההונאה הגדולה הצליחה, ולא אתפלא אם מישהו מהם חטף את הנביא ואת האוטיסט..."

שוב השתררה דממה קצרה בחדר.

"ועל פי התמונה הזאת, נוצר ניגוד אינטרסים בין שני המוסדות שלנו," המשיך אד. "הבולשת הפדרלית מתעניינת בי, אולי נצליח להשיג פריצת דרך בהפיכתי לנביא נשלט ולנשק על, אך סוכנות הביון המרכזית שהשיגה את מטרת ההטעיה שלה, לא זקוקה לי יותר, מה שמוביל למסקנה שחיי בסכנה. אם אעלם מהזירה, הדבר ישרת היטב את המטרה. אלא אם כן סוכנות הביון החלה אף היא להסתקרן, לאיזה רמת ניבוי אצליח להגיע והאם באמת יוכלו להשתמש בי כנשק. אולי מישהו יואיל בטובו לגלות לי את התשובה?"

גרייבס וקולמאר כבשו פניהם בכוס המשקה שבידם. גם ארשת פניה של ג'ניס הביעה מבוכה. היא שלחה מבט קצרצר בשעונה, עדיין לא הגיעה שעת הסיום לפי הנבואה. והגרוע מכל, מבחינתה, שעתה נתחוויר לה שגם היא איבדה את שליטתה במהלך הארועים. כשמחשבות רבות מתרוצצות בראשה, נשאה מבטה לעברו של ג'ראלד גרייבס. "אנחנו חייבים להיות משוכנעים ששני הנעלמים לא נמצאים באחד המתקנים שלכם. בררו אצלכם בבית והחזירו לנו תשובה. אם כך הדבר, זה הופך להיות העסק שלנו, לחפש אותם בתוך המדינה, או שלכם, לחפש אותם בעולם הגדול, אם הם הוברחו החוצה."

"יש לך חלק מתשובה מוסמכת ברגע זה," הודיע לה גרייבס, "השניים לא בידינו. עלינו לשתף פעולה ולחפש אותם."

"בנוסף, ספרו לנו את מי ניסיתם להונות."

גרייבס נע על כסאו במצוקה. "אני לא יודע על שום הונאה כזאת. אני לא מאשר פורמלית שום השערה של הפסיכיאטר הנכבד."

"אתה גם מכחיש פורמלית שאין זה כך?"

"אני לא מאשר ולא מכחיש דבר. באתי לכאן במטרה אחרת."
"אני מציע לשמוע את דבריך," אמר קולמאר.

גרייבס ניסה לעשות סדר מהיר במחשבותיו. "זה שעלול להיות כאן גורם נוסף, שברגע זה אנחנו משערים את עצם קיומו אבל אין לנו כל מידע עליו, יכולותיו, יעדיו - זה רק מחזק את מה שרציתי להציע מלכתחילה. אני רוצה לקבל החלטה משותפת, ברוח טובה, ברצון טוב, להעביר אלינו את המשך הובלת המחקר. ככלות הכול, אין לשכוח שהפרויקט הזה היה שלנו בשנות השישים, והוא צריך לחזור אלינו גם מן המימד ההיסטורי. מר גארווין צדק בדבריו, שכעת אנו עומדים על סיפה של פריצת דרך משמעותית, לראשונה בתולדותינו. זו הזדמנות של פעם בחיים, ואסור לנו, בשם המעצמה המובילה בעולם, בשם המדע והקידמה, ובשם ביטחון המדינה, להחמיץ את ההזדמנות הזאת."

קולמאר הניד בראשו. "שלילי, אם מדובר בהונאה של אויב.

עליכם מוטלת החובה להוכיח לי זאת."

"מרטיין, זו השערה פרועה ובלתי מבוססת שלכם, או של אחד מאנשיכם בעל דמיון יצירתי במיוחד, ולכן אתם חייבים להביא ראיות לכך, ולא אנו."

"ואותי אף אחד לא מתכוון לשאול?" נשמע קולו של אד,

מאוכזב. "אתם באמת מתכוונים לקבל החלטה שאני המוקד שלה, ואפילו לא להתייעץ אתי מה דעתי בעניין? אני באמת כל כך שקוף בחדר הזה?"

"אתה לא שקוף, ואיש לא מתכוון להתעלם ממך," ניסה גרייבס

להרגיע, "אנחנו מנסים להגיע להחלטות הנכונות כצוות הפועל בסינרגיה לטובת העניין. ברור שחובה עלינו להתחשב בדעתך, הרי מדובר בך ובגופך. אולם אני סבור שמוטב שתקבל את החלטתך לאחר שתשמע מה דעתם של הנוכחים בחדר הזה, אולי זה יסייע בידך להגיע להחלטה הנכונה."

"נכונה למי, ל-CIA? לאמריקה? למדע? לאנושות?"

"כן. לכולם גם יחד."

חיוך מר ומאולץ עלה על שפתי אד. "אתה כנראה פטריוט

אמיתי, מר גרייבס. אבל חבל על המאמצים, מפני שקיבלתי כבר את ההחלטה לפני זמן רב, כאשר בחרתי להיעלם מהשטח. לא יקום ולא יהיה, מבחינתי. אני מחוץ למשחק הזה. אני לא רוצה להיות נביא, לא מעוניין להיות נשק על של אמריקה, ולא שפן ניסיונות של המדע."

"יופי, אבא!" סנדרה זרחה לפתע. "העולם הצליח להסתדר עד

היום בלי אבא שלי, בלי נשק העל ובלי הנבואות, והעולם בטח

ימשיך להתקיים ולהתנהל הלאה גם בלעדיו!"

"אינכם מבינים... כנראה לא הבהרתי את עצמי היטב..." גרייבס

ניסה לברור את המילים המדוייקות, "התוכנית שלי היתה להשיג הסכמה רחבה להחלטה הזאת, ברוח טובה, זה בהחלט היה מקל על המשך באופן משמעותי..."

"אבל?" שאל אד.

"מכל מקום, אתם צריכים להבין שהתוכנית הזאת חייבת

להמשיך. גם אם אתם לא מקבלים זאת כרגע, גם אם לא כולם מבינים זאת עד הסוף, המדינה לא יכולה להרשות לעצמה להפסיד את חלון ההזדמנות שהוענק לנו..."

"ומה זה אומר?" תבעה סנדרה לדעת. "אתם מתכוונים לכפות את המשך העסק הזה על אבי?"
 "זה אומר בדיוק מה שאמרתי, שהתוכנית הזאת חייבת להתקדם."
 "איך, בדיוק?"
 "את זה הייתי מעוניין לשמוע מכם. בואו נשמע את דעת הקולגות שלנו. מה דעתכם, מרטין וג'ניס?"
 המבטים הופנו למרטין, ורק עתה שמו לב לכך שהוא האדם, ונראה כעומד על סף התפוצצות. "אני מרגיש רע מאוד, ג'ראלד. אני מרגיש שלא סיפרו לי את כל האמת. אני מרגיש שהייתי פיון קטן בלוח שחמט, ובמזל לא הקריבו אותי. אני לא אוהב את המחשבה המעיקה, שמכרו לי את א' ובעצם התכוונו ל-ב."
 "אנחנו דורכים במקום," מילמל גרייבס. "לא רציתי להגיע לזה... אני נאלץ לחשוב על הפעלת תוכנית הגיבוי שלי."
 "לשלוף אקדחים ולהתחיל לירות?" התעניין קולין. "לצוות על הגורילה להתחיל להשתולל?"
 גרייבס נעץ בו מבט משטמה ולא הגיב.

פרק 90

קינג קונג קם במפתיע והחל להתהלך בחדרון מאחורי הכיסאות, עד שקרב אל כסאו של אד. עיני רוב הנוכחים היו נעוצות בו בחשדנות.
 "אני מבין שהפכתי להיות סכנה לציבור," העיר אד בציניות.
 "אינך סכנה לציבור, אתה מתת אל לאנושות כולה," הגיב קולמאר.
 "ואני מועיל יותר לאנושות חי או מת?" התיז אד בחיך לימוני.
 "חי, בריא ושלם, עד מאה ועשרים."
 "יחופשי או כלוא במרתפי סוכנות הביון המרכזית?"
 "חופשי, כמובן, ויחד עם זאת אורח רצוי במעבדות המחקר של הסוכנות," השלים גרייבס.
 "אני שמח שאני נשאר אדם חופשי," אמר אד, "אינני מעוניין לבקר בשום מעבדת מחקר של שום סוכנות ביון ואני מתכוון כעת להיפרד מכם לשלום ולא להתראות וללכת לדרכי."
 אד הסיט מעט את כסאו לאחור, והחל להזדקף מכיסאו, אולם יד כבדה כעופרת נחה על כתפו והדפה אותו מטה לחזור להתיישב בכיסאו.
 "יש לנו מושגים שונים בהגדרת החופש," העיר בסארקזם.
 "אני יכול להבטיח לך שאתה אדם חופשי אבל אתה תתלווה אלינו למשך זמן מה," לנגלואה פתח את פיו לראשונה.
 "זה טבעי מאוד לטיפוס כמוך," הטיחה בו סנדרה, "בהתחלה חטפת אותי, אחרי כן את קולין, ועכשיו את אבא שלי. אולי תספר לנו אם גם חטפת את הנביא ואת האוטטיסט?"
 לנגלואה סימן לבריון הענק בעיניו, במבט קפוא. זה האחרון הניח שוב את ידו הכבדה על כתפו של אד.
 "אני כבר הולך?" שאל בתמהון.
 "אין לי ברירה," אמר גרייבס. "הסברתי לכם שאין שום אפשרות אחרת, וקיוויתי שתבינו. המדינה לא יכולה להרשות לעצמה להחמיץ הזדמנות פז כזאת, המתרחשת פעם בחיים."
 אד העיף מבט חטוף בשעונו.
 "לא, זה לא יכול להיות," אמר.
 הכל נשאו לעברו מבט תמה.
 "מה לא יכול להיות?" שאל שרייר.

"אני לא יכול לצאת מכאן. איש לא יכול לצאת מכאן כעת."
סנדרה גיחכה בחשאי. הוא באמת לא יכול היה לצאת מכאן
בשלוש הדקות הקרובות, לדברי הנבואה שלו עצמו.
"יש עוד נושא שאתה רוצה ללבן?" שאל שרייר.
אד הרהר מעט. "כן, למען הדיוק."
"ובכן?"

"ראשית כל הרחק את הניאנדרטלי הזה ממני, ביקש אד, "אני
לא מתכוון לברוח ליצור מן הסוג הזה. הוא יכול לשמור על הדלת,
אם הוא חושב שאנסה להימלט."
לנגלואה סימן לו במבטו להתרחק מאד, וזה אכן נסוג מעט
לכיוון דלת החדר.
"יכעת מה?" חקר שרייר.

אד הרהר כמה שניות נוספות. "אני רוצה למסור משהו לבתי,
אמר. הוא הוציא מכיסו פתקית נייר ועט, רשם עליה כמה מילים,
וקיפל אותה לארבע. הוא העביר אותה לסנדרה, ואמר לה,
"תפתחי את זה רק לאחר שניפרד." תמהונה של סנדרה על המעשה
הזה היה גדול משל האחרים, מפני שהנבואה לא ציינה דבר לגבי
המעשה הזה שלו. אולם היא צייתה, פתחה את התיק שלה
והטמינה במעמקי את הפתקית המקופלת.
"יכעת מה?" חזר שרייר לשאול בנוקשות.

"כעת הייתי רוצה לשוחח עליך... אתה היית המפעיל והמשלח
של הבריונים שלך. אולי אתה יכול להסביר לי מדוע שלחת אותם
לרצוח את העיתונאי מסן פרנסיסקו ואת הרופא מסן דייגו?
ולמה, לכל הרוחות, שלחת אותם לרצוח את ורוניקה, האחות
החפה מפשע, שכל חטאה היה בכך שהיא טיפלה היטב בנביא?"
"אני מכחיש כל מה שאתה אמרת, ובכלל חבל על הזמן שלנו.
אני לא חייב לשמוע אותך מדמיין והוזה בכל רם ומעיז להכפיש
את שמי ולהעליל עלי עלילות, "רטן שרייר.
"אז מדוע שלא תתבע אותי לדין על הוצאת דיבה?" שאל אד,
"אשמח מאוד לברר את הטענות שלי בבית משפט."

"חבל על הזמן!" שרייר העביר את מבטו ללנגלואה, וזה האחרון
העביר את מבטו לבריון שלו. קינג קונג החל לפסוע לכיוונו של אד,
ולרגע עצר. רחש חריג נשמע מכיוון הדלת. צל חלף על הסף
וטפיפות של צעדים נשמעו מבחוץ. הקול התעצם לנקישות, הרבה
נקישות. בטרם הספיק איש להבין מה מתרחש, פרצו לתוך החדר
שמונה שוטרים כחולי מדים. כולם החזיקו בידיהם אקדחים
שלופים.

"משטרת לוס אנג'לס! כולם להישאר במקומות!" פקד אחד
מהם בקול חד וברור. "אתה!" הוא כיוון את אקדחו לחזהו של
קינג קונג, "הסתובב אל הקיר והישען על שתי ידיך!" שוטר שני
קרב אל הגורילה, וערך בדיקה מהירה על גופו. "אקדח!" קרא
בקול, הסיט את כנף מקטורנו של קינג קונג וחלץ את האקדח
מתוך נרתיק הכתף. קינג קונג נראה המום. שלושה מבין חמשת
האקדחים היו מכוונים לעבר חזהו, ולא הותירו לו ברירות רבות.
הוא לא זז. אחד השוטרים אזק את ידיו מאחורי גבו.
אד זיהה את פקד דאגלאס, והשוטר זיהה את אד. "אני עוקב
מזה זמן אחרי הטלפון הסלולארי שלך, "אמר לו. "ידעתי היכן
אתה נמצא בתקופה האחרונה."
אד חייך ולא ענה.

"דבר אחד לא הבנתי בדיוק, "המשיך השוטר, "האם התרשלת
בטיפול בטלפון הנייד שלך, או שהשארת עקבות בכוונה?"
אד לא הגיב.

"לא משנה, "המשיך דאגלאס, "אני מעוניין להכיר את כל
המשתתפים המכובדים."

"אני יכולה לעזור לך", התערבה סנדרה, והוציאה מהתיק שלה מכשיר זעיר, שהיה התקן זיכרון מסוג 'פלאשי' שמאפשר להשמיע קבצי מוזיקה באוזניות וכן להקליט שיחות. היא הצביעה במקביל על ג'ראלד גרייבס, פיטר שרייר ועל לנג'לוואה. "אתה עדיין לא יודע זאת, אבל את השלושה האלה אתה מחפש. אלה הפושעים שאחראים ישירות לחטיפת אנשים ורציחתם. ואת הכל תוכל לשמוע בעזרת המכשיר הזה."

סנדרה הושיטה את המכשיר לדאגלאס.

פניו של גרייבס התאדמו. "מה את חושבת שאת עושה בדיוק, גברת צעירה?" פלט בזעף, "אני מודיע לך, ולכולכם, שאתם מנסים לחבל בפרויקט סודי ביותר של ממשלת ארצות הברית!"

"כן, בטח," התיזה כלפיו בלעג, "ספר את הקשקושים האלה לשופט, לא לנו. מנוול שכמותך, שלחת לרצוח שלושה אנשים במסווה של פרויקט סודי..."

"לא שלחתי לרצוח איש, הזהירי בדבריך!" קרא בזעם.

"למה, תתבע אותי? קדימה, אני מתה שתתבע אותי!" התגרתה בו.

"שקט, בבקשה," התערב דאגלאס, "אני מנהל כאן את השיחה!" הוא נפנה אל אד. "נגזר עלי לפגוש אותך שוב, ושוב בנסיבות בלתי שגרתיות בעליל..."

"אתה בהחלט יכול לאסוף לחקירה את שלושת האנשים האלה. אני מבטיח לך שהחקירה שלהם, לכשתושלם, תוביל לסיפור מרעיש מצד אחד, ולכתבי אישום מוצקים ועבי כרס מצד שני."

"אני בהחלט מתכוון להתחיל בשלישיה הזאת," הסכים דאגלאס, "אבל אני ארשום את הפרטים של כל הנוכחים. בהמשך נחקור כל אחד ואחת מן הנוכחים. אנא הציגו לי את רישיונות הנהיגה שלכם. למי שיש כרטיסי ביקור, זה יסייע לי."

גם הנבואה הסתיימה בשלב הזה.

פרק 91

שלוש ניידות נוספות מהבהבות בעצבנות הגיעו בסירנות דוקרות אוזניים לאסוף את העצורים. סנדרה וקולין עמדו במגרש החנייה וצפו כהזויים במתרחש. מרטין קולמאר וג'יניס פארקר מיהרו עם צאתם להיכנס למכוניותיהם, להתניע ולהסתלק משם, כאילו נמלטו מזירת פשע. לאחר מכן הוצאו אחד אחד מן העצורים, כל אחד מלווה על ידי שני שוטרים, לתוך ניידות. ניתן היה למנות במקום כעשרים שוטרים כחולי מדים, ברגע השיא. ניידת אחר ניידת החלו לעזוב את המקום. רק קינג קונג יצא מהמסעדה והובל אזוק הן בידיו והן ברגליו. השוטרים העדיפו לא להסתכן מול גברתן גדול מימדים כזה.

פקד דאגלאס עצמו נשאר לשוחח בפנים עם אד. סנדרה תהתה לעצמה על מה הם משוחחים. היא הצטערה שיצאה ראשונה מהחדרון, תחת להישאר עם אביה כל העת.

"מה יהיה כעת?" שאלה את קולין.

"לפחות לגבי ג'יניס אני יכול לענות," השיב לה, "התוכנית שלה הצליחה. בקרוב היא לא תהיה הבוסית שלי יותר. היא תתקדם להיות סמנכלית" בסוכנות הביון המרכזית."

"אני מתכוונת לאבא שלי, לנביא שנעלם, לפרויקט."

קולין נאנח. "הבנתי למה את מתכוונת, אבל לא ידעתי מה להשיב לך. פרט לג'יניס."

לפתע נשמעה ירייה. בודדת, חדה, מעט עמומה. היא נשמעה בבירור מתוך המסעדה.

"מה קורה שם?" קראה סנדרה בחשש. שני שוטרים ששהו בחוץ נכנסו פנימה במרוצה, וקולין וסנדרה מיהרו בעקבותיהם. זה בהחלט היה מחוץ לתחום של הנבואה!

"אדם נפגע!" שמעו צעקה חנוקה בפנים, "הזעיקו אמבולנס!" אחד השוטרים הגיח החוצה בריצה אל הניידת, נטל את מכשיר הקשר וצעק למוקדן להזמין למקום אמבולנס טיפול נמרץ עם רופא. שוטר אחר שעמד בפתח ניסה לחסום את דרכה של סנדרה, אבל היא הדפה אותו בזעם והצליחה להיכנס פנימה.

"אבא!" צרחה באימה, בראותה את אביה שוכב על הארץ, שלולית דם התחילה להתפשט בסמוך לאוזנו הסמוכה לקרקע. אחד השוטרים אחז בה מאחוריה ותמך בה שלא תיפול.

"אבא!" שבה וצווחה בהיסטריה, "מה קרה כאן?" בידו של אד היה אקדח תופי קצוץ קנה. היא מעולם לא ראתה כלי נשק ברשותו של אביה, ולא ידעה על קיומו.

דאגלאס, חיוור כהוגן, עמד בסמוך אליו. "לא יכולתי למנוע את זה..." מילמל לעצמו, "הוא עשה את זה כל כך מהר..."

"לא יכולת לעשות כלום," ניסה שוטר נוסף להרגיע את מפקדו, "זו היתה הפתעה מוחלטת..."

"מה קרה כאן?" צרחה סנדרה, כפות ידיה מאוגרפות ומאובנות. "הוא דיבר בצורה רכה ושלווה, דיבר לעניין... ואז אמר משהו כמו, 'לא, ממש לא, אני לא אהיה כלי נשק של אף בן זונה...' ואני מוכן להישבע שראיתי חיוך על הפנים שלו... ופתאום, בלי כל אזהרה מוקדמת, שלף אקדח מהכיס שלו... אף אחד מאיתנו לא ידע שיש לו בכלל אקדח, ולפני שהספקנו להגיב כיוון לרקתו שלו ולחץ על ההדק... הכדור נכנס מצד אחד ויצא מהצד השני של הראש..."

"מאיפה האקדח הזה?" זעקה, "אף פעם לא היה לו אקדח! איש לא ענה לה. קולין קרב אליה וחיבק את כתפיה. "זו מעתה זירת פשע," הכריז דאגלאס, "הפעילו נוהל ארוע פלילי."

שוטר אחד היה רכון על הרצפה, סמוך מאוד לראשו של אד. "מה הוא עושה?" תבעה סנדרה לדעת. "הוא חי או מת?"

"אני מנסה לעצור את הדם... הוא עדיין חי. יש לו דופק ואני רואה שהחזה עולה ויורד, והוא מצליח לנשום בכוחות עצמו... אם האמבולנס יגיע מהר יש לו עדיין סיכוי..."

"אז איפה האמבולנס, לעזאזל?" שאגה. "הוא בדרך," השיב שוטר אחר, מאחוריה.

דאגלאס גחן לעבר ידו של אד, ובחן את האקדח מקרוב. "האקדח בקוטר קטן, אפס עשרים ושניים אינטש," הודיע. "מה זה אומר?" תבעה סנדרה לדעת.

"זה אומר שהאקדח הזה לא נועד להגנה עצמית או להריגה. אקדחים מסוג זה משמשים בעיקר לאימונים בקליעה למטרה. העוצמה שלהם חלשה מאוד, וכנראה בזכות זה אד עדיין חי. אקדח בקוטר גדול יותר היה הורג אותו מיידית."

"אבל למה? מה פתאום הוא ירה בעצמו? אבא שלי מעולם לא רצה להתאבד! הוא אהב את החיים! הוא פחד למות! מה קרה פתאום? על מה דיברתם כשהייתי בחוץ?"

דאגלאס שתק.

"איפה הכדור פגע בדיוק?" תבעה לדעת.

"הוא חדר דרך הרקה הימנית ויצא מהרקה השמאלית, בערך באותו גובה." אמר השוטר שלחץ בידו על פצע היציאה ברקתו השמאלית של אד. "האקדח היה מאוזן כשהוא לחץ על ההדק." "יש לו סיכוי להישאר בחיים?" שאלה בקול רועד.

"אני לא יכול לדעת... הקליע פגע בחלק מהמוח, לכל רוחב הגולגולת... רק הרופאים יוכלו לדעת..." דאגלאס החל לעצור את הדם שניגר מהרקה הימנית.

"אבל למה? למה כל זה קרה?"

קולין אימץ את ראשו לחשוב. "סנדרה..." אמר ברכות, "אולי התשובה נמצאת אצלך... בפתק שהוא נתן לך..."

"הפתק?"

"את זוכרת, הוא רשם לך פתק במסעדה, ואמר לך שתפתחי

אותו רק אחרי שתיפרדו... אולי הוא ידע ותכנן הכל מראש..."

היא בהתה בו בחוסר אמון. ואז החלה לפתוח בידיים רועדות את התיק שלה, ולחפש את הפתקה המקופלת. לאחר רגע מורט עצבים מצאה אותו, וברטט פתחה את הקיפולים. בארשת מבט מבועתת קראה את כתב ידו. 15 מילים בשלוש שורות קצרות. ואז התיישבה על אחד הכיסאות, ועצמה את עיניה.

"מה הוא כתב?" שאל קולין, תוהה אם זה הזמן והמקום לשאול אותה שאלה כזאת. אבל סקרנותו גברה עליו.

היא הושיטה לו בדומייה את הפתק, שיקרא בעצמו. קולין קרא. "אפשר?" שאל דאגלאס את סנדרה. היא הנהנה. קולין הושיט גם לדאגלס את הפתק.

בנייר המקומט היה מסר אינפורמטיבי ופשטני.

מחר תגיע אליך מעטפה ממני

בדואר שליחים, אל תדאגי עוד ניפגש

להתראות. אוהב אותך תמיד

מרחוק החלה להישמע סירנה מיבבת, מתחזקת ומתקרבת.

פרק 92

פקד דאגלאס עזב לפני רגע את דירתה הקטנה. הוא התגלה לה כשוטר רציני, אחראי וחם רגש. כאילו החליט לקחת על עצמו את הטיפול בה תחת אביה, הגוסס כעת במחלקת הטראומה בבית החולים. הוא סיפר לה הכל, מאז פגש בו לראשונה בתחנת המשטרה, על התחזית המוזרה שהוא עתיד למות בקרוב, על התנהגותו התמוהה שעוררה את סקרנותו; ובהמשך הגיע לסיום אירוועי יום האתמול.

כאן התעכב וסיפר לה ביתר אריכות מה התרחש לאחר שהוסעה ע"י קולין. בתחילה ביקשה מקולין להסיע אותה לבית החולים, אבל שם לא נתנו לה להיכנס לחדרו, והמליצו לה לחזור לביתה. לאחר כמה שעות מורטות עצבים נעתרה להפצרותיו של קולין, והוא הסיע אותה לדירתה. האקדח נלקח לבדיקת מעבדה. סנדרה צדקה, מעולם לא חזתה באקדח ברשותו, הוא נרכש על ידו רק יום לפני הארוע המצער במסעדה. אבל הפרט בר החשיבות היה, שהוא רכש אקדח בעל הקוטר הקטן ביותר הקיים בשוק, וכן רכש את סוג הקליעים היקר ביותר, קליעי כסף. בתחילה היא לא הבינה את משמעות הדבר, ואז הסביר לה שקליעים כאלה הם "סטריילים", כלומר לא מזהמים את הגוף כמו קליעי עופרת רגילים. הוא ציין זאת כנקודה חיובית, המותירה סיכוי להחלמה, מאחר והרופאים סבורים שלא צפוייה הסתבכות כתוצאה מזיהום פנימי.

אולם מה שנמצא בכיסו של אד לא הותיר מקום לספקות, שהאיש תיכנן היטב את התאבדותו. אד הטמין בכיסו מכתב

מפורט שתיאר את הסיבות להחלטתו הגורלית. הוא לא רצה להשתתף במחקר כנגד רצונו, ולכן לא נותרה לו כל אפשרות אחרת להתנער מצפורני ה-CIA פרט להחלטה לשים קץ לחייו. המסר שלו הפליל למעשה את כל קבוצת סוכנות הביון המרכזית, וניקה מכל חשד את הקבוצה שלו, של הבולשת הפדרלית. השוטרים הקימו צוותי חקירה לחקור את שלושת מיקרי המוות, של העיתונאי מסן פרנסיסקו קונארד מקלאוד, הרופא מסן דייגו קווין בייקר והאחות ורוניקה וולף מלוס אנג'לס, כדי לאפשר את הגשת כתבי האישום כנגד האחראים. דאגלאס עצמו הוסיף לבדיקה גם את שמו של המתחזה לאד, שון פילדס, שגופתו הטבועה היתה עדיין בבית הקירור של המכון הפאתולוגי המקומי.

אד הוגדר 'פצוע במצב אנושי', והיה מצוי תחת השגחה מתמדת בחדר טיפול נמרץ. עדיין ללא הכרה, מחובר למוניטורים רבים ומונשם ע"י מכונות למרות ש'גופו נושם באופן עצמוני'. הרופאים עדיין לא ביצעו סריקות הדמיה במוחו, מפאת מצבו שאינו מאפשר לטלטלו, אך מבחינת פצעי הכניסה והיציאה הם הניחו שחלק מרקמת מוחו נפגע והם לא ידעו לנבא מה יהיה מהלך הריפוי. לא ברור אלו יכולות יאבד אם יחזור לקום על רגליו. למעשה, הרופאים היו מופתעים ביותר שהוא נותר בחיים. לא היה זכור להם שום מקרה בהיסטוריה הרפואית של קליע שחדר מרקה אחת ויצא מרקה שניה, שלא הסתיים במוות מיידי. במובן הזה אד הינו יוצא דופן שיכנס לספרות הרפואית כארוע חריג.

ואז גילה לה פקד דאגלאס מדוע המשיך להתעניין ולעקוב אחרי אד, מהרגע הראשון שפגש בו ועד עצם היום הזה. הוא התחיל בזה, שלא תמיד הוא היה קרח מבהיק כזה. ליתר דיוק, כשהיה צעיר, היה בעל רעמה שחורה מרהיבה ומתנפנת ברוח. סנדרה תהתה בליבה על מה האיש מלהג, אולם דאגלאס הגיע לעצם העניין מיידי לאחר מכן. כנראה, הסביר, בגלל הקרחת אד לא זיהה אותו, אבל הוא זיהה מיידי את אד כשראהו לראשונה. כאשר היה צעיר ויפה, לדבריו, השתתף במלחמת המפרץ הראשונה, כנגד הרוזן העירקי סאדאם חוסיין. הציבו אותו בדהרן, בסעודיה, בבסיס שהופגז על ידי טילי סקאד עירקיים. אחד מן הטילים נחת לא הרחק ממנו, וטבח עשרות מאנשי גדודו, בהם חבריו הטובים ביותר. בעצם, היה צריך למות יחד אתם, מפני שרק יד הגורל הרחיקה אותו כמה דקות לפני הפגיעה הישירה במקום המגורים ששהו בו. ומאז הוא לא יכול היה לספר פרטים נוספים, אלא רק מה שסיפרו לו. הוא לקה בהלם קרב, ותפקודו הקוגניטיבי התדרדר לשפל המדרגה. לא נותרה למפקדיו ברירה אלא להטיסו חזרה לארה"ב, ולשלוח אותו לטיפול פסיכיאטרי. וכך הגיע לאד, "שהיה בן זונה רציני, אבל הצליח להציל אותי בתוך זמן קצר, כמילותיו. "אחרי כן איבדתי את שיערותי, השמנתי והתרחבתי, ולכן אד לא הצליח לזהות אותי. אבל באותו רגע ידעתי שאני אשמור עליו ואעקוב אחריו ואעזור לו ואעשה הכל לשמור על טובתו, וכעת גם על טובתך שלך..."

דאגלאס סיים והלך לדרכו, וחצי שעה לאחר מכן הגיע שליח הדואר, ומסר לה מעטפה לבנה.

בידיים רועדות הוציאה מתוכה פתק קצר ומכתב ארוך.

תוכן הנבואה שלי מאתמול בלילה:
לאחר המפגש במסעדת ג'ק הדייג יריתי
לעצמי כדור בראש, אבל לא אמות.
אחלים ואחזור להיות אדם בריא
וְחֹפְשִׁי

סנדרה אהובה שלי,
זה המכתב האחרון שלי אליך לפני שאתאשפז לתקופה
ממושכת. לאחר הרבה שנים של תהיות וחשדות בקשר למשהו
חריג במוח שלי, עשיתי לעצמי לפני מספר ימים לראשונה
בחי מיפוי מוח. התוצאה הדהימה אותי ואת הנורולוג
דוקטור האג' שאיבחן את התופעה: יש לי ארבע אונות
במקום שתיים! כל אונה רגילה התפצלה לשתיים זהות,
ובדרך מופלאה זו יש לי גיבוי מלא לכל אונה במידה
ותאומתה נפגעת. זה לא פגם תורשתי אלא פגם בבניית
החלבונים ברחם, ולכן זו איננה מוטציה ובוודאות לא
הורשתי לך את החריגה הזאת. מחר אני מתכוון לנצל את
התכונה הזאת עד תום. המפוי המדויק של מוחי, הנמצא
פרוש בפני, מאפשר לי לביים התאבדות מושלמת: ירי מרקה
לרקה, שתי האונות המשלימות התחתונות יאפשרו לי ריפוי
מוחלט. אנחנו עוד נחזור לחיות יחד מבלי שסוכנות
הביון המרכזית תמצוץ לנו את הדם מהורידים! הם הקריבו
בלי למצמץ את כל הנביאים שלהם, אבל שאחד הנביאים
שלהם יקריב את עצמו לא היה בתוכניות שלהם. אני מאושר
שהצלחתי לקלקל להם קצת. אל תבכי ואל תדאגי, עוד
נתראה ונחיה חיים ארוכים.
אוהב אותך, סנדרה יקרה שלי, אבא

שני הפתקים היו מונחים על שולחן המטבח, וסנדרה עקבה במבטה אחר קולין הנושא לעברה שתי כוסות תה. הוא הגיש לה כוס והתיישב מולה.

"אני לא יודעת מה לחשוב," אמרה לו. "הם... מי זה הם, לכל הרוחות!"

"גם אצלי הראש מתפוצץ מרוב מחשבות," ענה. היא נעצה בו מבט ממושך. "אני מתה מדאגה לאבא." "דווקא זה החלק הקל," אמר בקול רגוע. "הוא לא מקווה שיחזור בריא ושלם, הוא יודע את זה. ומצבו יהיה מצוין. אף אחד לא יתעניין בו יותר, לאחר שפגע לעצמו במוח. זהו, הפרוייקט נקבר סופית."

"ומהן המחשבות הקשות?"

"ראי את המצב שלי. אני עבדתי לחינם כל החודשים האחרונים. שום דבר לא הצלחתי להשיג. לפני חצי שעה התקשרתי למשאבי האנוש שלנו, והודעתי להם שאני מתפטר. אין לי מה להמשיך במקום הזה, בפרט לאחר שג'יניס מתקדמת במקום אחר." היא לא הגיבה, ולגמה בדממה מן התה.

"ג'יניס הרוויחה מכל העולמות. זו אישה מדהימה," המשיך. "כל מה שהיא עושה, כל מה שהיא מתכננת, מצליח לה באופן מושלם." "אבל היא בעצם הובילה את הפרוייקט הזה, שנכשל. למה אתה מייחס את הכישלון לעצמך ולא אליה?"

"היא ידעה מהיום הראשון שהוא יכשל, וכל מטרתה היתה להתקדם בגוף הביון המתחרה," הסביר. "אני הייתי התמים שעבד כמו חמור מבלי להצליח אפילו ביעד אחד." היא חזרה לכוס התה שלה.

"יוש עוד דבר אחד שלא הצלחתי להבין עד היום," המשיך. "את זוכרת את הקלטות של הנביא? מדדנו את אורכי המיטה, וגילינו שתי סצינות מזוייפות. זו של הנבואה על אד, וזו של מותו של הנביא."

"זוכרת."

"המשמעות היא, שאותו גורם שבישל את הנבואה המזוייפת על אד כדי להכניס אותו לעסק, זייף גם את מותו של הנביא כדי להעלים אותו חי. אם ה-CIA עשו את זה, איך זה שלא ידוע להם שהוא חי, והיכן הוא נמצא?"

היא נשאה אליו את עיניה. "איך, באמת?" "אינני יודע..."

"כעת הצלחת לבלבל אותי..."

"הדבר היחיד שאני מצליח לחשוב עליו, שאולי אחד מהאנשים ב-CIA שהיה אחראי לבישולים האלה, היה מעורב גם באותו גוף חיצוני, שעדיין איננו יודעים את זהותו, ושכעת תקוע עם שני הקשישים האלה ובעצם לא יכול לעשות איתם שום דבר..." "אם ככה, האיש הזה נמצא בחקירות כעת, ובדרך למאסר ממושך, ככל הנראה," העריכה.

"מי יודע," אמר מהורהר.

"מה התוכניות שלך, בתור אדם מחוסר עבודה?"

"אין לי מושג. אקח כמה ימי חופש, לנוח, ואתחיל לחפש עבודה חדשה."

היא היישירה אליו את מבטה. "זה ממש מתאים לתוכנית שלי," אמרה, "מה דעתך על שבוע שייט באוניית פאר לאיים הקאריביים?"

עיניו אורו. "הייתי מאושר לחלוק אתך שייט כזה." "קדימה, אפשר לסגור את ההזמנה בטלפון."

באותו רגע צלצל הטלפון הסלולארי שלו. "אי אפשר כרגע, כי הטלפון מצלצל," אמר בחיוך וענה.
 "היי," שמעה אותו אומר. הוא סימן לה בלחש: "גיניס..."
 הוא הקשיב לה, ומצחו התקמט. "מה? את שואלת אותי אם אני מכיר מידען טוב, ברמת סיווג ביטחוני גבוה, ופנוי, למישרה מאתגרת בסוכנות הביון המרכזית?"
 "היא בטח יודעת שהתפטרת..." לחשה לו. הוא הנהן שהיא צודקת.
 "בעצם, אני מכיר מידען אחד מתאים לכל הדרישות האלה, אבל יהיה פנוי רק אחרי שיחזור מחופשה של שבוע שייט בקאריביים," אמר לה.
 הוא המשיך להאזין. לפתע חסם את המיקרופון בידו. "שיט!"
 רטן, "היא שואלת אם שנינו נחלוק את אותו תא! ממזרתה שכמותה... מה לענות לה, לעזאזל?"
 "ענה לה שבהחלט כן," הודיעה לו בקול נחוש, "ומזל טוב למישרה החדשה!"

אפילוג

"אדוני, יש לי הודעה חשובה ביותר בנושא מקו..."
 "כן? מה הדבר?" האיש בעל עיני הכריש נשמע מעט קצר רוח.
 "קרה ארוע בלתי צפוי. היורש איבד עצמו לדעת. ירה לעצמו כדור בראש. נראה לי שפרויקט מקו נעצר."
 "נעצר?" שילוב של תמיהה ורוגז נשמע בקולו של האיש הבכיר.
 "האיש מת ונקבר?"
 "לא, אדוני... הוא עדיין גוסס, בחדר טיפול נמרץ בבית חולים. אבל איש מעולם לא נשאר בחיים מכדור שנכנס מצד אחד של המוח ויצא מהצד השני."
 עיניו של הבכיר הצטמצמו לחרכי ירי. "אני צריך ממך רק עובדות ולא הערכות!" התיז במודיע שלו.
 "כן, אדוני."
 הקשר נותק. מבטו חסר ההבעה של האיש הופנה אל הנוף הנשקף מחלונו, זה שעורר את כל קינאתם של עמיתיו ומתחריו גם יחד. כיצד זכה למשרד המפואר בעל המיקום המעולה בבניין, איש לא ידע. השמש סיימה להתנוצץ על הנהר בשעה זו, וצריחיה המעוגלים והמעוטרים של כנסיית וסילי הקדוש הסמוכה לקרמלין השתקפו במהופך במי נהר מוסקבה.

פ"ת, 2005-2008